

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + Make non-commercial use of the files We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + Refrain from automated querying Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + Maintain attribution The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + Keep it legal Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

ð

Emant Google

788 Xm F33

16326

Grammar School Classics.

Xenophon 11 [Manierabilen]

XENOPHON'S MEMORABILIA;

CHIEFLY FROM THE TEXT OF KÜHNER:

WITH NOTES,

BY THE

REV. PERCIVAL FROST, M.A.

NEW EDITION.

LONDON:

WHITTAKER AND CO., AVE MARIA LANE;
GEORGE BELL & SONS, YORK STREET, COVENT GARDEN.
1879.

888 Xm F93

INTRODUCTION.

In the Memorabilia, or Reminiscences, Xenophon professes to give specimens of the conversations of Socrates, and particulars of his life, so far as they bear on the question of the truth or falsehood of the indictment on which he was brought to trial. The charge against him may be regarded as threefold: he was accused first of disbelieving in the recognized Gods of Athens; secondly, of introducing new divinities; and thirdly, of corrupting the Athenian youth. To these charges Xenophon professes to reply. Socrates, he observes, did believe in the usual Gods, for he sacrificed at the public altars of the city, which were used by all other citizens ', and not only himself acted on the direction given by the Delphic priestess to conform to the state customs in religion (νόμφ πόλεως ποιούντας εύσεβώς αν ποιείν), but advised his friends as well to conform to this rule. A similar remark is made in Xenophon's Apologia*. This argument does not, of course, amount to demonstration. The conduct of Socrates might be explained on the hypothesis

Section ii.

that although he used the state altars, his sacrifices and prayers were addressed, in reality, to other than the state Gods. A sacrifice at the altar of Zeus does not necessarily imply perhaps a belief in the existence of an actual Zeus corresponding to the God of the popular theology, only a belief in the existence of some God or other, scarcely in all cases so much even as that. However, the question might hardly perhaps admit a demonstrative proof, and Xenophon's argument was as strong as the nature of the case allowed. The whole matter, indeed, appears involved in some confusion, nor does it seem absolutely clear what the assertion of the accuser meant. At all events Plato in his Apologia 'represents Socrates as asking Melëtus whether he charged him with believing in Gods other than those of Athens, or disbelieving in their existence entirely (νομίζω είναι θεούς, ού μέντοι οδοπερ γε ή πόλις, άλλ' έτέρους—and λέγω ώς τὸ παράπαν οὐ νομίζεις θεούς). And Xenophon adduces arguments which certainly do nothing more than prove his belief in some divinity, without identifying that divinity with the objects of the popular worship. One may doubt, indeed, whether Socrates would consider his acquiescence in the usual worship of his fellow-citizens to imply a belief in the exact objects of their adoration. He certainly speaks of a tacit reception of the popular mythology, from the impossibility of sifting it to ascertain the proportion of truth and falsehood contained in it. It seems probable that Socrates did not believe in the recognized Gods; but the matter is one of great obscurity.

The second count in the indictment was, as already mentioned, that Socrates introduced new divinities. charge arose mainly from the assertion of Socrates that he received warnings from "the divine" (τὸ δαιμόνιον). Xenophon, in reply , observes that there was nothing peculiar or heterodox in this, for others believe in augury, omens, and the like; believe, that is, that through the instrumentality of birds, sounds, &c., the Gods disclose to men future events. It is not the birds or sounds which convey this knowledge of the future, but the divine power through their means. This was all that Socrates meant when he spoke of the intimations given him by the divine (τὸ δαιμόνιον). These remarks coincide with a passage in the Apologia (Xenophon's) where Socrates argues that as τὸ δαιμόνιον was a divine voice, and the sounds of birds from which auguries were drawn were also voices, there was nothing peculiar in his views on this point. In the Apologia of Plato this count in the indictment is virtually passed over without any answer.

The third charge against Socrates was, that he corrupted the morals of the Athenian youth. Xenophon refutes this by showing that Socrates was himself temperate and otherwise virtuous, and by example and precept dissuaded his associates from vicious living. Nor, again, did he generate in his followers a contempt for the political institutions of their country; nor could he be fairly held responsible for the subsequent conduct of some of his former hearers, such as Critias and Alcibiades. He did not, as was falsely asserted, inculcate want of

I. i. 3.
 I. ii. passim.
 I. ii. 9.
 I. ii. 12.

respect to fathers and kinsmen i, nor show himself an advocate of unconstitutional tyranny*. The charge therefore of corruption fell to the ground. The formal defence of Socrates ends here. In the remaining portion of the work Xenophon's aim was thoroughly to explain the character of Socrates by detailing his theories, conversations, and acts. His views on prayer*, and sacrifice *, and the providential government of the world* are given. theory of temperance is stated, and of sobriety. Affection for one's parents is urged, and brotherly regard; the excellence of friendship is pointed out 10, and so on. There are various conversations given, one for instance with Aristippus, where the theory of pleasure is discussed ". Elsewhere a general's duties " and those of a cavalry officer " are investigated. Such is a general outline of the contents of the Memorabilia. Xenophon's object is plain: to show that Socrates was not simply great as a negative controversialist; that he did not only exert his wonderful powers of refutation, but had a positive side as well; that he was not a mere destroyer of other men's work, but a builder of work himself.

Those who have drawn their views of Socrates from the aspect of him given by Plato, will see at once the great difference between the portraits. In Plato, Socrates is a negative teacher; he displays unrivalled powers of refutation, and wields a matchless elenchus. For instance,

¹ I. ii. 49. ¹ I. ii. 56. ⁴ I. iii. 2. ⁴ I. iii. 8.

^{*} L. iv. 3. * L. v. 7 L. vi. 6. * II. ii.

⁹ II. iii. 19 II. iv. 11 II. i. 12 III. i.

¹⁸ III. iii.

in the Theætetus the various definitions of knowledge are examined; in the Laches sundry accounts of bravery are reviewed. These various definitions are all found to be untenable, but no further progress is made. This in truth appears to have been the great excellence of Socrates. To lay hold of men who fancied they could give off-hand replies to his questions, to show how little able they were really to reply to those questions, to set them thinking when they found the conventional views acquiesced in by them so long to be untenable, to rouse them to independent reflection, and stir up their alumbering minds, this seems to have been his great office. This, at all events, is the character he sustains in Plato's dialogues. In Xenophon's portraiture there is little of this: here he is a positive teacher, explains duties, is more dogmatic and practical. Which, then, is the real Socrates? the Socrates of Xenophon, or the Socrates of Plato? or is he a combination of the two-βρότειος ή θεόσυτος ή respansives? Plato was a great speculative genius, and Xenophon a man of the world, whose forte lay rather in active occupation than in the speculations of the closet. Plato, therefore, was far likelier to have dressed up this central figure of his Dialogues with something of his own gorgeous array than Xenophon, who probably had no great head for abstruce discussion. would, of course, be some argument for the greater truthfulness of the Xenophontic Socrates. But, in truth, there does not appear to be much discrepancy between the two accounts. Xenophon had a definite purpose in his work, and naturally laid the greater stress on that

side of the character of Secrates which suited his purpose best. Wishing to prove that Socrates did no the youth of Athens, he was naturally anxious * that the teaching of the philosopher was posipractical, and that its result would be an actual. ment in virtue. But there are not wanting in _____ morabilia indications that this was not the only phase of the teaching of Socrates. Xenophon hints that the conversation of his master often ran in more speculative channels: αὐτὸς δὲ περὶ τῶν ἀνθρωπείων ἄν ἀεὶ διελέγετο σκοπών τι εύσεβές, τι ἀσεβές, τι καλόν, τι αισχρόν, κ.τ.λ. The discussion of these and similar topics would, no doubt, take the Platonic form of negative results mainly but to enter into them beyond an incidental notice would be foreign to the writer's purpose. So far, then, there is not of necessity any discrepancy between the writers. But I think it must be admitted that in one or two points there is a clear difference between the two nar-For instance, in a conversation with Aristippus 1 on the good and the beautiful, Socrates asserts that that is good and beautiful which is properly adapted for the use for which it is intended; but that as for any abstract good, which was good for no end, he neither knew any such, nor cared to know. This is, of course, a perfectly intelligible theory, but to those who are acquainted with the Socrates of Plato it has an unfamiliar ring: he would denounce any such theory as mean and low; there must be, he would argue, some abstract good and beautiful, by

participation in which all that is good and beautiful in the variable world is made so. Again, in another correction with Aristippus, Socrates points out that

... to indulgence in youth of the passions and appe-

represents; and that virtuous training in early years, although irksome at first, will be compensated by subsequent pleasure and greater eventual satisfaction. But Plato, in the main, represents him as advocating a transcendental virtue, a virtue regarded absolutely, without respect, that is, to its influence on the individual, in the way of happiness or the reverse. There can be, I think, little doubt that Xenophon more accurately represents the views of the historical Socrates.

The text of this edition nearly corresponds with that of Kühner, differing from it in a very few points only, where he has conjecturally emended the text, or has not, as I think at least, sufficient reasons for the reading adopted. I append the passages where my text differs from his.

			Kühner.	This Edition.
I.	il.	81	abőé	ο δτ∢
I.	iv.	2	οδτ' εὐχόμενον	omitted
L	iv.	11	ols	omitted
T.	iv.	16	δτι omitted aft. οὐχ δρφε	δτι retained
11.	i.	8	[ξργου]	έργου without brackets
п.	vi.	39	Motely	θηρᾶσθαι
IL.	vii.	6	ξφη	omitted
II.	ix.	4	ar foure	&r omitted
Ш	i.	4	[oūtes]	obra without brackets
III.	T.	11	ठैमग्	Frot
III.	ij,	1	[kal & Tai]	without brackets
Ш.	iv.	5	egenbranda e	efeuplomyra:

INTRODUCTION.

			Kühner.	This Edition.
IIL	T.	16	oőrm	οδτοι
111.	ix.	9	[δλως μέντοι]	without brackets
Ш.	xi,	10	άρεστοί	άρισται
III.	xiii.	2	[φησί]	without brackets
III.	xiii.	4	βλακίστατος	βλακώτατος
III.	xiv.	1	ήσχύνοντο τό τε μή	76 omitted
IV.	ii,	12	Epn	without brackets
IV.	ü.	14	16	omitted
IV.	iv.	5	elðésar	elvai
IV.	vii.	4	[τῶν] νυκτοθηρῶν	रकेन नगररकीमृत्येष

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

AIIOMNHMONETMATA.

BOOK I.

CHAPTER I.

1. Πολλάκις εθαύμασα, τίσι ποτε λόγοις Αθηναίους επεισαν οι γραψάμενοι Σωκράτην, ώς άξιος είη *

¹ τίσι ποτέ. The more regular. construction here would be sig-TIGI, as Tis is properly the interrogative particle, and fover the relative. But for the sake of liveliness, the sentence is made quasi-interrogative. Sometimee the two forms are combined in the same sentence: cf. Plato, Gorg. 448 E, and obsels downs ποία τις είη ἡ Γοργίου τέχνη, άλλά τίς και δυτινα δέοι καλείν του **Popylar.** The particle work is one of time, and through its dialectic form more is connected with the Latin quando, and probably therefore is the temporal adverb of $\tau(s)$ It is added to interrogatives, like our "ever," expressing astonishment or impatience. Cf. 87# ποτέ τρόπω τοῦτο ἐγένετο, " how ever did this come to pass?"

2 of γραφάμενοι. Γράφεσθαι is to be carefully distinguished from yedden. It means "to indict," . probably in accordance with the usual force of the middle " to get something done for one." 'O ypaφόμενος would be "the man who gets a charge officially committed to writing." These accusers were Melêtus, Anytus, and Lycon. The former took that part of the charge which related to religion, and the others the second point in the indictment, whereby Socrates was accused of corrupting the youth of Athens. Plate (Apol. Socr. 28 E) says that Melêtus was the spokesman for the poets, Anytus for the craftsmen and statesmen, and Lycon for the orators, all alike being roused to hatred by the exposure of their pretended knowledge and real ignorance, at the hands of Socrates_

* és égios eln. The optative is

θανάτου τη πόλει. Ή μεν γάρ γραφή κατ αὐτοῦ τοιάδε τις ήν άδικει Σωκράτης οθς μεν ή πόλις τουμίζει θεούς οὐ νομίζων, έτερα δε καινά δαιμόνια εἰσφέρων άδικει δε και τούς νέους διαφθείρων.

2. Πρώτον μέν οὖν , ὡς οὖκ ἐνόμιζεν οθς ἡ πόλις νομίζει θεούς, ποίφ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίφ; θύων

that of the oratio oblique, as representing the words or argument of the prosecutors addressed to the Athenians.

* τή πόλοι. "At the hands of the state." Cf. Eurip. Hec. 309, ἡμῶν 'Αχιλλούν Εξιος τιμήτ, "at our hands."

⁸ Ἡ μέν γὰρ γραφή. Τhe μέν has no be answering to it, as it generally has; but \$6 is sometimes omitted when the clause to which *név* is opposed is easily supplied by the reader from the general sense. The idea here is, that the economics on the one hand (μέν, cf. els, μία, έν) τας in the terms put down; but the proofs of the prosecutors on the other hand (84, cf. 840) failed to substantiate it. 🛕 is also emitted when the sentence is not finished as the author intended, but in some other way. Cf. Thucyd. ii. 74, wearer mer, and subsequently rocaura desdesácas zablovy ds Toxonor vor experse, instead of fuerra dè audiory, &c.

* route vis. The indefinite pronoun vis is added to adjectives to qualify them, and make them less positive. The sense here is, "Something of the following kind." Cf. Plato, Leg. 678 B, in repressión visit prime.

remarks that τοὺς δεοὺς νομίζειν weans to acquiesce in the claims

of the usually recognized gods, but that seeds roul(en without the article is, "to believe in the existence of gods." If so, the words here mean, "not believing that those gods exist which the city believes to exist." Others construe, "not acquiescing in the gods whom the State recognizes," making roui[esr flerér to be " to receive as deities," and fysictal deads "to believe in their axistence." I am inclined to think Stallbaum right. But in truth the words of the indictment seem ambiguous; for Bocrates (Apol. 26 C) is represented by Plato as not knowing, or professing not to know, whether his accusers really amerted him to be an atheist, or to believe in Gods different from the recognized deities.

abuse se out. The se here connects the second clause with the former, for svens se answers to ess mér. Kai of course is "also." With the first abuse, mér is omitted. Cf. III. viii. 7.

πολλάκις γάρ, δα.

* **peror per els. The per is virtually without a corresponding se, at all events until the beginning of chap. ii., **supervir se per elsers, where the second count of the indictment is discussed. Just below, as else induction accordence is a consecution of the consecution of the indictment is discussed. Just below, as else induction according to their assertion that," &c.

τε γλρ φανερός ην "πολλάκις μεν οίκοι", πολλάκις δε επέ των κοινών της πόλεως βωμών, και μαντική χρώμενος ούκ άφανης ην διετεθρυλητο γάρ, ώς φαίη Σωκράτης το δαιμόνιου " έαυτώ σημαίνειν όθεν δη " και μάλιστά μοι δοκούσιν αὐτον αἰτιάσασθαι καινά δαιμόνια εἰσφέρειν. 3. "Ο δ' οὐδὲν καινότερον εἰσέφερε των άλλων, δσοι μαντικήν νομίζοντες οἰωνοίς τε χρώνται και φήμαις και συμβόλοις " και θυσίαις ούτοί τε

does not mean, by an inverted construction, that it was known that he offered sacrifices; it is rather, "he was openly seen in the act of sacrificing," it was

plain for all folk to sea."

eld dative of eleon; that case originally being formed with a short vowel (a1), as that of the decleasion in a was formed in a (a1). Cf. advadual (flog), duaged (a1). In the abhi, or open court in the interior of a Greek boune, an alter was generally placed. Cf. Plato, Repub. 208 C, valuable 7th étity curve de vij abhi.

12 Th Sameror. There is a good deal of difficulty about the meaning of Socrates, when he spoke of a supernatural agency (Samérier) warning him. He describes it as an inward monitor, never arging him to any course, but only dissunding him from cortain acts at variona timos ; it was an inward voice. CL φωνή τις γυγνομένη ή Brar yérgras del diverpéres po τούτου δ δυ μέλλα πράττεις, προ-τρέπει δὸ ούποτε, Plato, Apol. \$1 D; and for instances, take Memor. IV. viii. 5. where 80grates mentions that he was prevented by the monitor from preparing a defence to the charge against him. Also Plate Apol.

\$1 D, where Secretes explains his standing alouf from political life, out of regard to its warnings. Both Secretes and Plate speak of it playfully; but this does not prove that Secretes and his friends were not convinced of the reality of its existence. I think Secretes was thoroughly in earment in his belief, and that he considered this direct intimation of the divine will a singular privilege. Men often speak playfully and lightly of their most current convictions, sometimes through shame at their very currentness.

u seer se. An nomes the strong form of \$4, and so would draw marked or exclusive attention to the second point, the first being either mentioned slightly, or not at all, although of course it must be tacitly inferred. "Ofer \$6 would strictly be, "whence (passing over other points and coming to) thus." The particle is practically added to adjectives and adverbe, to intensify the meaning. Here translate, "the very point whence." So where Mr. "the very mort." Eaf qualifies pdicave, "absolutely to the greatest extent."

14 phones and emphasions. The includes any owner of the future conveyed by the voice. Prophetic atterances, oracles, chance

γὰρ ὑπολαμβάνουσιν οὐ τοὺς ὅρνιθας "οὐδὰ τοὺς ἀπαντώντας εἰδέναι τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς διὰ τούτων αὐτὰ σημαίνειν, κἀκείνος Ιστδὰ οὕτως ἐνόμιζεν. 4. 'Αλλ' οἱ μὰν πλεῖστοἱ φασιν ὑπό τε τῶν ὁρνίθων καὶ τῶν ἀπαντώντων ἀποτρέπεσθαἱ τε καὶ προτρέπεσθαι. Σωκράτης δέ, ὥσπερ ἐγίγνωσκεν, οὕτως ἔλεγε τὸ δαιμόνιον γὰρ ἔφη σημαίνειν. Καὶ πολλοῖς τῶν ξυνόντων "προηγόρευε τὰ μὰν ποιεῖν, τά δὰ μὴ ποιεῖν, ὡς τοῦ δαιμονίου προσημαίνοντος καὶ τοῖς μὰν πειθομένοις αὐτῷ, συνέφερε, τοῖς δὰ μὴ πειθομένοις μετέμελε. 5. Καίτοι τίς οὐκ ᾶν ὁμολογήσειεν αὐτὸν βούλεσθαι μήτ' ἡλίθιον μήτ' ἀλαζόνα φαίνεσθαι τοῖς συνοῦσιν; ἐδόκει δ' ᾶν ' ἀμφότερα ταῦτα, εἰ προ-

words of good or ill omen, casually let fall, would all be instances. Noneseas are indications derived from accidental occurrences, such as thunder, lightaing, meeting ill-omened animals on a journey, &c. These are referred to in robs dwarrows. In the Agamemnon (l. 144) Eschylus speaks of the appearance of two engles to the Atreids on their march as touches; but this would rather be included here under sleepis.

15 ob τους δρουθας. The infinitive is usually negatived by μή, but verbe of thinking (νομίζω, έγνοψας, δυολαμβάνω) often take so, as here, when Αλλά follows, and there is a strong contrast,

"not the birds, but," &c.

toes not speak of the disciples of Socrates, for he never professed to give formal instruction as others did (cf. Mem. I. ii. 3). There was, properly speaking, no Socratic school, as there was an Electic or Megaric. Socrates

talked with any one, and his friends who were chiefly attached to him, accompanied and listened to him.

Plato, from his way of mentioning this inward monitor. gives one the idea, in the main, that its warnings were confined to Socrates' own individual acts, in the Theages however (128 D), a friend of Socrates, Charmides, is represented as consulting him, and Socrates, instantly perceiving the voice, dissuaded him from the course he thought of adopt-The dialogue however is regarded as spurious by most, but Xenophon clearly here extends the functions of the monitor, and represents the friends of Socratea as warned by it through him.

"y doorer " av. The general way of expressing "would have" is by an acrist with av; the imperfect meaning "would," with a reference to present time rather than a past. Sometimes the two forms are combined, when the meaning requires it; for instance.

αγορεύων ώς ὑπὰ θεοῦ φαινόμενα κặτα ψευδόμενος ἐφαίνετο. Δῆλον οὖν, ὅτι οὺκ ἀν προέλεγεν, εἰ μὴ ἐπίστευεν ἀληθεύσειν. Ταῦτα δὲ τίς ἀν ἄλλφ πιστεύσειν ἢ θεῷ; πιστεύων δὲ θεοῖς πῶς οὐκ εἶναι θεοὺς τὰ ἐνόμιζεν; β. Αλλὰ μὴν ἐποίει καὶ τάδε πρὸς τοὺς ἐπιτηδείους τὰ μὲν γὰρ ἀναγκαῖα συνεβούλευε καὶ πράττειν τὰ, ὡς ἐνόμιζεν ἄριστ ἀν πραχθῆναι περὶ Εἰ δὲ τῶν ἀδήλων, ὅπως ἀν ἀποβήσοιτο το, μαντευσομένους ἔπεμπεν, εἰ ποιητέα. Τ. Καὶ τοὺς μέλλοντας τὸ οἴκους τε καὶ πόλεις καλῶς οἰκήσειν μαντικῆς ἔφη προσδεῖσθαι το τεκτονικὸν μὲν γὰρ ἡ χαλκευτικὸν ἡ γεωρ- το γικὸν ἡ ἀνθρώπων ἀρχικὸν ἡ τῶν τοιούτων ἔργων

Soph. Œdip. Rex 488, old industry from he el ob uh 'ndres, "I would not have come, if you had not continually summoned me." So here, I think, the imperfect is used, because there is an idea of Socrates' appearing foolish continually, whenever the occurrence

happened.

is mūs oùk elvai beobs. See above on seeds routless. There seems some confusion here. charge against Socrates was, apparently, not that he disbelieved in gods altogether, but only in the recognized gods. Here Xenophon speaks as though he were accused of entire disbelief in any deity. At all events his arguments disprove nothing more; they show that Socrates believed in some Gods, but not necessarily the usual Gods of Greece.

to discuss them, but) also to do;"
for this is easily guthered from
the next words, is ενόμιζεν άριστ'
λε πραχθήναι. It is virtually like
the phrase in Thucydides (ii. 93),
hs έδοξεν ούτω και έχώρουν εὐθύς.

** Saws by anoshpoure. The

as here is to be taken with are-Shoote, not with daws, for then a subjunctive would be required; and if amoshours were the optative of the oradio oblique, there would be no ar at all. Compare below of a he down they, where ols as is "quibuscunque." In I. iii. 2 there is at Ello to εύχουτο τών φανερώς εδήλων δπως ἀποβήσοιτο, where the optative is used because the matter is viewed rather in relation to those who offered the prayer, than as a more statement of facts. In other words, it is due to the oratio obligua.

21 Kal τοὺς μέλλοντας. This use of sal is to be noticed. There is not here introduced a new fact or statement, but an instance or illustration of the preceding remark. Kal is therefore explanatory. Kühner quotes a good instance from Xen. Anab. V. ii. 29, al Έλληνες ψευδενεδραν έποιφουντο. Kal άνηρ προσεποιείτο τοὺς πολεμίους πειράσθαι λανθάνων, ⁶¹ So accordingly a man," &c.

22 προσδείσθαι. "Want . . . besides (πρός) " the usual appliances.

έξεταστικόν ή λογιστικόν ή οἰκονομικόν ή στρατηγικόν γενέσθαι, πάντα τὰ τοιαῦτα μαθήματα καὶ ἀνθρώπου γνώμη 22 αίρετέα ενόμιζεν είναι 8. τὰ δὲ μέγιστα τῶν έν τούτοις έφη τούς θεούς έαυτοίς καταλείπεσθαι, ών ούδεν δήλον είναι 24 τοις άνθρώποις. Ούτε γάρ τοι τώ καλώς άγρου φυτευσαμένω δήλου, δστις καρπώσεται. ούτε τῷ καλῶς οἰκίαν οἰκοδομησαμένο δήλον, ὅστις οἰκήσει· οὔτε τῷ στρατηγικῷ δῆλον, εἰ συμφέρει στρατηγείν ούτε τῷ πολιτικῷ δηλον, εἰ συμφέρει της πόλεως προστατείν ούτε τῷ καλὴν γήμαντι, ἵν᾽ εὐφραίνηται, δήλου, εί δια ταύτην ανιάσεται 26, ούτε τῷ δυνατούς έν τη πόλει κηδεστάς λαβόντι δήλου, ει διά τούτους στερήσεται της πόλεως.
 Τούς δὲ μηδὲν τῶν τοιούτων οιομένους είναι δαιμόνιον, άλλα πάντα της άνθρωπίνης γνώμης, δαιμουᾶν ἔφη δαιμουᾶν δὲ καὶ τοὺς μαντευομένους & τοῖς ἀνθρώποις ἔδωκαν οἱ θεοὶ μαθοῦσι 14 διακρίνειν οἱον εἴ τις ἐπερωτώη 17, πότερον

23 καὶ ἀνθρώπου γνώμη. "By a man's intellect as well" as by the guidance of the gods; "even by a man's intellect."

24 δήλον είναι. The infinitive is continued in the relative clause, because έφη extends over the whole sentence. Below, in § 13, there is a similar form, έπεὶ καὶ τοὺς μέγιστον φρονοῦντας έπὶ τῷ περὶ τούτων λέγειν εὐ ταὐτὰ δοξά-ζειν, where ἔφη is supplied from the general meaning of the previous sentence.

observes, we should insert a "not" here; "whether he will not thereby suffer annoyance." Before, I suppose, Xenophon wrote of συμφέρος, because he implies that it is the more natural result for a general to get some good out of his office. The inverence would be, that as he here

says el dendorran, he puts naturally the most probable contingency first, and we arrive at the fact that, in his view, a beautiful wife was likelier to cause annoyance than to give pleasure.

26 μαθούσι. "After due instruction," whether derived from others, or from their own ex-

perience.

eporar, "to ask further questions," is used, because the man is supposed already to have asked the general question, whether it will be to his interest to take in hand the matter alluded to; he is then supposed to make further inquiries about the best way of doing it. Having ascertained that it is proper to drive a chariot, he foolishly asks, who is the best man to drive it.

' ἐπιστάμενον ήνιοχεῖν ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον ἡ μὴ έπιστάμενου ή πότερου ἐπιστάμενου κυβερυᾶν ἐπὶ την ναθν 28 κρείττον λαβείν ή μη επιστάμενου ή & έξεστιν άριθμήσαντας 29 ή μετρήσαντας ή στήσαντας είδεναι τους τὰ τοιαύτα παρὰ τῶν θεῶν πυνθανομένους άθεμιστα ποιείν ήγείτο έφη δε δείν & μέν μαθόντας ποιείν έδωκαν οι θέοι μανθάνειν α δε μη δηλα τοίς άνθρώποις έστί, πειράσθαι διά μαντικής παρά τῶν θεών πυνθάνεσθαι τοὺς θεοὺς γὰρ οἰς ἄν ὦσιν ἴλεφ σημαίνειν.

10. 'Αλλά μὴν ἐκεῖνός γε ἀεὶ μὲν * ἡν ἐν τῷ φανερῷ. πρωί τε γάρ εἰς τοὺς περιπάτους καὶ τὰ γυμνάσια ἤει καὶ πληθούσης ἀγορᾶς εί ἐκεῖ φανερὸς ἢν καὶ τὸ λοιπὸν αεί της ημέρας ην όπου πλείστοις μέλλοι²¹ συνέσεσθαι. και έλεγε μέν ώς το πολύ, τοῖς δὲ βουλομένους έξην άκούειν. 11. Οὐδεὶς δὲ πώποτε Σωκράτους οὐδὲν ** άσεβές οὐδὲ ἀνόσιον οῦτε πράττοντος είδεν οῦτε λέ-

20 dal othe rade. "On board his ship," whereas ent rair (of. ἐπὶ (εὖγος) would be "on board

ship," put generally.
²⁹ ἀριθμήσαντας. Of course this might have been ἀριθμήσασι (cf. μαθούσ: above), but the participle is attracted into the accusative case before the infinitive. Either form can be used indiscriminately. Cf. L ii. 49, фаскых έξείναι παρανοίας έλόντι δήσαι; and II. vi. 26, ethe role sperioτοις συνθεμένους έπὶ τοὺς χείρους lévas. And both έδωκαν μαθούσι diakelveir, and lowkar padértas rowin, occur here close together.

* ἀεὶ μέν. This corresponds to obsels se below; and between come theye mer and rols be flow-Aouivois. The mepimaros here mentioned were covered walks

for exercise.

🐉 πληθούσης άγορας. This is merely added as a mark of time, not whenever the market happened to be crowded, but at "full-market time," the forencon.

🛂 δπου πλείστοις μέλλοι. " Εχ mente Socratis dictum," Kühner says. Perhaps; or it may be an optative of indefinite frequency, in all places wherever he was likely to find most persons to talk to.

33 Ζωκράτους ούδέν κ.τ.λ. The genitive may be an absolute one, and abrov be understood after elder, "No one was ever a witness when Socrates did any thing." Perhaps when Xenophon began the sentence he had fixoveer in his mind, and added offer meditionton elder, to round the clause. Or the genitive Zonpd-Tous may depend on obber, and

γουτος ήκουσεν. Οὐδὲ γὰρ περὶ τῆς τῶν πάντων 101 φύσεως ήπερ των ἄλλων οί πλείστοι διελέγετο σκοπών, οπως ο καλούμενος 15 ύπο των σοφιστών 16 κόσμος έφυ, καὶ τίσιν ἀνάγκαις ἔκαστα γίγνεται τῶν οὐρανίων, ἀλλὰ καί τούς φροντίζοντας τὰ τοιαθτα μωραίνοντας άπεδείκυνεν. 12. Καὶ πρώτον μὲν 17 αὐτών ἐσκόπει, πότερά ποτε νομίσαντες ίκανως ήδη τάνθρώπινα είδέναι έρχονται έπὶ τὸ περὶ τῶν τοιούτων φροντίζειν, ή τὰ μεν ανθρώπεια παρέντες, τα δαιμόνια δε σκοπούντες , ήγουνται τὰ προσήκοντα πράττειν. 13. Έθαύμαζε δ', εί μή φανερόν αὐτοῖς ἐστιν, ὅτι ταῦτα οὐ δυνατόν εστιν ανθρώποις εύρειν έπει και τούς μέγιστον φρονούντας ε έπλ τῷ περλ τούτων λέγειν οὐ ταὐτὰ δοξάζειν άλλήλοις, άλλά τοις μαινομένοις όμοίως διακείσθαι

airé be supplied after mpdr-TOFFOS. "No one saw any impious act on the part of Socrates,

as engaged in that act."

34 περί τῆς τῶν πάντων κ.τ.λ. It was a great merit in Socrates that he parrowed the area of philosophical discussion. The older speculators examined the Cosmos, or Nature, as one vast whole, embracing cosmogony, physics, &c. Socrates discovered the unsatisfactory nature of the hypotheses started by Thales, Pythagorus, and others, in explanation of the phenomena of the Universe, or all existing things, and confined his attention to subjects of really human interest, such as ethics.

35 Sweet & galoumeros. There is a union here (noticed in the note on view work, § i.) of the relative and directly interrogative forms. It seems more usual for the interrogative form to come first and the relative afterwards.

#6 σοφιστών. The older philosophers and intellectual masters were called "sophists;" it was only later that the word conveyed a disparaging notion, as Plato uses it. See Grote's Hist. of

Greece, chap. 67.

A Kal πρώτον μέν. This seems to correspond to dondres be repl abrev and rate in § 15. The genitive aërër depends on mpëror, "first in connexion with them" (the speculators on these topics), Socrates wanted to know whether such inquirers fancied they knew all there was to be known about questions of human interest, or thought they might indulge in such superhuman speculations, although they had in consequence to abandon those other questions.

\$6 тода мериотом фромойнтах. The superlative adverb is generally the neuter plural of the superlative adjective, the comparative adverb, the neuter sin-

πρός άλλήλους. 14. Των τε γάρ μαινομένων 30 τούς μέν οὐδὲ τὰ δεινὰ δεδιέναι, τοὺς δὲ καὶ τὰ μὴ φοβερὰ φοβείσθαι και τοις μέν ούδ' έν δχλφ δοκείν αισχρόν είναι λέγειν ή ποιείν ότιουν, τους δε ουδ' εξιτητέον είς άνθρώπους είναι δοκείν και τούς μέν ούθ ιερόν ούτε βωμον ούτ' άλλο των θείων ούδεν τιμάν, τούς δε καί λίθους καὶ ξύλα τὰ τυχόντα 😘 καὶ θηρία σέβεσθαι: τών τε περί της των πάντων φύσεως μεριμνώντων τοίς μεν δοκείν εν μόνον το ον είναι ", τοίς δ' Επειρα το πλήθος καὶ τοῖς μὲν ἀεὶ κινεῖσθαι 42 πάντα, τοῖς δ' οὐδὲν ἄν ποτε κινηθήναι καὶ τοῖς μὲν πάντα γίγνεσθαί τε καὶ ἀπόλλυσθαι, τοῖς δὲ οὕτ' ἂν γενέσθαι ποτε ούδεν ούτ' άπολεισθαι. 15. Έσκόπει δε περί αὐτῶν καὶ τάδε ἀρ', ὥσπερ οἱ τάνθρώπεια μανθάνοντες ήγουνται τουθ', ο τι αν μάθωσιν, έαυτοις τε καί τῶν ἄλλων 1 ότφ ᾶν βούλωνται ποιήσειν, οὕτω καὶ οἰ

gular. Perhaps, as Kübner suggests, the form is used because the positive is μέγα φρονείν.

²⁹ Τών τε γάρ μαινομένων. This corresponds to Two Te meptμνώντων a few lines down. This joining clauses by Te . . . Te is more common in verse writers than in prose.

"Any 40 ξύλα τὰ τυχόντα. chance blocks of wood." words can hardly mean wooden images, for τὰ τυχόντα would be inappropriate. Cf. Plato, de Leg. 728 Ε, ως προσίμιος άλλ' οδ τός

συχάντα λόγον περαίνοντες.

41 Er moror to be elvai. was the dogma especially of the Eleatic school, Xenophanes, Parmenides, who believed in one continuous Ess (or existence), indivisible and unchangeable (où bà bialρετόν έστιν, έπεὶ πᾶν ἐστιν δμοιον), Empedocles, &c. In the next words, rols be areipa to anybos, perhaps Democritus, the atomist, is alluded to, and Anaxagoras.

⁴² τοῦς μὲν del πινεῖσθαι. Heracleitus disbelieved in any unchangeable Ens; he recognized an eternal flux and reflux only. On the other hand, Zeno the Eleatic denied the possibility of motion altogether. Of course & πινηθήναι is "could ever be moved."

43 τοῖς μέν πάντα γίγνεσθαι. This may refer to Democritus, who believed in infinite combinations and resolutions of atoms. The next words may refer to the Electics generally, Parmenides,

Zeno, &c.

44 τῶν ἄλλων κ.τ.λ. The construction is hyoverae nochoece (the subject of the infinitive being often omitted when it is the same as that of the main verb) écuross τε καὶ ότο αν βούλονται (ποιήσαι) ተወሃ ቬኢአመሆ.

τὰ θεῖα ζητοῦντες νομίζουσιν, ἐπειδὰν γνῶσιν, αἰς ἀνάγκαις ἔκαστα γίγνεται, ποιήσειν, ὅταν βούλωνται, καὶ ἀνέμους καὶ ὕδατα καὶ ὥρας καὶ ὅτον δ' ἄν " ἄλλου δέωνται τῶν τοιούτων, ἢ τοιοῦτο μὲν οὐδὲν οὐδ' ἐλπίζουσιν, ἀρκεῖ δ' αὐτοῖς γνῶναι μόνον, ἢ τῶν τοιούτων ἔκαστα γύγνεται; 16. Περὶ μὲν οῦν τῶν ταῦτα πραγματευομένων τοιαῦτα ἔλεγεν αὐτὸς δὲ περὶ τῶν ἀνθρωπείων ἀν ἀεὶ διελέγετο ", σκοπῶν, τὶ εὐσεβές, τὶ ἀσεβές τὶ καλόν, τὶ αἰσχρόν τὶ δίκαιον, τὶ ἄδικον τὶ σωφροσύνη, τὶ μανία τὶ ἀνδρεία, τὶ δειλία τὶ πόλις, τὶ πολιτικός τὶ ἀρχὴ ἀνθρώπων, τὶ ἀρχικὸς ἀνθρώπων καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὰ τοὺς μὲν εἰδότας ἡγεῦτο καλοὺς κάγαθοὺς " εἶναι, τοὺς δ' ἀγνοοῦντας ἀνδραποδώδεις ἀν δικαίως κεκλῆσθαι;

17. "Οσα μέν οὖν μὴ φανερὸς ἢν ὅπως ἐγίγνωσκεν, οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων "περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι "τοὺς δικαστάς ὅσα δὲ πάντες ἤδεσαν, οὐ θαυμαστόν, εἰ μὴ τούτων ἐνεθυμήθησαν; 18. Βουλεύσας "γάρ ποτε καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας,

46 Kal Stov S' &v. Kenophon is fond of this combination of particles Kal... Sé. Cf I. i. 3, Kakeires Sé. Translate, "And of whatever else moreover."

of as to express habit or custom is to be noticed. It is exactly like our form "he would talk," in the sense of "he used to talk." It seems to have arisen from a suppressed hypothetical clause, "if he ever had an opportunity, then he would talk."

47 τί άρχικος άνθρώπων. "What

is one fit to rule men."

** καλοὸς κὰγαθούς. This expresses the perfection of humanity. The καλὸς κὰγαθός was possessed of bodily excellence (καλός),—of great importance in

the eyes of a Greek, with his keen sense of beauty,—and moral excellence (àyadés) of character.

** ὁπὲρ τούτων. The use of ὑπέρ, very much in the sense of περί, is not common. Cf. Demosth. cont. Mid. 554, ἡ εἰσαγγελία ἐδόθη ἡ εἰς τὴν βουλὴν ὑπὲρ ᾿Αριστάρχου ὅτι εἴη Νικόδημον ἀπεκτονώς; also Soph. Œdip. Rex 164, εἴ ποτε καὶ προτέρας ἄτας ὅπερ ὀρνυμένας πόλει.

of mapa in compounds (beyond, and so arrive, falsely), cf. maparater, "to hear incorrectly," maparater, "to stamp counterfeit money," maparaters, "to

strike a false note."

absolutely, in the sense of being

ἐν οι ην κατά τους νόμους βουλεύσειν, ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμφ γενόμενος, ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμους ἐννέα στρατηγοὺς μιὰ ψήφφ τοὺς ἀμφὶ Θράσυλλον ταὶ Ἐρασινίδην ἀποκτεῖναι πάντας, οὐκ ἡθέλησεν ἐπιψηφίσαι, ὀργιζομένου μὲν αὐτῷ τοῦ δήμου, πολλῶν δὲ καὶ δυνατῶν ἀπειλούντων, ἀλλὰ περὶ πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν ἡ χαρίσασθαι τῷ δήμφ παρὰ τὸ δίκαιον καὶ φυλάξασθαι τοὺς ἀπειλοῦντας... 19. Καὶ γὰρ ἐπιμελεῖσθαι θεοὺς ἐνόμιζεν ἀνθρώπων, οὐχ δν τρόπον οἱ πολλοὶ νομίζουσιν οὖτοι μὲν γὰρ οἴονται τοὺς θεοὺς τὰ μὲν είδέναι, τὰ δ΄ οὐκ εἰδέναι το Σωκράτης δὲ πάντα μὲν ἡγεῖτο θεοὺς εἰδέναι, τὰ τε

a member of the βουλή, or council of five hundred. Of course the norist is used in its distinctive meaning; it is not, "while being," but "after he was made, a Senator." Benkeren, " to be a senator," occurs below, I. il. 85, and aptas, "having been elected Archon," II. vi. 25. The Senate was divided into ten bodies of fifty (upurduess), who were in office for thirty-five or thirty-six days, in rotation; of these, again, bodies of ten (wpds8pes) premided in the senate during seven days, and the chairman of the wposipos for the day being was enterarys. On this officer devolved the duty of putting questions to the vote of the assembly (ênchnol(ew).

syllus and Erasinides, and their fellow-officers." This refers to the charge brought against the Athenian commanders at Arginuse, who were accused of having neglected to collect for burial the bodies of their dead milors. They were condemned and executed,

"for no other reason," mays Montaigne, "but that the Greeks followed their blow, and pursued the advantages prescribed them by the law of arms." Nevertheless, the commanders do seem to have been somewhat in fault. See Grote's Hist. of Greece, ch. 64.

48 φυλάξασθαι. This is connected by and with evopreur, not with xapicaceau: "he thought it better to observe his oath, than to gratify the people, and take his chance as he best could against those who threatened him." Probably there is a change of tense from the present (siepnew) to the norist (pundfaedai), because, in the former, the general habit is thought of, Socrates wished to be a person regardful of oaths; in the latter, the particular necessity, arising from his conduct then, of guarding against his enemies is anoken of.

thinking them probably not worthy of their attention. λεγόμενα ε καὶ πραττόμενα καὶ τὰ συγή βουλευυμενα, πανταχοῦ δὲ παρείναι καὶ σημαίνειν τοίς ἀνθρώποις

περὶ τῶν ἀνθρωπείων πάντων.

20. Θαυμάζω οὖν, ὅπως ποτὲ ἐπείσθησαν 'Αθηναῖοι Σωκράτην περὶ τοὺς θεοὺς μὴ σωφρονεῖν, τὸν ἀσεβὲς μὲν οὐδέν ποτε περὶ τοὺς θεοὺς οὕτ εἰπόντα το οὔτε πράξαντα, τοιαῦτα δὲ καὶ λέγοντα καὶ πράττοντα περὶ θεῶν, οἶά τις ᾶν καὶ λέγων καὶ πράττων εἴη τε καὶ νομίζοιτο εὐσεβέστατος.

CHAPTER II.

 Θαυμαστὸν δὲ φαίνεταί μοι καὶ τὸ πεισθῆναί τινας, ὡς Σωκράτης τοὺς νέους διέφθειρεν, δς πρὸς τοῖς εἰρημένοις πρῶτον μὲν ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων

²⁵ τά τε λεγόμενα κ.τ.λ. The article is here put once only, because the things λεγόμενα and πραττόμενα are viewed as forming a single class. Opposed to these, or not included in them, are the things σιγή βουλεύομενα; therefore to the last class the article is again prefixed. This is a common principle. Cf. III. x. 5, τὸ μεγαλοπρεπές τε καὶ έλευθέριον καὶ τὸ ταπεινόν τε καὶ άνελεύθερον. For the same principle somewhat expanded, compare Thucyd. vi. 44, τοὺς σιτοποιούς και λιθολόγους και τέκτοras, in the sense of the whole class of artificers, comprising bakers, masons, and carpenters. Also Thucyd. i. 1, των Πελοποννησίων και 'Αθηναίων, " the belligerenta made up of Peloponnesians on the one side, and Athenians on the other." The reader may consult a note on the former

passage in my edition of Thucy-dides' Sicilian Expedition.

*6 τὸν . . . αῦτ' εἰπόντα. These words of course, as Kühner observes, describe Socrates, not as the Athenians viewed him (for that would have required TOP μηδέν, &c.), but as he appeared to Xenophon, so that the negative is a direct one. The sorists are used because it is implied that there was no single instance of any impious word or act on the part of Socrates. The present participles imply that he was in the constant habit of acting in the way described. That after writing wepl robs deous, Xonophon should write *ερί θεῶν is nothing unusual. These changes of construction often occur. extreme case occurs in Æschylus, Agamemnon, 659, δρώμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αίγαῖον νεκροῖς ἀνδρων 'Αχαιών ναυτικών τ' έρειπίων,

ανθρώπων έγκρατέστατος ήν, είτα "πρὸς χειμῶνα καὶ θέρος καὶ πάντας πόνους καρτερικώτατος ", ἔτι δὲ πρὸς τὸ μετρίων δεῖσθαι πεπαιδευμένος οὕτως, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος πάνυ ραδίως ἔχειν ἀρκοῦντα. 2. Πῶς οῦν, αὐτὸς ὧν τοιοῦτος, ἄλλους ἀν ἡ ἀσεβεῖς ἡ παρανόμους ἡ λίχνους ἡ ἀφροδισίων ἀκρατεῖς ἡ πρὸς τὸ πονεῖν μαλακοὺς ἐποίησεν; ἀλλ' ἔπαυσε μὲν "τούτων πολλοὺς ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν καὶ ἐλπίδας παρασχών, ἀν ἐαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. 3. Καίτοι γε οὐδεπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτον ἀλλὰ τῷ φανερὸς εἶναι τοιοῦτος ὧν ἐλπίζειν ἐποίει τοὺς συνδιατρίβοντας ἐαυτῷ, μιμουμένους ἐκεῖνον τοιοῦσδε γενήσεσθαι. 4. Αλλὰ

elva. This corresponds to πρώταν μέν, the δέ with elva and fracta being often omitted. Cf. I. iv. 11, IV. ii. 31, and Thucyd. i. 18, δλέγον μέν χράνον ξυνέμεινεν ή δμαιχμία, ένεινα διενεχθέντες

Proxempour.

represented as going barefoot all the year round, and even in the inclement winter of Thrace, when on service at Potidma, he made no change in his practice. Summer and winter he were the same cloak. His whole aim seems to have been to carry out the maxim, that "man wants but little here below." For his abstemious habits in the matter of food and drink, see I. iii. 5, 6.

responding clause to this seems to be saired ye ebbertistere being the reference being reference being reference being reference being reference by the transition from the regular optative form of dequelogers to the subjunctive be drugelowers is very common, from the natural liveliness of the Greek mind and

its tendency to describe every thing dramatically, as actually in

process of occurring.

** Kaires ye. This combination of particles occurs also to IV. ii. 7. I do not quite understand Kühner's view of the matter in a note he gives here, but it seems to me that the force of $\gamma \delta$ is what it is elsewhere, "at least," "at all events," having a restric-Socrates induced TITO SCHOOL many to abandon certain babits; and yet this remark must be so far restricted (yd) as to leave it true that be never undertook formally to cure them; it was his example that was thus effective. This is the train of thought conveyed, I think, clearly by "and yet at least," or "at all events."

This change of pronouns is not very easy to explain. In the first clause with δευνή, Socrates in regarded as the main subject, and the pronoun referring to him is therefore made reflexive; be is

μήν καλ τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἡμέλει τούς τ' άμελοῦντας οὐκ ἐπήνει. Τὸ μὲν οὖν ὑπερεσθίοντα ὑπερπονεῖν απεδοκίμαζε, τὸ δέ, ὅσα γ' ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἰκανῶς ἐκπονεῖν εδοκίμαζε ταύτην γὰρ τὴν ἔξιν ὑγιεινήν τε ἰκανῶς είναι καλ τὴν τῆς

the centre, as it were, round which the narrative turns. In the second clause he is viewed with reference to his auditors, not himself, and to them, of course, he is only advés or desires, not derrow, the reflexive sense being no longer right. Another explanation, comewhat of the tame kind, would be that the deciror describes Secrates with reference to the switer, not the companions of Socrates. With this view compare Thucyd. vil. 17, ruis το ol Kopirbus σπλήpour Sous apès aks éludées abaür herer of 'Afgraio, gulticier, where abrûe might have been more naturally spar, the indirect reflexive, pointing to the Corinthians as the subjects of the centence, but sirar describes them from the point of view either of the author or the Atheninns. See my note on the pasenge. Estimer is used here instead of aires, as Kuhner mys, because it is emphatic, which aires would not be. And this seems probable, for cf. Thucyd. iv. 29, dere upoeniures de abtody drpordomárus, de drewess ydo do elom cho doczelopow. But there seem passages where the change is apparently quite arbitrary, as Thucyd. i. 132, vastacá vore do abroú sal movérares droing. In the next words the use of veneral is to be noticed. The prononn used retrospectively is generally resources. Cf. Thueyd. vi.

41, τοιαύτα μέν 'Αθηναγόρας είπο. But compare Thucyd. vi. 2, 54p-Bapei për oër voroide Zizakiar dayear, by way of enmining up : and below, L vii. 5. I do not know whether the use of resorts in these cases is to be put down to the same tendency which explains the present form above in & favrůs šryuhůsta, a desira to be vivacious, and speak of the men as present, " such as we have got here before us in our minds" (voiósēs); na Sēs in Asocs, the man *here* before us. If so, resoferer here would not be so much "the characters mentioned before," so " the characters we have before us." There is a passage in Soph, Ajaz \$13, where rewerte years is used apparently with a back reference, receive being used a few lines below. A similar principle might explain this.

Here Socrates alludes to the vast amount of enting got through by athletes, to repair the waste of their violent exertions in training. Atheneses (bk. z.) gives some instances of this voracity, and Theory. (iv. 10) speaks of a pugilist taking twenty sheep to keep him while training and on the journey.

full tale (**) of what the mind submits to with pleasure," or "to work off what amount of food the inclination takes." Perhaps the latter is the real source.

ψυχής ἐπιμέλειαν οὐκ ἐμποδίζειν ἔφη. δ. 'Αλλ' οὐ μὴν θρυπτικός γε οὐδὰ ἀλαζονικὸς ἢν οὕτ' ἀμπεχόνη οὕθ' ὑποδέσει οὕτε τῆ ἄλλη διαίτη οὐ μὴν οὐδ' ἐρασιχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν ἔπαυε, τοὺς δὰ ἐσυτοῦ ἐπιθυμοῦντας οὐκ ἐπράττετο ' χρήματα. 6. Τούτου δ' ἀπεχόμενος ἐνόμιζεν ἐλευθερίας ἐπιμελεῖσθαι τοὺς δὰ λαμβάνοντας τῆς ὁμιλίας μισθὸν ἀνδραποδιστὰς ἑαυτῶν ἐπεκάλει ' διὰ τὸ ἀναγκαῖον αὐτοῖς εἰναι διαλέγεσθαι παρ' ὧν ' ὁν λάβοιεν τὸν μισθόν. 7. Έθαύμαζε δ', εἴ τις ἀρετὴν ἐπαγγελλόμενος ἀργύριον πράττοιτο, καὶ μὴ νομίζοι τὸ μέγιστον κέρδος ἔξειν φίλον ἀγαθὸν κτησάμενος ' λλλὰ φοβοῖτο, μὴ ὁ γενόμενος καλὸς κὰγαθός τῷ τὰ μέγιστα εὐεργετήσαντι μὴ τὴν μεγίστὴν χάριν ' ἔξοι. ' δ. Σωκράτης δὲ ἐπηγγείλατο μὲν οὐδενὶ πώποτε τοιοῦτον

64 our experiers. For the double accusative with *parrectar in the sense of " exacting payment" cf. Demosth. contra Aph. p.845, 4! идэ дичираушия тойтох түр бікцэ. This fee-accepting on the part of the sophists was made a constant source of reproach against them by Socrates and Platounreasonably as a broad principle ---whose argument was, that one was bound to make one's neighbours virtuous, without receiving money for it (see the next section). They encer at the sophists, because they made a living by this. Protagoras is spoken of as requiring a fee of more than 400%.

compound in this contemptuous tense is dwormλeir. Cf. L ii. 57, τοὺς δὲ κυβεόσντας ἀργοὺς ἀνεπάλει.

That is, Sightyewhen repress wap or he had doner. Here he does not go with he in the sense of "whomsoever," for the oratio oblique of ar ar he he seems would be ar hesself, without ar. The particle is to be joined with his orat, "should happen to take." See however a note on IV. i. S.

*having acquired; the consequent state.

The usual construction after verbs of fearing is $\mu \eta$ so in this sense. Cf. Thucyd. iii. 57, 5sl3t- $\mu e \nu$ $\mu \dot{\eta}$ so $\beta \dot{\epsilon} \beta a \omega c$ $\dot{\eta} \tau c$. I think Kühner's view is right, that the whole sentence represents So
crates' thoughts, and so the co
louring of the oratio oblique per
vades the whole, suggesting the use of $\mu \dot{\eta}$ instead of so. He quotes a similar passage from Thucyd. ii. 13, $\Pi e \mu u \lambda \dot{\eta} s$, ore
respective and $\mu \dot{\eta}$ robs appears abree sepacity and $\mu \dot{\eta}$ (for so) space.

οὐδέν ἐπίστευε δὲ τῶν ξυνόντων ἐαυτῷ τοὺς ἀποδεξαμένους ἄπερ αὐτὸς ἐδοκίμαζεν εἰς τὸν πάντα βίον ἐαυτῷ τε καὶ ἀλλήλοις φίλους ἀγαθούς ἔσεσθαι. Πῶς ἄν οὖν ο τοιούτος ανήρ διαφθείροι τούς νέους; εί μη άρα " ή

της άρετης ἐπιμέλεια διαφθορά ἐστιν.

9. 'Αλλά, νη Δία", ο κατήγορος έφη, ὑπερορῶν ἐποίει τῶν καθεστώτων νόμων τοὺς συνόντας λέγων, ὡς μωρὸν είη τούς μέν της πόλεως άρχοντας άπὸ κυάμου " καθίστασθαι, κυβερνήτη δὲ μηδένα θέλειν κεχρήσθαι κυαμευτφ̂, μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλητῆ, μηδ' ἐπ' ἄλλα '' ['] ζ τοιαθτα, δι πολλφ ελάττονας βλάβας άμαρτανόμενα ποιεί των περί την πόλιν άμαρτανομένων τούς δὲ τοιούτους λόγους έπαίρειν έφη τούς νέους καταφρονείν της καθεστώσης πολιτείας, και ποιείν βιαίους. 10. Έγω δ οίμαι τούς φρόνησιν άσκοθντας καλ νομίζοντας ίκανοὺς ἔσεσθαι ⁷¹ τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας ηκιστα γύγνεσθαι βιαίους, είδότας, ὅτι τῆ μὲν βία πρόσεισιν έχθραι καὶ κίνδυνοι, διὰ δέ τοῦ πείθειν άκινδύνως τε καὶ μετά φιλίας ταὐτά γέγνεται οί μέν

•• εἰ μὴ ἄρα. "Unless per-chance." The particle ἄρα draws an inference. This inference is not quite obvious at first night here; but the idea is, unlesswhich is a legitimate consequence of this account—we are ready to admit that a pursuit of virtue is a corrupting occupation.

7* 'Αλλὰ, νἡ Δία. These words are used to introduce a supposed argument of an adversary, as "at enim" in Latin. They are very common in the Orators. Demosth. contra Philip. II. p. 69, άλλὰ νὴ Δία εἴποι τις 🖫 ὧς πάντα ravra eldás Expafes. Below, the optative eth is that of the oratio obligua.

71 and guduou. "By bellot;"

for which purpose beans were used (grames). The senate of the five hundred is spoken of by Thucydides as ή βουλή ή άπο κυάμου. The middle *kallstasla*; is used in the sense of "appointing to rule one," " sibi creare." Others construe it passively.

¹² μηδ' ἐπ' ἄλλα. That is, μηδέ κεχρήσθαι τοιούτο τιν! (i.e.

κυαμευτφ) ἐπὶ ἄλλα,

13 leavous foreobar. The accusative is the right case here before the infinitive, because the subject of the sentence, Tobs donoveras, is in the accusative case: otherwise the words would run οι νομίζοντες ίκανολ ξσεσθαι ("will prove, when tested, while to " &c.).

γὰρ βιασθέντες ὡς ἀφαιρεθέντες μισοῦσιν, οι δὲ πεισθέντες ὡς κεχαρισμένοι ' φιλοῦσιν. Οῦκουν τῶν φρόνησιν ἀσκούντων το βιάζεσθαι ', ἀλλὰ τῶν ἰσχὺν ἄνευ γνώμης ἐχόντων τὰ τοιαῦτα πράττειν ἐστίν. 11. 'Αλλὰ μὴν καὶ συμμάχων ' ὁ μὲν βιάζεσθαι τὸλμῶν δέοιτ ἃν οὐκ ὀλίγων, ὁ δὲ πείθειν δυνάμενος οὐδενός καὶ γὰρ μόνος ἡγοῖτ ὰν δύνασθαι πείθειν καὶ φονεύειν δὲ τοῖς τοιούτοις ἡκιστα συμβαίνει τίς γὰρ ἀποκτείναί τινα βούλοιτ ἃν μᾶλλον ἡ ζῶντι πειθομένφ χρῆσθαι;)

12. 'Αλλ' έφη γε ὁ κατήγορος Τ, Σωκράτει όμιλητὰ γενομένω Κριτίας τε καὶ 'Αλκιβιάδης πλείστα κακὰ τὴν πόλιν ἐποιησάτην. Κριτίας μὲν γὰρ τῶν ἐν τὴ όλυγαρχία πάντων πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο, 'Αλκιβιάδης δὲ αὖ τῶν ἐν τῆ δημοκρατία πάντων ἀκρατέστατος καὶ ὑβριστότατος καὶ βιαιστατος. 13. 'Εγὼ δ', εἰ μέν τι κακὸν ἐκείνω τὴν πόλιν ἐποιησάτην, οὐκ ἀπολογήσομαι τὴν δὲ πρὸς Σωκράτην συνουσίαν

had a favour put on them." The favour is, that people have given them the option of refusing or granting the request. The word can also mean "as having conferred a favour," being used as a perfect middle. The former seems to me the more natural way.

is το βιάζεσθαι. This is the subject of έστίν, and is paraphrased by τὰ τοιαῦτα πράττειν in the next line. The real order is, τὸ βιάζεσθαί έστιν τῶν ἐχόντων των, ἐλλ' ἔστι τῶν ἐχόντων πράττειν τὰ τοιαῦτα, for βιάζεσθαι has the article and πράττειν has not.

76 gal συμμάχων. "Allies in addition to" his own violence.

77 'Αλλ' έφη γε έ κατήγορος.
The force of γε is, that, whatever truth there might be in the

previous remarks, at all events the fact next to be stated could

not be explained away.

78 Kpirlas ve nal 'Admibidētis. Critiss was one of the most prominent and unscrupulous members of the thirty tyrants, established at Athens after its over throw by Lysander. Alcibiades did fatal injury to his country by passing over to Sparta at the beginning of the Sicilian expedition, and suggesting the fortification of Deceleia, and in other respects pointing out to their enemies the weak points of the Athenians. In his subsequent conduct he showed self-interest to be his only guide. The connexion of Socrates with these men was not likely to increase his popularity, however temporary and unavoidable that connerion was.

αὐτοῖν ώς ἐγένετο διηγήσομαι. √14. Έγενέσθην μὲν γάρ δὴ το ἄνδρε τούτω φύσει φιλοτιμοτάτω πάντων 'Αθηναίων, βουλομένω τε πάντα δι' ἐαυτῶν πράττεσθαι, καὶ πάντων ονομαστοτάτω γενέσθαι ήδεσαν δὲ Σωκράτην ἀπ' ελαχίστων μεν χρημάτων αυταρκέστατα ζωντα ο, των ήδονων δε πασών εγκρατέστατον δυτα, τοῖς δὲ διαλεγομένοις αὐτῷ πᾶσι χρώμενον " ἐν τοῖς λόγοις, όπως βούλοιτο. 15. Ταθτα δὲ δρώντε καὶ όντε οίω προείρησθον, πότερον τις αὐτὰ φη οι τοῦ βίου τοῦ Σωκράτους ἐπιθυμήσαντε καὶ τῆς σωφροσύνης, ἡν έκεινος είχεν, δρέξασθαι τής δμιλίας αὐτού, ή νομίσαντε, εί ομιλησαίτην εκείνο, γενέσθαι αν ικανωτάτω λέγειν τε καὶ πράττειν; 16. Έγω μεν γάρ ήγουμαι, θεοῦ διδόντος αὐτοῖς ή ζην δλον τὸν βίον, ώσπερ ζώντα Σωκράτην εώρων, ή τεθνάναι, ελέσθαι αν μαλλον αὐτώ τεθνάναι. Δήλω δ' έγενέσθην έξ ων έπραξάτην ** ως

here used because the fact introduced by ydp is a notorious one. Cf. où yhp sh lover ye ndras eluci de not think," de. Sometimes sh, although following ydp, qualifies another word, as in II. iv. I, rours alv ydp sh nollow square to be connected in the sense of "this very thing." Below, souleness to be added to eyevershy repeated, "and they turned out to be (the sorist) anxious."

this use of and in connexion with (ωντα, cf. Thucyd. i. 2, δσαν ἀνοζήν, " enough to live off."

so doubt, the great excellence of Socrates as a dialectician. His powerful elements drove his antagonists out of untenable posi-

tions, until they were forced to admit they had no position left which they could hold. Thus all ungrounded opinions were got rid of, and the ground cleared. In such dialogues as the Laches (on bravery) and the Euthyphron (on holiness), definition after definition is proved to be worthless. This is the kind of feature Xenophon probably has in view.

one to my?" Cf. the common phrase τί κάθω, "what is to become of me?" Cf. Demosth. Philip. III. p. 115, alta τοῦτων αἰρήνην ἄγκιν ἐγὸ φῶ πρὸς ὁμῶς.

This does not mean that their general conduct showed this, for the acrists are used in their proper sense; they proved the truth of the remark by the particular act described in the next

ηλρ τάχιστα κρείττονε τῷν συγγυγνομένων ἡγησάσθην είναι, εὐθὺς ἀποπηδήσαντε Σωκράτους ἐπραττέτην τὰ

πολιτικά, ώνπερ ένεκα Σωκράτους ώρεχθήτην.

17. "Ισως οὖν εἴποι τις ἀν πρὸς ταῦτα, ὅτι χρῆν τὸν Σωκράτην μὴ πρότερον τὰ πολιτικὰ διδάσκειν τοὺς συνόντας, ἢ σωφρονεῖν. Έγὼ δὲ πρὸς τοῦτο μὲν οὖκ ἀντιλέγω πάντας δὲ τοὺς διδάσκοντας ὁρῶ αὐτοὺς δεικνύντας τε τοῖς μανθάνουσιν, ἢπερ αὐτοὶ ποιοῦσιν ἃ διδάσκουσι, καὶ τῷ λόγῳ προσβιβάζοντας . 18. ΟΙδα δὲ καὶ Σωκράτην δεικνύντα τοῖς ξυνοῦσιν ἐαυτὸν καλὸν κὰγαθὸν ὄντα, καὶ διαλεγόμενον κάλλιστα περὶ ἀρετῆς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρωπίνων. Οἶδα δὲ κἀκείνω σωφρονοῦντε. ἔστε Σωκράτει συνήστην, οὐ φοβουμένω, μὴ ζημιοῖντο ἡ παίοιντο ὑπὸ Σωκράτους, ἀλλ' οἰομένω τότε κράτιστον εἶναι τοῦτο πράττειν.

19. "Ισως οὖν εἴποιὲν ἄν πολλοὶ τῶν φασκόντων φιλοσοφεῖν, ὅτι οὖκ ἄν ποτε ὁ δίκαιος ἄδικος " γένοιτο, οὖδὲ ὁ σώφρων ὑβριστής, οὖδὲ ἄλλο οὖδέν ", ὧν μάθησίς ἐστιν, ὁ μαθῶν ἀνεπιστήμων ἄν ποτε γένοιτο. Ἐγὰ δὲ περὶ τούτων οὐχ οὕτω γιγνώσκω ὁρῶ γάρ,

rentence, the act of leaving Socrates as soon as their end was gained. This is further shown by the use of the imperfect just after (ἐπραττέτην).

** wροσβιβάζονται. "Bringing them over to their view." Cf. Plato, Meno 74 B, λλλ' έγὰ προσθυμήσομαι ἡμῶι προσβιβάσαι.

(as well as Socrates himself).

sense this is true, so that the assertion might easily be maintained, unless the just man be first defined. If "a just man" be one who acts justly in some particular act, when that act is done, of course a just man cannot

be unjust, for if he does an unjust act, he thereby forfeits the right to be called just in that respect. It is merely asserting that a man cannot have two opposite qualities at once with reference to the same act. But if "a just man" be one who by a course of just acts acquires a habit more or less confirmed of justice, then a man just in the main and in general tendency, may be unjust in a particular case without destroying his claim to the virtue of habitual justice.

⁶¹ οὐδὲ ἄλλο οὐδέν. The construction is οὐδὲ ὁ μαθὰν ἄλλο οὐδὲν τούτων ὧν μάθησίς ἐστιν ὧν ποτε ἀνεπιστήμων τούτου γένοιτο. ώσπερ τὰ τοῦ σώματος ἔργα τοὺς μὴ τὰ σώματα ἀσκοῦντας * οὐ δυναμένους ποιεῖν, οὕτω καὶ τὰ τὴς ψυχῆς ἔργα τοὺς μὴ τὴν ψυχὴν ἀσκοῦντας οὐ δυναμένους οὕτε γὰρ ὰ δεῖ πράττειν, οὕτε ὧν δεῖ ἀπέχεσθαι δύνανται. 20. Διὸ καὶ τοὺς υἶεῖς * οἱ πατέρες, κὰν ὧσι σώφρονες, ὅμως ἀπὰ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων εἴργουσιν, ὡς τὴν μὲν * τῶν χρηστῶν ὁμιλίαν ἄσκησιν οὖσαν τῆς ἀρετῆς, τὴν δὲ τῶν πονηρῶν κατάλυσιν. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ τῶν ποιητῶν ὅ τε λέγων *1.

Έσθλων μεν γὰρ ἄπ' ἐσθλὰ διδάξεαι· ἡν δὲ κακοῖσαν Συμμίσγης, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον,

καὶ ὁ λέγων

Αύτὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς τοτὰ μὰν κακός, ἄλλοτε δ' ἐσθλός.

21. Κάγω δε μαρτυρώ τούτοις όρω γάρ, ώσπερ των έν μέτρω πεποιημένων έπων τούς μη μελετώντας έπιλανθανομένους, ούτω και των διδασκαλικών λόγων τοις άμελουσι λήθην έγγυγνομένην. "Όταν δε των

κ.τ.λ. It seems the simplest explanation of this accessative to suppose it governed by δρώ, the verbextending over both clauses. Kühner and others explain it by a very usual attraction, after the fashion of πολλή βδιόν όστι χαρίζεσθαι οξφ σοι ἀνδρί, ΙΙ. ix. 8, for οξος σὰ εξ. Κühner quotes Cyrop. 1. iv. 115, Κύρφ βδετο οὸ δυναμένη σιγάν ἀλλ' ἄσπερ σκύλακι γενναίφ ἀνακλάζοντι. Below ἀπέχεσθαι is taken twice, with δύνανται and δεί.

** Διὸ καὶ τοὺς νίεῖς. "For which reason also" (καῖ). In the next words, κὰν ἄσι σώφρονες, the καῖ qualifies the hypothesis conveyed by ἐἀν; representing it as improbable, "even supposing them to be." Έὰν καὶ is nearly equi-

valent to "although."

cusative absolute with &s (in the sense of "under the idea that") is common. Cf. II. iii. 8, &σπερ έκ πολιτῶν μὲν γιγνομένους φέλους, ἐξ ἀδελφῶν δὲ οὐ γιγνομένους. Also μισθὸν αἰτοῦσιν ὡς οὐχὶ αὐτοῖσιν ὡφέλειαν ἐσομένην. Plato, Rep. 845 E. Of course the presence of the article ahows τὴν μὲν ὁμιλίαν to be the subject, and ἄσκησιν the predicate.

nis, a cententions poet, who lived about B.O. 540. In the pentameter και τὸν ἐόντα νόσν is "even the sense you have." Who is the author of the next verse, does not

seem to be known.

νουθετικών λόγων ἐπιλάθηταί τις, ἐπιλέλησται 32 καὶ ών ή ψυχή πάσχουσα της σωφροσύνης επεθύμει τούτων δ' επιλαθόμενον οδδεν θαυμαστόν και της σωφροσύνης ἐπιλαθέσθαι. 22. Όρῶ δὲ καὶ τοὺς εἰς φιλοποσίαν προάχθέντας και τούς είς έρωτας 13 έγκυλισθέντας ήττον δυναμένους των τε δεόντων έπιμελείσθαι, καὶ τῶν μὴ δεόντων ἀπέχεσθαι πολλοὶ γάρ και χρημάτων 34 δυνάμενοι φείδεσθαι, πριν έραν, έρασθέντες οὐκέτι δύνανται καὶ τὰ χρήματα καταναλώσαντες, ων πρόσθεν άπείχοντο κερδών, αλσχρά νομίζοντες είναι, τούτων ούκ απέχονται. 23. Πώς οὐν ουκ ενδέχεται σωφρονήσαντα πρόσθεν αθθις μη σωφρονείν, και δίκαια δυνηθέντα πράττειν αδθις άδυνατείν; Πάντα μὲν οὖν ἔμουγε δοκεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ άσκητὰ " είναι, οὐχ ήκιστα δὲ σωφροσύνη εν τῷ γὰρ αυτώ σώματι συμπεφυτευμέναι τη ψυχή αι ήδοναί πείθουσιν αὐτὴν μὴ σωφρονείν, άλλὰ τὴν ταχίστην 36 έαυταις τε και τῷ σώματι χαρίζεσθαι.

24. Καὶ Κριτίας δη " καὶ 'Αλκιβιάδης έως μὲν

That is, ἐπιλέλησται καὶ ὅν κ.τ.λ.
That is, ἐπιλέλησται καὶ (τούτων)
ὅν (for ἄ) πάσχουσα ἡ ψυχή, κ.π.λ.
The meaning is that he forgets
sloo (καί) the feelings under the
influence of which (ἀ πάσχουσα)
his soul was eager for temperance.

of abstract terms is very common in the Greek writers. They seem to express the plural sum of many single instances. Thucydides (vii. 55) speaks of cities as μεγέθη έχεύσαις. Cf. also Plato, Repub. 618 A, τὰς δὲ καὶ ἐς πενίας τε λευτώσας, i.e. in various instances of poverty, &c.

M Ral γρημάτων κ.τ.λ. "Their

money as well as their love." Their money-spending and their love go hand in hand; when one begins, so does the other. Below, cararakacarres is "after spending every farthing," as it were, down to the very last (sord).

** downed. Some editions have downed; the difference being that downed means "are capable of being taught," the other that "they ought to be taught." The first meaning is clearly the one required here.

⁹⁶ την ταχίστην. "The quickest way" (δδόν understood). Cf. Herod. i. 126, ἀπίστασθε τοῦ 'Αστύγεος την ταχίστην.

** Kal Κριτίας δή. The particle seems resumptive, bringing back

Σωκράτει συνήστην, έδυνάσθην, έκείνω χρωμένω συμμάχφ, των μη καλών επιθυμιών κρατείν εκείνου δ άπαλλαγέντες, Κριτίας μέν φυγών είς Θετταλίαν", έκει συνήν ανθρώποις ανομία μάλλον ή δικαιοσύνη χρωμένοις 'Αλκιβιάδης δ' αὐ διὰ μὲν κάλλος ὑπὸ πολλών καλ σεμνών γυναικών θηρώμενος, διά δύναμιν δέ την έν τη πόλει και τοις συμμάχοις 30 ύπο πολλών καλ δυνατών (κολακεύειν) ανθρώπων διαθρυπτόμενος, ύπο δε του δήμου τιμώμενος, και ραδίως πρωτεύων, ώσπερ οι των γυμνικών αγώνων αθληται ραδίως πρωτεύοντες άμελουσι της άσκήσεως, ούτω κάκεινος 100 ημέλησεν αύτοῦ. √ 25. Τοιούτων δὲ συμβάντων αὐτοῖν, καὶ ωγκωμένω μεν έπὶ γένει, ἐπηρμένω δ' ἐπὶ πλούτφ, πεφυσημένω δ' έπὶ δυνάμει, διατεθρυμμένω δὲ ὑπὸ πολλών ανθρώπων, έπὶ δὲ πᾶσι τούτοις διεφθαρμένω, καὶ πολύν χρόνον ἀπὸ Σωκράτους γεγονότε, τί θαυ-

the general discussion to the point whence it diverged, "Now both Critiss," &c. Leaving the general argument, Xenophon comes to this particular case. This quite suits the general force of \$4.

pryor els θετταλίαν. Critias seems to have been banished from Athens just before the trial of the generals at Arginuss. In Thessaly, whither he retired, he is said to have joined a party who armed the serfs (Penestee) against their masters.

stance of this influence over the allies of Athens is given by Thucy-dides, who mentions that on the accusation against Alcibiades of being concerned in the mutilation of the Hermae just before the sailing of the Sicilian expedition, the Demus was inclined to hush up the matter for a time, for fear

of offending bodies of Mantineaus and Argives who had been induced by his influence to join the armament.

100 οδτω κάκεῖνος. The subject of ημέλησεν has already been mentioned at the beginning of the sentence, 'Αλκιβιάδης δέ, but the words δσπερ οἱ άθληταί, κ.τ.λ., naturally suggest έκεῖνος.

μαστόν, εἰ ὑπερηφάνω ἐγενέσθην; 26. Εἰτα, εἰ μέν τι * ἐπλημμελησάτην, τούτου Σωκράτην ὁ κατήγορος αίτιᾶται; ὅτι δὲ νέω ὄντε αὐτώ, ἡνίκα καὶ ἀγνωμονεστάτω καὶ ἀκρατεστάτω εἰκὸς εἶναι, Σωκράτης παρέσχε σώφρονε, οὐδενὸς ἐπαίνου δοκεῖ τῷ κατηγόρφ άξιος είναι; 27. Οὐ μὴν τά γε άλλα οὕτω κρίνεται τις μέν γάρ αὐλητής, τίς δὲ καὶ κιθαριστής, τίς δὲ άλλος διδάσκαλος ίκανούς ποιήσας * τούς μαθητάς, έὰν πρός άλλους ελθόντες χείρους φανώσιν, αλτίαν έχει () τούτου; τίς δὲ πατήρ, ἐὰν ὁ παῖς αὐτοῦ συνδιατρίβων το σώφρων ή, ύστερον δὲ ἄλλο το συγγενόμενος πονηρός γένηται, τὸν πρόσθεν αἰτιᾶται; ἀλλ' οὐχ όσω αν παρά τῷ ύστέρω χείρων φαίνηται, τοσούτω μάλλον επαινεί του πρότερου; άλλ' οί γε πατέρες* αύτοι συνόντες τοις υίέσι, των παίδων πλημμελούντων, ούκ αίτίαν έχουσιν, έὰν αὐτοὶ σωφρονώσιν. 28. Οὕτω δὲ καὶ Σωκράτην δίκαιον ην κρίνειν εἰ μὲν αὐτὸς* èποίει τι φαύλον, εἰκότως αν έδόκει πονηρὸς εἶναι· εἰ δ'

conveyed here by μέν and δέ is, the inconsistency of the two things occurring together. If Socrates bore the blame of the ill conduct of his associates, he ought to have shared the credit of their good conduct during their intercourse with him.

* inarous worhous. Of course inarous from its position is the predicate, and is not to be taken as merely qualifying magnetic.

• ἐλλ' οὐχ ὄσφ. 'Αλλά expresses strong opposition, excluding any former supposition. It is therefore naturally found with a negative in the previous clause. For instance I, vi. 2, οὐ μόνον φαῦλον ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἰμάτιον ἡμφίσσαι. Here the previous sen-

tence, although interrogative in form, contains virtually a negative.

"Why even the very fathers amongst us." The force of γέ is not very clear at first sight. Kühner says it is "auctiva," which I do not quite understand. It seems to qualify πατέρες; "our fathers at all events" (and a fortiori others). It is at least true of them, and as they are the least favourable case, it is probably true of all others.

 el μèν αὐνός. The pronoun, as usually in the nominative case, is emphatic, "if he personally."
 For the imperfect here, see note

on I. i. 5.

αὐτὸς το σφρονῶν διετέλει, πῶς ἄν δικαίως τῆς οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας αἰτίαν ἔχοι;

29. 'Αλλ' εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς πουηρὸν ποιῶν ἐκείνους φαῦλα πράττοντας ὁρῶν ἐπήνει, δικαίως ἄν ἐπετιμᾶτο. Κριτίαν μὲν τοίνυν αἰσθανόμενος ἐρῶντα Εὐθυδήμου καὶ πειρῶντα χρῆσθαι, καθάπερ οἰ πρὸς τἀφροδίσια τῶν σωμάτων ἀπολαύοντες, ἀπέτρεπε φάσκων ἀνελεύθερόν τε εἶναι καὶ οὐ πρέπον ἀνδρὶ καλῷ κἀγαθῷ, τὸν ἐρώμενον, ῷ βούλεται πολλοῦ ἄξιος φαίνεσθαι, προσαιτεῖν ὅσπερ τοὺς πτωχοὺς ἰκετεύοντα καὶ δεόμενον προσδοῦναι, καὶ ταῦτα μηδενὸς ἀγαθοῦ ¹ο. 30. Τοῦ δὲ Κριτίου τοῖς τοιούτοις οὐχ ὑπακούοντος οὐδὲ ἀποτρεπομένου, λέγεται τὸν Σωκράτην, ἄλλων τε πολλῶν παρόντων καὶ τοῦ Εὐθυδήμου, εἰπεῖν, ὅτι ὑῖκὸν αὐτῷ

el 8 auros. This combination of a past indicative with sl in the first clause, and an optative in the following one is not common. It seems to arise from a wish on Xenophon's part to add to the usual hypothetical statement, ("supposing a man were to continue in a course of sobriety himself, how could he be found fault with?") a clear indication that Socrates did as a matter of fact practise sobriety. This is conveyed by a diereker, "if, as he did, he continued in a course of sobriety," &c.

**Rριτίαν μέν τοίνυν. Nothing answers to μέν here. Probably Xenophon intended to proceed eventually 'Αλκιβιάδην δέ. The force of τοίνυν here is rather difficult to catch. It is not used so much to draw an inference, as to carry on the thread of the narrative or argument with some further detail or application. It is equivalent to our "now" in

this sense, "now as for Critias."

Cf. I. iii. I, ώς δὲ δὴ καὶ ὡφελεῖν ἐδόκει μοι τοὺς συνόντας, τούτων γράψω, κ.τ.λ. Τὰ μὲν τοίνων πρὸς τοὺς θεούς, "που as for the Gods." Βο Thucyd. v. 88, ὁ λόγος ἡ προκαλεῖσθε τρόπφ, εἰ δοκεῖ, γιγνέσθω. Ἡμεῖς τοίνων, "που we for our part."

* προσαιτείν. This word, as Kühner says, is a common one for begging. He quotes Plato Phaedr. 233 D, τοὺς προσαιτοῦντας καὶ τοὺς δεομένους πλησμονής. The idea seems to be that of continually asking for more, importunately begging. For the attraction in δοπερ τοὺς πτωχούς, see note on I, ii, 19.

10 καὶ ταῦτα μηδενὸι ἀγαθοῦ,
"And that too, (a portion of)
what is no good." The genitive
depends on προσδοῦναι, and is a
partitive one. Προσδοῦναι, "to
give to another besides (πρός) oneself," has the same construction
as μεταδοῦναι.

δοκοίη "πάσχειν ὁ Κριτίας, ἐπιθυμῶν Εὐθυδήμφ προσκυήσθαι, ὅσπερ τὰ ὑιδια τοῖς λίθοις. 31. Ἐξ ὧν δὴ καὶ ἐμίσει "τὸν Σωκράτην ὁ Κριτίας, ὥστε καὶ, ὅτε τῶν τριάκοντα ὧν νομοθέτης "μετὰ Χαρικλέους ἐγένετο, ἀπεμνημόνευσεν αὐτῷ καὶ ἐν τοῖς νόμοις ἔγραψε λόγων τέχνην "μὴ διδάσκειν, ἐπηρεάζων ἐκείνω καὶ οὐκ ἔχων ὅπη ἐπιλάβοιτο, ἀλλὰ τὸ κοινῆ τοῖς φιλοσόφοις "ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπιτιμώμενον ἐπιφέρων αὐτῷ καὶ διαβάλλων πρὸς τοὺς πολλούς οὕτε γὰρ ἔγωγε "οῦτε αὐτὸς τοῦτο πώποτε Σωκράτους ἤκουσα, οῦτ

that of the oracle oblique. Learners seldom know how to construe optatives in Greek or subjunctives in Latin, their first impulse being to translate all such forms by "would," without considering that such forms are as often to be translated by simple indicatives as not. Here seemed; "the optative arising not from any sense of probability, but because it conveys the thought of Socrates declared by himself.

"From which of course (84) also." This use of sal after relatives is so exceedingly common, that it looks sometimes as though the relative suggested the sal mechanically. The sal after fore qualifies in emphases of ar as

to ecore it against him."

Tyrants were appointed by Lysunder, with the estensible object of drawing up a code of laws and a constitution for Athens. I suppose the words here, rousférns évérere, are used with reference to this.

14 Aéyas régens. There is no

article, because the sense is apparently "any art of discussion," of any kind, literary or political. The government of that day were no more favourable to open discussion than some governments now.

This seems to refer to the charge brought against philosophers of venturing on unlawful subjects of speculation, vá ve μενίωρα, καὶ νὰ ένὸ γῶς (Plato, Apol. 18 B), and making the worse cause the better by their sophistical teach-

ings.

is sore yas france. This explains why the object of Critica must have been to malign Socrates without having any real ground of complaint. Xenophon never himself heard Socrates making any profession of the kind (see the last note) charged against philosophers, and never heard from any one who did hear him. The double offer is curious. But in Xenophon's Apologia, § 24, there is a very similar use, ούτε έγωγε ούτα θύων ούτε δμινύς abra draud(ar Allaus Beods drawiffing. Kühner alters the first edre into evol, but it does not seem necessary.

άλλου φάσκοντος άκηκοέναι ήσθόμην. 32. Έδηλωσε δέ 17. ἐπεὶ γὰρ οἱ τριάκοντα πολλούς μὲν τῶν πολιτών και ού τους χειρίστους απέκτεινον, πολλούς δὲ προετρέποντο ἀδικεῖν, εἰπέ που ὁ Σωκράτης, ὅτι θαυμαστόν οἱ δοκοίη εἶναι, εἴ τις γενόμενος 10 βοῶν αγέλης νομεύς και τας βούς έλάττους τε και γείρους ποιών μη δμολογοίη κακός βουκόλος είναι έτι δὲ θαυμαστότερου, εί τις προστάτης γενόμενος πόλεως και ποιών τούς πολίτας έλάττους και χείρους μή αίσχύνεται 19, μηδ' οἴεται κακὸς εἶναι προστάτης τῆς πόλεως. 33. Απαγγελθέντος δὲ αὐτοῖς τούτου, καλέσαντες δ τε Κριτίας καὶ ὁ Χαρικλής τὸν Σωκράτην τόν τε νόμον έδεικνύτην αὐτῷ καὶ τοῖς νέοις ἀπειπέτην μη διαλέγεσθαι **. Ο δε Σωκράτης επήρετο αὐτώ, εἰ έξείη πυνθάνεσθαι, εί τι άγνοοῖτο τῶν προαγορευρμένων. 34. Τω δ' εφάτην 21. Εγω τοίνυν, έφη, παρεσκεύασμαι μέν πείθεσθαι τοῖς νόμοις ὅπως δὲ μὴ δι' ἄγνοιαν

17 Έδήλωσε δέ. The verb is here used perhaps impersonally. Cf. Plato, Cratyl. 415 B, δοκεῖ δέ μοι δηλοῦν καὶ ἐν τῷ δειλίᾳ, and Herod. ii. 117, κατὰ ταῦτα δὲ τὰ ἔνεα δηλοῖ δτι κ.τ.λ. ("it is clear that"). The use of γάρ after such phrases as τεκμήριον δέ, σημεῖον δέ, κ.τ.λ. is common. Cf. Thucyd. iii. 66, τεκμήριον δὲ ἐν οὐ νολεμίως ἐνράσσομεν οὐτε γὰρ ἡδικήσαμεν οὐδένα.

18 yevonevos. The acrist here, and the present in the next line (wow), are used in their proper sense, "after becoming . . . and on making;" the former being a single act completed soon, and the latter a continuous act still

in process.

μη αἰσχύνεται. Before there
was μη ὁμολογοίη, the optative, a
purely hypothetical case being
put. Here the indicative is used,

because Critias is in the writer's mind, and the case is put as a fact, "if a man is not ashamed, as Critias is not." Compare II. vi. 4, el 86 vis rovver pèr rer manür phôèr êxot el 86 ndoxur àréverat.

²⁸ μħ διαλέγεσθαι. Verbs of forbidding take what seems a superfluous negative after them. The reason is, that we look only at the prohibition, the Greeks to the negative result contemplated, "they forbade him, to the effect that he was not to converse." The union, as here, of dual and plural forms is common. See I. ii, 18, 24.

21 Τὸ δ' ἐφάτην. "And they said, Yes." So Plato's usual phrase, φάθι ἡ μή, " say yes, or no." For τοίνυν see note above on Κριτίας μέν τοίνυν, I. ii. 29.

λάθω τι παρανομήσας, τοῦτο βούλομαι σαφώς μαθεῖν παρ' ύμῶν' πότερος τὴν τῶν λόγων ** τέχνην σὺν τοῖς όρθως λεγομένοις είναι νομίζοντες ή σύν τοις μή ορθώς ἀπέχεσθαι κελεύετε αὐτης: Ει μεν γάρ σύν τοις όρθως, δήλον ότι άφεκτέον είη " του όρθως λέγειν" εί δὲ σὺν τοῖς μὴ ὀρθῶς, δῆλον ὅτι πειρατέον ὀρθῶς λέγειν. 35. Καὶ ὁ Χαρικλής ὁργισθεὶς ἀὐτῷ Ἐπειδή, έφη, ω Σώκρατες, αγνοείς, τάδε σοι εύμαθέστερα δντα προαγορεύομεν, τοῖς νέοις δλως μή διαλέγεσθαι. Καὶ δ Σωκράτης "Ινα τοίνυν, έφη, μη αμφίβολον ή, ώς άλλο τι ποιῶ ή τὰ προηγορευμένα, ὁρίσατέ μοι, μέχρι πόσων έτων δεί νομίζειν νέους είναι τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ὁ Χαρικλής. "Όσου περ, εἶπε 14, χρόνου βουλεύειν ούκ έξεστιν, ώς ούπω φρονίμοις ούσι μηδέ σύ διαλέγου νεωτέροις τριάκοντα έτων. 36. Μηδέ, ἄν τί ώνωμαι, έφη, ήν πωλή νεώτερος τριάκοντα έτων, ἔρωμαι, ὁπόσου πωλεί™; Ναὶ τά γε τοιαῦτα, ἔφη ὁ

22 πότερος της τῶν λόγως κ.τ.λ. This argument is not very clearly put; but it amounts to this:-The Thirty probabited all teaching of the art of discussion. Did they mean the art of correct discussion? Why, then, they would stop all truthful discussion, which Socrates affects to think could never be their object. Did they mean false and incorrect discussion! Why, then, his aim was only to arrive at truth, and therefore the prohibition did not apply, and so the field was still open to him, and the duty of sttaining to what was true still incumbent. The phrase sir vivi eless is, "to have to do with," " to be connected with."

expect he ety, which some of the editors adopt. Kühner defends ety alone, on the ground that,

although the form silate to a present, there is a reference to a past remark, actually or virtually made. "It is clear that, as we said, we had to give up correct discussion;" where the "Add to give up" suits "as we said," rather than "it is clear." This seems to be what Kühner means, although his note is not very clear: "Scilicet has structure non usurpatur nisi scriptor alterius verba e tempore presterito commemorat uti h. L sipher Sri, & shéyoper a.r.h."

24 "Oσου τερ, είπε. The construction is, μέχρι έσου τερ χιώνου οὐκ έξεστιν (αὐτοῖς) βουλεύειν (βουλευτάς είναι) ώς εὖσι κ.τ.λ. Below, μηδέ έρωμαι is, "am I not even to ask i" This sense has

been noticed before.

on I. i. l, under τίσε ποτέ.

Χαρικλής άλλά τοι ε συ γε, ω Σωκρατες, εἰωθας είδως, πως ἔχει, τὰ πλεῖστα ἐρωτᾶν ταῦτα οῦν μὴ ἐρώτα. Μηδ' ἀποκρίνωμαι οῦν, ἔφη, ἄν τίς με ἐρωτᾶ νέος, ἐὰν εἰδω, οἰον ποῦ οἰκεῖ Χαρικλής; ἡ ποῦ ἔστι Κριτίας; Ναὶ τά γε τοιαῦτα, ἔφη ὁ Χαρικλής. 37. Ὁ δὲ Κριτίας ᾿Αλλὰ τῶνδέ τοί σε ἀπέχεσθαι, ἔφη, δεήσει, ω Σώκρατες, τῶν σκυτέων ταὶ τῶν τεκτόνων καὶ τῶν χαλκέων καὶ γὰρ οἰμαι αὐτοὺς ἤδη κατατετρίφθαι το διαθρυλουμένους ὑπὸ σοῦ. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σῶκράτης, καὶ τῶν ἐπομένων τῶν τοιούτων; Ναὶ μὰ Δι, ἔφη ὁ Χαρικλής, καὶ τῶν βουκόλων γε εἰ δὲ μή, φυλάττου, ὅπως μὴ καὶ σὺ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσης. 38. Ενθα καὶ δῆλον ἐγένετο, ὅτι, ἀπαγγελθέντος αὐτοῖς τοῦ περὶ τῶν βοῶν λόγου, ὡργίζοντο τῷ Σωκράτει.

Οἴα μὲν οὖν ἡ συνουσία ἐγεγόνει Κριτία πρὸς Σωκράτην, καὶ ὡς εἶχον ο πρὸς ἀλλήλους, εἴρηται. 39. Φαίην δ' ἀν ἔγωγε μηδενὶ μηδεμίαν εἶναι παίδευσιν παρὰ τοῦ μὴ ἀρέσκοντος ο. Κριτίας δὲ καὶ 'Αλκι-

** ἀλλά τοι. "But in truth,"
"but the fact is." Cf. III. vi.
10, and II. ii. 7, where τοί, in
accordance with its derivation
(τφ), has an intensive force.

continually lectured by his opponents (when hard pressed) and hearers for introducing such unigar illustrations as these, drawn from cobblers, &c. For instance, in Plate, Gorg. 491 A, arexpêss pe del gravifas to ral arapéas and mayelpous Afyan and larpods obdèn rabes.

is κατατετρίφθαι. "Worn quite away," "worn threadbare" (although that introduces a new feature into the expression), the metaphor being that of bodies

—metals, for instance—rubbed together until they are worn thin, or quite away. Cf. Thucyd. viii. 46, περὶ ἐαυτοὺς τοὺς Ἑλληνας κατατρίψαι.

the topics connected with these," the topics in the discussion of which such illustrations occur. Below, μη καὶ σό is, "lest you too," like the herdsmen you talked of. Socrates would make the herds smaller, by being killed out of them.

translated properly, as compared with eyeyover, "had arisen in the first instance . . . and in what relation they stood."

** παρά τοῦ μὴ ἀρέσποντος.

βιάδης οὐκ ἀρέσκοντος 32 αὐτοῖς Σωκράτους ὑμιλησάτην, δυ χρόνου ώμιλείτην αὐτῷ, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ώρμηκότε προεστάναι της πόλεως έτι γάρ Σωκράτει. συνόντες ούκ άλλοις τισί μάλλον έπεχείρουν διαλέγεσθαι ή τοίς μάλιστα πράττουσι τὰ πολιτικά. 40. Λέγεται γὰρ 'Αλκιβιάδην, πρὶν είκοσιν έτῶν είναι, Περικλεῖ ἐπιτρόπφ μὲν ὄντι ἐαυτοῦ, προστάτη δὲ τῆς πόλεως, τοιάδε διαλεχθήναι περί νόμων. 41. Είπέ μοι, φάναι 33, ω Περίκλεις, έχοις αν με διδάξαι, τί έστι νόμος; Πάντως δήπου, φάναι τὸν Περικλέα. Δίδαξον δη 34 πρὸς τῶν θεῶν, φάναι τὸν 'Αλκιβιάδην ὡς έγωγ' ἀκούων τινών ἐπαινουμένων, ὅτι νόμιμοι ἄνδρες είσιν, οίμαι μή αν δικαίως τούτου τυχείν του έπαίνου του μη είδοτα, τί έστι νόμος. 42. 'Αλλ' οὐδέυ τι χαλεπού πράγματος ἐπιθυμεῖς, ἄ ᾿Αλκιβιάδη, φάναι τον Περικλέα, βουλόμενος γνώναι, τί έστι νόμος πάντες

" From the instructor who is not satisfactory to his pupils." Xenophon means that no disciple is really benefited by a master in any point with regard to which the disciple has no thorough admiration for him. Critiss and Alcibiades did not admire the moral character of Socrates, and so they did not improve themselves, in order to bring themselves up to its level. The participle and article is negatived by ##, because it is virtually a hypothetical negative, "all who may be found on examination." Here for instance the words are equivalent to ids ris un deisky.

negatives & midnodray; "entered into his society, not because he pleased them, but," &c., where appropries and & punkors correspond in different cases, on a principle explained before. The

imperfect δμιλείτην is used no doubt to suit the notion of time conveyed by 5. χρόνον.

equent infinitives of course de-

pend on Aéyeras.

34 Δίδαξον δή. Comparing II. iii. 11, and III. vi. 5 (for I see no difference in the three passages, although I think Kühner does), δή with the imperative is used when, some admission or assertion being made, an immediate application is requested. "Certainly I can tell you, said Pericles. Well then, at once to carry this out-tell me." It seems to concentrate a somewhat general remark to an immediate focus, as it were. As 86 is connected with ήδη and δέ, this is in accordance with the natural sense of the word. Cf. Soph. Philoct. 1469, Χωρώμεν δή πάντες δολλοίς.

γάρ οὖτοι ** νόμοι εἰσίν, οὖς τὸ πλήθος συνελθὸν ** καὶ δοκιμάσαν έγραψε, φράζου, ἄ τε δεί ποιείν, καὶ α μή. Πότερου δὲ τάγαθὰ νομίσαν 17 δεῖν πριεῖν, ἡ τὰ κακά; Τάγαθά, νη Δία, φάναι, ω μειράκιον, τὰ δὲ κακὰ οῦ. 43. 'Εὰν δὲ μὴ τὸ πλήθος, ἀλλ', ὥσπερ ὅπου ὁλυγαρχία έστίν, όλίγοι συνελθόντες γράψωσιν, δ,τι χρή ποιείν, ταθτα τί έστι; Πάντα, φάναι, όσα αν τὸ κρατοθν τῆς πόλεως βουλευσάμενου, & χρη ποιείν, γράψη, νόμος καλείται. Καὶ αν τύραννος οὐν κρατών τής πόλεως γράψη τοῖς πολίταις & χρή ποιείν, καὶ ταῦτα νόμος έστί; Καὶ όσα τύραννος άρχων, φάναι, γράφει, καὶ ταθτα νόμος καλείται. 44. Βία δέ, φάναι, καὶ ἀνομία τί έστιν, ω Περίκλεις; αρ' ούχ όταν ο κρείττων τον ήττω μή πείσας 36, άλλα βιασάμενος αναγκάση ποιείν ό,τι αν αυτώ δοκή; "Εμουγε δοκεί, φάναι τον Περικλέα. Καὶ όσα άρα τύραννος μή πείσας τούς πολίτας άναγκάζει ποιείν γράφων, άνομία έστί; Δοκεί μοι, φάναι τον Περικλέα· άνατίθεμαι γάρ ** τὸ ὅσα τύραννος

is no article, νόμοι is to be separated from οδτοι, and is the predicate, "All these are laws." The gender of πάντες οδτοι is fixed by that of νόμοι. Sometimes however this attraction does not take place, and the subject is in the neuter. Kühner quotes Anab. I. iii. 18, έγωγε φημί ταῦτα μέν φλυαρίας είναι. See also just above, τί ἐστι νόμος.

34 συνελθόν. For the difference of tense here and in φράζον, see a

previous note (I. ii. 32).

The participal of the participal is to be repeated Εγραψε, from the previous sentence. Cf. Plato, Gorg. 451 D, είποιμ' το δτι περί την τών ἄστρων φοράν— δρθώς γε λέγων σο (i. e. είποις ἄν).

μή πείσαι. The negative is μή because it is a hypothetical one, and indefinite, "whatever a tyrant compels the citizens to do, without first persuading them." If some definite act were alluded to, some matter of fact, of πείσαι would be used, δσα being of course then replaced by some other word.

phor is taken probably from some game like draughts, where a player withdraws his move and makes a different one. Cf. Plato, Hipparch. 229 E, αλλά μην καὶ δοπερ πεττεύων ἐθέλω σοι ἐν τοῖς λόγοις ἀναθέσθαι ὅτι βούλει τῶν εἰρημένων. The construction is either ἀνατιθέμαι τὸ είναι ταῦτα νόμον ὅσα κ.τ.λ., the usual case of the article with the infinitive,

μη πείσας γράφει νόμον είναι. 45. "Οσα δὲ οἱ ὀλίγοι τοὺς πολλοὺς μη πείσαντες, ἀλλὰ κρατοῦντες γράφουσι, πότερον βίαν φῶμεν 10, η μη φῶμεν είναι; Πάντα μοι δοκεῖ, φάναι τὸν Περικλέα, ὅσα τις μη πείσας ἀναγκάζει τινὰ ποιεῖν, εἶτε γράφων εἴτε μή, βία μᾶλλον η νόμος εἶναι. Καὶ ὅσα ἄρα τὸ πᾶν πληθος κρατοῦν τῶν τὰ χρήματα ἐχόντων γράφει μη πεῖσαν, βία μᾶλλον η νόμος ἄν εἴη; 46. Μάλὰ τοι, φάναι τὸν Περικλέα, τὰ ᾿Αλκιβιάδη καὶ ἡμεῖς, τηλικοῦτοι ὄντες ΄΄, δεινοὶ τὰ τοιαῦτα ἡμεν τοιαῦτα γὰρ καὶ ἐμελετῶμεν καὶ ἐσοφιζόμεθα, οἶά περ καὶ σὰ νῦν ἐμοὶ δοκεῖς μελετῶν. Τὸν δὲ ᾿Αλκιβιάδην φάναι Εἴθε σοι, ὡ Περικλεις, τότε συνεγενόμην, ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ΄΄ ταῦτα ἡσθα. 47. Ἐπεὶ τοίνυν ΄΄ τάχιστα τῶν πολιτευομένων

or τό is explained by δσα τόparres κ.τ.λ. Cf. such expressions as τὸ ἄνθρωνος, the word "man."

** πότερον βίαν φώμεν. See note on I. ii. 15. The negative is conveyed by μή, because it is not a direct one, only a supposed one, "are we to say No?" This is the reason why the imperative and infinitive require μή and not so. They convey only a possible negative; for it is clear that the negative in "do not strike," is of a very different character from that in "he does not strike."

and τηλικούτοι δυτες. Τηλικούτος and τηλικόσδε, like "tantus" in Latin, is a neutral word, meaning simply, "of such an age." The context decides whether it means old or young. Cf. Soph. Antig. 722, οι τηλικοίδε καὶ διδαξόμεσθα δή, φρονεῦν πρὸς δυδρὸς τηλικούδε τὴν φύσιν, where the word first really means "at our advanced life," and next, "at

your early age." Below, καὶ σύ

is, " you as well as we."

41 δεινότατος σαυτοῦ. the eleverest point of your own powers," "at your best." Cf. Herod. v. 28, ή Μίλητος αυτή έαντης μάλιστα τότε άκμάσασα. The accusative rairs after deliverayes is to be explained from what is apparently the original notion inherent in the accusative case, viz. that of "extension over." It therefore naturally is the case for the locality of any quality in such phrases as \$\mu_{\mu}\$πειρος τὰ πολεμικά. This is also the reason why a transitive verb takes this case, to express the locality over which the action of the verb extends.

43 'Ewel rolver. Tolver seems to have its usual inferential meaning here. The remarks of Alcibiades were equivalent to an assertion that he aimed at political life, from his avowed wish that he could have attended Peri-

ύπέλαβον κρείττονες είναι, Σωκράτει μὲν οὐκέτι προσήεσαν οὕτε γὰρ ¹ αὐτοῖς ἄλλως ἤρεσκεν, εἴ τε προσέλθοιεν, ὑπὲρ ὧν ἡμάρτανον ἐλεγχόμενοι ἤχθοντο τὰ
δὲ τῆς πόλεως ἔπραττον, ὧνπερ ἔνεκεν καὶ Σωκράτει ¹
προσῆλθον. 48. 'Αλλὰ Κρίτων τε Σωκράτους ἤν ὁμιλητὴς καὶ Χαιρεφῶν, καὶ Χαιρεκράτης, καὶ Έρμοκράτης, καὶ Σιμμίας, καὶ Κέβης, καὶ Φαιδώνδης, καὶ
ἄλλοι, οῖ ἐκείνω συνῆσαν, οὐχ ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιτο, ἀλλ' ἵνα, καλοί τε κάγαθοὶ γενόμενοι,
καὶ οἴκφ καὶ οἰκέταις καὶ οἰκείοις ¹ καὶ φίλοις καὶ πόλει
καὶ πολίταις δύναιντο καλῶς χρῆσθαι καὶ τούτων
οὐδείς, οὕτε νεώτερος οὕτε πρεσβύτερος ὧν, οὕτ' ἐποίησε
κακὸν οὐδέν, οὕτ' αἰτίαν ἔσχεν.

49. 'Αλλά Σωκράτης ή, έφη δ κατήγορος, τούς πατέρας προπηλακίζειν εδίδασκε, πείθων μεν τούς συνόντας αυτώ το σοφωτέρους ποιείν των πατέρων, φάσκων δε κατά νόμον εξείναι παρανοίας ελύντι και τον πατέρα δησαι, τεκμηρίω τούτω το χρώμενος, ώς

cles; "as soon consequently as he could," he turned his steps in that direction, leaving Socrates.

of a negative and positive clause (σύτε ήρεσκεν, εί τε προσέλθοιεν) is common. Cf. III. iv. 1, ούτε όπλιτην στρατευσάμεναν, έν τε τοῦς ἐππεῦσιν σύδὲν περίβλεπτον ποιήσαντα. Below, the construction is ήχθοντο ἐλεγχόμενοι ὑπὲρ τούτων ὁ ἡμάρτανων. For ὑπέρ in the sense of περί see a former note I. i. 17.

ing of καί Σωκράτει. For the meaning of καί the reader can refer to a note on I. ii. 31. If, instead of the relative (δνπερ), there were, as there might be, two co-ordinate clauses, οὸ μάνον δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔπραττον ἀλλὰ καὶ Σω-

κράτει προσῆλθον, the force of καί would be manifest. It almost seems as though the idea when conveyed by a relative sentence, still retained the καί, although it was no longer strictly right. In fact it is, as stated in the note referred to, a mechanical use of καί. Kühner remarks, I find, that after relatives "καί gradationem quandam significat," words from which I cannot draw any definite idea.

** oikérais kal oikelois. ** Domestice and kinsmen.**

47 τοὺς συνόντας αὐτῷ. In what respect this differs from παρὰ τοῖς ἐαυτῷ συνοῦσι (I. ii. 51), I mean as regards the pronouns αὐτῷ and ἐαυτῷ, has been virtually already explained. Cf. I. ii. 3.

46 έλόντε και τον πατέρα.

τον άμαθέστερον ύπο του σοφωτέρου νόμιμον είη δεδέσθαι. 50. Σωκράτης δὲ τὸν μὲν ἀμαθίας ἔνεκα δεσμεύοντα δικαίως αν και αυτόν φετο δεδέσθαι ** ύπὸ των επισταμένων, α μη αύτος επίσταται και των τοιούτων ένεκα πολλάκις έσκόπει, τί διαφέρει μανίας άμαθία και τους μεν μαινομένους φετο συμφερόντως αν δεδέσθαι και αὐτοῖς και τοῖς φίλοις, τοὺς δὲ μὴ έπισταμένους τὰ δέοντα δικαίως αν μανθάνειν παρά των επισταμένων. 51. Αλλά Σωκράτης γε, έφη ό κατήγορος, οὐ μόνον τοὺς πατέρας, άλλά καὶ τοὺς άλλους συγγενείς εποίει έν ατιμία είναι παρά τοίς έαυτώ συνούσι, λέγων, ώς ούτε τούς κάμνοντας ούτε τούς δικαζομένους οἱ συγγενεῖς ὡφελοῦσιν, ἀλλά τούς μέν οἱ ἰατροί, τοὺς δὲ οἱ συνδικεῖν ἐπιστάμενοι. ... 52. "Εφη δè καὶ περὶ τῶν φίλων αὐτὸν λέγειν, ώς ούδεν όφελος 1 εύνους είναι, εί μη και ώφελειν δυνήσονται μόνους δε φάσκειν αὐτον άξίους είναι τιμής τούς είδότας τὰ δέοντα καὶ ἐρμηνεῦσαι δυναμένους. άναπείθοντα οθν τούς νέους αύτον, ώς αύτος είη σοφώτατός τε καὶ ἄλλους ίκανώτατος ποιήσαι σοφούς, ούτω διατιθέναι τούς έαυτφ συνόντας, ώστε μηδαμού παρ' αὐτοῖς " τοὺς ἄλλους εἶναι πρὸς ἐαυτόν. 53. Ἐγὼ

"After convicting him of lunacy to put even one's father under confinement." The person in whose favour judgment was given was said αίρεῦν δίκην, the person against whom, ὁφλεῖν δίκην. If the suit in lunacy were successful, the next heir was directed to take charge of the property, and the lunatic no doubt put under proper restraint (δήσαι).

49 τεκμηρίφ τούτφ. "This (fact) as a proof." See note on wdwres γὰρ οὐτοι, I. ii. 42. In the next clause et is the optative of the oratio oblique.

"Himself as well to have been consigned to safe keeping" when his victim was, for this is the sense of the perfect tense here. Below also dedicates is used in the same way, "have been sent to prison when their madness began, and kept there."

41 ώς οὐδὰν δφελος. Βα, ἐστιν αὐτοὺς εῦνους εἶναι.

58 μηδαμού παρ' αύποῖς. "Were of no account with them in comparison with himself." For this sense of μηδαμού or οὐδαμού cf. Æschyl. Perus 490, θεούς νομίζη.

δ' αὐτὸν οίδα μὲν καὶ περὶ πατέρων Τε καὶ τῶν ἄλλων συγγενῶν τε καὶ περὶ φίλων ταῦτα λέγοντα· καὶ πρὸς τούτοις γε δή , ὅτι τῆς ψυχῆς ἐξελθούσης, ἐν ἢ μόνη γύγνεται φρόνησις, τὸ σῶμα τοῦ οἰκειοτάτου ἀνθρώπου τὴν ταχίστην ἐξενέγκαντες ἀφανίζουσιν. δ4. Έλεγε δέ, ὅτι καὶ ζῶν ἔκαστος ἐαυτοῦ δ πάντων μάλιστα φιλεῖ, τοῦ σώματος ὅ,τι ᾶν ἀχρεῖον ἢ καὶ

abbanoù, and Plato, Gorg. 456 C, abbanoù he φανήναι τον Ιατρόν. For πρός, "in comparison with," cf. Thucyd. vi. 86, δυνάμει μείζονι πρός την τώνδε Ισχύν, and viii. 40, πάντα δστερα είναι πρός τὸ

ravs те ξυμπαρακομίσαι.

to correspond to it; but in § 55 the narrative, in a different form, refers back to this, for vair' obversers ob distances replaces what would have been an exact apodosis, rairs be hépes our édi-

M svyyevův re. The second • is apparently useless, for there are three divisions of people mentioned, fathers, kinsmen, friends. But possibly the sense is rather, "fathers, and all others, including both kinamen and the case of friends" (weel), so that there are at first two classes, fathers, and all the rest of the world, the last being subdivided into kinsmen and friends. Before the last, wepi is repeated, perhaps by reason of the proximity of Aéyorra, although quite unnecessarily, as the sentence runs really, and (week) vor άλλων, συγγενών το όντων καί φίλων. I see, since writing this note, that Kuhner's idea is essentially the same; and he adds, which may be true, that $\phi(\lambda\omega\rho)$ being altogether different from

the other classes, Xenophon may have repeated the mepi. As some corroboration of this, he refers to I. iii. 8, webs pixous 5è sai fivous and webs the Exxus Siarras.

45 καὶ πρὸς τούτοις γε δή. Ιn Thucyd. iv. 92 there is mode we ydp robs korvyelrovas saos sb άντεπάλον καθίσταται, καὶ πρὸς rovrous we sh, of eal e.r.h., and the same particles occur in iv. 78. The sense is plain in these passages, "and against these, at all events, it is assuredly true." In fact, the particles introduce a kind of climax. They seem then used in enumerations where the last member is put emphatically with something of surprise Weiske quotes an apt passage from (Econ. v. 20, owep eypos καί ξηρών καρτών καί βοών, ποί ύπλο πάντων γε δή τῶν κτημάτων. Translate, " aye, and more than this."

** ἐαυτοῦ ὁ πάντων. The construction is, ἔκαστος ἀφαιρεῖ το αὐτὸς καὶ ἄλλψ ναρέχει (ἀφαιρεῖν) ὅτι ἀν τοῦ σύματος, ὁ ἐαυτοῦ μάλιστα φιλεῖ, ἀχρεῖον ἢ. The gentive ἐαυτοῦ depends on ὅ, "which of all himself he loves most." Cf. Thueyd. i. 84, ὁ μέμφονται μάλιστα ἡμῶν, where the order is δ ἡμῶν ("which portion of τε, which point about τω") π.τ.λ.

ἀνωφελές, αὐτός τε ἀφαιρεῖ καὶ ἄλλφ παρέχει αὐτοι τέ γε αὐτῶν ὄνυχάς τε καὶ τρίχας καὶ τυλους ἀφαιρς οῦσι, καὶ τοῖς ἰατροῖς παρέχουσι μετὰ πόνων τε καὶ ἀλγηδόνων καὶ ἀποτέμνειν καὶ ἀποκάειν, καὶ τούτων χάριν οἴονται δεῖν αὐτοῖς καὶ μισθὸν τίνειν καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσιν ὡς δύνανται πορρωτάτω, διότι ὡφελεῖ μὲν οὐδὲν αὐτοὺς ἐνόν, βλάπτει δὲ πολὺ μᾶλλον. 55. Ταῦτ' οὖν ἔλεγεν οὐ τὸν μὲν πατέρα ζῶντα κατορύττειν διδάσκων, ἐαυτὸν δὲ κατατέμνειν, ἀλλ' ἐπιδεικνύων ὅτι τὸ ἄφρον ἄτιμόν ἐστι, παρεκάλει ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ὡς φρονιμώτατον εἴναι καὶ ὡφελιμώτατον, ὅπως, ἐάν τε ὑπὸ πατρός, ἐάν τε ὑπὸ ἀδελφοῦ, ἐάν τε ὑπὸ ἄλλου τινὸς βούληται τιμᾶσθαι, μὴ τῷ οἰκεῖος εἶναι πιστεύων ἀμελῆ, ἀλλὰ πειρᾶται, ὑφ' ὧν ᾶν βούληται τιμᾶσθαι, τούτοις ὡφέλιμος εἶναι.

56. Έφη δ΄ αὐτὸν ὁ κατήγορος καὶ τῶν ἐνδοξοτάτωι ποιητῶν ἐκλεγόμενον τὰ πονηρότατα καὶ τούτοις μαρτυρίοις χρώμενον διδάσκειν τοὺς συνόντας κακούργους τε είναι καὶ τυραννικούς 'Ησιόδου μὲν τό 18.

"Εργον δ' ούδὲν ονειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος,

τοῦτο δη λέγειν αὐτόν, ώς ὁ ποιητης κελεύει μηδενὸς ἔργου μήτε ἀδίκου μήτε αἰσχροῦ ἀπέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ

is τ's or έκαστος, taken from the virtual object of παρεκάλει. Below, in τψ olkelos elvas, the nominative is right, because the subject of dμελή is in the nominative case; whereas above, in του ών φρονιμώταταν είναι, the subject of dπιμελείσθαι is itself in the accumative.

ticle is prefixed to a quotation, in the sense of "the passage," "the phrase," &c. The corresponding words to this clause are

rò dè 'Oµhoou, further down. The remark of Hesiod was only this, that agricultural work was no disgrace (oblèv breidos). The cavillers at Socrates accused him of saying that no kind of work (good or bad, as long as it is work) is a disgrace to a man. 'Epyon is especially used for agricultural works, or even tilled fields, cf. Callim. Lavacr. Pall 62, Bowerder spya biepyopiera, as such work in the primitive ages was the chief occupation.

ταύτα το ποιείν επί τῷ κέρδει. 57. Σωκράτης δ' επειδή δμολογήσαιτο το μεν εργάτην είναι ωφέλιμον τε ἀνθρώπω καὶ ἀγαθον είναι, το δε ἀργον βλαβερόν τε καὶ κακόν, καὶ το μεν εργάζεσθαι ἀγαθόν, το δε ἀργείν κακόν, τοὺς μεν ἀγαθόν τι ποιούντας ἐργάζεσθαί τε ἔφη καὶ ἐργάτας ἀγαθοὺς είναι τοὺς δε κυβεύοντας ή τι ἄλλο πονηρον καὶ ἐπιζήμιον ποιούντας ἀργοὺς ἀπεκάλει. Ἐκ δε τούτων ὀρθώς ᾶν ἔχοι τό

"Εργον δ' ούδεν ονειδος, άεργίη δέ τ' δνειδος.

58. Τὸ δὲ Ὁμήρου ἔφη ὁ κατήγορος πολλακις αὐτὸν λέγειν, ὅτι ἸΟδυσσεύς ⁶¹

"Οντινα μὲν βασιληα καὶ ἔξοχον ἄνδρα κιχείη,
τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε παραστάς'
'δαιμόνι', οῦ σε ἔοικε κακὸν ὡς δειδίσσεσθαι,
ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἴδρυε λαούς.'
δν δ' αῦ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι, βοόωντά τ' ἐφεύροι,
τὸν σκήπτρφ ἐλάσασκεν, ὁμοκλήσασκέ τε μύθφ'
'δαιμόνι', ἀτρέμας ήσο καὶ ἄλλων μῦθον ἄκουὲ,
οῖ σέο φέρτεροί εἰσι' σὰ δ' ἀπτόλεμος καὶ ἄναλκις,
οῦτε ποτ' ἐν παλέμφ ἐναρίθμιος, ὁῦτ' ἐνὶ βουλη.'

ταθτα δη αθτον έξηγεισθαι, ως ο ποιητης επαινοίη παίεσθαι τους δημότας και πένητας ε2. 59. Σωκράτης

καὶ ταῦτα. Sc. τὰ δῶικά τε καὶ αἰσχρὰ έργα. For the sense of ἐκί (with a view to), cf. Thucyd. vi. 28, ἐκὶ δήμου καταλύσει

ή περικοπή γένοιτο.

is the optative of indefinite frequency. Cf. Xen. Anab. I. v. 2, of δνοι ένει τις δίωκος, είστηκεσαν. If the indicative were used here, it would limit the remark to some one particular occasion. Cf. Thucyd. vi. 18, ἐνειδή γε καὶ ἐννωμόσαμεν. Χεπορλοπ's de-

fence supposes the passage of Hesiod to be explained as follows: no real, genuine work (by which is understood work that does good) is a disgrace. But this is not what Hesiod meant.

Ulysses was polite to the great men, and rude to the little; and the connexion of Socrates with Critias and Alcibiades strengthened the suspicion of his antidemocratical bias.

42 τους δημότας καὶ ψένητας.

δ' οὐ ταθτ' ἔλεγε καὶ γὰρ έαυτὸν οὕτω γ' ῷετο δεῶ παίεσθαι άλλ' έφη δεῖν τοὺς μήτε λόγω μήτ' ἔργφ ώφελίμους δυτας, μήτε στρατεύματι μήτε πόλει μήτε αὐτῷ τῷ δήμφ, εἴ τι δέοι, βοηθεῖν ἰκανούς, ἄλλως τ΄ έὰν 42 πρὸς τούτφ καὶ θρασεῖς ὧσι, πάντα τρόπον κωλύεσθαι, κάν πάνυ πλούσιοι τυγχάνωσιν δυτες.) 60. Αλλά Σωκράτης γε τάναντία τούτων φανερός ην και δημοτικός και φιλάνθρωπος ών έκεινος γάρ πολλούς ἐπιθυμητὰς 44 καὶ ἀστούς καὶ ξένους λαβών οὐδένα πώποτε μισθον της συνουσίας επράξατο, άλλα πάσι» άφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦς ὧν τινες μὶκρὰ μέρη παρ εκείνου προϊκα λαβόντες πολλού τοις άλλοις επώλουν, καὶ οὐκ ήσαν, ὥσπερ ἐκεῖνος, δημοτικοί τοῖς γάρ μή έχουσι χρήματα διδόναι οὐκ ήθελον διαλέγεσθαι. 61. Αλλά Σωκράτης γε και πρός τους άλλους άνθρώπους το κόσμον τη πόλει παρείχε πολλώ μαλλον ή Λίχας τη Λακεδαιμονίων, δς δνομαστός έπλ τούτφ γέγονε. Δίχας μεν γάρ ταις γυμνοπαιδίαις 66 τους έπιδημούντας έν Δακεδαίμονι ξένους έδείπνιζε Σωκράτης

For the single article, see note on I. i. 19. Also for the imperfect, ar sero, see note on I. i. 5.

moner form is allow out. A commoner form is allows to each day, and especially if." Here the sense is, "and otherwise than this, if they are besides rash as well." Cf. Thucyd. vi. 72, od μέντοι τοσοῦτόν γε λειφθήναι δσον εἰκὸς εἶναι, ἄλλως το τοῖς πρώτοις ἀνταγωνισαμένους. Of course here the hypothetical clause ἐὰν θρασεῖς ὧσι replaces an adjectival one, τοὺς μὴ ἰκανούς.

44 ἐπιθυμητάς. "Desirous (of his company)." Cf. I. ii. 5, τοὺς ἐαυτοῦ ἐπιθυμοῦντας. Below, τῶν ἐαυτοῦ is a partitive genitive, "he aided all liberally with por-

tions of what belonged to himself." The construction is like that of μεταδίδωμε. Cf. Herod. i. 143, μεταδούναι αὐτοῦ μηδαμεῖσι ἄλλοισι.

*Extending even to the rest of the world." Els is also used in this way. Cf. Plato, Symp. 179 B, "Αλκηστις Ικανήν παρέχεται μαρτυρίαν εἰς τοὺς Έλληνας.

tival at Sparta when boys danced round the statues of Latena, Artemia, and Apollo, in memory of the heroes who fell in the combat at Thyrea, when Othryades gained the victory for his countrymen.

δε διά παντός του βίου τὰ έαυτου δαπανών τὰ μέγιστα *7
πάντας τοὺς βουλομένους ἀφελει· βελτίους γὰρ ποιών
τοὺς συγγυγνομένους ἀπέπεμπεν.

62. Έμοὶ μὲν δὴ 68 Σωκράτης τοιοῦτος ὧν ἐδόκει τιμῆς ἄξιος εἶναι τῆ πόλει μάλλον ἡ θανάτου. Καὶ κατὰ τοὺς νόμους δὲ σκοπῶν ἄν τις τοῦθ' εὕροι. Κατὰ γὰρ τοὺς νόμους, ἐάν τις φαὶνερὸς γένηται κλέπτων ἡ λωποδυτῶν ἡ βαλαντιοτομῶν ἡ τοιχωρυχῶν ἡ ἀνδραποδιζόμενος ἡ ἱεροσυλῶν, τούτοις θάνατός ἐστιν ἡ ζημία ὧν ἐκεῖνος πάντων ἀνθρώπων πλεῖστον ἀπεῖχεν. 63. Αλλὰ μὴν τῆ πόλει γε 60 οὕτε πολέμου κακῶς συμβάντος, οὕτε στάσεως οὕτε προδοσίας, οὕτε ἄλλου κακοῦ οὐδενὸς πώποτε αἴτιος ἐγένετο. Οὐδὲ μὴν 10 ἰδία γε οὐδενὸς πώποτε ἀνθρώπων οὕτε ἀγαθῶν ἀπεστέρησεν, οὕτε κακοῖς περιέβαλεν ἀλλ' οὐδ' αἰτίαν τῶν εἰρημένων οὐδενὸς πώποτ ἔσχε. 64. Πῶς οὖν ἔνοχος ᾶν εἴη τῆ γραφῆ; ὃς ἀντὶ μὲν τοῦ 11 μὴ νομίζειν θεούς, ὡς ἐν τῆ γραφῆ γέγραπτο, φανερὸς ἡν θεραπεύων τοὺς θεοὺς

17 τὰ μέγιστα. This is really a cognate accusative after ἐφέλει, being equivalent to ἐφέλει πάντας τοὺς βουλομένους τὰ μέγιστα ἐφεληματα. Below ποιῶν seems less natural than ποιήσας. The sense however must be, that Socrates dismissed his associates in the midst of attempts to improve them.

** Εμοί μέν δή. These words seem to have no clause with δέ or an equivalent answering to them. The antithesis suggested by the sentence is τοῦς δὲ ἄλλοις ἄλλως ἄν δοκοίη.

*Aλλὰ μὴν τῆ πόλει γε. "But most assuredly (as an undoubted fact) to the city at all events," as contrasted with löfe below; where löfe itself is again contrasted with *πόλει, very much on the same

principle as the double saf in such cases as of res sal allows, sal obres.

70 Obbl μήν. The distinction between obbl and obte is clearly seen here. Obbl connects one sentence with a preceding one; obte... obte are used when "neither... nor" is required. When obbl qualifies a single word, it means "not even."

71 is art μèν τοῦ κ.τ.λ. For the use of is or iστις, emphatically "a man who," cf. Soph. Apax 457, καὶ νῦν τὶ χρὴ δρῶν, δστις ἐμφανῶς θεοῖς ἐχθαίρομαι. With respect to γέγραπτο and the omitted augment, Kühner observes that this occurs sometimes when a long vowel precedes (as here, γραφῆ).

μάλιστα τῶν ἄλλων ἀνθρώπων ἀντὶ δὲ τοῦ διαφθειρειν τοὺς νέους, δ δὴ ὁ γραψάμενος αὐτὸν ἢτιᾶτο, φανερὸς ἢν τῶν συνόντων τοὺς πόνηρὰς ἐπιθυμίας ἔχοντας τούτων μὲν παύων, τῆς δὲ καλλίστης καὶ μεγαλοπρεπεστάτης ἀρετῆς, ἢ πόλεις τε καὶ οἰκοι εὐ οἰκοῦσι, προτρέπων ἐπιθυμεῖν ταῦτα δὲ πράττων πῶς οὐ μεγάλης ἄξιος ἢν τιμῆς τῆ πόλει;

CHAPTER III.

Ι. 'Ως δὲ δὴ καὶ ὡφελεῖν '' ἐδόκει μοι τοὺς ξυνόντας τὰ μὲν ἔργῳν δεικυύων ἐαυτὸν οἰος ἢν, τὰ δὲ καὶ διαλεγόμενος, τούτων δὴ γράψω ὁπόσα ἄν διαμνημονεύσω. Τὰ μὲν τοίνυν '' πρὸς τοὺς θεοὺς φανερὸς ἢν καὶ ποιῶν καὶ λέγων ἦπερ ἡ Πυθία ὑποκρίνεται τοῖς ἐρωτῶσι, πῶς δεῖ ποιεῖν ἢ περὶ θυσίας ἢ περὶ προγόνων θεραπείας ἢ περὶ ἄλλου τινὸς τῶν τοιούτων ἡ τε γὰρ Πυθία νόμῳν πόλεως ἀναιρεῖ ποιούντας '' εὐσεβῶς ᾶν ποιεῖν, Σωκράτης τε οὕτως καὶ αὐτὸς ἐποίει καὶ τοῖς ἄλλοις παρήνει, τοὺς δὲ ἄλλως πως ποιούντας περιέργους καὶ ματαίους ἐνόμιζεν είναι. 2. Καὶ εὕχετο δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀπλῶς τάγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς θεοὺς θεοὺς ἀπλῶς τάγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς θεοὺς θεοὺς ἀπλῶς τάγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς θεοὺς ἐποὶς καὶ καὶ τοῦς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς θεοὺς ἐπλῶς τάγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπλῶς τάγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπλῶς τάγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐπλῶς τὰγαθὰ διδόναι, ὡς τοὺς θεοὺς πρὸς τοὺς θεοὺς ἐποῦς ἐποῦς ἐποὶς ἐποὶς ἐποὶς ἐποὶς ἐποὶς ἐποὶς ἔποὶς ἔ

72 τῶν συνόντων. This depends on the τοὺς πονηρὰς ἐκιθυμίας ἔχοντας, " those of his associates who," &c. In this and similar cases with relatives, the genitive stands first generally. Cf. Thucyd. iii. 39, τῶν δὲ πόλεων αῖς ἄν μάλιστα εὐπραξία ἔλθη, and iv. 80, αὐτῶν ὅσοι ἀξιοῦσιν κ.τ.λ.

78 και ώφελείν. Socrates not soly did not corrupt his associates (τοὺς νέους διαφθείρων, L. 1), he actually did the reverse, for he improved them.

24 Tà µèr rolver. To this is

opposed dealty do in § 5. Below, for inacpives that of. Herod. i. 78, if Hotia inexpirate toler. Audolor. The same word is found in Thucyd. vii. 44, but there is a various reading, and is a far commoner word.

recovers. Not "those who act," for the article would be used, but the people already mentioned are referred to; "if they act, they would do," &c. Below, after rapper, add obrus

κάλλιστα είδοτας '', όποῖα ἀγαθά ἐστι τοὺς δ' εὐχομένους χρυσίον ή άργύριον ή τυραννίδα ή άλλο τι τών τοιούτων οὐδὲν διάφορον ἐνόμιζεν εύχεσθαι, ἡ εἰ κυβείαν ή μάχην ή άλλο τι εύχοιντο των φανερώς άδήλων δπως άποβήσοιτο. 3. Θυσίας δὲ θύων μικράς ἀπὸ μικρών ούδεν ήγειτο μειούσθαι τών άπο πολλών καί μεγάλων πολλά και μεγάλα θυόντων ούτε γάρ τοῖς θεοίς έφη καλώς έχειν 77, εί ταίς μεγάλαις θυσίαις μάλλον ή ταις μικραίς έχαιρον πολλάκις γάρ αν αὐτοῖς τὰ παρὰ τῶν πονηρῶν μᾶλλον ή τὰ παρὰ τῶν χρηστών είναι κεχαρισμένα ουτ' αν τοις ανθρώποις άξιον είναι ζην, εί τὰ παρά των πονηρών μαλλον ην κεχαρισμένα τοις θεοις ή τὰ παρά τῶν χρηστῶν ἀλλ' ένόμιζε τοὺς θεοὺς ταῖς παρά τῶν εὐσεβεστάτων τιμαῖς μάλιστα χαίρειν. Ἐπαινέτης δ' ην καὶ τοῦ ἔπους τούτου

Κάδ δύναμιν 10 δ' έρδειν ίέρ' άθανάτοισι θεοίσι.

καλ πρός φίλους δὲ καλ ξένους καλ πρός τὴν ἄλλην δίαιταν καλὴν ἔφη παραίνεσιν εἶναι τὴν Κὰδ δύναμιν^{το}

The μεν των χρηστών κ.τ.λ. For the general sentiment compare Juv. x. 847, "Permittes ipsis expendere numinibus, quid Conveniat nobis, rebusque sit utile nostris. Nam pro jucundis aptissima quæque dabunt Di, Carior est illis homo quam sibi." Also Plato, Alcib. ii. 148 C, οἱ Λακεδαιμόνιοι ἐκάστοτε εὐχὴν εὄχονται, τὰ καλὰ ἐκὶ τοῦς ἀγαθοῦς τοὺς θεοὺς διδόναι κελεύοντες, and that dialogue generally.

There is no are required with ξχεω, because καλὸν ἢν and the like phrases are used without ἄν, just as the Latins said "longum erat." This

sentence can be put into English with a similar idiom, "if they really rejoiced...it was a bad thing for them." In fact, as Kühner remarks, the as might have been omitted below in after as a clear for the same reason.

78 Kàδ δύναμιν. Hesiod, Oper. et Dies 336. For the repetition of πρός with την άλλην, see note on περὶ φίλων, I. ii. 53. Here φίλων and ξένους are put together as forming one idea opposed to την άλλην δίανταν.

70 την Κάδ δύναμιν. That is, την παραίνεστε Κάδ δύναμιν έρδειν είναι καλήν παραίνεστε. It might have been also expressed by τό. έρδειν. 4. Εί δέ τι δόξειεν αὐτῷ σημαίνεσθαι παρὰ τῶν θεῶν, ήττον ἀν ἐπείσθη παρὰ τὰ σημαινόμενα ποιῆσαι, ἡ εἴ τις αὐτὸν ἔπειθεν ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα τυφλὸν καὶ μὴ εἰδότα τὴν ὁδὸν ἀντὶ βλέποντος καὶ εἰδότος καὶ τῶν ἄλλων δὲ μωρίαν κατηγόρει, οἴτινες παρὰ τὰ παρὰ τῶν θεῶν σημαινόμενα ποιοῦσί τι φυλαττόμενοι τὴν παρὰ τοῖς ἀνθρώποις τὰ ἀδοξίαν. Αὐτὸς δὲ πάντα τἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν ξυμβουλίαν.

5. Διαίτη δε τήν τε ψυχήν επαίδευσε και το σώμα, ή χρώμενος ἄν τις, ει μή τι δαιμόνιον είη, θαρραλέως και άσφαλως διώγοι και οὐκ ᾶν ἀπορήσειε τοσαύτης δαπάνης. Οὔτω γὰρ εὐτελής ήν, ὥστ' οὐκ οἴδ', εἴ τις οὕτως ᾶν ὁλύγα ἐργάζοιτο, ὥστε μή λαμβάνειν " τὰ Σωκράτει ἀρκούνταν σίτφ μεν γὰρ τοσούτφ ἐχρήτο, ὅσον ἡδέως ἤσθιεν και ἐπὶ τοῦτο οὔτω παρεσκευασμένος ἤει, ὥστε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ σίτου ὄψον αὐτῷ εἶναιν

This optative is not to be confounded with the pure hypothetical optative in such cases as el έχοι διδοίη έν, for έπείσθη έν would not be a natural sequence. But it is really equivalent to an optative of indefinite frequency, like έπειδη δμολογήσωνο in L ii. 57. Below, έπεισεν is "tried to persuade him."

meaning of maps is distinct from that of the same preposition in the line before. It is here, "the disrepute existing amongst men;" the other, "the indications sent from the gods." Below, for the comparative force of mpss, see I. ii. 52 (alway mpss faurów).

difference between δστο οὐκ and δστο μή is hare ulmuly marked.

The former is naturally found when an indicative follows, for

the negative result is then asserted to have followed as a matter of fact. With Sore un and an infinitive the result is not asserted to have followed; there is only stated a capability of its following from the premises. Socrates was frugal; there was a positive consequence of this, vis. ignorance on Xenophon's part of the possibility of any man not having at least thus much; this is Sore ove elea. A man could hardly be conceived working little enough not to receive, if he did work, thus much: this is δστε μή λαμβάνειν. It is to be observed that Some with an infinitive does not preclude the actual occurrence of the event; but it does not distinctly assert its occurrence, only its possible occur-THE REAL PROPERTY.

ποτον δὲ πῶν ἡδὺ ἡν αὐτῷ διὰ τὸ μὴ πίνειν, εἰ μὴ διψώη. 6. Εἰ δέ ποτε κληθεὶς ἐθελήσειεν ἐπὶ δεἶπνου ἐλθεῖν, ὅ τοῖς πλείστοις ἐργωδέστατόν ἐστιν, ὥστε φυλάξασθαι τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐμπίπλασθαι, τοῦτο ραδίως πάνυ ἐφυλάττετο τοῖς δὲ μὴ δυναμένοις τοῦτο ποιεῖν συνεβούλενε φυλάττεσθαι τὰ πείθοντα μὴ πεινῶντας ἐσθίειν μηδὲ διψῶντας πίνειν καὶ γὰρ τὰ λυμαινόμενα γαστέρας καὶ κεφαλὰς καὶ ψυχὰς ταῦτ ἔφη εἶναι. 7. Οἴεσθαι δ΄ ἔφη ἐπισκώπτων καὶ τὴν Κίρκην ὑς ποιεῖν τοιούτοις πολλοῖς δειπνίζουσαν τὸν δὲ 'Οδυσσέα 'Ερμοῦ τε ὑποθημοσύνη καὶ αὐτὸν ἐγκρατῆ δυτα ', καὶ ἀποσχόμενον τὸ ὑπὲρ τὸν καιρὸν τῶν τοιούτων ἄπτεσθαι, διὰ ταῦτα οὐδὲ γενέσθαι ὑν ⁸¹.]

8. Τοιαύτα μὲν περὶ τούτων ἔπαιζεν ἄμα σπουδάζων ἀφροδισίων δὲ παρήνει τῶν καλῶν ἰσχυρῶς ἀπέχεσθαι οὐ γὰρ ἔφη ράδιον εἶναι τῶν τοιούτων ἀπτόμενον σωφρονεῖν. ᾿Αλλὰ καὶ Κριτόβουλόν τοτε τὸν Κρίτωνος πυθόμενος ὅτι ἐφίλησε τὸν ᾿Αλκιβιάδου υἰὸν καλὸν ὅντα, παρόντος τοῦ Κριτοβούλου, ἤρετο Ξενοφῶντα 9. Εἰπέ μοι, ἔφη, ὡ Ξενοφῶν, οὐ σὰ Κριτόβουλον ἐνόμιζες εἶναι τῶν σωφρονικῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἡ τῶν θρασέων, καὶ τῶν προνοητικῶν μᾶλλον ἡ τῶν ἀνοήτων τε καὶ ριψοκινδύνων; Πάνν μὲν οὖν, ἔφη ὁ

participial clause corresponds to the dative υποθημοσύνη, by a variation of expression very common. For the construction below, ἀποσχόμενον τὸ ὑπέρ κ.τ.λ., instead of the genitive, of. Plato, Repub. 354 B, οὐκ ἀπεσχόμην τὸ μὴ οὐκ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν. Thucyd. v. 25 has ἀπέσχοντο μὴ στρατεῦσαι.

so much as ever become a pig."
The companions of Ulysses did
become swine, although after-

wards restored to their human shape: Ulysses escaped altogether. Below, τῶν καλῶν ἀφροδισίων is "beautiful objects of affection."

** Κριτόβουλον. The idiom of our language would naturally lead us to make this the subject of the secondary clause. The Greek idiom makes it the object of πυθόμενος in the primary one.

** τῶν σωφρονικῶν. "Ône of the," &c. Cf. Plato, Gorg. 458 A, ἐγὰ δὲ τίνων εἰμί; τῶν ἡδέως μὲν

ἃν έλεγχθέντων.

Εενοφών. Νῦν τοίνυν νόμιζε αὐτὸν θερμουργότατον εἰναι καὶ λεωργότατον οῦτος κάν " εἰς μαχαίρας κυβιστήσειε, κὰν εἰς πῦρ ἄλοιτο. 10. Καὶ τί δή εξ , ἔφη ὁ Εενοφών, ἰδὼν ποιοῦντα, τοιαῦτα κατέγνωκας αὐτοῦ; Οὐ γὰρ οῦτος, ἔφη, ἐτόλμησε τὸν ᾿Αλκιβιάδου υίὰν φιλῆσαι, ὅντα εὐπροσωπότατον καὶ ὡραιότατον; ᾿Αλλὶ εἰ μέντοι ", ἔφη ὁ Εενοφῶν, τοιοῦτόν ἐστι τὸ ριψοκίν-δυνον ἔργον, κὰν ἐγὰ δοκῶ μοι τὸν κίνδυνον τοῦτον ὑπομεῖναι. 11. Ἦ τλῆμου, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τι ὰν οἴει παθεῖν καλὸν φιλήσας; ἄρ οὐκ ὰν αὐτίκα μάλα δοῦλος μὲν εἶναι ἀντ΄ ἐλευθέρου; πολλὰ δὲ δαπανᾶν εἰς βλαβερὰς ἡδονάς; πολλὴν δὲ ἀσχολίαν ἔχειν τοῦ ἐπιμεληθῆναί τινος καλοῦ κὰγαθοῦ; σπουδάζειν δο ἀναγκασθῆναι ἐφ' οῖς οὐδ' ἄν μαινόμενος σπου-

86 Kal τίδή. The force of καί is to be noticed. It is used in this position with interrogatives when something of surprise or indignation is conveyed. Cf. III. ix. 12, nal was av, kon, keln uh πείθεσθαι έπικειμένης γε ζημίας. It is very common in the tragic writers. On the other hand, we's and only asks for further information, without any of the sentiment expressed in sal vos. Here the order is, sal löär (airbr) so:φύντα τι κατέγνωκας αύτου. Εστ this use of \(\tal{\tau}\)!s, whereby the question is reserved to some distance in the sentence, cf. II. ii. 1, xaraμεμάθηκας ούν τούς τι ποιούντας τὸ ἔνομα τοῦτο ἀποκαλοῦσω; Translate, "What have you known him do, that you think so poorly of him?"

20 'Aλλ' el μέντοι. Cf. II. i. 12, where the particles seem clearly to mean, "but if in good truth." Cf. Plato, Phædo 68 B, οὐ πολλὴ ἄν ἀλογία εῖη; πολλὴ μέντοι νὴ Δία. This is in accordance with its derivation, "for one thing (μέν), this " (τῷ).

If a con an area and a construction in Thucyd.

The semanter of the sentence is, "to have no time for." The genitive seems to be one of general relationship, so that the real force of the sentence is, "to have entire want of leisure in the matter of paying attention to." It seems like a construction in Thucyd. vii. 21, ξυνένειδεν τοῦ μὴ άθυμεῖν, "persuaded them in the matter of not being despondent." "Ασχολία ποιεῖν, τοῦ ποιεῖν, τῷ ποιεῖν, els τὸ μὴ ποιεῖν, are all found

δάσειεν ; 12. * Ω 'Ηράκλεις, έφη ὁ Ευνοφων, ως δεινήν τινα λέγεις δύναμιν τοῦ φιλήματος είναι. Καὶ τοῦτο, έφη ὁ Σωκράτης, θαυμάζεις; οὐκ οἶσθα, ἔφη, τὰ φαλάγγια, οὐδ' ήμιωβολιαία το μέγεθος οντα, προσαψάμενα μόνον τῷ στόματι ταῖς τε ὀδύναις ἐπιτρίβει τούς ανθρώπους, καὶ τοῦ φρονείν 1 εξίστησιν; Ναὶ μὰ Δί, ἔφη ὁ Εενοφῶν ἐνίησι γάρ τι τὰ φαλάγγια κατά τὸ δῆγμα. 13. 3 μωρέ, ἔφη ὁ Σωκράτης, τοὺς δὲ καλούς " οὐκ οἴει φιλοῦντας ἐνιέναι τι, ὅτι σὺ οὐχ όρᾶς; οὐκ οἶσθ, ὅτι τοῦτο τὸ θηρίον, ὁ καλοῦσι καλὸν καὶ ώραιου, τοσούτω δεινότερου έστι των φαλαγγίων, δαφ ** ἐκεῖνα μὲν ** ἀψάμενα, τοῦτο δὲ οὐδ' ἀπτόμενον, έὰν δέ τις αὐτὸ θεᾶται, ἐνίησί τι καὶ πάνυ πρόσωθεν τοιούτον, ώστε μαίνεσθαι ποιείν ; ζσως δὲ καὶ οί Ερωτες τοξόται διά τοῦτο καλοῦνται, ὅτι καὶ πρόσωθεν οἱ καλοὶ τιτρώσκουσιν. 'Αλλά συμβουλεύω σοι, & Ξενοφών. δπόταν ίδης τινά καλόν, φεύγειν προτροπάδην σοί δέ, & Κριτόβουλε, συμβουλεύω άπενιαυτίσαι μόλις γάρ

91 καὶ τοῦ φρονεῖν. Cf. II. i. 4 ἔξιστάμενοι τοῦ τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι.

** τοὺς δὲ καλούς. A clause must be supplied to account for the δέ, such as τὰ μὲν φαλάγγια οῖει ἐνιέναι τι, τοὺς δὲ καλούς κ.τ.λ.

proportion to be expressed would properly be conveyed by a comparative in both clauses. "This creature is cleverer than spiders, in whatever proportion it is harder to produce their effect without touching, than whilst touching." But here the second part of the enunciation contains only a statement of the different conditions under which the same result follows. Kühner quotes a similar

passage from Plato, Euthyph.

11 D, κινδυνεύω δεινότερος γεγονώναι δσφ ὁ μὲν τὰ αὐτοῦ μόνα ἐποίει οὐ μένοντα, ἐγὰ δὲ καὶ τὰ ἀλλότρια.

ticed that decires refers to the last mentioned (φάλάγγια) instead of the more remote. But οδνος is required for the immediate subject of the sentence (τοῦτο τὸ θηρίον) for the sake of emphasis. See IV. iii. 10. The difference of tense in ἀψάμενα and ἀντόμενον is natural enough: they produce their effect after touching; this, without even attempting to touch at all, but if a person only so much as looks at it. Throughout the remainder of

the sentence rai means "even."

αν Ισως εν τοσούτφ χρόνφ το δηγμα ύγιης γένοιο.
14. Ούτω δη και άφροδισιάζειν τους μη άσφαλως έχουτας προς άφροδισια ώετο χρηναι προς τοιαυτα, οία, μη πάνυ μεν δεομένου του σώματος, οὐκ αν προσδέξαιτο ή ψυχή, δεομένου δέ, οὐκ αν πράγματα παρέχοι. Αὐτος δε προς ταυτα φανερός ην ούτω παρεσκευασμένος, ώστε ράον ἀπέχεσθαι των καλλίστων και ώραιοτάτων η οἱ άλλοι των αἰσχίστων και ἀωροτάτων.
15. Περί μεν δη βρώσεως και πόσεως και ἀφροδισίων ούτω κατεσκευασμένος ην και φετο οὐδεν αν ηττον ἀρκούντως ήδεσθαι των πολλά επὶ τούτοις πραγματευομένων, λυπεισθαι δε πολύ ελαττον.

CHAPTER IV.

1. Εί δέ τινες Σωκράτην νομίζουσιν, ώς ένιοι γράφουσί τε καὶ λέγουσι περὶ αὐτοῦ τεκμαιρόμενοι , προτρέψασθαι μὲν ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν κράτιστον γεγονέναι, προαγαγεῖν δ' ἐπ' αὐτὴν οὐχ ἰκανόν σκεψάμενοι μὴ μόνον τ α ἐκεῖνος κολαστηρίου ἔνεκα τοὺς πάντ' οἰομένους εἰδέναι ἐρωτῶν ἤλεγχεν, ἀλλὰ καὶ α λέγων συνημέρευε τοῖς συνδιατρίβουσι, δοκιμαζόντων, εἰ ἰκανὸς ἡν βελτίους ποιεῖν τοὺς συνόντας. 2. Λέξω δὲ πρῶτον α ποτε αὐτοῦ ἤκουσα περὶ τοῦ δαιμονίου

posing the body not to be urgently in need of them." Below, in meet ut the position, the per is answered by the in the next section, it the text.

y τεκμαιρόμενοι. "Merely guessing," not forming any caretul opinion on well-grounded evidence.

97 μη μόνον κ.τ.λ. As the

sentence is an imperative one (δοκμαζόντων) μή is required, not εὐ. Socrates cross-questioned all who put forward great pretensions of superior knowledge, with the view of exposing these pretensions and bringing all such pretenders to shame. This is the meaning of κολαστηρίου ένεκα.

διαλεγομένου πρός 'Αριστόδημου ** του Μικρου έπικαλούμενον. Καταμαθών γάρ αὐτὸν ούτε θύοντα τοῖς θεοίς ούτε μαντική χρώμενον, άλλα και των ποιούντων ταθτα καταγελώντα Είπε μοι, έφη, & Αριστόδημε, έστιν οθστινας ** ανθρώπους τεθαθμακας έπὶ σοφία; Έγωγε, έφη. 3. Καὶ ὅς ¹٥٥, Λέξον ἡμῖν, ἔφη, τὰ ονόματα αὐτῶν. Ἐπὶ μὲν τοίνυν ἐπῶν ποιήσει" Ομηρου έγωγε μάλιστα τεθαύμακα, έπλ δε διθυράμβφ Μελανιππίδην, ἐπὶ δὲ τραγωδία Σοφοκλέα, ἐπὶ δὲ άνδριαντοποιία Πολύκλειτον, ἐπὶ δὲ ζωγραφία Ζεῦξιν. 4. Πότερά σοι δοκούσιν οἱ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα ἀξιοθαυμαστότεροι είναι ἡ οἱ ζῶα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά; Πολύ, νη Δία, οἱ ζῶα, εἴπερ γε¹ μὴ τύχη τινί, ἀλλὰ ὑπὸ γνώμης ταῦτα γύγνεται. Των δε απεκμάρτως έχοντων, όπου ένεκα έστι, και των φανερώς επ' ώφελεία δυτών, πότερα τύχης και πότερα γνώμης έργα κρίνεις; Πρέπει μέν τὰ ἐπ' ἀφελεία γυγνόμενα γνώμης έργα είναι. 5. Οὔκουν δοκεῖ σοι ο έξ αρχής ποιών ανθρώπους επ' ώφελεία προσθείναι αὐτοῖς δι' ὧν αἰσθάνονται ἔκαστα, ὀφθαλμούς μέν,

*Apicróδημον. Aristodemus is mentioned by Plato (Symp. 173 B); he was little, shoeless, and a special admirer of Socrates, and one of his most constant associates.

⁹⁹ ἔστιν οδστινας. Sometimes the verb in this form is plural (but not so generally). Cf. Thucyd. vi. 88, σῖτάν το κατεκόμιζον τῷ στρατεύματι καὶ εἴσιν οἱ καὶ χρημάτα, whence it is seen that the verb is always present. Propertius imitates this, III. ix. 17.—

Est quibus Elem concurrit palma quadrigm,

Est quibus in celeres gloria nata pedes. 100 Kal 5s. "And he." The relative is sometimes used for the demonstrative. Cf. Plato, Thenges 129 B, και δε έπεσχε. It is very common in the phrase ή δὲ 5s, "he said," in Plato.

is no doubt implied any more than by "siquidem" in Latin, and therefore the indicative mood follows. Below, *péwec µév implies a suppressed clause with bé, to the effect that another explanation might be conceived as possible, although the given one was almost sure to be right.

ῶστε ὁρᾶν τὰ ὁρατά , ὧτα δέ, ὧστε ἀκούειν τὰ ἀκουστά; ὀσμῶν γε μήν , εἰ μὴ ρίνες προσετέθησαν, τί ἀν ἡμῖν δφελος ἢν; τός δ ἀν αἴσθησις ἢν γλυκέων καὶ δριμέων καὶ πάντων τῶν διὰ στόματος ἡδέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; β. Πρὸς δὲ τούτοις οὐ δοκεῖ σοι καὶ τόδε προνοίας ἔργον ἐοικέναι, τό, ἐπεὶ ἀσθενὴς μέν ἐστιν ὄψις, βλεφάροις αὐτὴν θυρῶσαι, ἄ, ὅταν μὲν αὐτῆ χρῆσθαί τι δέŋ, ἀναπετάνννται, ἐν δὲ τῷ ὑπνφ συγκλείεται; ὡς δ' ἀν μηδὲ ἄνεμοι βλάπτωσιν, ἡθμὸν βλεφαρίδας ἐμφῦσαι ὀφρύσι τε ἀπογεισῶσαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀμμάτων, ὡς μηδ' ὁ ἐκ τῆς κεφαλῆς ίδρὸς κακουργῆ τὸ δὲ τὴν ἀκοὴν δέχεσθαι μὲν πάσας φωνάς, ἐμπίπλασθαι δὲ μήποτε καὶ τοὺς μὲν πρόσθεν ὀδόντας πᾶσι ζώοις οἴους τέμνε:ν εἴναι,

* Sove Sparte Spard. This of course is the famous argument from final causes. Put forward by Socrates, it has never lost its influence, although warmly assailed in the present day, on what seem to me very insufficient grounds. (See a paper by Dr. Whewell, in Macmillan's Magazine for March, 1866, on Compte.)

of smells, at all events." The particles γε μήν imply that λοτε at all events, beyond any doubt, the principle enunciated holds. So I. vi. 6, τα γε μήν ίματα κ.τ.λ. Below, as προσετέθησαν is the soriet, there would have been an acrist in the second clause, but the verb elvar not having one, the imperfect does double work.

4 ével deserbs pér. The contruction is apparently not finished in the way at first intended, and therefore no clause answers to this. with relatives (5s, 5over, 5cos κ.τ.λ.) is clear enough; it adds an indefinite comprehensiveness, like "cunque" in Latin. But it is not clear what de ar, onus ar mean. One would expect the same indefinite notion to be conveyed by these phrases. If so, the sense here may be, "in order that the very winds may do'no harm, in whatever way it may be conceived as able to be done, i. c. "may not by any possibility do harm." In Soph. Philoct. 129 there is σανκλήρου τρόποις μορφήν δολώσας ώς δν διγνοια *ροσή, "that want of recognition, in whatever way it is possible, may be gained." If so, de av conveys a stronger meaning than &s, and the event is regarded as more certain to follow. If as an were translated by its original meaning, "in whatever possible way," the result would amount to what I have said.

^{• 45 8} av. What av means

τοὺς δὲ γομφίους οἴους παρὰ τούτων δεξαμένους λεαίνειν καὶ στόμα μέν, δι' οῦ δν ἐπιθυμεῖ τὰ ζῶα εἰσπέμπεται, πλησίον ὀφθαλμῶν καὶ ῥινῶν καταθεῖναι ἐπεὶ δὲ τὰ ἀποχῶροῦντα δυσχερῆ, ἀποστρέψαι τοὺς τούτων ὀχετοὺς καὶ ἀπενεγκεῖν ἢ δυνατὸν προσωτάτω ἀπὸ τῶν αἰσθήσεων ταῦτα οῦτω προνοητικῶς πεπραγμένα ἀπορεῖς πότερα τύχης ἡ γνώμης ἔργα ἐστίν; 7. Οὐ μὰ τὸν Δί', ἔφη, ἀλλ' σὕτω γε σκοπουμένω πάνυ ἔοικε ταῦτα σοφοῦ τινος δημιουργοῦ καὶ φιλοζώου τεχνήματι. Τὸ δὲ ἐμφῦσαι μὲν ἔρωτα τῆς τεκνοποιίας, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν, τοῖς δὲ τραφεῖσι μέγιστον μὲν πόθον τοῦ ζῆν, μέγιστον δὲ φόβον τοῦ θανάτου; 'Αμέλει καὶ ταῦτα ἔοικε μηχανήμασί τινος ζῶα εἶναι βουλευσαμένου.

8. Σῦ δὲ σαυτὸν δοκεῖς τι φρόνιμου ἔχειν; Ἐρώτα γοῦν καὶ ἀποκρινοῦμαι. "Αλλοθι δὲ οὐδαμοῦ οὐδὲν οἰει φρόνιμον εἰναι καὶ ταῦτα εἰδώς, ὅτι γῆς τε μικρὸν μέρος ἐν τῷ σώματι πολλῆς οὕσης ἔχεις καὶ ὑγροῦ βραχὺ πολλοῦ ὄντος, καὶ τῶν ἄλλων δήπου μεγάλων ὅντων ἐκάστου μικρὸν μέρος λαβύντι τὸ σῶμα συνήρμοσταί σοι; νοῦν δὲ μόνον ἄρα οὐδαμοῦ ὄντα σὲ εὐτυχῶς πως δοκεῖς συναρπάσαι, καὶ τάδε τὰ ὑπερμεγέθη καὶ πλῆθος ἄπειρα δι ἀφροσύνην τινὰ, ὡς οἰει, εὐτάκτως ἔχειν; 9. Μὰ Δί οὐ γὰρ ὁρῶ τοὺς κυρίους

universum estimanti plus penes

peditem roboria."

* oòòapoù bra. "But do you think you have carried off bodily as it were (ovrapraoau) intellect alone, existing nowhere else than in you?" "that intellect is the only thing you have carried off?"

Mà Δί. This clearly means, "Well, I do think so. I think that intellect is nowhere else but in man." The words refer back to νοῦν δὲ μόνον οὐδαμοῦ

^{*} δι' οδ. The construction is δι' οδ (ταῦτα) δν τὰ ζῶα ἐπιθυμεῖ, εἰσπέμπεται, a sentence apparently easy, but, as a matter of fact, continually mistranslated. Below, with δυσχερή supply έστίν.

T force τεχνήματι. Cf. Plato, Repub. 508 D, forceν αδ νοῦν οὐκ ξχοντι. Of course σκοπουμένο has nothing to do with τεχνήματι. It is but a dative of the indirect object. Cf. Tacitus, Germ. 6, "in

δοπερ τῶν ἐνθάδε γυγνομένων τοὺς δημιουργούς. Οὐδὲ γὰρ 18 τὴν ἐαυτοῦ 11 σύ γε ψυχὴν ὁρᾶς, ἡ τοῦ σώματος κυρία ἐστίν ὅστε κατά γε τοῦτο ἔξεστί σοι λέγειν, ὅτι οὐδὲν γνώμη, ἀλλὰ τύχη πάντα πράττεις. Καὶ ὁ ᾿Αριστοδημος 10. Οὔτοι ἔφη, ἐγώ, ὡ Σώκρατες, ὑπερορῶ τὸ δαιμόνιον, ἀλλ' ἐκεῖνο μεγαλοπρεπέστερον ἡγοῦμαι ἡ ὡς τῆς ἐμῆς θεραπείας προσδεῖσθαι. Οὔκουν, ἔφη, ὅσφ 18 μεγαλοπρεπέστερον ἀξιοῖ σε θεραπεύειν, τοσούτφ μᾶλλον τιμητέον αὐτό; 11. Εὐ ἴσθι, ἔφη, ὅτι εἰ νομίζοιμι θεοὺς ἀνθρώπων τι φροντίζειν, οὐκ ἀν ἀμελοίην αὐτῶν. Επειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν; οἶ πρῶτον μὲν 18 μόνον τῶν ζώων ἄνθρωπον ὀρθὸν ἀνέστησαν ἡ δὲ ὀρθότης καὶ προορᾶν πλεῖον ποιεῖ δύνασθαι καὶ τὰ ὕπερθεν μᾶλλον θεᾶσθαι καὶ ἡττον κακοπαθεῖν καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐνεποίησαν ἔπειτα 16

inter dencit συναρπάσαι. Kühner quotes IV. vi. 10, Χρήσιμον άρα οὐ πρὸς τὰ ἐλάχιστα νομίζεις τὴν ἀνδρίαν; Μὰ Δία (οὐ πρὸς τὰ ἐλάχιστα μὲν οὖν. The man does not see the masters of the great heavenly bodies, and so he believes them to be destitute of order.

Oùdà γάρ. The γάρ refers to a clause implied, "your argument is nothing," or the like. Cf. II. i. 2, οὐκοῦν τὸ μὰν βούλεσ-βαι, εἰκὸς παραγίγνεσθαι; εἰκὸς γάρ. That is, καλῶς ἔλεξας, οτ

comething of the kind.

11 την έαντου. Cf. II. i. 80, παιδεύεις τοὺς ἐαντῆς φίλους. The pronoun of the third person is here used with the second person of the verb. Kühner remarks that this is only possible when the notion of "seif" is so prominent, that the mere distinction of persons is lost sight of. In II. i. 31, ἐπαίνου ἐαντῆς ἀνήπους εἰ,

this looks a good explanation, but in II. i. 80 (quoted above) he proposes to alter the reading, to make it square with his view.

12 Sop n.T.A. "In proportion as—while the more magnificent—(supply Sv) he deigns to care for you." On the whole, this seems better than the other way of translating, "he calls on you to reverence him," although the words vis dulys departed as approximately in favour of this last rendering.

Metam. i. 84, "Prenaque dum spectant animalia cetera terram, Os homini sublime dedit, cœlumque tueri." Below, ἀνέστησαν is the first norist, for the second could not have an acquantive case

after it.

14 έπειτα. For the absence of δέ see note on I. ii. 1, under είτα.

τοῖς μὲν ἄλλοις ἐρπετοῖς πόδας ἔδωκαν, οξ τὸ πορεύεσθαι μόνου παρέχουσιν ανθρώπο δέ και χείρας προσέθεσαν, αξ τὰ πλεϊστα, οίς εὐδαιμονέστεροι ἐκείνων έσμέν, έξεργάζονται. 12. Καὶ μὴν γλῶττάν γε 16 πάντων τῶν ζώων ἐχόντων, μόνην τὴν τῶν ἀνθρώπων έποίησαν οΐαν ἄλλοτε άλλαχή ψαύουσαν τοῦ στόματος άρθροῦν τε τὴν φωνήν, καὶ σημαίνειν πάντα άλλήλοις, å βουλόμεθα; το δε καί " τὰς τῶν ἀφροδισίων ήδονὰς τοις μεν άλλοις ζώοις δούναι περυγράψαντας του έτους χρόνον, ήμεν δὲ συνεχῶς μέχρι γήρως ταύτας παρέχειν; 13. Οὐ τοίνυν μόνον ήρκεσε τῷ θεῷ τοῦ σώματος ἐπιμεληθήναι, άλλ', ὅπερ μέγιστόν ἐστι, καὶ τὴν ψυχὴς κρατίστην τῷ ἀνθρώπος ἐνέφυσε τίνος γὰρ ἄλλοι ζώου ψυχή πρώτα μέν θεών των τὰ μέγιστα 17 καὶ κάλλιστα συνταξάντων ήσθηται ότι eiσί; τί δὲ φῦλοι άλλο ή ἄνθρωποι θεούς θεραπεύουσι; ποία δὲ ψυχή της άνθρωπίνης ίκανωτέρα προφυλάττεσθαι ή λιμόν ή δίψος ή ψύχη ή θάλπη, ή νόσοις ἐπικουρήσαι, ή ῥώμη» άσκησαι, η πρὸς μάθησιν έκπονησαι, ή, όσα αν ακούση ή ίδη ή μάθη, ίκανωτέρα ἐστὶ διαμεμνήσθαι 🔭 ; 14. Ο ΰ γάρ πάνυ σοι κατάδηλον, ὅτι παρὰ τὰ ἄλλα ζῶα ὥσπερ θεοί ἄνθρωποι βιστεύουσι, φύσει και τῷ σώματι " και

16 Kal μήν γλώτταν γε. Kal μήν introduces a new subject with emphasis, "And assuredly." Cf. I. vi. 8, και μήν χρήματά γε. In II. iii. 14, και μήν πλείστου γε δοκεί, the sense is rather "and yet certainly." Below, for είαν έρθροῦν cf. I. iv. 6, είους τέμνεω.

is τὸ δὲ καί. "And what of his having given?" Something must be understood, τί σοὶ δοκεί, οτ οὸ δαόμαστόν ἐστι.

17 Seür rür rà µéyısva. The same construction is found IV, rv. 12. aò vàs aistisopaí s'or

όποῖον νόμιμον λόγοις. The genitive depends perhaps on the phrase ότι εἰσί; the fact of their existing is the property connected with them first perceived. Cf. I. i. 12, καὶ πρώτον μὲν αὐτῶν ἐσκόπει πότορα, where see the note.

18 διαμεμνήσθαι. "To retain (διά) in the memory." Below, παρά τὰ ἄλλα ζῶα is "in comparison with." Cf. IV. iv. 1, παρὰ τοὺς ἄλλους εὐτακτεῖν. This is a very natural branch of the usual meaning, "alonguide of."

19 καὶ τῷ σώματι. "Both...

τη ψυχή κρατιστεύοντες; ούτε γάρ βοός αν έχων ** σωμα, ανθρώπου δε γνώμην, εδύνατ' αν πράττειν α έβούλετο, ούθ όσα χείρας έχει, άφρονα δ' έστι, πλέον ουδεν έχει συ δε άμφοτέρων των πλείστου άξίων τετυχηκώς οὐκ οἴει σοῦ θεοὺς ἐπιμελεῖσθαι ἀλλ', όταν τί ποιήσωσι¹¹, νομιείς αὐτούς σοῦ φροντίζειν; 15. Οταν πέμπωσιν, ωσπερ σύ σοί φής πέμπειν αὐτούς, συμβούλους, ὅ,τι χρὴ ποιείν καὶ μὴ ποιείν. Όταν δὲ 'Αθηναίοις, ἔφη, πυνθανομένοις τι διά μαντικής φράζωσιν, οὐ καὶ σοὶ δοκεῖς φράζειν αὐτούς, οὐδ' όταν τοις Ελλησι τέρατα πέμποντες προσημαίνωσιν, ούδ' όταν πασιν άνθρώποις; άλλα μόνον σε εξαιρούντες έν άμελεία κατατίθενται; 16. Οἴει δ' αν τούς θεούς τοῖς ἀνθρώποις δόξαν ἐμφῦσαι, ὡς ἰκανοί εἰσιν εὖ καὶ κακώς ποιείν, εί μη δυνατοί ήσαν, και τούς άνθρώπους έξαπατωμένους τὸν πάντα χρόνον οὐδέποτ' αν αἰσθέσθαι ; ούχ ὁρᾶς 21, ὅτι τὰ πολυχρονιώτατα καὶ σοφώτατα των ανθρωπίνων, πόλεις και έθνη, θεοσεβέστατά έστι, καλ αι φρονιμώταται ήλικίαι θεών έπιμελέσταται; 17. 'Ωγαθέ, ἔφη, κατάμαθε, δτι καὶ ὁ σὸς νοῦς ἐνὼν τὸ σον σώμα, όπως βούλεται, μεταχειρίζεται. Ο εσθαι ούν χρή καὶ τὴν ἐν παντὶ φρόνησιν τὰ πάντα, δπως ᾶν

and," for \$\phi\text{or} \text{does not depend} on *paristreforter, but is used absolutely, "by nature," "naturally."

26 an ixws. The subject of ixws is τis or and an is only a repetition of the first, which is put as forward as possible in the sentence. Cf. III. ix. 2, ούτ' àν θραξίν . . . . ἐθέλοιεν άν. Also Boph, Ajaz 537, τί δῆτ' ὰν ὡς ἐκ τῶν δ' ἀν ἀφελοϊμί σε; Below, πλέον ἔχειν means "to be better off."

11 STEN TI TOTHOWEL See note

on I. iii. 10. Below, sal sol is "to you as well as to the Athenians," and Atamaraperous is

" thoroughly cheated."

22 οὐχ ὁρῷs. Some editors omit ὅτι. Cf. L iii. 12, οὐκ οἰσθα, ἔφη, τὰ φαλάγγια ἐπιτρίβει τοὺς ἀνθρώνους, so that it does not seem necessary to have ὅτι, the expression being colloquial, like our "don't you see?" But I retain ὅτι out of regard to the MSS. Below, καὶ ὁ σὸς νοῦς is, "your intellect as well as that of the universe," which last again takes καί.

αὐτῆ ήδὺ ή, οὕτω τίθεσθαι, καὶ μὴ 32 τὸ σὸν μὲν δμμα δύνασθαι έπὶ πολλὰ στάδια ἐξικνεῖσθαι, τὸν δὲ τοῦ θεοῦ ὀφθαλμὸν ἀδύνατον είναι ἄμα πάντα ὁρᾶν, μηδὲ την σην μέν ψυχην και περί των ένθάδε και περί των έν Αίγύπτω 14 καὶ έν Σικελία δύνασθαι φροντίζειν, την δὲ τοῦ θεοῦ φρόνησιν μη ίκανην είναι άμα πάντων έπιμελείσθαι. 18. *Ην μέντοι, δισπερ ανθρώπους θεραπεύων γυγνώσκεις τοὺς ἀντιθεραπεύειν ἐθέλοντας, και χαριζόμενος τους αντιχαριζομένους, και συμβουλευόμενος καταμανθάνεις τους φρονίμους, ούτω καὶ τῶν θεών πείραν λαμβάνης θεραπεύων, εί τι σοὶ θελήσουσι περί των άδήλων ανθρώποις συμβουλεύειν, γνώση τὸ θείον ὅτι τοσούτον καὶ τοιούτόν ἐστιν, ὥσθ' ἄμα πάντα όρᾶν καὶ πάντα ἀκούειν καὶ πανταχοῦ παρείναι καὶ άμα πάντων ἐπιμελεῖσθαι αὐτούς ²¹. 19. Ἐμοὶ μὲν χαύτα λέγων ού μόνον τούς συνόντας έδόκει ποιείν, οπότε υπό των ανθρώπων <u>όρωντο 16, απέχεσθαι</u> των ανοσίων τε και αδίκων και αίσχρων, αλλα και όπότε έν έρημία είεν, επείπερ ηγήσαιντο μηδέν ἄν ποτε ὧν πράττοιεν θεούς διαλαθείν.

χρή. Of course here the meaning is, that we are not to suppose that coherens the eye of man can reach far, yet the eye of God cannot. The incompatibility of the two things together is the point insisted on. Cf. II. i. 6, τὸ δὲ είναι μέν . . . . τοὺς δὲ πολλοὺς ἀγυμνάστως ἔχειν.

The first division here contains the Athenians (raw dv6da), the second all foreigners, such as those in Egypt, Sicily, &c. The article is repeated before each class, but not before every particular in each. Cf. I. ii. 58, and the note there.

25 abroús. Sc. robs 640ús,

suggested by To Gellov.

26 δπότε . . . δρώντο. The optative here and below, in eler, is that of indefinite frequency. This may be also true of hyhocuro, for very similar instances have been noticed. Or perhaps it may be due to attraction to the other optatives, an attraction sometimes found. Cf. Plato, Pheedo 72 B, el ἀποθνήσκοι μέν πάντα δσα τοῦ (ἢν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι, μένοι έν τούτφ τῷ σχήματι. **Theorems** is the optative of the oratio obliqua, depending on ηγήσαιντο, as expressing the opinion of those whose sentiments are described.

CHAPTER V.

 Εἰ δὲ δὴ καὶ ἐγκράτεια καλόν τε κάγαθὸν ἀνδρὶ κτημά έστιν, έπισκεψώμεθα, εί τι προυβίβαζε λέγων είς αὐτὴν τοιάδε 🔌 ἄνδρες, εἰ, πολέμου ἡμίν γενομένου, βουλοίμεθα έλέσθαι ἄνδρα, ὑφ' οὐ μάλιστ' αν αύτοι μέν σωζοίμεθα, τους δε πολεμίους χειροίμεθα, αρ' οντιν' αν αισθανοίμεθα ** ήττω γαστρός ή οίνου ή άφροδισίων ή πόνου ή υπνου, τούτον αν αιροίμεθα; καὶ πῶς ἄν 10 οἰηθείημεν τὸν τοιοῦτον ἡ ἡμᾶς σῶσαι, ἡ τους πολεμίους κρατήται; 2. Εί δ' έπι τελευτή του βίου γενόμενοι βουλοίμεθά τω επιτρέψαι ή παίδας άρρενας παιδεύσαι, ή θυγατέρας παρθένους διαφυλάξαι 30, ή χρήματα διασώσαι, ἄρ' ἀξιόπιστον εἰς ταθτα ἡγησόμεθα τον ακρατή; δούλφ δ' ακρατεί επιτρέψαιμεν αν ή βοσκήματα ή ταμιεία ή έργων επίστασιν *0; διάκονον δὲ καὶ ἀγοραστὴν τοιοῦτον * ἐθελήσαιμεν ἄν προῖκα λαβεΐν; 3. 'Αλλά μὴν εἴ γε μηδὲ δοῦλον ἀκρατῆ δεξαίμεθ ἄν, πῶς οὐκ ἄξιον αὐτόν γε ** φυλάξασθαι τοιούτον γενέσθαι; Καὶ γὰρ οὐχ 4, ὥσπερ οἱ πλε-

is not to be connected with the relative, for then the subjunctive would be required. It is to be taken with airbaroimeda, "whom we might happen to find." In the next words, there does not seem any difficulty in horse whose, on the ground that it means "unable to bear toil," while horse yearpo's means "unable to refrain from gluttony." For these last words only imply "no match for the stomach;" and "no match for hard work" is just as reasonable an expression as the other.

28 sal wor av. See note on I.

iii, 10.

39 διαφυλάξαι. "To keep watch over until the end (διά)" of the appointed time.

heen noticed before that fover is especially used of agricultural operations. It is so used here.

thing such a waiting-man."
Some editors have row rowover;
then it would be, "such an one
as I have described in the capacity of waiting-man."

⁶² αὐτόν γε. This is opposed to δοῦλον, and therefore signifies the master, the man himself, as separate from his belongings.

* Kal yap aby. This neer

ονέκται τῶν ἄλλων ἀφαιρούμενοι χρήματα ξαυτοὺς δοκούσι πλουτίζειν, ούτως ο άκρατης τοίς μέν άλλοις βλαβερός, έαυτῷ δ' ἀφέλιμος, ἀλλὰ κακοῦργος μὲν των άλλων, έαυτου δὲ πολύ κακουργότερος, εί γε κακουργότατόν έστι μή μόνον τον οίκον τον έαυτοῦ φθείρειν, άλλά και τὸ σῶμα και τὴν ψυχήν. 4. Έν συνουσία δὲ τίς ἄν ἡσθείη τῷ τοιούτῳ, δυ είδείη τῷ όψφ τε καὶ τῷ οἴνφ χαίροντα μᾶλλον ἡ τόῖς φίλοις, καὶ τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τοὺς ἐταίρους; άρά γε οὐ χρη πάντα ἄνδρα, ήγησάμενον την έγκράτειαν άρετης είναι κρηπίδα, ταύτην πρώτον έν τη ψυχή κατασκευάσασθαι; 5. Τίς γάρ ἄνευ ταύτης ή μάθοι τι αν αγαθον ή μελετήσειεν αξιολόγως; ή τίς ούκ αν ταις ήδουαις δουλεύων αισχρώς διατεθείη και το σώμα και την ψυχήν; έμοι μέν δοκεί, νη την "Ηραν, έλευθέρφ μεν άνδρι εύκτον είναι μη τυχείν δούλου τοιούτου, δουλεύοντα δὲ ταῖς τοιαύταις ήδοναῖς ίκετεύειν τοὺς θεούς * δεσποτών ἀγαθών τυχείν ούτως γὰρ ἄν μόνως ο τοιούτος σωθείη. 6. Τοιαύτα δὲ λέγων ἔτι ἐγκρατέστερον τοις έργοις ή τοις λόγοις έαυτον έπεδείκνυεν ού γάρ μόνον των διά του σώματος ήδονων έκράτει, άλλα και της δια των χρημάτων, νομίζων τον παρά τοῦ τυχόντος χρημα λαμβάνοντα δεσπότην έαυτοῦ

tives the whole clause & departs $\kappa.\tau.\lambda$. Translate, "it is not the case that, as . . . so the incontinent man, although injurious . . . yet is beneficial," &c. For this force of $\mu \ell \nu$ and $\delta \ell$ see note above on sal μh $\tau \delta$ $\sigma \delta \nu$ $\mu \delta \nu$ $\delta \mu \mu \alpha$ (I. iv. 17). For sal $\gamma \delta \rho$ see note on II. i. 8.

²⁴ literates robs beads. The infinitive depends on δείν or χρήναι, supplied from εὐκτὸν είναι. A similar construction is

found, Plato, Phedo 51 B, wornréer à le nelectip à môlistaire méques.
"To obtain good masters" can
only, I think, mean, that it is
good for such a man to fall under
the control of masters of good
character, who by example and
wholesome discipline will school
him to a virtuous life. That it
should mean "virtues," because
"vices" are spoken of a man's
rulers, seems to me absurd.

καθιστάναι καλ δουλεύειν δουλείαν οὐδεμιᾶς 35 ήττον αλσχράν.

CHAPTER VI.

1. "Αξιον δ' αὐτοῦ " καὶ ἃ πρὸς 'Αντιφῶντα " τὸν σοφιστὴν διελέχθη μὴ παραλιπεῖν ὁ γὰρ 'Αντιφῶν ποτε βουλόμενος τοὺς συνουσιαστὰς αὐτοῦ παρελέσθαι προσελθῶν τῷ Σωκράτει, παρόντων αὐτῶν, ἔλεξε τάδε 2. "Ω Σώκρατες, ἐγὼ μὲν ῷμην τοὺς φιλοσοφοῦντας εὐδαιμονεστέρους χρῆναι γύγνεσθαι, σὰ δέ μοι δοκεῖς τὰναντία τῆς φιλοσοφίας ἀπολελαυκέναι ζῆς γοῦν οὕτως, ὡς οὐδ ὰν εῖς " δοῦλος ὑπὸ δεσπότη διαιτώμενος μείνειε, σιτία τε σιτῆ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα, καὶ ἰμάτιον " ἡμφίεσαι οὐ μόνον φαῦλον, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ θέρους τε καὶ χειμῶνος, ἀνυπόδητός τε καὶ ἀχίτων διατελεῖς. 3. Καὶ μὴν " χρήματά γε οὐ λαμ-

nate accusative. For the form οὐδεμιᾶς, α cognate accusative. For the form οὐδεμιᾶς ήττον αἰσχράν, cf. III. v. 18 and Thucyd. vii. 80, πάθει χρησαμένων οὐδενὸς ήσσον ὀλοφύρασθαι ἀξίφ.

depends on the phrase a διελέχθη, as though it were τοὺς λόγους. Cf. I. iv. 13, πρώτα μέν θεών

似不决。

tipho mentioned here was an Athenian, an epic writer, and portent and dream interpreter. He was not the famous orator of the same name.

** obb' &> els. "No single slave;" a more emphatic form than obbels &>. The next words, but because, are not "by a master," which would require a

genitive, but " under a master."

indτιον. This was the outer garment, nearly answering to the Roman togs; the χιτών was an inner dress of wool or linen. Underneath this an inner χιτών seems to have been worn next the skin. Socrates being ἀχίτων, probably, as Kühner says, had only the first and last of these garments.

The second of t

βάνεις, δ καλ κτωμένους εὐφραίνει καλ κεκτημένους έλευθεριώτερου τε καὶ ήδιου ποιεί ζην. Εὶ οὐν, ωσπερ καὶ " τῶν ἄλλων ἔργων οἱ διδάσκαλοι τοὺς μαθητάς μιμητάς ξαυτών ἀποδεικνύουσιν, οξτώ και σύ τους συνόντας διαθήσεις, νόμιζε κακοδαιμονίας διδάσκαλος είναι. 4. Καὶ ὁ Σωκράτης πρὸς ταῦτα είπε Δοκείς μοι, έφη, & 'Αντιφών, ύπειληφέναι με ούτως άνιαρώς ζην, Εστε πέπεισμαί σε μαλλον αποθανείν αν έλέσθαι ή ζην ωσπερ έγω. "Ιθι οδυ έπισκεψώμεθα, τί χαλεπον 12 ήσθησαι τούμου βίου. 5. Πότερον, ότι τοις μέν λαμβάνουσιν άργύριον άναγκαϊόν έστιν άπεργάζεσθαι τοῦτο, ἐφ' ῷ ἂν μισθὸν λαμβάνωσιν, ἐμοὶ δὲ μη λαμβάνοντι οὐκ ἀνάγκη διαλέγεσθαι ῷ ἄν μη βούλωμαι; ή την δίαιτάν μου φαυλίζεις, ώς ήττον μέν υγιεινά εσθίοντος έμου " ή σου, ήττον δε Ισχύν παρέχοντα; ή ώς χαλεπώτερα 4 πορίσασθαι τὰ έμὰ διαιτήματα των σων διά τὸ σπανιώτερά τε καὶ πολυτελέστερα είναι; ή ώς ήδίω σοί ά σὺ παρασκευάζη οντα ή έμοι α έγω; ούκ οίσθ', ότι ο μέν ήδιστα έσθιων. ηκιστα όψου δείται, ο δε ήδιστα πίνων ηκιστα του μή παρόντος 4 επιθυμεί ποτού; 6. Τά γε μὴν ίμάτια οίσθ ότι οι μεταβαλλόμενοι ψύχους και θάλπους ένεκα μεταβάλλονται, και υποδήματα υποδούνται, όπως μή διά τὰ λυποῦντα τοὺς πόδας κωλύωνται πορεύεσθαι:

48 ἐμοῦ. This form is used because it is emphatic, being opposed to oov. Before, in Thy

Siarrar mov, the pronoun is not emphatic; the sense being simply "my living," not "my liv-ing," as distinguished from that of others. Cf. Plato, Apolog. 82 A, decourance 34 pos ra epol ξυμβεβηκότα.

⁴⁴ бэ хахенбтера. Вс. бэта, an accusative absolute. Cf. I. ii.

20, ώς την μέν κ.τ.λ.

46 τοῦ μὴ παρόντος, " Hankers after some drink he cannot get."

⁴⁾ Sower wal. The introduction of ral into both clauses, sal τών άλλων and καὶ σύ, is com-

⁴² τί χαλοπόν. The genitive depends on τί χαλοπόν, "what hardship connected with my life." In the next sentence, before δτι supply τοῦτο τὸ χαλεπόν τούμοῦ βίου ήσθησαι.

ήδη οὖν ποτε ήσθου ἐμὲ ἡ διὰ ψῦχος μᾶλλόν του ἔνδον \ μένοντα, ή δια θάλπος μαχόμενον το περί σκιας, ή δια τὸ ἀλιγεῖν τοὺς πόδας οὐ βαδίζοντα, ὅπου ᾶν βούλωμαι ; / 7. Οὺκ οἰσθ', ὅτι οἱ φύσει ἀσθενέστατοι τῷ σώματι μελετήσαντες των ἰσχυροτάτων άμελησάντων κρείττους τε γύγνοντάι πρὸς ᾶν μελετῶσι αλ ράον αὐτὰ φέ-ρουσιν; Ἐμὲ δὲ ἄρα οὐκ οἴει τῷ σώματι ἀεὶ ¹⁷ τὰ συντυγχάνοντα μελετώντα καρτερείν πάντα βάον φέρειν σού μὴ μελετώντος; 8. Τοῦ δὲ μὴ δουλεύειν γαστρί μηδε ύπνω και λαγνεία οίει τι άλλο αιτιώτερον είναι ή τὸ ἔτερα ἔχειν τούτων ήδίω, α οὐ μόνον ἐν χρεία ὅντα εύφραίνει 44, άλλά και έλπίδας παρέχοντα ώφελήσειν dei; Καὶ μὴν τοῦτό γε οἶσθα, ὅτι οἰ μὲν οἰόμενοι μηδέν εὖ πράττειν οὐκ εὐφραίνονται, οἱ δὲ ἡγούμενοι καλώς προχωρείν έαυτοίς ή γεωργίαν ή ναυκληρίαν ή άλλ' ό,τι αν τυγχάνωσιν έργαζόμενοι, ώς εθ πράττοντες εύφραίνονται. 9. Οἴει οὖν ἀπὸ πάντων τούτων τοσαύτην ήδονην είναι, όσην ἀπὸ τοῦ ἐαυτόν τε ἡγεῖσθαι βελτίω γίγνεσθαι καὶ φίλους άμείνους κτάσθαι "; έγω τοίνυν διατελώ ταθτα νομίζων. Έλν δε δή φίλους ή

46 πρός αν μελετώσι. Sc. πρός 2 αν μελετώσι. Just before, the construction is ασθενέστατοι τῷ σώματι, μελετήσαντες (αὐτό) κ.τ.λ.

47 τῷ σώματι ἀἐί κ.τ.λ. This is not put for τὰ τῷ σώματι ἀεὶ συντυγχάνοντα, but the construction is, καρτερείν τῷ σώματι μελεριώντα τὰ συντυγχάνοντα αὐτῷ.

belongs to both clauses, so that sera and παρέχοντα correspond. The order is, οὐ μόνον εὐφραίνει ἐν χρεία δετα (while actually in use) ἀλλὰ καὶ (εὐφραίνει) παρεχωντα κ.τ.λ. Below, εὖ πράττειν is "to be prosperous," and is different altogether from εὖ

ποιείν, which is "to do any one good."

This does not mean "to get new friends, better than the old ones," but "to get friends better than they were before;" that is, to have friends who are continually improving in character. Below, δεωολιορεηθείη is properly used of towns, but it is applied to persons. Cf. Thueyd. i. 184, προσκαθεζόμενοί τε έξενολιόρεησαν λιμφ. "Expugnare" is used similarly in Latin. Cf. Tactt. Agric. 41, "tot viri expugnate et capti."

πόλιν ώφελειν δέη, ποτέρφ ή πλείων σχολή τούτων έπιμελείσθαι, τῷ, ὡς ἐγὼ νῦν, ἡ τῷ, ὡς σὰ μακαρίζεις, διαιτωμένω; στρατεύοιτο δὲ πότερος αν βάον, ὁ μὴ. δυνάμενος ἄνευ πολυτελούς διαίτης ζην, ή ώ το παρον άρκοίη; ἐκπολιορκηθείη δὲ πότερος ᾶν θᾶττον, ὁ τῶν χαλεπωτάτων εύρειν δεόμενος, ή ό τοις ράστοις έντυγχάνειν ἀρκούντως χρώμενος; 10. "Εοικας, ω 'Αντιφων, την εύδαιμονίαν ολομένο ** τρυφην καλ πολυτέλειαν είναι έγω δε νομίζω το μεν μηδενός δέεσθαι 12 θείον είναι τὸ δ' ὡς ἐλαχίστων ἐγγυτάτω τοῦ θείου καλ τὸ μὲν θεῖον κράτιστον, τὸ δὲ ἐγγυτάτω *2 τοῦ θείου έγγυτάτω τοῦ κρατίστου.

11. Πάλιν δέ ποτε ὁ Αντιφων διαλεγόμενος τῷ Σωκράτει είπεν 'Ω Σώκρατες, έγώ τοι σὲ μὲν δίκαιον νομίζω, σοφον δε ούδ' όπωστιούν. Δοκείς δε μοι καὶ αὐτὸς τοῦτο γυγνώσκειν οὐδένα γοῦν τής συνουσίας άργύριον πράττη καίτοι τό γε ίματιον ή την οἰκίαν ή άλλο τι ων κέκτησαι νομίζων αργυρίου άξιον είναι, οὐδενὶ ἄν μὴ ὅτι το προῖκα δοίης, ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς

🕶 οloμένφ. Cf. Plato, Rep. 508 D. fourer as rour our fxort, and above, I. iv. 7. forme copoù τινος δημιουργού τεχνήματι. - Below, of course the eccamorian, having the article, is the subject, and τρυφήν, having none, the predicate.

* τὸ μὰν μηδενὸς δέεσθαι. Thin was afterwards the theory of the Cynics. To be above all the accidents of fortune by having no wants to be affected by them was their highest ambition. In this respect they were rivalled or surpassed by the Indian Gymnosophists, who prided themselves on their insensibility and disregard to all but the most compulsory wants of nature.

52 égyuráru. Bc, elvai, « Was to be in the nearest position to the Gods they could be." For a similar use of an adverb where an adjective would seem more natural, cf. Thucyd. vii. 4, þ@or αύτφ έφαίνετο ή έσκομιδή ξσεσθαι. Compare Sall. Jug. 94 (quoted by Poppo), "uti prospectus nisusque

per saxa facilius foret."

55 μη δτι. Μη δτι is used when the elliptical portion of the expression is conceived as in the imperative mood, οὐχ ὅτι when in some other mood. Here it is оббен би, ий егине бы продка Soins. In Thucyd. ii. 97, табта δε άδύνατα εξισούσθαι ούχ ότι τὰ έν τή Εύρώπη, it is οὐ λέγω δτι a.r.A. In the next words, wooks άξίας λαβών. 12. Δήλου δή ότι, εί και τήν συνουσίαν " φου τινός άξίαν είναι, καὶ ταύτης ᾶν οὐκ ελάττω της άξίας άργύριον επράττου. Δίκαιος μέν ούν αν είης, ότι ούκ έξαπατάς έπλ πλεονεξία, σοφός δέ ούκ ἄν, μηδενός γε ἄξια ε ἐπιστάμενος. 13. 'Ο δὲ Σωκράτης πρός ταθτα είπεν 'Ω' Αντιφών, παρ' ήμεν νομίζεται τὴν ώραν καὶ τὴν σοφίαν όμοίως μὲν καλόν 46, όμοίως δὲ αἰσχρὸν διατίθεσθαι είναι τήν τε γάρ ώραν έὰν μέν τις ἀργυρίου πωλή τῷ βουλομένο, πόρνον αὐτὸν αποκαλούσιν, έὰν δέ τις, δυ ᾶν γυῷ καλόυ τε κάγαθὸν έραστην όντα, τούτον φίλον έαυτφ ποιήται 17, σώφρονα νομίζομεν καὶ τὴν σοφίαν ώσαύτως τοὺς μὲν ἀργυρίου τώ βουλομένω πωλούντας σοφιστάς ώσπερ πόρνους ἀποκαλούσιν, ὅστις δέ, δη ἄν γνῷ εὐφνᾶ ὄντα, διδάσκων ό,τι αν έχη αγαθόν, φίλον ποιήται, τούτου νομίζομεν, α τῷ καλῷ κάγαθῷ πολίτη προσήκει, ταῦτα

and λαβών correspond; μη δτι προϊκα δοίης άλλ' οὐδὰ (δοίης) λαβών.

Ac., so that sal is to be connected with την συνουσίαν. Below, δλάττω is used adverbially, "to extente less than the real value," for δλάττω is for δλάττωνα. Cf. Plato, Menexen. 235 B, παραμένει ημέρας πλείω ή τρεῖς, and Crito 58 A, δλάττω ἐνεδήμησας.

you know nothing worth any thing;" a more courteous way of putting it than σὐδενόι, which would assume the reality of the

ignorance.

a difficult passage. The order seems to be, rap hule rould ran hule rall ran hules all alorates (along) diarises on the spar and the social ran social ran

sale beauty and philosophy was alike disgraceful, if mere money gain were aimed at; but alike honourable if a moral profit were obtained. I think the construction might also be the spar sale that such such a such

the editors have received. If the subjunctive he retained, it is due to a kind of attraction, borns being equivalent to the 8d vis. Thucydides uses borns without as, iii. 48, apply borns forms roxyrs. But all editors do not allow this in Kenophon.

ποιείν. 14. Έγω δ' οὖν καὶ αὐτός, ω Αντιφων, ωσπερ άλλος τις ή ໃππω αγαθώ ή κυνί ή όρνιθι ήδεται, ούτω καὶ ἔτι μᾶλλον ήδομαι φίλοις ἀγαθοῖς καὶ ἐάν τι σχῶ ** ἀγαθόν, διδάσκω, καὶ ἄλλοις συνίστημι, παρ' ών αν ήγωμαι ωφελήσεσθαί τι αὐτοὺς εἰς αρετήν. Καὶ τούς θησαυρούς των πάλαι σοφών άνδρων, ούς έκεινοι κατέλιπου ἐν βιβλίοις γράψαντες, ἀνελίττων κοινή σύν τοις φίλοις διέρχομαι, καί, ἄν τι δρώμεν αγαθόν, έκλεγόμεθα καὶ μέγα νομίζομεν κέρδος, ἐὰν ἀλλήλοις φίλοι γυγνώμεθα **. Εμοί μέν δή ταθτα ακούοντι έδόκει αὐτός τε μακάριος είναι καὶ τοὺς ἀκούοντας ἐπὶ καλοκαγαθίαν ἄγειν.

15. Καλ πάλιν ποτέ τοῦ Αντιφώντος έρομένου αὐτόν, πῶς ἄλλους μεν ἡγεζται πολιτικούς ποιείν, αύτος δὲ οὐ πράττει τὰ πολιτικά, εἴπερ ἐπίρταται **; Ποτέρως δ' ἄν, ἔφη, ὧ 'Αντιφῶν, μᾶλλον τὰ πολιτικά πράττοιμι, εί μόνος αὐτὰ πράττοιμι, ή εί ἐπιμελοίμην τοῦ ὡς πλείστους ἰκανοὺς εἶναι πράττειν αὐτά;

CHAPTER VII.

1. Ἐπισκεψώμεθα δέ, εἰ καὶ ἀλαζονείας ἀποτρέπων τούς συνόντας άρετης έπιμελείσθαι προέτρεπεν άελ γαρ έλεγεν, ως ούκ είη καλλίων όδος έπ' εὐδοξία, ή δι' ής ἄν τις ἀγαθὸς τοῦτο " γένοιτο, δ καὶ δοκεῖν βού-

thing," not "if I have," which would be έχω. Below, συνίστημι is "I introduce them to."

δ9 άλλήλοις φίλοι γιγνώμεθα. "Become attached to each other,"

by this reading together.

👫 еїнер екістатан. Вс. пратτευ τα πολιτικά. Ἐπίστασθαι with an infinitive means "to know how to do a thing." Cf.

Plato, Sympos. 223 D, κωμφδίαν καί τραγφδίαν έπίστασθαι ποιείν. Below, for morépus de see I. iii. 13, under τούς δὲ καλούς.

61 dγαθὸς τοῦτο. For the accusative after dyadós see note on I. ii. 46. Below, nal doneir means "to appear as well as to be," although we should rather have put sai in the other clause, "to be as well as to seem."

λοιτο. 2. "Οτι δ' άληθή έλεγεν, ώδε έδίδασκεν 'Ενθυμώμεθα γάρ 42, έφη, εἴ τις μὴ ῶν ἀγαθὸς αὐλητὴς δοκεῖν βούλοιτο, τί αν αὐτῷ ποιητέον είη; αρ' οὐ τὰ έξω της τέχνης μιμητέον τους άγαθους αυλητάς; και πρώτον μέν, ότι έκεινοι σκεύη τε καλά κέκτηνται και άκολούθους πολλούς περιάγουται, καλ τούτφ 43 ταύτα ποιητέον ἔπειτα, ὅτι ἐκείνους πολλοὶ ἐπαινοῦσι, καὶ τούτω πολλούς ἐπαινέτας παρασκευαστέον. μην έργον γε οὐδαμοῦ 14 ληπτέον, η εὐθὺς έλεγχθήσεται γελοΐος ών, καὶ οὐ μόνον αὐλητής κακός, άλλὰ καὶ ανθρωπος άλαζών. Καίτοι πολλά 46 μεν δαπανών, μηδεν δε ώφελουμενος, προς δε τούτοις κακοδοξών πώς ούκ έπιπόνως τε καὶ άλυσιτελώς καὶ καταγελάστως βιώσεται; 3. ώς δ' αύτως, εί τις βούλοιτο στρατηγός άγαθὸς μὴ ὧν φαίνεσθαι, ἡ κυβερνήτης, έννοῶμεν, τί αν αυτώ συμβαίνοι. 'Αρ' ουκ αν, εί μέν, ἐπιθυμών τοῦ δοκεῖν ίκανὸς είναι ταῦτα πράττειν, μη δύναιτο πείθειν, ταύτη λυπηρόν 66; εἰ δὲ πείσειεν, ἔτι ἀθλιώτερου; Δήλου γάρ, ότι κυβερνάν τε 1 κατασταθείς ό

Eνθυμώμεθα γάρ. The particle is due to some clause understood, such as περὶ ἀλαζανείας οδτως έχει ώς λέγω. Below, τὰ ἔξω τῆς τέχνης is not "the points outside the art," but "the external points of the art," and the accusative is one of locality, like τοῦτο above in ἀγαθὸς τοῦτο.

63 καl τούτφ. This is the apodosis, "by him as well as by them." For έπειτα without δέ after μέν in the first clause, see I. ii. 1.

** ξργον γε οὐδαμοῦ. That is, the pretender must nowhere veuture upon any actual performance, or his imposture will be at ence detected.

66 Kaiτeι πολλά. Kaiτοι is

"and yet;" but its force here is not quite obvious. It refers back, I think, to the last sentence but one, where it is said that the pretender must have gorgeous dresses, attendants, &c. And yet, in spite of this outward show, the man must lead a ridiculous life.

"In this respect it would be annoying."

of πυβερνών τε. This may be a case of τέ followed by ή. Cf. Plato, Ion 535 D, κλαίη τε ἐν θυσίας ἡ φαβήται πλέον. Also Theæt. 148 C, περὶ αὐτοῦ τε ἡ αὖ περὶ τοῦ ἀποκρινομένου. According to Kühner, τέ here answers to καί, in καὶ αὐτός, and is put at the beginning of the clause for

μή ἐπιστάμενος ή στρατηγείν ἀπολέσειεν ἃν οῦς ἤκιστα βούλοιτο, καὶ αὐτὸς αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξειεν. 4. 'Ωσαύτως δὲ καὶ τὸ πλούσιον καὶ τὸ ἀνδρείον καὶ τὸ ἰσχυρὸν μὴ ὅντα δοκείν ἀλυσυτελὲς ἀπέφαινε προστάττεσθαι γὰρ αὐτοῖς ἔφη μείζω ἡ κατὰ δύναμιν 48, καὶ μὴ δυναμένους ταῦτα ποιείν, δοκοῦντας ἰκανοὺς εἶναι, συγγνώμης οὐκ ἃν τυγχάνειν. 5. 'Απατεῶνα δ' ἐκάλει οὐ μικρὸν μέν, εἴ τις ἀργύριον ἡ σκεῦος παρά του πειθοῖ λαβῶν. ἀποστεροίη, πολὸ δὲ μέγιστον, ὅστις μηδενὸς ἄξιος ῶν ἐξηπατήκει πείθων, ὡς ἰκανὸς εἴη τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. 'Εμοὶ μὲν οὖν ἐδόκει καὶ τοῦ ἀλαζονεύεσθαι ἀποτρέπειν τοὺς συνόντας τοιάδε 46 διαλεγόμενος.

want of any better place. If rourous had been used, it would naturally have followed the pronoun. He compares II. i. 28, the tokeniche textus abthe te maph the entraits of xphobac haunter. Below, headly." Cf.

Herod. i. 16, ούχ ώς ήθελε ἀπ-

ήλλαξεν.

οι μείζω ή κατά δύναμιν. " Majora quảm pro viribus." Cf. Plato, Rep. 506 E, πλέον ή κατά την παρούσαν δρμήν.

** Touris. For this, see note

on I. ii. 8.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

AHOMNHMONETMATA

BOOK II.

CHAPTER I.

1. Εδόκει δέ μοι καὶ τοιαῦτα λέγων προτρέπειν τοὺς συνόντας ἀσκεῖν ἐγκράτειαν πρὸς ἐπιθυμίαν βρωτοῦ καὶ ποτοῦ καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου, καὶ ρύγους το καὶ θάλπους καὶ πόνου. Γνοὺς δέ τινα τῶν συνόντων ἀκολαστοτέρως ἔχουτα πρὸς τὰ τοιαῦτα Εἰπέ μοι, ἔφη, ὡ ᾿Αρίστιππε τὶ, εἰ δέοι σε παιδεύειν παραλαβόντα δύο τῶν νέων, τὸν μέν, ὅπως ἰκανὸς ἔσται τὰ

clumsiness in the construction, for the last three genitives can only be made to depend on wobseries by translating the passage, "with reference to one's desire for food . . . and in the matter of cold," &c. Others make biyour and the following substantives depend, not on wobseries, but eyepáreias. I think the other way better, the last genitives being added on rather vaguely.

*Aplorence. Aristippus was the founder of the Cyrenaic school of philosophy. Pleasure was the chief good, not mere

coarse pleasures, but the pleasure arising from a well-ordered life, so arranged that, in the long run, the greatest possible amount of happiness was obtained from it. Mere animal pleasures would not fulfil the conditions, because the after results are often painful. Aristippus' aim was to put through life, in all his relations, in a pleasurable way. "Omnis Aristippum decuit color," says Horace. He was at home in all society and under all circumstances.

72 5wes . . . force. It may seem odd that a final particle should be joined to an indi-

άρχειν, τὸν δέ, ὅπως μηδ' ἀντιποιήσεται ἀρχῆς, πῶς ἄν έκάτερον παιδεύοις; βούλει σκοπώμεν άρξάμενοι άπὸ της τροφης, ώσπερ άπο των στοιχείων; και ό 'Αρίστιπτος έφη. Δοκεί γούν μοι ή τροφή άρχη είναι. ούδε γαρ ζώη γ' αν τις, εί μη τρέφοιτο. 2. Ούκουν τὸ μὲν βούλεσθαι σίτον ἄπτεσθαι, ὅταν ὥρα ἤκη, ἀμφοτέροις είκὸς παραγύγνεσθαι; Είκὸς γάρ 11, έφη. Τὸ οδυ προαιρείσθαι 14 τὸ κατεπεύγου μάλλου πράττειν ή τή γαστρί χαρίζεσθαι πότερον αν αυτών εθίζοιμεν; Τον είς το ἄρχειν, έφη, νη Δία, παιδευόμενον, δπως μή τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται παρά τὴν ἐκείνου άρχήν 16. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ ὅταν πιεῖν βούλωνται, τὸ δύνασθαι διψώντα άνέχεσθαι τῷ αὐτῷ προσθετέον; Πάνυ μεν ουν, έφη. 3. Το δε υπνου έγκρατη είναι, ώστε δύνασθαι καὶ όψὲ κοιμηθήναι καὶ πρωί άναστήναι και άγρυπνησαι, εί τι δέοι, ποτέρφ αν προσθειήμεν; Καὶ τοῦτο, ἔφη, τῷ αὐτῷ. Τί δέ; ἔφη, τὸ ἀφροδισίων έγκρατή είναι, ώστε μή διά ταῦτα κωλύεσθαι πράττειν, εί τι δέοι; Καὶ τοῦτο, ἔφη, τῷ αὐτῷ. Τί δέ; τὸ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἀλλὰ ἐθελοντὴν ὑπομένειν, ποτέρφ αν προσθείημεν; Καὶ τοῦτο, ἔφη, τῷ ἄρχειν παιδενομένω. Τί δέ; το μαθείν, εί τι ἐπιτήδειον ἐστι μάθημα πρός τὸ κρατείν τῶν ἀντιπάλων, ποτέρφ ἄν προσείναι μάλλον πρέποι; Πολύ 14, νη Δί, έφη, τῷ ἄρχειν

cative. But orws is originally a relative adverb, "in whatever manner," and in that sense an indicative is natural. The indicative is used, it may be added, when the result is regarded as pretty certain to follow.

73 Einds yap. Sc. bpb@s heyers,

einds ydp.

74 Tò oòν προαιρείσθαι. This, as well as worepov, is the accusative after colfquer. It is not simply "accustomed to prefer,"

but "accustomed to the preferring." The simple infinitive is found as well, and more com-

monly.

75 mapà the excluse apphy. "By reason of his rule." Cf. Demosth. Philip. I. p. 43, a070; παρά την εύτοῦ ρώμην τοσοῦτον ηδέηται. It might also be "during his term of office," like ward Tor δλον βίον.

76 Πολύ. Sc. μᾶλλον Δν πρέποι, The participle παιδευομένω is

παιδευομένος και γάρ 71 των άλλων ούδεν δφελος άνευ τών τοιούτων μαθημάτων. 4. Οὐκοῦν ὁ οὕτω πεπαιδευμένος ήττον αν δοκεί σοι ύπο των αντιπάλων ή τα λοιπά ζωα άλ κεσθαι; τούτων γάρ δήπου τα μέν γαστρὶ δελεαζομενα, καὶ μάλα ένια 18 δυσωπούμενα, δμως τη ἐπιθυμία τοῦ φαγεῖν ἀγόμενα πρὸς τὸ δέλεαρ άλίσκεται, τὰ δὲ ποτῷ ἐνεδρεύεται. Πάνυ μὲν οῦν, έφη. Οὐκοῦν καὶ ἄλλα ὑπὸ λαγνείας, οἰον οῖ τε ὅρτυγες και οι πέρδικες, πρός την της θηλείας φωνην τη έπιθυμία και τη έλπίδι των άφροδισίων φερόμενοι και έξιστάμενοι του τὰ δεινὰ ἀναλογίζεσθαι τοῦς θηράτροις έμπίπτουσι; Συνέφη καὶ ταῦτα. 5. Οὔκουν δοκεῖ σοι αίσχρου είναι άνθρώπου ταυτά πάσχειν τοῖς άφρονεστάτοις των θηρίων; ωσπερ οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται είς τὰς εἰρκτὰς εἰδότες, ὅτι κίνδυνος τῷ μοιχεύοντι ἄ τε ο νόμος απειλεί παθείν και ενεδρευθήναι και ληφθέντα ύβρισθήναι καὶ τηλικούτων μὲν ἐπικειμένων τῷ μοιχεύοντι κακών τε καὶ αἰσχρών, ὄντων δὲ πολλών τών άπολυσόντων της των άφροδισίων επιθυμίας, δμως είς τὰ ἐπικίνδυνα φέρεσθαι, ἄρ' οὐκ ἥδη τοῦτο" παντάπασι κακοδαιμονώντός έστιν; "Εμουγε δοκεί, έφη. 6. Τὸ δè είναι μèν 80 τὰς ἀναγκαιοτάτας πλείστας πράξεις

throughout used in its strict sense, "one who is being trained."

Aλων, "for even of the other things." Cf. Plato, Symp. 176 B, και γάρ αὐτός εἰμι τῶν χθὲς βε-βαπτισμένων. Bometimes και γάρ is "for in fact" (etenim), and then a second καί is sometimes added. Cf. Thucyd. vi. 61, και γάρ τις και στρατιά έτυχε παρελθοῦσα. Cf. above, I. ii. 11, και γάρ μένος, for the first meaning, and I. v. 8, και γάρ οὺχ δοπερ οἱ πλεονέκται, for the second. Below, the order is δοκεῖ ἀλίσκεσθαι ἄν.

The male of them—very shy, still are caught." "Even is added as a kind of afterthought, because what is said of their shyness is only true of some. Breitenbach quotes an apposite passage from Anab. V. v. 11, ἀκούομεν ὑμᾶς εἰς τὴν πόλιν βίφ παρεληλυθότας, ἐνίους σκηνοῦν ἐν ταῖς οἰκίαις.

79 σύκ ήδη τοῦτο. "Is not this (φέρεσθαί τως els τὰ ἐπικίνδυνα) at once (from this point forward) the act of a madman?"

I. iv. 17, on τὸ σὸν μὰν δμμα.

τοίς ανθρώποις εν ύπαίθρο, οίον τάς τε πολεμικάς καί τὰς γεωργικὰς καὶ τῶν ἄλλων οὐ τὰς ἐλαχίστας, τοὺς δὲ πολλούς ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καλ θάλπη, οὐ δοκεί σοι πολλή ἀμέλεια είναι; Συνέφη καὶ τοῦτο. Οὐκοῦν δοκεῖ σοι τὸν μέλλοντα ἄρχειν ἀσκεῖν δείν και ταθτα εὐπετώς φέρειν; Πάνυ μέν οθν, ἔφη. 7. Οὐκοῦν, εἰ τοὺς ἐγκρατεῖς τούτων ἀπάντων εἰς τοὺς άρχικούς τάττομεν, τούς άδυνάτους ταθτα ποιείν είς τούς μηδ' ἀντυποιησομένους τοῦ ἄρχειν τάξομεν; Συνέφη καλ τούτο. Τί ούν; ἐπειδή καλ τούτων ἐκατέρου *1 τοῦ φύλου τὴν τάξιν οἶσθα, ἤδη ποτ' ἐπεσκέψω, εἰς ποτέραν των τάξεων τούτων σαυτόν δικαίως άν τάττοις; 8. "Εγωγ', έφη δ 'Αρίστιππος καὶ οὐδαμῶς γε τάττω έμαυτον είς την των άρχειν βουλομένων τάξιν. Καὶ γὰρ πάνυ *2 μοι δοκεῖ ἄφρονος ἀνθρώπου εἶναι τό, μεγάλου όντος του έαυτώ τὰ δέοντα παρασκενάζειν, μή άρκεῖν τοῦτο, ἄλλὰ προσαναθέσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις ών δέονται πορίζειν καὶ έαυτῷ μὲν πολλά 60

Translate, "that whereas $(\mu \dot{e} \nu)$

... yet" (84).

*1 kal τούτων έκατέρου. "Since you know the right post for each class of these." That is, you know the post each of the classes ought to occupy: the temperate, the post of rule; the intemperate, the post of non-aspirants after rule. The ral seems to me to be, as before explained, in the wrong clause according to our usage, and we should put it in the next, "did you ever thereupon, as a next step (#δη), consider ?"

** Καὶ γὰρ πάνυ. Καὶ πάνυ άφρονος seem to be connected, Kal navv "even a very senseless man." The order of the words is, top вестоў жараскегаўся та двогта μεγάλου όντος, τὸ μὴ ἐρκεῖν αὐτῷ

τούτο (τὸ ἐαντῷ) κ.τ.λ. Αρκείν is here evidently "to be sufficient for." The man is not content with providing himself with what he needs; he imposes on himself beyond this (προσαναθέσθαι) the doing it for others as well (sel). In wpocaratécta: there is a change of subject, so that the sentence ταπε τούτο μή άρκεῖν αὐτῷ άλλ' αύτον προσαναθέσθαι. Cf. Plato, Gorg. 510 B, φοβοίτο δήπου άν αύτον ο τύραννος καὶ τούτο οὐκ άν ποτε δύναιτο φίλος γενέσθαι, where the subject of divarro is mot Tupannos.

43 taurý μέν τολλά. I think έλλείπει» is active here: " to leave much of what he wants unsecured for himself." Below, sal yap al

wakers is "for cities too."

ου βούλεται έλλείπειν, της δε πόλεως προεστώτα, έλν μη πάντα, δσα ή πόλις βούλεται, καταπράττη, τούτου δίκην ὑπέχειν, τοῦτο πῶς οὐ πολλη ἀφροσύνη ἐστί; 9. Καὶ γὰρ ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν ὥσπερ έγω τοις οίκεταις χρησθαι έγω τε γάρ άξιω τους θεράπουτας έμολ μὲν ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια ** παρασκευάζειν, αὐτοὺς δὲ μηδενὸς τούτων ἄπτεσθαν αί τε πόλεις οιονται χρηναι τούς άρχοντας έαυταις μέν ώς πλείστα αγαθά πορίζειν, αὐτούς δὲ πάντων τούτων ἀπέχεσθαι. Έγω οῦν τοὺς μὲν βουλομένους πολλά πράγματα έχειν αύτοις τε ** και άλλοις παρέχειν ούτως αν παιδεύσας είς τους αρχικούς καταστήσαιμι έμαυτον τοίνυν ** τάττω είς τοὺς βουλομένους ή βάστά τε καὶ ήδιστα βιοτεύειν. 10. Καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη Βούλει ούν καὶ τούτο σκεψώμεθα, πύτεροι ήδιον ζώσιν, οί άρχοντες ή οἱ ἀρχόμενοι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πρώτον μέν τοίνυν των έθνων, ων ήμεις ισμεν, έν μέν τη 'Ασία Πέρσαι μέν ἄρχουσιν, ἄρχονται δὲ Σύροι καὶ Φρύγες καὶ Αυδοί εν δε τη Ευρώπη Σκύθαι μεν άρχουσι, Μαιώται δὲ ἄρχονται ἐν δὲ τῆ Λιβύη Χαρχηδόνιοι μὲν ἄρχουσι, Λίβυες δὲ ἄρχονται. Τούτων οὖν ποτέρους ήδιον οἴει ζην: η των Ελλήνων, έν οίς καὶ αὐτὸς εἰ, πότεροί σοι δοκούσιν ήδιον, οι κρατούντες ή οι κρατούμενοι, ζην; 11. 'Αλλ' έγώ τοι, έφη ὁ 'Αρίστιππος, οὐδὲ εἰς τὴν δουλείαν " αὐ έμαυτὸν τάττω άλλ' εἶναί τίς μοι δοκεῖ

sould provisions in abundance."
It is assumed that the servants would provide victuals: it is stated that these were to be plentifully supplied. The words are equivalent to rapas πενάζειν τὰ ἐπιτήδεια δοτε άφθονα είναι. Cf. Thucyd.
i. 90, δων ἀν τὸ τεῖχον Ικανὸν αϊρωσιν.

"δ πράγματα έχειν εύτοῖς τε.
"To have trouble for their own

share, and cause it to others." One would rather have expected abrobs, I think.

responds to τούν μεν βουλομένους, or rather the sentence is ended differently from what Xenophon intended to write. Instead of going on τούς δὲ βουλομένους, or ἐμαντὸν δέ, he draws a conclusion with τοίνων.

37 oude ein the Soulelar. "Butin

μέση τούτων όδός, ην πειρώμαι βαδίζειν, ούτε δι' άρχης ούτε δια δουλείας, αλλά δι' έλευθερίας, ήπερ μάλιστα πρός εὐδαιμονίαν ἄγει. 12. 'Αλλ' εἰ μέντοι **, ἔφη ὁ Σωκράτης, ώσπερ ούτε δι' άρχης ούτε διά δουλείας ή όδὸς αθτη φέρει, οθτως μηδέ δι άνθρώπων, ίσως άν τι λέγοις εί μέντοι εν άνθρώποις ών μήτε άρχειν άξιώσεις μήτε ἄρχεσθαι, μήτε τους ἄρχοντας έκων θεραπεύσεις, ολμαί σε όρᾶν, ώς επίστανται οί κρείττονες τοὺς ήττονας καὶ κοινή καὶ ἰδία κλαίοντας καθιστάντες ** δούλοις χρήσθαι 13. ή λανθάνουσί σε οι άλλων σπειράντων και φυτευσάντων τόν τε σίτον τέμνοντες και δενδροκοπούντες καὶ πάντα τροπον πολιορκούντες τοὺς ήττονας καὶ μὴ θέλοντας θεραπεύειν, ἔως αν πείσωσιν ελέσθαι δουλεύειν άντι του πολεμείν τοις κρείττοσι; και ίδία αὖ ** οἱ ἀνδρεῖοι καὶ δυνατοὶ τοὺς ἀνάνδρους καὶ ἀδυνάτους οὐκ οἶσθα ὅτι καταδουλωσάμενοι καρποῦνται; 'Αλλ' εγώ τοι, εφη, ενα μη πάσχω ταντα, οὐδ' εἰς πολιτείαν έμαυτον κατακλείω άλλα ξένος, πανταχοῦ είμι. 14. Καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη Τοῦτο μέντοι ἤδη 11

truth (τσί) I do not even rank myself, on the other hand, amongst,"
do. There is a reference in aδ
to what was said before (§ 8),
οὐδαμῶς γε τάττω έμαυτὸν εἰς τῶν
έρχεων βουλομένων τάξων. Aristippus did not want to rule: nor
on the other hand did he want to
be a slave.

** 'AAA' of μέντοι. The particle here seems to be used as in I. iii. 10, viz. in the sense of "in truth;" in the next sentence, in its more usual force of "however." Below with δι' Δυθρώπων supply φέροι.

*Bringing them to tears," i.e. making them suffer bitterly.
Kühner quotes Eurip. Androm.

635, &s κλαίοντά σε καὶ την ἐν οἴκοιε σην καταστήσει κόρην. ** καὶ ἰδίφ κδ. What has been

anid before referred to states (**cov***); this clause to private acts.

I To*ro** **p**ro** **f****, M***ro**
here is, I think, "in truth," and **adamoµa seems to be "a crafty wrestling trick." If this be so, then of course Socrates is speaking ironically throughout this clause. "This is indeed," he says, "a fine trick of yours you are alluding to: of course no one ever injures a stranger: oh dear! no." This is not, I may add, an instance of what is usually meant by the Socratic irony. Of this, something may be said hereafter.

λέγεις δεινὸν πάλαισμα τοὺς γὰρ ξένους, έξ οὖ ὅ τε Σίννις καλ ο Σκείρων καλ ο. Προκρούστης απέθανον, ούδελς έτι άδικες άλλα νθν οί μεν πολιτευόμενοι έν ταίς πατρίσι καὶ νόμους τίθενται, ΐνα μὴ άδικώνται, καὶ φίλους πρός τοῖς ἀναγκαίοις * καλουμένοις ἄλλους κτώνται βοηθούς και ταις πόλεσιν ερύματα περιβάλλονται καὶ ὅπλα κτῶνται, οἶς ἀμύνονται τοὺς ἀδικούντας, καλ πρός τούτοις άλλους έξωθεν συμμάχους κατασκευάζονται ⁹⁸· καὶ οἱ μὲν πάντα ταῦτα κεκτημένοι όμως αδικούνταυ 15. σύ δὲ οὐδὲν μὲν τούτων ἔχων, έν δὲ ταῖς ὁδοῖς, ἔνθα πλεῖστοι άδικοῦνται, πολύν χρόνον διατρίβων, είς όποίαν δ' αν πόλιν άφίκη, των πολιτών πάντων ήττων ών, καὶ τοιούτος, οίοις μάλιστα έπιτίθενται οἱ βουλόμενοι άδικεῖν, δμως διὰ τὸ ξένος είναι ούκ ἃν οἴει ἀδικηθήναι; ή, διότι αὶ πόλεις σοι κηρύττουσεν ασφάλειαν και προσιόντι και απιόντι, θαρρείς; ή διότι και δούλος αν " οίει τοιούτος είναι, οίος μηδενί δεσπότη λυσιτελείν; τίς γάρ αν έθέλοι ανθρωπου εν οἰκία έχειν πονείν μεν μηδεν εθέλοντα, τή δὲ πολυτελεστάτη διαίτη χαίρουτα; 16. σκεψώμεθα δὲ καὶ τοῦτο, πῶς οἱ δεσπόται τοῖς τοιούτοις οἰκέταις χρώνται άρα οὐ τὴν μὲν λαγνείαν αὐτών τῷ λιμῷ σωφρονίζουσι; κλέπτειν δὲ κωλύουσιν ἀποκλείοντες δθεν αν τι λαβείν ή; του δε δραπετεύειν δεσμοίς

mides those called kinsmen," people connected with them by the

ties of blood or affinity.

**E zaraskevd(ovras. This verb
is not quite the same as wapaskevd(ovras. This last is simply
"to provide for oneself:" the other
is rather to furnish, equip, get
together. It is sometimes used
of "getting up a false case." Cf.
Demosth. 547, Ausos parlov ypaphy karsskevaser. Below, in our

Aν οΐει, the Δν is to be taken with άδικηθήναι.

Socrates, "derive your confidence from the knowledge that even if the worst came to the worst, and you were enslaved, you would soon be let go, being worthless even as (xai) a slave?" But a worthless slave his master tries by hard means to improve, so that there was not much hope for Aristippus in that point of view.

άπείργουσι; την άργίαν δè πληγαίς έξαναγκάζουσιν; ή σύ πώς ποιείς, όταν τών οίκετών τινα τοιούτον όντα καταμανθάνης; 17. Κολάζω, ἔφη, πᾶσι κακοῖς, ἔως αν δουλεύειν αναγκάσω. 'Αλλα γάρ **, ω Σώκρατες, οί είς την βασιλικήν τέχνην παιδευόμενοι, ην δοκείς μοι σύ νομίζειν εύδαιμονίαν είναι, τί διαφέρουσι τών έξ ανάγκης κακοπαθούντων, εί γε πεινήσουσι και διψήσουσι καλ ριγώσουσι καὶ αγρυπνήσουσι καλ τάλλα πάντα μοχθήσουσιν έκόντες; έγω μέν γάρ οὐκ οίδ, δ,τι ⁹⁶ διαφέρει τὸ αὐτὸ δέρμα ἐκόντα ἡ ἄκοντα μαστιγούσθαι, ή όλως τὸ αὐτὸ σώμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις έκοντα ή ἄκοντα πολιορκείσθαι ἄλλο γε ή άφροσύνη πρόσεστι τῷ θέλοντι τὰ λυπηρὰ ὑπομένειν. 18. Τί δέ; & Αρίστιππε, ο Σωκράτης έφη, οὐ δοκεῖ σοι τῶν τοιούτων 97 διαφέρειν τὰ έκούσια τῶν ἀκουσίων, ἡ ὁ μὲν ἐκὼν πεινῶν φάγοι ἄν, ὁπότε βούλοιτο **, καὶ ὁ έκων διψων πίοι, καὶ τάλλα ώσαύτως; τῷ δ' έξ ανάγκης τάθτα πάσχοντι ούκ έξεστιν, οπόταν βούληται, παύεσθαι; έπειτα ο μεν έκουσίως ταλαιπωρών έπ' άγαθη έλπίδι πουών εὐφραίνεται, οίον οι τὰ θηρία θηρώντες έλπίδι του λήψεσθαι ήδέως μοχθούσι. 19.

pose an ellipse really: "but what is the use of talking, for," or "but there is this difficulty, for." Cf. Arist. Nub. 797, ἀλλ' ἔστ' ἔμοιγ' υίδς καλός τε κὰγαθός, ἀλλ' οὐκ ἐθέλοι γὰρ μανθάνειν, "but there's a bitch, for he won't learn."

** οὐκ οἶδ', δ,τι. The construction is a little involved: δ,τι ἄλλο διαφέρει (τινὰ) μαστιγοῦσθαι τὸ αὐτὸ δέρμα ἐκόντα ἡ ἄκοντα ἡ (δτι) ἀφροσύνη πρόσεστι κ.τ.λ. As long as a man is beaten, it makes very little matter whether it is voluntarily or involuntarily, except that the former implies an amount of folly. The omission of δτι is nothing uncommon: with ἄλλο τι ἡ, it is regularly omitted. Cf. Plato, Hipp. Maj. 288 B, ἄλλο τι ἡ φῶμεν, for ἄλλο τί ἐστιν ἡ τοῦτο, ὅτι φῶμεν.

97 των τοιούτων. The construction is τὰ ἐκούσια τῶν τοιούτων (τοῦ πεινῆν κ.τ.λ.) διαφέρει τῶν ἀκουσίων ἢ κ.τ.λ. ("so far as").

³⁴ ὁπότε βούλοιτο. This is a curious expression, for the usual όπόταν βούληται. The construction seems one of indefinite frequency, although the preceding verb is not in the past tense, by a sort of attraction to φάγοι άν.

Καὶ τὰ μὲν τοιαῦτα ἄθλα τῶν πόνων μικροῦ τινος ἄξιά ἐστι τοὺς δὲ πονοῦντας, ἵνα φίλους ἀγαθοὺς κτήσωνται, ἡ ὅπως ἐχθροὺς χειρώσωνται, ἡ ἵνα δυνατοὶ γενόμενοι καὶ τοῖς σώμασι καὶ ταῖς ψυχαῖς καὶ τὸν ἑαντῶν οἰκον καλῶς οἰκῶσι καὶ τοὺς φίλους εὐ ποιῶσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετῶσι, πῶς οὐκ οἴεσθαι χρὴ τούτους καὶ πονεῖν ἡδέως εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ ζῆν εὐφραινομένους, ἀγαμένους μέν ἑαυτούς, ἐπαινουμένους δὲ καὶ ζηλουμένους ὑπὸ τῶν ἄλλων; 20. ἔτι δὲ αἱ μὲν ῥαδιουργίαι καὶ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ οῦτε σώματι εὐεξίαν ἰκαναί εἰσιν ἐνεργάζεσθαι, ὥς φασιν οἱ γυμνασταί, οῦτε ψυχῆ ἐπιστήμην ἀξιόλογον οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν αἱ δὲ διὰ καρτερίας ἐπιμέλειαι τῶν καλῶν τε κἀγαθῶν ἔργων ἔξικνεῖσθαι ποιοῦσιν, ὧς φασιν οἱ ἀγαθοὶ ἄνδρες λέγει δὲ που καὶ Ἡσίοδος.

Τὴν μὲν γὰρ κακότητα καὶ ἰλαδὸν ἔστιν ἐλέσθαι ρηϊδίως λείη μὲν ὁδός, μάλα δ' ἐγγύθι ναίει. τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν ἀθάνατοι μακρὸς δὰ καὶ ὅρθιος οἶμος ἐς αὐτὴν καὶ τρηχὺς τὰ πρῶτον ἐπὴν δ' εἰς ἄκρον ἴκηται 104, ρηϊδίη δὴ ἔπειτα πέλει, χαλεπή περ ἐοῦσα.

Μαρτυρεί δὲ καὶ Ἐπίχαρμος ἐν τῷδε

Τῶν πόνων 1 πωλοῦσω ἡμῶν πάντα τὰγάθ οἱ θεοί. Καὶ ἐν ἄλλφ δὲ τόπφ φησίν

"Pleasures acquired in a moment." Apparently all such pleasures are meant as require no healthful exertion to procure, and so involve no beneficial training for mind or body. The opposite of these are al did supreplus drugshesses.

in τ(s rather than olμos. The

passage is from Hasiod's Opera et

Dies, 287, &c.

1 Τῶν πόνων. This is a genitive of price. Cf. I. ii. 86, ἐρωμαι ὁπόσου πωλεῖ, and Thucyd. ii. 60, τὰ ξύμπαντα τούτου ἐνὸς ἄν πωλοῖτο. Of the next verse the meaning is that a man who pursues pleasure, will in the end he on a bed of thorns.

*Ο πονηρέ, μὴ τὰ μαλακὰ μώτο, μὴ τὰ σκλήρ έχης.

21. Καὶ Πρόδικος δὲ ὁ σοφὸς ἐν τῷ συγγράμματι τῷ περί του Ήρακλέους, όπερ δη και πλείστοις επιδείκνυται, ώσαύτως περί της άρετης άποφαίνεται ώδέ πως λέγων, δσα έγω μέμνημαι φησί γαρ Ήρακλέα, έπεί έκ παίδων εἰς ήβην ώρματο, ἐν ή οἱ νέοι ήδη αὐτοκράτορες γυγνόμενοι δηλούσιν, είτε την δι άρετης όδου* τρέψονται επί τὸν βίον, είτε την δια κακίας, εξελθόντα είς ήσυχίαν καθησθαι, απορούντα, όποτέραν των όδων τράπηται 22. καὶ φανήναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι μεγάλας, την μεν ετέραν εύπρεπη τε ίδειν καί έλευθέριον φύσει, κεκοσμημένην τὸ μὲν σῶμα καθαρότητι, τὰ δὲ δμματα αἰδοῖ, τὸ δὲ σχήμα σωφροσύνη, έσθητι δε λευκή την δ' έτέραν τεθραμμένην μέν είς πολυσαρκίαν τε καὶ ἀπαλότητα, κεκαλλωπισμένην δὲ τὸ μὲν χρώμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν του όντος δοκείν φαίνεσθαι, τὸ δὲ σχήμα, ώστε δοκείν όρθοτέραν της φύσεως είναι, τὰ δε όμματα έχειν άναπεπταμένα, εσθήτα δέ, εξ ής αν μάλιστα ώρα διαλάμποι, κατασκοπείσθαι δε θαμά ξαντήν, επισκοπείν δὲ καί, εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται, πολλάκις δὲ καἴ εἰς την έαντης σκιάν ἀποβλέπειν. 23. 'Ως δ' έγένοντο

• τὴν δι' ἀρετῆς ὁδόν. This is a cognate accusative after τρίψωνται, equivalent to βήσονται in sense. Below, εἰς ἡσυχίαν seems to be connected with ἐξελθόντα,

"after going out for quiet." The deliberative subjunctive $\tau \rho d\pi \eta \tau a \iota$ has been noticed before. Cf. I. ii. 15.

* ἐσθῆτι δὲ λευκῆ. This does not refer to τὸ σχῆμα apparently, but depends on κεκοσμημένην, "and herself decked in white apparel." Below, in δοκεῖν φαίνεσθαι, this is the real order of the words, "she appeared to have a look."

* κανασκονείσθαι. Perhaps this means " to look down upon," and έπισκοπείν " to cast glances on "

(others).

^{*} δπερ δή. "Which as you know (δή) he shows off to a very large number." Έπιδεικνύναι (act. and mid.) is specially used for "making a display" of one's rhetorical powers. Cf. Plato, Hipp. Maj. 286 B, τοῦτον (τὸν λόγον), καὶ ἐκεῖ ἐπεδειξάμην, καὶ ἐνθάδε μέλλω ἐπιδεικνύναι ἐν τῷ διδασκαλείφ.

πλησιαίτερον του Ήρακλέους, την μέν πρόσθεν ρηθείσαν ίέναι τὸν αὐτὸν τρόπου, τὴν δ' ἐτέραν φθάσαι βουλομένην προσδραμείν τῷ Ἡρακλεί και εἰπείν Ὁρῶ σε, & Ηράκλεις, απορούντα, ποίαν όδον επί του βίου τράπη ελαν οθυ εμε φίλην ποιησάμενος , επι την ήδίστην τε καὶ ράστην όδὸν άξω σε, καὶ τῶν μὲν τερπνῶν ούδενὸς ἄγευστος ἔση, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώση. 24. Πρώτον μέν γάρ οὐ πολέμων οὐδὲ πραγμάτων φροντιείς, άλλα σκοπούμενος διέση*, τί αν κεχαρισμένον ή σιτίον ή ποτον εύροις, ή τί αν ίδων ή τί ἀκούσας τερφθείης, ή τίνων ὀσφραινόμενος ή ἀπτόμενος ήσθείης, τίσι δὲ παιδικοῖς δμιλών μάλιστ' αν ευφρανθείης, και πώς αν μαλακώτατα καθεύδοις, και πως αν απονώτατα τούτων πάντων τυγχάνοις. 25. 'Εὰν δέ ποτε γένηται τίς ὑποψία σπάνεως ἀφ' ὧν" έσται ταθτα, οὐ φόβος, μή σε ἀγάγω ἐπὶ τὸ πονοθντα καλ ταλαιπωρούντα τῷ σώματι καλ τῆ ψυχή ταῦτα πορίζεσθαι άλλ' οίς αν οι άλλοι εργάζωνται, τούτοις σύ χρήση, οὐδενὸς ἀπεχόμενος, ὅθεν ἄν δυνατὸν ή τι κερδάναι πανταχόθεν γαρ ωφελείσθαι τοίς έμοι ξυνούσιν έξουσίαν έγωγε παρέχω. 26. Καὶ ὁ Ἡρακλής 🔌 ἀκούσας ταῦτα· * Ω γύναι, ἔφη, ὄνομα δέ σοι * τί ἐστιν; ή δέ Οί μεν εμοί φίλοι, έφη, καλοῦσί με Εὐδαιμονίαν, οί δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι 10 ὀνομάζουσί με

• nonodperos. If the reading be correct, there must be supplied the dat the Blow obbs today, "if you adopt your course of life, by making a friend of me."

* διέση. This is probably corrupt, but if correct it supposes a word, διέδναι, in the sense of living all through one's days,

like διαγέγνεσθαι.

σπάνεως ἀφ' ὧν. That is,
 σπάνεως τούτων ἀφ' ὧν ταῦτα (all these delights) ἔσται. So below,

in ols &ν κ.τ.λ. there is the same attraction of the relative to τούτοις.

δνομα δέ σοι. For δέ see I. iii. 13, under τοὺς δὲ καλούς.

meaning of this verb is, to give diminutive names to any thing; these are easily subdivided into fondling or endearing names, and depreciatory; in the former case, what is bad might be cloaked over by a specious name; in the

Κακιαν. 27. Καλ έν τούτφ ή έτέρα γυνή προσελθοθσα eine Καὶ ἐγὰ 1 ήκω πρὸς σέ, & Ἡράκλεις, είδυῖα τοὺς γεννήσαντάς σε καὶ τὴν φύσιν τὴν σὴν ἐν τῆ παιδεία καταμαθοῦσα· ἐξ ὧν ἐλπίζω, εἰ τὴν πρὸς ἐμὲ ὁδὸν τράποιο, σφόδρ' ἄν σε τῶν καλῶν καὶ σεμνῶν ἐργάτην άγαθὸν γενέσθαι, καὶ ἐμὲ ἔτι πολὺ ἐντιμοτέραν καὶ èπ' ἀγαθοῖς 12 διαπρεπεστέραν φανήναι οὐκ ἐξαπατήσω δέ σε προσιμίοις ήδονης, άλλ', ήπερ οι θεοί διέθεσαν, τὰ ὄντα διηγήσομαι μετ' ἀληθείας. 28. Τῶν γὰρ όντων αγαθών και καλών οὐδεν άνευ πόνου και έπιμελείας θεοί διδόασιν ανθρώποις αλλ' είτε τούς θεούς ίλεως είναι σοι βούλει, θεραπευτέον τοὺς θεούς είτε ύπο φίλων εθέλεις άγαπασθαι, τούς φίλους εύεργετητέον είτε υπό τινος πόλεως επιθυμείς τιμασθαι, την πόλιν ώφελητέον είτε ύπὸ τῆς Ελλάδος πάσης άξιοῖς έπ' ἀρετή θαυμάζεσθαι, την Έλλάδα πειρατέον εὐ ποιείν είτε γην βούλει σοι καρπούς άφθόνους φέρειν, την γην θεραπευτέου είτε ἀπὸ βοσκημάτων οίες δείν πλουτίζεσθαι, των βοσκημάτων επιμελητέον είτε διά. πολέμου όρμας αύξεσθαι καὶ βούλει δύνασθαι τούς τε φίλους έλευθερούν και τούς έχθρούς χειρούσθαι, τὰς πολεμικάς τέχνας αὐτάς: τε 13 παρά τῶν ἐπισταμένων

latter, what is good might be depreciated by a lowering term. For the former sense of. Plato, de Repub. 400 E, avoiar obvar brocopi (óperos radouper és enherar. The latter meaning is very rare. The primary notion of the word is of course that of talking like a baby (róph).

11 Kal éyé. "I also," as well

11 Kal έγω. "I also," as well as she. Below, in εἰ τὴν πρὸς ἐμέ, the optative with ἄν strikes one as a less usual form than ἐἀν with a subjunctive. The difference is, that the former puts the

matter as a pure hypothesis, without any intimation of more or less probability. The latter conveys an idea of the matter being speedily tested one way or the other. And this last, under the circumstances, seems the more natural way here.

12 da' dyssoïs. "For the benefits
I bring you." There is a similar
use of dal in the next paragraph,

èn aperfi bavud (cobac.

13 réxeus abras re. The particle ré is somewhat out of place. In fact, données is superfluous.

μαθητέον και δπως αὐταῖς δεῖ χρησθαι ἀσκητέον el δà καὶ τῷ σώματι βούλει δυνατός είναι, τἢ γνώμη ὑπηρετείν έθιστέον τὸ σώμα καὶ γυμναστέον σὺν πόνοις 14 καὶ ίδρωτι. ` 29. Καὶ ἡ Κακία ὑπολάβοῦσα εἶπεν, ὧς φησι Πρόδικος Έννοεις, & Ήράκλεις, ώς χαλεπην καὶ μακράν όδον ἐπὶ τὰς εὐφροσύνας ή γυνή σοι αυτη. διηγείται; έγω δε ραδίαν και βραχείαν δδον επί την εὐδαιμονίαν ἄξω σε. 30. Καὶ ἡ ᾿Αρετὴ εἶπεν ᾿Ω τλήμον, τί δὲ σὺ ἀγαθὸν ἔχεις; ἡ τί ἡδὺ οἴσθα, μηδὲν τούτων ένεκα πράττειν έθέλουσα; ήτις οὐδὲ τὴν τῶν ήδέων επιθυμίαν αναμένεις, αλλά, πρίν επιθυμήσαι, πάντων εμπίπλασαι, πρίν μεν πεινήν εσθίουσα, πρίν δε διψήν πίνουσα, καὶ ΐνα μεν ήδεως φάγης, όψοποιούς μηχανωμένη, ΐνα δὲ ἡδέως πίνης, οἴνους τε πολυτελεῖς παρασκευάζη 16 καὶ τοῦ θέρους χιόνα 16 περιθέουσα ζητείς. Ίνα δὲ καθυπνώσης ήδέως, οὐ μόνον τὰς στρωμνας μαλακάς, άλλα και τας κλίνας και τα υπόβαθρα"

Either abrás τε μαθητέον και διως δεί χρησθαι αὐταῖς, or if δακητέον be in the sentence, the words ought to run τέχνας αὐτὰς μαθητέον τε καὶ ἀσκητέον διως κ.τ.λ.

marks that o've in the sense of the instrument is rare. But this passage does not supply an instance of it; the words only imply that the training was not without toil and sweat, not unaccompanied by them. Below, in rotror tream, the pronoun refers to the does nothing to earn what is good or pleasant.

15 παρασκενάζη. This is a change from a participle to a finite verb; either μηχανά and παρασκευάζη, or μηχανωμένη and ναοασκευαζομένη would have been

regular. Cf. Thucyd. viii. 48, οι μεν Χίοι άναισχυντοι είεν, πλουσιώτατοι δντετ, επιπουρία δε δμων σωζόμενοι άξιουσι πινου-νεύειν.

16 χιόνα. The snow was to cool their wine, or water. The Romans used snow for the same purpose. "Nec nisi per niveam Cacuba potat aquam" (Mart. xii. 17). Below, for τὰς στρωμεὰς μαλακὰς (i. e. Εστε μαλακὰς είναι), see a previous note (II. i. 9).

17 δπόβαθρα. Schneider makes these out to be a sort of rockers attached to the legs of the couches to give a swinging motion to them, so as to buil the person to sleep. Others take it to be simply carpets spread beneath to prevent any noise. I do not know which is the real meaning.

ταις κλίναις παρασκευάζη οὐ γὰρ διὰ τὸ πονείν, ἀλλὰ διὰ τὸ μηδέν έχειν, δ,τι ποιής, ϋπνου ἐπιθυμεῖς τὰ δὲ άφροδίσια πρό τοῦ δέεσθαι ἀναγκάζεις, πάντα μηχανωμένη καὶ γυναιξὶ καὶ ἀνδράσι χρώμένη οὕτω γὰρ παιδεύεις τοὺς έαυτής φίλους ", τής μεν νυκτός ὑβρίζουσα, της δ' ημέρας τὸ χρησιμώτατον κατακοιμίζουσα 19. 31. 'Αθάνατος δὲ οὖσα ἐκ θεῶν μὲν ἀπέρριψαι, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων αγαθών ατιμάζη του δε πάντων ήδίστου ακούσματος, ἐπαίνου ἐαυτής, ἀνήκοος εἶ καὶ τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος άθέατος οὐδὲν γάρ πώποτε σεαυτής ἔργον καλου τεθέασαι. Τίς δ' ἄν σοι λεγούση τι πιστεύσειε; τίς δ' αν δεομένη τινὸς ἐπαρκέσειεν ; ή τίς αν εὐ φρονῶν τοῦ σοῦ θιάσου τολμήσειεν είναι; οι νέοι μεν όντες τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσι, πρεσβύτεροι δὲ γενόμενοι ταις ψυχαις ανόητοι, απόνως μέν λιπαροί δια νεότητος τρεφόμενοι, έπιπόνως δε αύχμηροί δια γήρως περώντες, τοις μέν πεπραγμένοις αισχυνόμενοι, τοις δε πραττομένοις ** βαρυνόμενοι, τὰ μὲν ἡδέα ἐν τῆ νεότητι διαδραμόντες, τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀποθέμενοι. 32. Έγω δε σύνειμι μεν θεοίς, σύνειμι δε ανθρώποις τοίς άγαθοῖς ἔργον δὲ καλὸν οὕτε θεῖον οὕτε ἀνθρώπινον χωρίς έμου γύγνεται τιμώμαι δὲ μάλιστα πάντων καὶ παρά θεοίς καὶ παρά ἀνθρώποις οίς προσήκει 11, ἀγαπητή μέν συνεργός τεχνίταις, πιστή δὲ φύλαξ οἴκων

iv. 9. If the reading be correct, it is unfavourable to Kühner's

theory there alluded to.

19 κατακοιμίζουσα. "Slumbering away the best part of the day." Below, in λεγούση τι πιστεύσειε, it is immaterial whether τι be joined with the participle or the verb. In I. ii. 60, ἐπαρκεῖν is used with a genitive, ἐπήρκει τῶν ἐαυτοῦ.

20 mparrouévous. The men are

asbamed of their past conduct, and their present life is a burden to them. They have run through (διαδραμόντες) their pleasures, and their hardships fall on them in their old age.

21 ols προσήκει. That is, παρ' ols προσήκει με τιμᾶσθαι. The omission of the preposition before the relative in such cases is very common. Cf. 111. vii. 3, ἐν ταῖς συνουσίαις αἶς σύνει. Cf. also Plato, de Leg. 659 A, ἐκ τούτου

δεσπόταις, εὐμενὴς δὲ παραστάτις οἰκέταις, ἀγαθὴ δὲ συλλήπτρια των έν είρηνη πόνων, βεβαία δε των έν πολέμφι σύμμαχος έργων, άρίστη δε φιλίας κοινωνός. •• 33. Εστι δὲ τοῖς μὲν ἐμοῖς φίλοις 22 ήδεῖα μὲν καὶ απράγμων σίτων καλ ποτών απόλαυσις ανέχονται γάρ, έως αν επιθυμήσωσιν αὐτών. "Υπνος δ' αὐτοῖς πάρεστιν ήδίων ή τοις αμόχθοις, και ούτε απολείποντες αὐτὸν ἄχθονται, οὕτε διὰ τοῦτον μεθιᾶσι τὰ δέοντα πράττειν. Καὶ οἱ μὲν νέοι τοῖς τῶν πρεσβυτέρων έπαίνοις χαίρουσιν, οι δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νεῶν τιμαῖς ἀγάλλονται καὶ ἡδέως μὲν τῶν παλαιῶν πράξεων μέμνηνται, εὖ δὲ τὰς παρούσας ῆδονται πράττοντες, δι' έμε φίλοι μεν θεοίς οντες, αναπητοί δε φίλοις, τίμιοι δὲ πατρίσιν όταν δ' ἔλθη τὸ πεπρωμένου τέλος, οὐ μετά λήθης ἄτιμοι κείνται, άλλά μετά μνήμης του ἀεὶ χρόνον ὑμνούμενοι θάλλουσι. Τοιαῦτά σοι, ω παι τοκέων άγαθων Ηράκλεις, έξεστι διαπονη της σαμένω την μακαριστοτάτην εὐδαιμονίαν κεκτήσθαι. 34. Ούτω πως διώκει Πρόδικος την υπ' 'Αρετής Ήρακλέους παίδευσιν, ἐκόσμησε μέντοι τὰς γνώμας ἔτι μεγαλειστέροις ρήμασιν ή έγω νθν. Σολ δ' οδυ 23 ἄξιον,

στόματος οδπερ τοδς θεούς έπεπελέσατο.

³¹ τοίς μέν όμοις φίλους. This μέν has nothing to correspond to it, for δπνος δέ answers to ήδεια μέν ἀπόλαυσις. But there can be easily supplied some clause like τοίς δὲ τῆσδε οδ.

events it is worth your while." A' oor is used when the writer implies that whatever may be the exact truth of some remark just made, at all events the conclusion holds. Whether the language of Prodicus was or was not better than that of Socrates, at all events it was well for Aristippus to give

some attention to his future life as well as (sai) to the present. Cf. Plato, de Leg. 800 A, 70 8' abr δόγμα περί αύτου τούτο έστω; "utcunque hoc habet." Here Socrates goes on the practical idea of so acting as to give ultimate satisfaction. In fact, he advocates a utilitarian policy, on the ground of its stility. This is important, because others might advocate the same line of conduct, but not make its ultimate utility the final cause. In fact, Plate would advocate a virtuous course for its own sake purely, and would regard such arguments as those of Socrates as unworthy a phileω `Αριστιππε, τούτων ενθυμουμένω πειρασθαί τι καὶ των είς τὸν μέλλοντα χρόνον τοῦ βίου φροντίζειν.

CHAPTER II.

1. Αἰσθόμενος δέ ποτε Λαμπροκλέα, τὸν πρεσβύτατον υίον έαυτου, πρός την μητέρα χαλεπαίνοντα. Είπέ μοι, έφη, ὁ παῖ, οἰσθά τινας ἀνθρώπους ἀγαρίστους καλουμένους; Καὶ μάλα, έφη δ νεανίσκος. Καταμεμάθηκας ούν τούς πί ποιούντας 24 τὸ ἄνομα τούτο ἀποκαλοῦσιν; "Εγωγε, ἔφη τοὺς γὰρ εὖ παθόντας, όταν δυνάμενοι χάριν ἀποδούναι μη ἀποδώσιν, ἀχαρίστους καλούσιν. Οὐκούν δοκούσί σοι ἐν τοῖς ἀδίκοις καταλογίζεσθαι τοὺς ἀχαρίστους; 2. "Εμουγε, ἔφη. Ήδη δέ ποτ' ε ἐσκέψω, εὶ ἄρα, ὥσπερ τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τούς μεν φίλους άδικον είναι δοκεί, τούς δέ πολεμίους δίκαιον, καὶ τὸ ἀχαριστεῖν πρὸς μὲν τοὺς φίλους ἄδικόν ἐστι, πρὸς δὲ τοὺς πολεμίους δίκαιου; Καὶ μάλα, ἔφη καὶ δοκεῖ μοι, ὑφ' οὖ ἄν τις ** εὖ παθών είτε φίλου είτε πολεμίου μη πειράται χάριν άποδιδόναι, άδικος είναι. 3. Ούκουν, εί γε ούτως έχει τούτο, είλικρινής τις αν είη άδικία ή άχαριστία; συνω-

sopher, as putting indeed virtue

on a very low level.

24 τοὺς τί ποιούντας. See note on I. iv. 14 for the position of τί. For the double accusative of. Plato, de Leg. 704 A, δτι δεήσει καλεῖν αὐτήν.

²⁴ "Hôη δέ wore. "Did you ever, taking up the matter from this point (ήδη), examine," &c. Below, in και τὸ ἀχαριστεῖν, και is "also," otherwise no assertion would be made.

το υφ' ου άν τις. Literally this m "benefited by whatever person, a man does not try to make a return, he seems to me to be unjust." This is a compressed form of the ris, oo tripou rivos, boris he fi, ed madder, un meissais xápie àmodidorai, abros abias elemidorai. The relative belongs to the participle only. Cf. Tacitus, Agric. 88, "Unde proximo latere Britannia lecto omni redierat," and Ann. xi. 88, "quod frustra jugulo admovens ictu tribuni transfigitur," for the same use in Latin.

μολόγει. Οὔκουν, ὄσφ ἄν τις μείζω ἀγαθὰ παθὼν μὴ ἀποδιδώ χάριν, τοσούτω ἀδικώτερος αν είη; συνέφη καὶ τοῦτο. Τίνας οὖν, ἔφη, ὑπὸ τίνων 27 εὔροιμεν ᾶν μείζουα εὐεργετημένους ή παίδας ύπο γονέων; ούς οί γονείς έκ μεν ούκ όντων " έποίησαν είναι, τοσαθτα δέ καλά ίδειν και τοσούτων άγαθών μετασχείν, όσα οί θεοὶ παρέχουσι τοῖς ἀνθρώποις & δὴ καὶ οὕτως ἡμῖν δοκεί παντός άξια είναι, ώστε πάντες τὸ καταλιπείν αὐτὰ πάντων μάλιστα φεύγομεν καὶ αἱ πόλεις ἐπὶ τοίς μεγίστοις άδικήμασι ζημίαν θάνατον πεποιήκασιν, ώς ούκ αν μείζονος κακού φόβω την άδικίαν παύσοντες 29. 4. Καὶ μὴν οὐ τῶν γε ἀφροδισίων ἔνεκα παιδοποιείσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις, ἐπεὶ τούτου γε ** τῶν ἀπολυσόντων μεσταὶ μὲν αἱ ὁδοί, μεστὰ δὲ τὰ οἰκήματα φανεροί δ' ἐσμὲν καὶ σκοπούμενοι, ἐξ όποίων αν γυναικών βέλτιστα ήμιν τέκνα γένοιτο, αίς συνελθόντες τεκνοποιούμεθα. 5. Καλ ο μέν γε ανήρ τήν τε συντεκνοποιήσουσαν ξαυτώ τρέφει καὶ τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι παισί προπαρασκευάζει πάντα, δσα άν οίηται συνοίσειν αὐτοῖς πρὸς τὸν βίον, καὶ ταῦτα ώς αν δύνηται πλείστα ή δε γυνή ύποδεξαμένη τε φέρει τὸ φορτίον τοῦτο, βαρυνομένη τε καὶ κινδυνεύουσα περί τοῦ βίου καὶ μεταδιδούσα τῆς τροφῆς ής καὶ αὐτή 31

27 Tivas . . . Ond Tivar. double question is here conveyed, m in such phrases as τίτ πόθεν el, and the like.

28 ек цён обк битын. this compare such phrases as de πτωχών πλουσίους γίγνεσθαι. Translate, "from a state of nonexistence, made them live."

20 παύσοντες. This is construed as though of moximus had preceded instead of al moders. Cf. Plato, de Leg. 657 D, 70 5è τών πρεσβυτέρων (οί πρεσβύτεροι) exelvous at bempourtes.

30 τούτου γε. Sc. τὸ τῶν ἀφροdialor, used like to the speakuτέρων in the last note. It is to be noticed that olanua is especially used in the sense it bears here,

"a house of ill repute."

31 he καὶ αὐτή. This is a very unusual case of Attic attraction. This attraction usually takes place only when the relative would naturally be in the accusative case. Here it would be in the dative. Madvig quotes πωρ' ὧν μὲν Βοηθεῖς ούδεμίαν λήψη χάριν, from Æschin. de Falsa Leg., for ward router ols.

τρέφεται, καὶ σὺν πολλῷ πόνῳ διενέγκασα καὶ τεκοῦσα τρέφει τε καὶ ἐπιμελεῖται, οὕτε προπεπουθυῖα οὐδὲυ αγαθόν, ούτε γυγνωσκου το βρέφος 32, υφ' ότου εδ πάσχει, ούδε σημαίνειν δυνάμενον, ότου δείται, άλλ' αὐτή στοχαζομένη τά τε συμφέροντα καὶ κεχαρισμένα πειράται έκπληρούν καὶ τρέφει πολύν χρόνον καὶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὑπομένουσα πονεῖν, οὐκ εἰδυῖα, τίνα τούτων χάριν ἀπολήψεται. 6. Καὶ οὐκ ἀρκεῖ θρέψαι μόνον, άλλα καί, ἐπειδαν δόξωσιν ίκανοι είναι οι παίδες μανθάνειν τι, ἃ μὲν ἄν αὐτοὶ ἔχωσιν οἱ γονεῖς ἀγαθὰ πρὸς του βίου, διδάσκουσιν α δ' αν οιωνται άλλου ίκανώτερον είναι διδάξαι, πέμπουσι πρὸς τοῦτον δαπανῶντες καὶ ἐπιμελοῦνται πάντα ποιοῦντες, ὅπως οἱ παίδες αύτοις γένωνται ώς δυνατόν βέλτιστοι. 7. Πρός ταθτα ο νεανίσκος έφη 'Αλλά τοι, εί και πάντα ταῦτα πεποίηκε 3 καὶ ἄλλα τούτων πολλαπλάσια, οὐδεὶς ἄν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα. Καὶ ὁ Σωκράτης Πότερα δὲ οἴει, ἔφη, θηρίου ἀγριότητα δυσφορωτέραν είναι, ή μητρός; έγω μεν οίμαι, έφη. της μητρός *4, της γε τοιαύτης. "Ηδη πώποτε ουν ή δακούσα κακόν τί σοι έδωκεν ή λακτίσασα, οξα ύπὸ

This seems to me an accusative absolute, although in such constructions as is usually found; for instance above, I. vi. 5, as is usually found; for instance above, I. vi. 5, as is aparamently, beta. Some commentators make the words governed by spéper, which is very awkward.

** πεποίηκε. The subject of this is ή έμη μήτηρ, the whole conversation having arisen from the conduct of Lamprocles to-

wards his mother.

why the article is omitted on the first mention (είναι ἡ μητρός) and inscreed in the second. Kühner

suggests that Socrates speaks generally "of any mother, be she who she may;" and that Lamprocles applies the remark to his own mother, of whom he mainly thinks. Perhaps μήτηρ, like γή, ήλιοs, and similar nouns, may be used with or without the article, as in any case there could hardly be any ambiguity; and as θηρίου has naturally no article, μητρός also has none. In the next clause the article is used, as there is no reason for its being omitted, and on the second mention, there is always a probability in favour of the article being found, from the very nature of its meaning.

θηρίων ήδη πολλοί ἔπαθον; 8. 'Αλλά νη Δία, ἔφη, λέγει, α ουκ αν τις επὶ τῷ βίω παντὶ ε βούλοιτο ἀκουσαι. Σὺ δὲ πόσα, ἔφη ὁ Σωκράτης, οἴει ταύτη δυσάνεκτα καὶ τἢ φωνἢ καὶ τοῖς ἔργοις ἐκ πὰιδίου δυσκολαίνων και ήμέρας και νυκτός πράγματα παρασχείν, πόσα δὲ λυπήσαι κάμνων; 'Αλλ' οὐδεπώποτε αὐτήν, έφη, ουτ' είπα ουτ' εποίησα ουδέν, εφ' φ' ήσχύνθη. 9. Τίδ; οίει, έφη, χαλεπώτερον είναι σοι ακούειν ων αὐτὴ λέγει, ή τοῖς ὑποκριταῖς, ὅταν ἐν ταῖς τραγωδίαις αλλήλους τὰ ἔσχατα λέγωσιν; 'Αλλ', οίμαι, ἐπειδή ούκ οιονται των λεγόντων ούτε τον ελέγχοντα ελέγχειν ΐνα ζημιώση, ούτε τὸν ἀπειλοῦντα ἀπειλεῖν, ἵνα κακόν τι ποιήση, ραδίως φέρουσι. Σύ δ' εὖ εἰδώς, ώς, ὅ,τι λέγει σοι ή μήτηρ, οὐ μόνον οὐδὲν κακὸν νοοῦσα λέγει, άλλα καὶ βουλομένη σοι αγαθα είναι, δσα ούδενὶ ἄλλφ. χαλεπαίνεις; η νομίζεις κακόνουν την μητέρα σοι είναι; Οὐ δῆτα, ἔφη, τοῦτό γε οὐκ οἴομαι. 10. Καὶ ὁ Σωκράτης Οὐκοῦν, ἔφη, σὰ ταύτην, εὔνουν τέ σοι ούσαν και έπιμελομένην, ώς μάλιστα δύναται, κάμνοντος, όπως υγιαίνης 10 τε καὶ δπως τῶν ἐπιτηδείων μηδενός ένδεης έση, και πρός τούτοις πολλά τοις θεοις εύχομένην άγαθά ύπερ σου και εύχας αποδιδούσαν, χαλεπην είναι φής; έγω μέν οίμαι, εί τοιαύτην μη δυνασαι φέρειν μητέρα, ταγαθά σε οὐ δύνασθαι φέρειν. 11. Είπε δε μοι, εφη, πότερον άλλον τινά οίει δείν θεραπευειν, ή παρεσκευάσαι μηδενί ανθρώπων πειρασθαι ἀρέσκειν, μηδ' Επεσθαι, μηδὲ πείθεσθαι, μήτε

²⁶ ἐπὶ τῷ βίῳ καντί. "At the price of a whole lifetime." One would not choose to hear such abuse, if one was to be rewarded for it by an extra life. Cf. II, i. 18, ἐπ' ἀγαθῦ ἐλπίδι.

in the subjunctive, and for in the next clause in the indicative.

Perhaps the reason is, that the first result, the health of Lamprocles, is a matter somewhat uncertain, not in fact depending entirely on his mother; the second result was entirely in her own hands, and therefore the indicative is used. Cf. note on II. i. 2, under own force.

στρατηγώ μήτε άλλω άρχοντι; Ναὶ μὰ Δί ἔγωγε, έφη. 12. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, καὶ τῷ γείτονι βούλει σὺ ἀρέσκειν, ἵνα σοι καὶ πῦρ ἐναύη, ὅταν τούτου δέη, και άγαθου τέ σοι γύγνηται συλλήπτωρ, καί, ἄν τι σφαλλόμενος τύχης, εὐνοϊκώς έγγύθεν βοηθή σοι; Έγωγε, έφη. Τί δέ; συνοδοιπόρον ή σύμπλουν, ή εξ τφ ἄλλφ ἐντυγχάνοις, οὐδὲν ἄν σοι διαφέροι φίλον ή έχθρον γενέσθαι, ή καὶ τῆς παρά τούτων 17 εὐνοίας οίει δείν ἐπιμελείσθαι; 13. Εγωγε, ἔφη. Είτα τούτων μὲν ἐπιμελεῖσθαι παρεσκεύασαι, τὴν δὲ μητέρα τὴν πάντων μάλιστά σε φιλούσαν ούκ οίει δείν θεραπεύειν; ούκ οἶσθ', ὅτι καὶ ἡ πόλις ἄλλης μὲν ἀχαριστίας οὐδεμιᾶς ἐπιμελεῖται οὐδὲ δικάζει, ἀλλὰ περιορά τοὺς εὐ πεπουθότας χάριν οὐκ ἀποδιδόντας, ἐὰν δέ τις γονέας μη θεραπεύη, τούτφ δίκην 36 τε ἐπιτίθησι καὶ ἀποδοκιμάζουσα οὐκ ἐᾳ ἄρχειν τοῦτον, ὡς οὕτε ἄν τὰ ἰερὰ εύσεβως θυόμενα ύπερ της πόλεως, τούτου θύοντος, ούτε άλλο καλώς 3 καὶ δικαίως οὐδὲν αν τούτου πράξαυτος; καὶ νὴ Δία ἐάν τις τῶν γονέων τελευτησάντων τούς τάφους μή κοσμή, καὶ τοῦτο ἐξετάζει ή πόλις ἐν ταις των αρχόντων δοκιμασίαις. 14. Σὸ οὐν, & παι, αν σωφρονής, τούς μεν θεούς παραιτήση συγγνώμονάς σοι είναι, εί τι παρημέληκας τής μητρός, μή σε καὶ ούτοι νομίσαντες άγάριστον είναι ούκ έθέλωσιν εύ

good will also which proceeds from them." The sai implies that not only a neighbour, but a fellow-traveller by land or sea, is worth conciliating.

nian law, an action lay against children if they struck their parents or abused them, or failed to support them. The cause was a public one, γραφή, so that δίκη is not used here in its distinctive

sense as a private suit. Any person convicted of this offence would be rejected in the scrutiny (δοκιμασία) held into the previous conduct of any one nominated to any public office.

aλλο οὐδὰν ἀν (πραττόμενον) τουτου πράξαντος. For the accusative absolute see I. ii. 20. Below, καὶ τοῦτο is "this also," or there would be no apodosis. ποιείν τους δε ανθρώπους αὐ φυλάξη, μή σε αἰσθόμενοι τῶν γονέων ἀμελοῦντα πάντες ἀτιμάσωσιν, εἶτα ἐν ἐρημία ¹⁰ φίλων ἀναφανής εἰ γάρ σε ὑπολάβοιεν πρὸς τοὺς γονείς ἀχάριστον εἶναι, οὐδεὶς ἀν νομίσειεν εὖ σε ποιήσας χάριν ἀπολήψεσθαι.

CHAPTER III.

1. Χαιρεφώντα δέ ποτε καὶ Χαιρεκράτην, ἀδελφω μὲν ὅντε ἀλλήλοιν, ἑαυτῷ δὲ γνωρίμω, αἰσθόμενος διαφερομένω, ἰδὼν τὸν Χαιρεκράτην Εἰπέ μοι, ἔφη, ὡ Χαιρέκρατες, οὐ δήπου καὶ σὺ τε τῶν τοιούτων ἀνθρώπων, οῖ χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἡ ἀδελφούς; καὶ ταῦτα τῶν μὲν ἀφρόνων ὅντων, τοῦ δὲ φρονίμου τ, καὶ τῶν μὲν βοηθείας δεομένων τ, τοῦ δὲ βοηθείν δυναμένου, καὶ πρὸς τούτοις τῶν μὲν πλειόνων ὑπαρχόντων, τοῦ δὲ ἐνός. 2. Θαυμαστὸν δὲ καὶ τοῦτο, εἴ τις τοὺς μὲν ἀδελφούς ζημίαν ἡγεῖται, ὅτι οὐ καὶ τὰ τῶν ἀδελφῶν κέκτηται, τοὺς δὲ πολίτας οὐχ ἡγεῖται ζημίαν, ὅτι οὐ καὶ τὰ τῶν πολιτῶν ἔχει, ἀλλ' ἐνταῦθα μὲν δύναται λογίζεσθαι, ὅτι κρεῖττον σὺν πολλοῖς

** elta en epημία. Elta (or freera) is here put for και elta, in the sense of "and then." Cf. Plato, Apol. 28 C, και αυτοί πολλάκια εμά μιμούνται, είτα έπιχειρούσιν ελλους έξετάζει».

où δήπου καί σύ. "Surely you too are not," &c. Below, as àρετή ἐστιν ἀγαθόν is the usual construction, and not ἀγαθή, there is no difficulty in χρησιμώτερον

here.

42 τοῦ δὸ φρονίμου. This singular is rather awkward after ἀδελφούς; but Socrates at first, I suppose, speaks of brothers generally, and then rather dwells on

the case of Characrates, who had

only one.

This is an odd expression applied to money. It is of course something opposite to the power of a brother to help one. Perhaps it alludes to the helplessness of money to do any thing of itself without some human power to set it in motion. Or it may only mean that it wants looking after, that no one may steal it. Below, not to the property of his brothers as well as his own."

οίκουντα ασφαλώς αρκούντα 4 έχειν, ή μόνον διαιτώμενον τὰ τῶν πολιτῶν ἐπικινδύνως πάντα κεκτήσθαι, έπι δε των άδελφων το αυτό τουτο άγνοουσι. 3. Καί οικέτας μεν οι δυνάμενοι ωνούνται, ίνα συνεργούς έχωσι, καὶ φίλους κτώνται, ώς βοηθών δεόμενοι, τών δ άδελφων άμελουσιν, ωσπερ έκ πολιτών μέν γιγνομένους φίλους, έξ άδελφῶν δὲ οὐ γυγνομένους. 4. Καλ μην " πρός φιλίαν μέγα μέν υπάρχει " το έκ των αὐτῶν φῦναι, μέγα δὲ τὸ ὁμοῦ τραφήναι, ἐπεὶ καὶ τοις θηρίοις πόθος τις έγγυγνεται των συντρόφων πρός δὲ τούτοις καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τιμώσι τε μάλλον τούς συναδέλφους δυτας των αναδέλφων καλ ήττου τούτοις επιτίθενται. Καὶ δ Χαιρεκράτης εἶπεν-5. 'Αλλ' εἰ μέν, ὡ Σώκρατες, μὴ μέγα εἴη τὸ διάφορον, ίσως αν δέοι φέρειν τον άδελφον και μη μικρών ενεκα φεύγειν άγαθὸν γάρ, ώσπερ καὶ σὺ λέγεις, άδελφός, ων οίον δες όπότε μέντοι 47 παντός ενδέοι και παν τὸ έναντιώτατον είη, τί αν τις έπιχειροίη τοις άδυνάτοις; καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη 6. Πότερα δέ, δ Χαιρέκρατες, ούδενὶ ἀρέσαι δύναται Χαιρεφών, ωσπερ ούδὲ σοί, ή

44 ἀρκούντα. This is the neuter plural. Cf. I. ii. 1, πάνυ μικρά κεκτημένος πάνυ βαδίως έχειν ἀρκούντα. Below, there is a change from εί τις ἡγεῖται κ.τ.λ., to the plural, ἀγνοούσι. Cf. Plato, Repub. 344 B, ἐπειδὰν δέ τις δουλώσηται εὐδαίμονες κέκληνται. For the accusative, δσπερ γιγνομένους, see I. ii. 20.

⁴⁶ Kal μήν. "And yet." Cf. II. x. 3, και μήν οδοθά γε. Madvig quotes a good instance, άλλ' ἐκδιδάσκει πάνδ' ὁ γηράσκων χρόνος, και μήν σό γ' οδαω σωφρονείν ἐπίστασαι.

oint." Cf. Plato, Hip. Maj. 367 B. εὐχὶ δεῖ ὑπάρχεω αὐτῷ durards eleat ψεύδεσθαι. Here however το έκ των αυτών φύναι is the subject. Below, with olar δεί supply eleat.

of δπότε μέντοι. For the use of δπότε with the optative, see I. ii. 57, ἐπειδή όμολογήσαιτο. The verb ἐνδέοι seems to be used impersonally. Cf. Xenoph. Anab. VII. i. 41, πολλῶν ἐνέδει αὐτῷ, and Dem. Olynth. I. p. 14, ἄπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου, "there is a want of all revenue." The word however is used personally. Cf. Cratyl. 432 D, δσου ἐνδέουσω αἰ εἰκόνες τὰ αὐτὰ ἔχεω. Here the construction is probably παντὸς ἐνδέοι τῷ ἀδελφῷ εἰναι τοιούτῳ κ.τ.λ.

έστιν οίς και πάνυ άρέσκει; Διά τοῦτο γάρ 40 τοι, έφη, & Σώκρατες, ἄξιόν ἐστιν ἐμοὶ ¹⁰ μισεῖν αὐτόν, ὅτι άλλοις μεν αρέσκειν δύναται, εμοί δε, όπου αν παρή, πανταχοῦ καὶ ἔργφ καὶ λόγφ ζημία μᾶλλον ἡ ἀφέλειά έστω. 7. Αρ' οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ὥσπερ ἴππος τῶ άνεπιστήμονι μέν, έγχειροθντι δε χρήσθαι ζημία εστίν, ούτω καὶ ἀδελφός, όταν τις αὐτῷ μὴ ἐπιστάμενος ** ἐγχειρῆ χρῆσθαι, ζημία ἐστίν; 8. Πῶς δ' ἄν ἐγώ, έφη ὁ Χαιρεκράτης, ἀνεπιστήμων είην ἀδελφῷ χρῆσθαι, ἐπιστάμενός γε καὶ εὖ λέγειν τὸν εὖ λέγοντα καὶ εὖ ποιείν τὸν εὖ ποιοῦντα; τὸν μέντοι καὶ λόγφ καὶ έργω πειρώμενον έμε ανιάν ούκ αν δυναίμην ούτ' ευ λέγειν ούτ' εὐ ποιείν, άλλ' οὐδὲ πειράσομαι. 9. Καὶ ό Σωκράτης έφη Θαυμαστά γε λέγεις, δ Χαιρέκρατες, εί κύνα μέν 1, εί σοι ην επί προβάτοις επιτήδειος ών καὶ τοὺς μὲν ποιμένας ἠσπάζετο, σοὶ δὲ προσιόντι έχαλέπαινεν, άμελήσας αν του όργίζεσθαι ἐπειρω ευ ποιήσας πραθνειν αθτόν, του δε αδελφον φής μεν μέγα αν ανγαθον είναι, όντα προς σε οίον δεί, επίστασθαι δε όμολογών και εθ ποιείν και εθ λέγειν ουκ έπιχειρείς μηχανασθαι, όπως σοι ώς βέλτιστος έσται; 10. καλ δ Χαιρεκράτης Δέδοικα, έφη, & Σώκρατες, μη οὐκ έχω έγω τοσαύτην σοφίαν, ώστε Χαιρεφώντα ποιήσαι πρός έμε οίον δεί. Καὶ μὴν 12 οὐδέν γε ποικίλον, έφη ό Σωκράτης, οὐδὲ καινὸν δεῖ ἐπ' αὐτόν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ,

46 Διὰ τοῦτο γάρ. Cf. I. iv. 9, οὐδὲ γὰρ την ξαυτοῦ σύ γε ψυχήν špūs, and the note there.

62 Kal μήν. See the note above

on these words in § 4.

⁴⁰ δξιόν ἐστιν ἐμοί. "It is proper for me." Cf. Xenoph. Anab. II. iii. 25, attor ein Basidei άφείναι τους έφ' έσυτον στρατευ-FRHÉPOUS.

⁴⁰ μή ἐπιστάμενος, Sc. χρήσθαι, to be supplied from έγχειρή χρή-#êam

^{*)} εἶ κύνα μέν. This is a com² plex sentence. Kéva μέν is answered by row 82 48ch por: and between the mir and be another μέν and δέ is inserted, τοὺς μὲν ποιμένας, σοί δὲ προσιόντι. Αὐτόν is superfluous, as keve is governed by πραθνειν.

μηχανᾶσθαι, οίς δὲ καὶ σὺ ** ἐπίστασαι αὐτὸς οἴομαι αν αὐτὸν άλόντα περί πολλοῦ ποιείσθαί σε. 11. Οὐκ ầυ φθάνοις ¹⁴, ἔφη, λέγων, εἶ τι ἦσθησαί με φίλτρον ἐπιστάμενον, δ ἐγὰ είδὰς λέληθα ἐμαυτόν. Λέγε δή μοι, έφη, εί τινα των γνωρίμων βούλοιο κατεργάσασθαι, όπότε θύοι, καλείν σε έπὶ δείπνον, τί αν ποιοίης; Δήλον, δτι κατάρχοιμι αν τοῦ αὐτός, ὅτε θύοιμι, καλεῖν έκείνον. 12. Εί δὲ βούλοιο τῶν φίλων τινὰ προτρέψασθαι, οπότε άποδημοίης, ἐπιμελεῖσθαι τῶν σῶν, τί ἄν ποιοίης; Δήλον, ότι πρότερος αν έγχειροίην επιμελείσθαι των εκείνου, δπότε αποδημοίη. 13. Εί δε βούλοιο ξένον ποιήσαι υποδέχεσθαι σεαυτόν, οπότε έλθοις είς την έκείνου 51, τι αν ποιοίης; Δηλον, δτι και τούτον πρότερος υποδεχοίμην αν, όπότε έλθοι 'Αθήναζε καὶ εί γε βουλοίμην αὐτὸν προθυμεῖσθαι διαπράττειν μοι έφ' α ήκοιμι 14, δήλον, δτι και τοῦτο δέοι αν πρότερον αὐτὸν ἐκείνφ ποιείν. 14. Πάντ' ἄρα σύ γε τὰ ἐν ανθρώποις φίλτρα επιστάμενος πάλαι απεκρύπτου 17. ή δκυείς, έφη, ἄρξαι, μη αίσχρος φανής, έαν πρότερος τον άδελφον ευ ποιής; και μην πλείστου γε δοκεί άνηρ ἐπαίνου ἄξιος είναι, δς αν φθάνη τοὺς μὲν πολεμίους κακώς ποιών, τούς δὲ φίλους εὐεργετών εἰ μὲν οὖτ

that your brother, caught by what you know even yourself, would set a high value on you."

you tell me, the better;" "you could not be too soon in telling me." So III. xi. 1, οὐκ ἐν φθάνοιτε, ἔφη, ἀκολουθοῦντες. Below, κατεργά(εσθαι is "to work upon any one," to prevail on them to do something for one.

** εἰς τὴν ἐκείνου. Βc. γῆν. Cf. Thucyd. vi. 78, οὐ περὶ τῆς ἐμῆς μάλλον, ἐν ἴσφ δὰ καὶ τῆς ἐαυτοῦ ἄμα ἐν τῆ ἐμῆ μαχούμενος. ** ἐφ' å ἡκοιμι. Sc. ταῦτα ἐφ' å
ἡκοιμι. For this sense of ἐπί, not
"against," but "for," cf. Thucyd.
vi. 47, ἐφ' ὅπερ μάλιστα ἐπέμφθησαν, "for which purpose they
were sent." Below, αὐτὸν ἐκείνφ
ποιεῖν is "to do this for him
myself," where τοῦτο ποιεῖν is
διαπράττειν ταῦτα ἐφ' å ἡκει.

a secret." Cherecrates knew, by his own admission, how to gain over friends and strangers; he knew the requisite spells, but he kept his knowledge to himself,

and made no use of it.

15----------

έδόκει μοι Χαιρεφών ήγεμονικώτερος είναι σου πρός την φύσιν ταύτην 18, εκείνον αν επειρώμην πείθειν πρότερον έγχειρείν τῷ σε φίλον ποιείσθαι νῦν δέ μοι σύ δοκείς ήγούμενος μάλλον αν έξεργάζεσθαι τοῦτο. 15. Καὶ ὁ Χαιρεκράτης εἶπεν Ατοπα λέγεις, ὁ Σώκρατες, καὶ οὐδαμῶς πρὸς σοῦ, ὅς γε κελεύεις ἐμὲ νεώτερον όντα καθηγείσθαι καίτοι τούτου γε παρά πασιν ανθρώποις ταναντία νομίζεται, τον πρεσβύτερον ήγεισθαι παυτός καὶ έργου καὶ λόγου. 16, Πῶς; ἔφη ό Σωκράτης οὐ γὰρ καὶ όδοῦ παραχωρήσαι τὸν νεώτερου πρεσβυτέρω συντυγχάνοντι πανταχού νομίζεται καὶ καθήμενου ὑπαναστήναι καὶ κοίτη μαλακή τιμήσαι καὶ λόγων ὑπεῖξαι"; ώγαθέ, μη ὅκνει, ἔφη, ἀλλ' ἐγχείρει του ἄνδρα καταπραΰνειν, καὶ πάνυ ταχύ σοι ύπακούσεται ούχ δράς, ώς φιλότιμός έστι και έλευθέριος; τὰ μὲν γὰρ πονηρά ἀνθρώπια οὐκ ἄν ἄλλως μάλλον έλοις, ή εί διδοίης τι, τούς δὲ καλούς κάγαθούς άνθρώπους προσφιλώς χρώμενος μάλιστ' άν κατεργάσαιο. 17. Καὶ ὁ Χαιρεκράτης είπεν Έλν οῦν, ἐμοῦ ταθτα ποιοθντος, έκεινος μηδέν βελτίων γίγνηται; Τί γαρ άλλο 60, εφη ο Σωκράτης, ή κινδυνεύσεις έπιδείξαι σύ μεν χρηστός τε καί φιλάδελφος είναι, έκείνος δέ 51 φαθλός τε καὶ οὐκ ἄξιος εὐεργεσίας; ἀλλ' οὐδὲν οἶμαι τούτων έσεσθαι νομίζω γάρ αὐτόν, ἐπειδάν αἴσθηταί

"More fit to take the first step towards this character," the character of one who is inclined to make overtures of friendship. Below, ἡγούμενος is equivalent to ἡγεμονικός ών.

have the first word." The genitive is due to the general idea of retiring from." With a dative the sense is very different, viz. "to yield to any one's argu-

menta,**

words worders is to be supplied. Cf. Plato, Euthyd. 287 Ε, τί άλλο

γε εποίουν, ή εξήμαρτον.

of excives δέ. This cannot depend on κινδυνεύσεις ἐπιδείξαι, as σὸ μὲν χρηστός, for then it would be ἐκείνον; but there must be supplied after ἐκείνος, κινδυνεύσει ἐπιδείξαι φαῦλος είναι. This indeed is implied by the very position of σὸ μέν after ἐπιδείξαι.

σε προκαλούμενον ξαυτόν είς τον άγωνα τουτον, πάνυ φιλουεικήσειν, όπως περιγένηταί σου καλ λόγφ καλ έργφ εὐ ποιών. 18. Νύν μὲν γὰρ οὕτως, ἔφη, διάκεισθον, ωσπερ εί τω χειρε, ας ο θεος έπι το συλλαμβάνειν άλλήλαιν ἐποίησεν, ἀφεμένω * τούτου τράποιντο πρὸς τὸ διακωλύειν άλλήλω, ή εί τὰ πόδε θεία μοίρα πεποιημένω πρός τὸ συνεργείν ἀλλήλοιν ἀμελήσαντε τούτου έμποδιζοιεν άλλήλω. 19. Οὐκ ᾶν πολλή άμαθία εξη καὶ κακοδαιμονία τοῦς ἐπ' ώφελεία πεποιημένοις ἐπὶ βλάβη χρησθαι; καὶ μὴν ** ἀδελφώ γε, ώς ἐμοὶ δοκεῖ, ο θεος εποίησεν επί μείζονι ώφελεία αλλήλοιν ή χειρέ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ τάλλά τε, ὅσα ἀδελφὰ έφυσεν ανθρώποις. Χείρες μεν γάρ, εί δέοι αὐτας τα πλέον ὀργυιᾶς διέχοντα ἄμα ποιησαι, οὐκ ᾶν δύναιντο, πόδες δὲ οὐδ' ἀν ἐπὶ τὰ ὀργυιὰν διέχοντα ἔλθοιεν ἄμα, οφθαλμοί δέ, οἱ καὶ δοκούντες * ἐπὶ πλείστον ἐξικνείσθαι, οὐδ' ᾶν τῶν ἔτι ἐγγυτέρω ὄντων τὰ ἔμπροσθεν άμα καὶ τὰ ὅπισθεν ἰδεῖν δύναιντο, ἀδελφὰ δέ, φίλω δυτε, και πολύ διεστώτε πράττετου άμα και εί έπ' ώφελεία άλλήλοιν.

** ἀφεμένω. The gender is curious, or rather the fact that the gender is not distinguished by any variety of inflection. Cf. Plato, Phædr. 287 D, δύο τινέ ἐστον ἰδέα ἄρχοντε καὶ ἄγοντε, οἶν ἐπόμεθα. Also Xen. Cyrop. I. ii. 11, μέαν ἄμφω τούτω τὰ ἡμέρα λογίζονται.

68 καὶ μήν. "And assuredly," not here used adversatively, I

thank.

64 olkal dokoûrres. "Which have quite the reputation of reaching." This seems the force of sai here.

Kühner says there is inherent in the particle vis concessiva, by which, I suppose, he means that it is used like nainep. And so it is below, in nal nobb disorder. But I do not see how such a force can exist when the participle has the article.

⁵⁵ äμα καί. Some of the editors cancel καί, but äμα and ἐπ' ἀφε-λείς correspond. The brothers act in unison, that is one thing, and for each other's good, that is another.

CHAPTER IV.

1. Ήκουσα δέ ποτε αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, έξ ων εμουγε εδόκει μάλιστ' ἄν τις ώφελεισθαι πρός φίλων κτησίν τε και χρείαν τοῦτο μέν γάρ δή 44 πολλών ἔφη ἀκούειν, ώς πάντων κτημάτων κράτιστον αν είη φίλος σαφής και αγαθός, επιμελουμένους δε παντός μαλλον όραν έφη τούς πολλούς ή φίλων κτήσεως. 2. Καὶ γὰρ οἰκίας καὶ ἀγρούς καὶ ἀνδράποδα καὶ βοσκήματα καὶ σκεύη κτωμένους τε ἐπιμελῶς δράν έφη καὶ τὰ ὄντα σώζειν πειρωμένους, φίλον δέ, δ μέγιστον 47 ἀγαθὸν είναι φασιν, ὁρᾶν ἔφη τοὺς πολλοὺς ούτε όπως κτήσονται φροντίζοντας, ούτε όπως οι όντες έαυτοῖς σώζωνται 46. 3. Αλλά καὶ καμνόντων φίλων τε καὶ οἰκετῶν ὁρᾶν τινας ἔφη τοῖς μὲν οἰκέταις καὶ ιατρούς είσωγοντας και τάλλα πρός ύγιείαν ἐπιμελώς παρασκευάζοντας, των δε φίλων όλυγωροθντας, άποθανόντων τε άμφοτέρων έπὶ μέν τοῦς οἰκέταις άχθομένους και ζημίαν ήγουμένους, ἐπὶ δὲ τοῖς φίλοις οὐδὲν οιομένους έλαττουσθαι, και των μέν άλλων κτημάτων ούδεν έωντας αθεράπευτον ούδ' ανεπίσκεπτον, των δέ φίλων ἐπιμελείας δεομένων ἀμελοῦντας. 4. Ετι δὲ πρὸς τούτοις δραν ἔφη τοὺς πολλοὺς τῶν μὲν ἄλλων

roûto μèν γὰρ δή. Here δή seems to be joined with τοῦτο, to give emphasis to it; "for this he said he had often heard." Sometimes δή qualifies γάρ, and then the sense is "for undoubtedly." This can hardly be the force in the text here. For δή with γάρ cf. Plato, Apol. 21 A, ήρετο γὰρ δή, "for you know he asked me." For δή with γάρ, but emphasizing another word, I borrow from

Kühner, Cyrop. V. iii. 8, εδ μέν οδν, έφη, δοκώ εἰδέναι πολλά γάρ δὴ έγονγε κάκεῖνος ἐπαβρησιασάμεθα πρὸς άλλήλους.

*7 \$ µeyrorov. "A thing which

they say is," &c.

the indicative (κτήσονται) to the subjunctive has occurred before. Cf. IL ii. 10, and the note there. The same explanation may be applied here.

κτημάτων, καὶ πάνυ πολλών 69 αὐτοῖς δυτων, τὸ πλήθος είδότας, τών δὲ φίλων, δλίγων ὄντων, οὐ μόνον τὸ πλήθος 70 ἀγνοοῦντας, ἀλλὰ καὶ τοῖς πυνθανομένοις τούτο καταλέγειν έγχειρήσαντας, ούς έν τοίς φίλοις έθεσαν, πάλιν τούτους άνατίθεσθαι· τοσούτον 11 αὐτούς τών φίλων φροντίζειν. 5. Καίτοι πρός ποίον κτήμα των άλλων παραβαλλόμενος φίλος άγαθὸς οὐκ αν πολλώ κρείττων φανείη; ποίος γάρ ἵππος ή ποίον ζεύγος ούτω χρήσιμον, ώσπερ ο χρηστός φίλος, ποίον δὲ ἀνδράποδον οῦτως εὔνουν καὶ παραμόνιμον, ἡ ποῖον άλλο κτήμα ούτω πάγχρηστον; 6. 'Ο γὰρ ἀγαθὸς φίλος έαυτου τάττει πρός παν το έλλειπου τῷ φίλφ καὶ τῆς των ίδίων ⁷⁸ κατασκευής καὶ των κοινών πράξεων, καί, αν τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέη, συνεπισχύει, ἄν τέ τις φόβος ταράττη, συμβοηθεί τὰ μὲν συναναλίσκων, τὰ δὲ συμπράττων, καὶ τὰ μὲν συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος, καὶ εὖ μὲν πράττοντας πλείστα εὐφραίνων, σφαλλομένους δὲ πλείστα ἐπανορθών. 7. Α δὲ αι τε χείρες ἐκάστω ύπηρετούσι καὶ ὀφθαλμοὶ προορώσι καὶ τὰ ὅτα προακούουσε καὶ οἱ πόδες διανύτουσε, τούτων φίλος εὐεργετών οὐδενὸς λείπεται 14, πολλάκις δὲ & πρὸ αὐτοῦ

49 και πάνυ πολλών. Cf. II.

iii. 19, καὶ πολὸ διεστώτε.

70 πδ πλήθος. "Ignorant of the number of their friends," ignorant how many friends they had. This is what Cicero says, "that a man knows how many sheep he has, but not how many friends." For ἀνατίθεσθαι, see I. ii. 44.

71 τοσοθτον. "So little," the meaning of the word being determined by the context. See note on τηλικούτος above.

⁷² τῆς τῶν ἰδίων. The genitive depends on τὸ ἐλλεῖπον, "all that is lacking in the arrangement of his private and public interests."

The private and public interests are regarded as forming one notion, I think, and so της παρασκευής is used only once. Below, εδ ποιήσαι is to be distinguished carefully from εδ πράττοντας. The difference has been pointed out before.

13 obderes λείνεται. This means, that, whatever helps the bodily members render, a friend is in no whit inferior to any of them, but can render as good service as any. For λείνεσθαι in the sense of " to be inferior to," cf. Thucyd. vi. 72, ἐς τάλλα ξύνεσιν εὐδενὸς λει-πόμενος.

τις ούκ έξειργάσατο ή ούκ είδεν ή ούκ ήκουσεν ή ού διήνυσε, ταύτα ὁ φίλος πρὸς τοὺς φίλους έξήρκεσεν. 'Αλλ' ὅμως ἔνιοι δένδρα μὲν πειρῶνται θεραπεύειν τοῦ καρποῦ ἔνεκεν, τοῦ δὲ παμφορωτάτου κτήματος, δ καλεῖται φίλος, ἀργῶς καὶ ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται.

CHAPTER V.

1. "Ηκουσα δέ ποτε καὶ ἄλλον αὐτοῦ λόγον, δς ἐδόκει ροι προτρέπειν τὸν ἀκούοντα ἐξετάζειν ἐαντόν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος εἴη. 'Ιδὼν γάρ τινα τῶν ξυνόντων ἀμελοῦντα φίλου πενία πιεζομένου, ἤρετο 'Αντισθένη '' ἐναντίον τοῦ ἀμελοῦντος αὐτοῦ καὶ ἄλλων πολλῶν 2. 'Αρ', ἔφη, ὡ 'Αντίσθενες, εἰσί τινες ἀξίαι φίλων, ὥσπερ οἰκετῶν ; τῶν γὰρ οἰκετῶν ὁ μέν που δύο μναῖν ἄξιός ἐστιν, ὁ δὲ οὐδ' ἡμιμναίου, ὁ δὲ πέντε μνῶν, ὁ δὲ καὶ δέκα ''. Νικίας δὲ ὁ Νικηράτου λέγεται ἐπιστάτην εἰς τἀργύρια πρίασθαι ταλάντον σκοποῦμαι δὴ τοῦτο, ἔφη, εἰ ἄρα, ὥσπερ τῶν οἰκετῶν, οὕτω καὶ τῶν φίλων εἰσὶν ἀξίαι. 3. Ναὶ μὰ Δί', ἔφη ὁ 'Αντισθένης' ἐγὼ γοῦν βουλοίμην ᾶν τὸν μέν τινα '' φίλον μοι εἶναι

74 ôxôoov. The optative is used because the matter is described as a portion of the thoughts of the person, or as it appeared to him; he was told to examine himself and see what he really thought himself worth.

76 'Aντισθένη. This was a famous man, as the originator of the Cynic school. He developed the hardy side of Socrates's character, which enabled him to be regardless of physical changes. Antisthenes made happiness consist in superiority to the wants of

nature; which, as he added, required a Socratic robustness.

76 δ δὲ καὶ δέκα. "And another worth as much as (καί) ten." Below, in εἰ ἄρα, the particle ἄρα retains its usual force of drawing a conclusion; "if consequently," as a result to be expected from the fact mentioned of there being prices for servants.

77 τον μέν τινα. "Some one man." Cf. Plato de Leg. 890 C, τον μέν δεῖν τεθνάναι, τὸν δέ τινα πληγαῖτ κολάζεσθαι.

- 4 12 1 C

μαλλον ή δύο μνας, τον δ' ούδ' αν ήμιμναίου προτιμησαίμην, τὸν δὲ καὶ πρὸ δέκα μνῶν έλοίμην ἄν, τὸν δε πρό πάντων χρημάτων το και πόνων πριαίμην αν φίλον μοι είναι. 4. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εί γε ταθτα τοιαθτά έστι, καλώς αν έχοι έξετάζειν τινα έαυτόν, πόσου ἄρα τυγχάνει τοῖς φέλοις ἄξιος ἄν, καὶ πειρασθαι ώς πλείστου άξιος είναι 18, Ινα ήττον αὐτὸν οι φίλοι προδιδώσων έγω γάρ τοι, έφη, πολλάκις ακούω του μέν, ότι προύδωκεν αυτόν φιλος ανήρ, του δέ, ὅτι μνῶν ἀνθ' ἐαυτοῦ μᾶλλον εἶλετο ἀνήρ, δν ῷετο φίλον είναι. 5. Τὰ τοιαθτα πάντα σκοπώ, μή, ωσπερ ⁸⁰ όταν τις οἰκέτην πονηρὸν πωλή καὶ ἀπο∙ δίδωται τοῦ ευρόντος 1, ούτω καὶ τὸν πονηρου φίλον, όταν έξη το πλείον της άξίας λαβείν, επαγωγόν ή προδίδοσθαι τοὺς δὲ χρηστοὺς 52 οὕτε οἰκέτας πάνυ τι πωλουμένους όρω ούτε φίλους προδιδομένους.

preposition suits xpnµdress. The preposition suits xpnµdress well enough, but it does not appear to suit wises so well. But the meaning of Antisthenes is, that if there were a friend on the one side, and any amount of toil to be undergone on the other, he would choose the friend rather than take any account of the toil. When he says, "in preference to trouble," he means "trouble to be got rid of." See above, I.v. 1.

The nominative after is used, as though instead of salars as exest effective and seepastar, which would require after, the words had run salars to a favror efferafor sal supports. The reason why after would be the more regular construction is, that the subjects of the infinitive (elvar) and the main verb (exer) are not the same.

80 un Sower R.T.A. This is

explanatory of the totalite advise, "such questions, I mean whether it be not tempting" (inarywydr 2)

⁶¹ τοῦ εὐρόντος. Εὐρίσκευ is common in the sense of "to fetch or bring a certain price." But here the active is used apparently in a passive sense, the genitive being that of price, and the participle therefore referring to the price of the thing sold, and not the thing itself. I do not know how to explain this seemingly passive sense of του ευρόντος (it occurs also elsewhere), for Kühner's explanation, "scilicet τὸ σύρον est id (pretium) quod res venalis reperit (der Kaufpreis)," seems to me to leave the matter just where it finds it. Below. τὸ πλείον τῆς ἀξίας ia "more than his real value."

42 τοὺς δὲ χρηστούς. These words are put where they are, at

CHAPTER VI.

1. Έδόκει δέ μοι καὶ είς το δοκιμάζειν φίλους όποίους άξιον κτάσθαι φρενούν τοιάδε λέγων Είπέ μοι, έφη, & Κριτόβουλε, εί δεοίμεθα φίλου άγαθοῦ, πῶς ἄν έπιχειροίημεν σκοπείν; άρα πρώτον μέν ** ζητητέον, δστις άρχει γαστρός τε καὶ φιλοποσίας καὶ λαγνείας καὶ ὕπνου καὶ ἀργίας; ὁ γὰρ ὑπὸ τούτων κρατούμενος ούτ' αὐτὸς έαυτῷ δύναιτ' αν ούτε φίλω τὰ δέοντα πράττειν. Μὰ Δί', οὐ δῆτα, ἔφη. Οὐκοῦν τοῦ μὲν ύπὸ τούτων ἀρχομένου ἀφεκτέον δοκεῖ σοι είναι ; Πάνυ μεν ούν, έφη. 2. Τί γάρ; έφη, όστις δαπανηρός ων μή αὐτάρκης ἐστίν, ἀλλ' ἀεὶ τῶν πλησίον δεῖται, καὶ λαμβάνων μὲν μὴ δύναται ἀποδιδόναι, μὴ λαμβάνων δὲ τὸν μὴ διδόντα μισεῖ, οὐ δοκεῖ σοι καὶ οὕτος χαλεπὸς φίλος είναι; Πάνυ, έφη. Οὐκοῦν ἀφεκτέον καὶ τούτου; Αφεκτέον μέντοι 34, έφη. 3. Τί γάρ; ὅστις χρηματίζεσθαι μεν δύναται, πολλών δε χρημάτων επιθυμεί, καὶ διὰ τοῦτο δυσξύμβολός ἐστι, καὶ λαμβάνων μὲν ήδεται, ἀποδιδόναι δὲ οὐ βούλεται "; 'Εμοὶ μὲν δοκεῖ, έφη, ούτος έτι πουηρότερος έκείνου είναι. 4. Τί δέ; όστις διά τὸν ἔρωτα τοῦ χρηματίζεσθαι μηδέ πρὸς ἐν

the head of the sentence, because they apply both to okeras and

pixous, and are emphatic.

As the answer is clearly supposed to be "Yes," dog may at once be translated "is it not." There is nothing distinctly to answer to πρώτον μέν, but virtually the words below, τί γάρ, begin the apodosis. Before this, another μέν (τοῦ μὲν ὁπὸ τούτων) is introduced, again without any δέ, but the sentence opposed to it is

readily supplied by the reader, τοῦ μέν . . . ἀφεκτέον, τῶν δὲ ἄλλων σκοπῶμεν εἰ ἀφεκτέον ἐστίν.

*4 'Αφεκτέον μέντοι, Cf. Ι. iii. 10, ἀλλ' εἰ μέντοι τοιοῦτόν ἐστι,

"if it is really so."

δοτις μη αυτάρκης ἐστίν, and it might have been μη βούλεται here, for δοτις μή is the usual form. But οὐ βούλεται is a single idea, "is unwilling," so that it is the verb only which is negatived.

άλλο σχολήν ποιείται, ή όπόθεν αὐτὸς ε κερδανεί; Αφεκτέου καὶ τούτου, ώς έμοὶ δοκεί ἀνωφελής γάρ άν είη τῷ γρωμένω. Τί δέ ; δστις στασιώδης τέ έστι καὶ θέλων πολλούς τοις φίλοις έχθρούς παρέχειν; Φευκτέον, νη Δία, καὶ τοῦτον. Εἰ δέ τις τούτων μὲν τῶν κακῶν μηδὲν ἔχοι 87, εὖ δὲ πάσχων ἀνέχεται, μηδὲν φρουτίζων του άντευεργετείν; Ανωφελής αν είη καὶ ούτος άλλα ποίον, ω Σώκρατες, επιχειρήσομεν φίλον ποιείσθαι; 5. Οίμαι μέν 88, δς τάναντία τούτων έγκρατής μέν έστι των διά του σώματος ήδονων, εύορκος δε και ευξύμβολος ών τυγχάνει και φιλόνεικος πρός το μη ελλείπεσθαι εθ ποιών τούς εθεργετούντας αθτόν **, ώστε λυσιτελείν τοίς χρωμένοις. 6. Πώς οθν άν ταθτα δοκιμάσαιμεν, & Σώκρατες, πρό τοῦ χρησθαι; Τοὺς μεν ανδριαντοποιούς, εφη, δοκιμάζομεν, οὐ τοῖς λόγοις αὐτῶν τεκμαιρόμενοι, ἀλλ' δν ἄν ὁρῶμεν τοὺς πρόσθεν ἀνδριάντας καλώς εἰργασμένου, τούτφ πιστεύομεν **

of abros. The pronoun is emphatic, "make gain himself,"

thinking of no one else.

by Exon. The optative and the indicative are joined here; some alter fxee into fxee, others drexerce into deexouro. But cf. I. ii. 82, εί τις μή όμολογοίη, followed by el τις μη αίσχύνεται, where the optative seems used because the whole thing is imaginary, a supposed case, but the indicative when Socrates speaks of a real fact occurring. So here perhaps something of the same sort may be regarded as influencing the moods. In the first clause, the non-possession of the qualities is put purely as a hypothesis, I suppose as a very unlikely case to occur; but the second contingency is regarded as not at all an unlikely one.

56 Olμαι μέν. The corresponding clause is to be supplied, λοχυρίζομαι δὲ οῦ, οτ τὸ δὲ ἀληθὲι οὐκ

έχω είπείν,

One would rather have expected abrov, as the pronoun refers to the main subject, that of ruyxdres; but of course rods everyerovers intervening, abrov can be used, the person now being viewed in his relation to rods everever-verovers, and not to himself. See I. ii. 49, release per rods auxoras abro.

might have been πιστεύομεν. This might have been πιστεύομεν τούτον ποιήσειν; but τούτφ is attracted to πιστεύομεν, and the infinitive is added as an explanation. Cf. Thucyd. iv. 92, πιστεύσεντες τῷ θεῷ πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι.

καὶ τοὺς λοιποὺς εὖ ποιήσειν. 7. Καὶ ἄνδρα δὴ λέγεις, έφη, δε αν τούς φιλους τούς πρόσθεν εθ ποιών φαίνηται, δήλον είναι καὶ τοὺς ὑστέρους εὐεργετήσοντα "; Καὶ γὰρ ἔπποις, ἔφη, δυ ἄυ τοῖς πρόσθευ ὁρῶ καλῶς χρώμενον, τούτον καὶ ἄλλοις οίμαι καλώς χρησθαι. 8. Είεν, έφη δς δ' αν ήμεν άξιος φιλίας δοκή είναι, πως χρη φίλον τουτον ποιείσθαι; Πρωτον μέν 92, έφη, τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἐπισκεπτέον, εἰ συμβουλεύουσιν αὐτὸν φίλον ποιείσθαι. Τί οὖν; ἔφη, ὃν ἂν ἡμῶν τε δοκή και οι θεοί μη εναντιώνται, έχεις είπειν, δπως ούτος θηρατέος; 9. Μὰ Δί', ἔφη, οὐ κατὰ πόδας **, ώσπερ ο λαγώς, οὐδ' ἀπάτη, ὥσπερ αι ὄρνιθες, οὐδὲ βία, ωσπερ οι έχθροι άκοντα γάρ φίλον έλειν έργωδες. χαλεπου δε και δήσαυτα κατέχειν, ώσπερ δούλον έχθροι γάρ μάλλον ή φίλοι γύγνονται ταῦτα πάσχοντες. 10. Φίλοι δὲ πῶς; ἔφη. Είναι μέν τινάς φασιν έπφδάς, ας οι επιστάμενοι επάδοντες οις αν βούλωνται φίλους έαυτοις ποιούνται, είναι δὲ καὶ φίλτρα, οίς οί ἐπιστάμενοι πρὸς οθς ἃν βούλωνται χρώμενοι φιλοθνται υπ' αυτών. 11. Πόθεν ουν, έφη, ταυτα μάθοιμεν αν ; * Α μεν αι Σειρήνες 34 επήδον τῷ 'Οδυσσεῖ, ήκουσας 'Ομήρου, ὧν ἐστιν ἀρχή τοιάδε τις-

Δεῦρ' ἄγε δὴ πολύσω' 'Οδυσεῦ, μέγα κῦδος 'Αχαιῶν. Ταύτην οὖν, ἔφη, τὴν ἐπφδήν, ὦ Σώκρατες, καὶ τοῖς

on δήλον, so that the order is, λόγεις άνδρα είναι δήλον εὐερ-γετήσοντα. Cf. Thucyd. i. 71, δήλοί είσιν οὰκ ἐπιτρέψοντες. Below, in καὶ γὰρ ἐπποις, καὶ is to be taken with ἐπποις, " yes, for even horses." See note above on II. i. 8.

sponding δέ never occurs, the words taking a different turn in

τί οδν, έφη. Below, of συμβουλεύουσιν, the subject is of θεοί.

following hard medas. "Not by following hard after them." Cf. Thucyd. v. 64, ievan mark medas, so that the medas are those of the hare, not of the hunter, as some make it, translating, "by swiftness of foot."

94 A μέν al Σειρήνες. The answering clause is, αλλας δέ τενας οίσθα έπφδάς. Below, καὶ τοῦς

άλλοις αυθρώποις αι Σειρήνες επάδουσαι κατείχου, ώστε μη ἀπιέναι ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐπασθέντας; Οὐκ, ἀλλά τοίς ἐπ' ἀρετή φιλοτιμουμένοις ούτως ἐπήδον. 12. Σχεδόν τι λέγεις τοιαθτα χρήναι έκάστο ἐπάδειν, οία μή νομιεί ἀκούων του ἐπαινούντα καταγελώντα λέγειν ούτω μεν γαρ εχθίων τ' αν είη και άπελαύνοι τοὺς άνθρώπους άφ' ξαυτοῦ, εί τὸν είδότα, ὅτι μικρός τε καὶ αίσχρὸς καὶ ἀσθενής ἐστιν, ἐπαινοίη λέγων, ὅτι καλός τε καὶ μέγας καὶ Ισχυρός έστιν. 13. "Αλλας δέ τινας οίσθα ἐπωδάς; Οὐκ, άλλ' ήκουσα μέν **, ὅτι Περικλής πολλάς επίσταιτο, ας επάδων τη πόλει εποίει αυτήν φιλείν αύτόν. Θεμιστοκλής δὲ πῶς ἐποίησε την πόλιν φιλείν αύτον; Μά Δί ούκ ἐπάδων, άλλά περιάψας τι αγαθου ε αυτή. 14. Δοκείς μοι λέγειν, & Σώκρατες, ώς, εί μέλλοιμεν άγαθόν τινα κτήσασθαι φίλον, αὐτοὺς ήμας αγαθούς δεί γενέσθαι λέγειν τε καὶ πράττειν. Σὺ δ΄ ῷου, ἔφη ὁ Σωκράτης, οἶόν τ' εἶναι πονηρὸν ὅντα χρηστούς φίλους κτήσασθαι; 15. Εώρων γάρ, έφη ό Κριτόβουλος, δήτοράς τε φαύλους αγαθοίς δημηγόροις φίλους όντας καὶ στρατηγείν οὐχ ἱκανοὺς πάνυ στρατη-

äλλοιε ἀνθρώποιε is "to the rest of mankind as well as to Ulysses."

** ħκουσα μέν. That is, ħκουσα mér, olda de of. The optative enformers is that of the oratio oblique, the general sense being "I heard say that Pericles knew," &c. With regard to the indicative évoles, I give Madvig's remark on such constructions. He says: "In the oratio oblique, clauses dependent on an historical tense pass into the optative; but sof if in the oratio directs they would have been in the imperfect or acrist of the indicative, in which cases those forms of the verb are retained." Thus fours & clyor can only be Execer See Soin & elxor.

So here in the oratio directs the words would have run πολλάς ἐπροδάς ἐπίστοτας &ς ἐπροίες. Kühner adds that the reason of this must be that the optative ποιοίη would leave it uncertain whether ἐπροίες οτ πριεί, a past or a present, had been the form in the oratio directs.

word is used of hanging an amulet round a person's neck. The substantive is περίαπτον. Cf. Plato, Rep. 426 B, ούτε τομαί οὐδ' αδ ἐπφδαί οὐδὸ περίαπτα. The verb is often used metaphorically in such phrases as περιάπτειν δνειδες, τιμήν, π.τ.λ.

γικοῖς ἀνδράσιν ἐταίρους. 16. *Αρ' οὖν, ἔφη, καί, περὶ οὖ * διαλεγόμεθα, οἶσθά τινας, οῖ ἀνωφελεῖς ὄντες ώφελίμους δύνανται φιλους ποιείσθαι; Μά Δί' οὐ δῆτ', έφη αλλ εί αδύνατον έστι πονηρον όντα καλούς κάγαθούς φίλους κτήσασθαι, ἐκεῖνο ήδη μέλει μοι, εἰ ἔστιν αὐτὸν καλὸν καναθὸν γενόμενον ἐξ έτοίμου τοῖς καλοῖς καλοῖς καναίς καναίς φίλον είναι. 17. °Ο ταράττει σε **, ω Κριτό-Βουλε, ὅτι πολλάκις ἄνδρας καὶ καλὰ πράττοντας καὶ τών αίσχρών ἀπεχομένους όρᾶς ἀντί τοῦ φίλους είναι στασιάζοντας άλλήλοις και χαλεπώτερον χρωμένους των μηδενός άξίων ἀνθρώπων. 18. Καὶ οὐ μόνον γ΄, έφη ὁ Κριτόβουλος, οἱ ἰδιώται τοῦτο ποιοῦσιν, άλλὰ καὶ πόλεις αι των τε καλών μάλιστα ἐπιμελόμεναι καὶ τὰ αἰσχρὰ ήκιστα προσιέμεναι, πολλάκις πολεμικώς έχουσι πρός άλλήλας. 19. Α λογιζόμενος πάνυ άθύμως έχω πρός την των φίλων κτησιν ούτε γάρ τούς πονηρούς ** όρω φίλους άλλήλοις δυναμένους είναι. πως γάρ αν ή αχάριστοι ή αμελείς ή πλεονέκται ή άπιστοι ή ἀκρατεῖς ἄνθρωποι δύναιντο φίλοι γενέσθαι; οί μεν οθν πονηροί πάντως ξμουγε δοκοθσιν άλλήλοις έχθροι μάλλον ή φιλοι πεφυκέναι. 20. 'Αλλά μήν, ωσπερ σὺ λέγεις, οὐδ' ἄν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν είς φιλίαν πώς γάρ οι τά πονηρά ποιουντες τοις τὰ τοιαυτα μισούσι φίλοι γένοιντ' ἄν; εί δὲ δὴ καὶ οἱ ἀρετὴν ἀσκοῦντες στασιάζουσί τε περὶ τοῦ πρωτεύειν έν ταῖς πόλεσι καὶ φθονοῦντες έαυτοῖς 100

matter we are talking about." Is it true that as worthless generals are companions of good ones, so people who are useless as friends, secure friends in persons who are likely to prove useful?

** *O ταράττει σε. * What troubles you is, that * (ἐστὶ τοῦτο δτι). I borrow from Stallbaum, Plato Euthyd. p. 304 C, δ δὲ καὶ σοὶ μάλιστα προσήκει δκούσαι δτι οὐδὲ τὸ χρηματίζεσθαι φατὰν διακωλέειν αὐδέν.

sentence is never completed. Instead of object robs πονηρούς τοῦς χρηστοῖς συναρμόζοντας, the form is changed into ἐλλὰ μὴν ἄσπερ, κ.τ.λ.

100 taurois. The reflexive and reciprocal pronouns are here used

μισούσιν άλληλους, τίνες έτι φίλοι έσονται, καὶ ἐν τίσιν ἀνθρώποις είνοια καὶ πίστις έσται; 21. 'Αλλ' έχει μέν, έφη ὁ Σωκράτης, ποικιλως πως ταῦτα, ὁ Κριτόβουλε φύσει γάρ έχουσιν οι άνθρωποι τά μέν φιλικά. δέονται τε γάρ άλλήλων και έλεουσι και συνεργούντες ώφελούσι και τούτο συνιέντες χάριν έχουσιν άλλήλοις τὰ δὲ πολεμικά τά τε γὰρ αὐτὰ καλὰ καὶ ήδέα νομίζοντες ύπερ τούτων μάχονται καλ διχογνωμονούντες έναντιούνται πολεμικόν δέ¹ καὶ έρις καὶ όργή, και δυσμενές μέν ο του πλεονεκτείν έρως, μισητον δε ο φθόνος. 22. 'Αλλ' όμως δια τούτων πάντων ή φιλία διαδυσμένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κάγαθούς. διά γάρ την άρετην αίρουνται μέν άνευ πόνου τα μέτρια κεκτήσθαι μάλλον ή διά πολέμου πάντων κυριεύειν, και δύνανται πεινώντες και διψώντες άλύπως σίτου καλ ποτού κοινωνείν καλ τοίς τών ώραλων άφροδισίοις ήδόμενοι έγκαρτερείν, ώστε μή λυπείν οθς μή προσήκει 23. δύνανται δὲ καὶ χρημάτων οὐ μόνον τοῦ πλεονεκτείν άπεχόμενοι νομίμως κοινωνείν, άλλά καί έπαρκεῖν ἀλλήλοις δύνανται δὲ καὶ τὴν ἔριν οὐ μόνον άλύπως, άλλα και συμφερόντως άλλήλοις διατίθεσθαι καὶ τὴν ὀργὴν κωλύειν εἰς τὸ μεταμελησόμενον * προϊέναι τον δε φθόνον παντάπασιν άφαιρουσι τα μεν έαυτών άγαθά τοις φίλοις οἰκεία παρέχοντες, τὰ δὲ τών φίλων έαυτών νομίζοντες. 24. Πώς ούν ούκ είκὸς τούς

indiscriminately, without any distinction being implied. Cf. II. vii. 12. 'Eaurâr is very common in the sense of ἀλλήλων. Cf. Plato de Leg. 889 E, δυη ἐκαστοι ἐαυτοῖσι συνωμολόγησαν. Below, to ἔχει μέν corresponds ἀλλ' ἔμως in § 22.

in § 22.

τολεμικόν δέ. For the gender see II. iii. I under χρησιμότερον νομίζουσι χρήματα. Below, alρούνται μέν seems to have καὶ

divarras answering to it.

"Prevent their anger from advancing to lengths they would be sorry for." Below, ver wolsteness reper depends on nonwoods elver. The good are able to share the honours of the state, not only without injuring each other by quarrelling about them, but with mutual advantage.

99 eraity o

καλούς τε κάγαθούς καὶ τῶν πολιτικῶν τιμῶν μὴ μόνον άβλαβείς, άλλά καὶ ώφελίμους άλλήλοις κοινωνούς είναι; οι μεν γαρ επιθυμούντες εν ταίς πόλεσι τιμασθαι τε καὶ ἄρχειν, ἵνα έξουσίαν έχωσι χρήματά τε κλέπτειν και ανθρώπους βιάζεσθαι και ήδυπαθείν, άδικοί τε καὶ πονηροί αν είεν καὶ άδύνατοι άλλφ συναρμόσαι. 25. ΕΙ δέ τις εν πόλει τιμασθαι βουλόμενος, δπως αὐτός τε μὴ ἀδικήται καὶ τοῦς φίλοις τὰ δίκαια βοηθεῖν δύνηται, καὶ ἄρξας αγαθόν τι ποιείν την πατρίδα πειράται, διά τί ό τοιούτος άλλφ τοιούτφ οὐκ άν δύναιτο συναρμόσαι; πότερον τοὺς φίλους ώφελεῖν μετά των καλών κάγαθων ήττον δυνήσεται; ή την πόλιν εὐεργετεῖν ἀδυνατώτερος ἔσται καλούς τε κάγαθούς έχων συνεργούς; 26. Αλλά καὶ ἐν τοῖς γυμνικοῖς ανώσι δηλόν έστιν, ότι, εἰ ἐξην * τοῖς κρατίστοις συνθεμένους έπὶ τοὺς χείρους ἰέναι, πάντας ἄν τοὺς ἀγῶνας ούτοι ενίκων, και πάντα τὰ άθλα ούτοι ελάμβανον. Έπεὶ οὖν ἐκεῖ μὲν οὐκ ἐῶσι τοῦτο ποιεῖν, ἐν δὲ τοῖς πολιτικοῖς, ἐν οίς οἱ καλοὶ κάγαθοὶ κρατιστεύουσιν, ούδεις κωλύει μεθ' ού αν τις βούληται την πόλιν εύεργετείν, πώς οὐν οὐ λυσιτελεί τοὺς βελτίστους φίλους κτησάμενον πολιτεύεσθαι, τούτοις κοινωνοίς καὶ συνεργοίς των πράξεων μάλλον ή άνταγωνισταίς χρώμενον; 27. άλλα μην κάκεινο δήλον, ότι, καν πολεμή τίς τινι, συμμάχων δεήσεται, καὶ τούτων πλειόνων, ἐὰν καλοίς κάγαθοίς άντιτάττηται. Καὶ μὴν οί συμμαχείν εθέλοντες εὐ ποιητέοι, ἵνα θέλωσι προθυμεῖσθαι πολύ δὲ κρείττον τοὺς βελτίστους ἐλάττονας εὖ ποιείν ἡ

μέν is έν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσι.

** κτησάμενον πολιτεύεσθαι.

With the infinitive τινά is naturally supplied. Cf. Plato de Leg. 775 D, χρη δπόσον ἀν γεννῷ χρόνον, εὐλαβεῖσθαι, where the subject of γεννῷ is τις, supplied from εὐλαβεῖσθαι.

[#] Δρξας. Cf. II. ii. 13, ούπ

28 δρχειν τοῦτον, and I. i. 18,

βουλεύσας γάρ ποτε.

⁴ εἰ ἐξῆν κ.τ.λ. Cf, I. i. 9, δ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας εἰδέναι. The accusative might have been the dative, συνθεμένοις agreeing with τοῖς κρατίστοις. Below. ἐκεῖ

τούς χείρουας πλείουας δυτας, οί γάρ πουηραί πολύ πλειόνων εὐεργεσιῶν ἢ οἱ χρηστοὶ δέονται. 28. Αλλὰ θαβρῶν, ἔφη, ὧ Κριτόβουλε, πειρῶ ἀγαθὸς γύγνεσθαι, καὶ τοιοῦτος γυγνόμενος θηρᾶν ἐπιχείρει τούς καλούς τε κάγαθούς. "Ισως δ' άν τί σοι κάγω συλλαβείν είς την των καλών τε κάγαθων θήραν έχοιμι διά τὸ ἐρωτικὸς εἶναι δεινώς γάρ, ὧν ἃν ἐπιθυμήσω ανθρώπων , όλος ώρμημαι έπὶ τὸ φιλών τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι καὶ έπιθυμῶν ξυνείναι καὶ ἀντεπιθυμείσθαι τῆς ξυνουσίας. 29. 'Ορώ δὲ καὶ σοὶ τούτων δεῆσον', δταν ἐπιθυμήσης φιλίαν πρός τινας ποιείσθαι. Μή σύ οδυ ἀποκρύπτου με, οίς αν βούλοιο φίλος γενέσθαι διά γάρ το έπιμελείσθαι του άρέσαι τῷ ἀρέσκοντί μοι οὐκ ἀπείρως ολμαι έχειν πρός θήραν ανθρώπων. 30. Καὶ ὁ Κριτόβουλος έφη Καὶ μήν, ω Σώκρατες, τούτων έγω των μαθημάτων πάλαι ἐπιθυμῶ, ἄλλως τε καὶ εἰ ἐξαρκέσει μοι ή αὐτή ἐπιστήμη ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς τὰς ψυχὰς καὶ έπὶ τοὺς καλούς τὰ σώματα. 31. Καὶ ὁ Σωκράτης έφη 'Αλλ', & Κριτόβουλε, οὐκ ἔνεστιν ἐν τῆ ἐμῆ ἐπιστήμη τὸ τὰς χειρας προσφέροντα ὑπομένειν ποιείν τούς καλούς πέπεισμαι δὲ καὶ ἀπὸ τῆς Σκύλλης διὰ τούτο φεύγειν τούς ανθρώπους, ότι τας χείρας αὐτοίς

This is attracted into the relative clause, "whatever men I have a fancy for." Cf. above L. ii. 22, ων πρόσθεν ἀπείχοντο κερδών, τούτων εὐκ ἀπέχενται. Below, τῆς ξυνουσίας seems to be in the genitive because the active ἐπεθυμεῖν requires that case, and the same construction is retained in the passive. Compare ἐπετρέπομαι τὴν ἀρχήν.

7 gol robres Sengor. The participle is that of the impersonal verb Sei; "you will have need of these matters also." Cf. Thucyd. i. 71, ἀναγκαζομένοιε δέναι ἐπιτεχ-

rhount del.

* of s &r βούλοιο. Here of course &r is to be joined with βούλοιο, not with of in the sense of "whom-soever," for then βούλη would be required. Below, the construction of τ às ψυχάς after the adjective, to fix the locality of the quality, has been noticed before. See L.

* τὸ τὰς χεῖρας. The order is τὰ ποιεῖν τοὺς καλοὺς ὑπομένει», προσφέροντα τὰς χεῖρας (αὐτοῖς) (where προσφέροντα agrees with

προσέφερε τὰς δέ γε Σειρήνας 10, ὅτι τὰς χεῖρας οὐδεν. προσέφερου, άλλα πασι πόρρωθεν έπηδου, πάντας φασίν ύπομένειν καὶ ἀκούοντας αὐτῶν κηλείσθαι 32. Καλ ο Κριτόβουλος έφη 'Ως ού προσοισοντος " τάς χείρας, εί τι έχεις άγαθὸν είς φίλων κτήσιν, δίδασκε. Οὐδὲ τὸ στόμα οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, πρὸς τὸ στόμα προσοίσεις; Θάρρει, έφη ὁ Κριτόβουλος οὐδὲ γὰρ τὸ στόμα πρὸς τὸ στόμα προσοίσω οὐδενί, ἐὰν μὴ καλὸς ή. Εὐθύς, ἔφη, σύ γε, ώ Κριτόβουλε, τοὐναντίου τοῦ συμφέρουτος εἴρηκας οἱ μὲν γὰρ καλοὶ τὰ τοιαθτα ούχ υπομένουσιν, οί δὲ αἰσχροὶ καὶ ἡδέως προσιενται, νομίζοντες δια την ψυχην καλοί καλείσθαι. 33. Καὶ ὁ Κριτόβουλος ἔφη· 'Ως τοὺς μὲν καλοὺς φιλήσοντός μου 13, τοὺς δ' άγαθοὺς καταφιλήσοντος, θαρρών δίδασκε τών φίλων τὰ θηρατικά. Καὶ ὁ Σωκράτης έφη "Όταν οὐν, & Κριτόβουλε, φίλος τινὶ βούλη γενέσθαι, εάσεις με κατειπείν σου πρός αὐτόν, δτι ἄγασαί τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμεῖς φίλος αὐτοῦ εἶναι; Κατηγόρει 13, έφη ο Κριτόβουλος οὐδένα γαρ οἶδα

dμέ, the subject of ποιείν) σόκ

Evector de tig, K.T.A.

10 τès δέ γε Σειρήνας. "But the Sirens at all events;" whatever might be the case with Scylla, there was no doubt about them at least. Their very name implies that they drew men (σείρα) by their songs, a fact the modern melling (Syrens) disgnises.

spelling (Syrens) disguises.

1) προσοίσοντος. Sc. εμοῦ. "On the understanding that I will not lay hands on them," a sense evidently somewhat different from that of the participle alone without Δs. This form of expression is common with such words as διανοείσθαι ώς διαλλαγησομένων.

little difficulty here, from the ambiguous sense of *aa\ds. Crito-bulus says he will only kiss the beautiful (*aa\ds): nay, replies Socrates, the (morally) beautiful will not permit it, the ugly only will do so. I will kiss the beautiful, then, says Critobulus, and hug the good (\daggerapsis) according to one commentator this is a "locus venustissimus;" it is possibly not given to every one to have such a keen eye for beauty.

19 Karnyopes. "Pray, lay this to my charge." He regards the matter as a kind of indictment laid against him. The same idea is carried out when Socrates

μισούντα τούς έπαινούντας. 34. Έλν δέ σου προσκατηγορήσω, έφη, ότι δια τὸ ἄγασθαι αὐτοῦ καὶ εὐνοῖκώς έχεις πρός αὐτόν, άρα μη διαβάλλεσθαι 14 δόξεις ύπ' έμοῦ; 'Αλλά καὶ αὐτῷ μοι, ἔφη, ἐγγύγνεται εὔνοια πρός οθς αν υπολάβω ευνοικώς έχειν πρός έμέ. Ταθτα μεν δή, έφη δ Σωκράτης, εξέσται μοι λέγειν περί σου πρός ους αν βούλη φίλους ποιήσασθαι. 'Εάν δέ μοι έτι έξουσίαν δώς λέγειν περί σού, δτι έπιμελής τε των φίλων εί και οὐδενι ούτω χαίρεις ώς φίλοις άγαθοῖς καὶ ἐπί τε τοῖς καλοῖς ἔργοις τῶν φίλων αγάλλη ούχ ήττον ή έπὶ τοῖς ἐαυτοῦ 16 καὶ ἐπὶ τοῖς άγαθοίς των φίλων χαίρεις ούδεν ήττον ή έπὶ τοίς έαυτοῦ, ὅπως τε ταῦτα γίγνηται τοῖς φίλοις, οὐκ ἀποκάμνεις μηχανώμενος, καὶ ὅτι ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν είναι νικάν τούς μεν φίλους εὖ ποιοῦντα, τοὺς δ' έχθροὺς κακώς, πάνυ αν οιμαί σοι επιτήδειον είναι με σύνθηρον των αγαθων φίλων. 36. Τί ουν, έφη δ Κριτόβουλος, έμοι τούτο λέγεις, ώσπερ ούκ ἐπὶ σοὶ ὄν 16, ὅ,τι ᾶν βούλη περί έμου λέγειν; Μά Δί ούχ ", ως ποτε έγω Ασπασίας ήκουσα: έφη γάρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας μετά μεν άληθείας τάγαθά διαγγελλούσας δεινάς είναι συνάγειν ανθρώπους είς κηδείαν, ψευδομένας δ' ούκ ώφελειν επαινούσας τούς γάρ έξαπατηθέντας δμα μισείν άλλήλους τε καὶ τὴν προμνησα-

talks of bringing a further (wpos)

charge against him.

il dea μη διαβάλλοσθαι. "You will not, I suppose, seem to be unfavourably represented by me?" Are où would imply, that such would be the case (cf. II. vi. 38), dra μη that it would not. Cf. IV. ii. 10, dra μη λατρόι, έφη, "not a physician, I suppose," to which the reply is oùn έγωγα. Below, άλλὰ καὶ αὐτῷ is elliptical: "not only not so, but even good will is

produced in me" (and therefore will be in him under similar circumstances).

16 égoroù. For geauroù, the notion of self as opposed to friends being prominent. See note on I. iv. 9.

14 Somep oùn ênt oot âr. See I. ii. 20. Here ênt oot is "in your

power."

17 Μά Δε σεχ. Βο. ουκ έπε μοί έστιν έτι αν βούλωμαι περί σοῦ λέγειν.

μένην & δή καλ έγω 18 πεισθείς δρθως έχειν ήγουμαι ούκ έξειναί μοι περί σου λέγειν ἐπαινούντι οὐδέν, ὅ,τι αν μη άληθεύω. 37. Σὺ μὲν το ἄρα, ἔφη ὁ Κριτό-3ουλος, τοιουτός μοι φίλος εί, ω Σωκρατες, οίος, αν μέν τι αυτός έχω επιτήδειου είς το φίλους κτήσασθαι, συλλαμβάνειν μοι εί δὲ μή, οὐκ ἄν ἐθέλοις πλάσας τι εὶπεῖν ἐπὶ τῆ ἐμῆ ἀφελεία. Πότερα δ' ἄν, ἔφη ὁ Σωκράτης, & Κριτόβουλε, δοκώ σοι μάλλον ώφελειν σε τὰ ψευδή ἐπαινῶν ἡ πείθων πειρᾶσθαί σε ἀγαθὸν άνδρα γενέσθαι; εί δὲ μὴ φανερὸν οὕτω σοι, ἐκ τῶνδε σκέψαι 38. εί γάρ σε βουλόμενος φίλον ποιήσαι ναυκλήρω ψευδόμενος επαινοίην, φάσκων άγαθον είναι κυβερνήτην, ο δέ μοι πεισθείς επιτρέψειε σοι την ναθν μή επισταμένο κυβερνάν, έχεις τινά ελπίδα μή αν σαυτόν τε και την ναθν απολέσαι; ή εί σοι πείσαιμι κοινή την πόλιν ψευδόμενος, ώς αν στρατηγικώ 10 τε και δικαστικώ και πολιτικώ, ξαυτήν ξπιτρέψαι, τί αν οίει σεαυτόν και την πόλιν ύπο σού 1 παθείν; ή εί τινας ίδια των πολιτών πείσαιμι ψευδόμενος, ώς όντι οίκονομικώ τε και έπιμελεί, τὰ έαυτών επιτρέψαι, άρ' οὐκ ἀν πεῖραν διδούς ἄμα τε βλαβερὸς εἴης καὶ καταγέλαστος φαίνοιο; 89. άλλὰ συντοματάτη τε καὶ ἀσφαλεστάτη καὶ καλλίστη ὁδός, ὁ Κριτόβουλε, ό,τι αν βούλη δοκείν αγαθός είναι, τοῦτο καὶ γενέσθαι ἀγαθὸν πειρᾶσθαι. "Όσαι δ' ἐν ἀνθρώποις άρεταλ λέγονται, σκοπούμενος ευρήσεις πάσας μαθήσει τε καὶ μελέτη αὐξανομένας. Έγω μεν οῦν, ὁ Κριτό-

followed by el $\delta \hat{e}$ $\mu \hat{\eta}$ instead of $\hat{e} \hat{a} x$ $\delta \hat{e}$ $\mu \hat{\eta}$.

this see note on III, vi. 4 under as dr τότε.

is that of a passive verb, to which radely is virtually equivalent. So deficies in the same of the sam

^{14 &}amp; δη καὶ ἐγώ. "Which of course (δή) I being persuaded of, as well as they." Below, in δτι &ν μη άληθένω, δτι is really a cognate accusative.

^{18 30} μέν. Nothing answers to this μέν. Below, άν μέν τι έχω and εἰ δὲ μή correspond. Cf. III. ix. 11, ἀν μὲν αὐτοὶ ἡγῶνται,

βουλε, ούτως οίμαι δείν ήμας θηρασθαι εί δε σύ πως ἄλλως γιγνώσκεις, δίδασκε. Καὶ ὁ Κριτόβουλος 'Αλλ' αἰσχυνοίμην ἄν, ἔφη, ὧ Σώκρατες, ἀντιλέγων τούτοις ούτε γὰρ καλὰ οῦτε ὰληθῆ λέγοιμ' ἄν.

CHAPTER VII.

1. Καὶ μὴν τὰς ἀπορίας γε τῶν φίλων τὰς μὲν ³ δι ἄγνοιαν ἐπειρατο γνώμη ἀκεῖσθαι, τὰς δὲ δι ἔνδειαν διδάσκων κατὰ δύναμιν ἀλλήλοις ἐπαρκεῖν. Ἐρῶ δὲ καὶ ἐν τούτοις ὰ σύνοιδα αὐτῷ ³ . ᾿Αρίσταρχον γάρ ποτε ὁρῶν σκυθρωπῶς ἔχοντα ἔοικας, ἔφη, ὡ ᾿Αρίσταρχε. βαρέως φέρειν τι χρὴ δὲ τοῦ βάρους μεταδιδύναι τοῖς φίλοις ἴσως γὰρ ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν. Καὶ ὁ ᾿Αρίσταρχος 2. ᾿Αλλὰ μήν, ἔφη, ὡ Σώκρατες, ἐν πολλῆ γὲ εἰμι ἀπορία ἐπεὶ γὰρ ἐστασίασεν ⁴ ἡ πόλις, πολλῶν φυγόντων εἰς τὸν Πειραια, συνεληλύθασιν ὡς ἐμὲ καταλελειμμέναι ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ καὶ ἀνεψιαὶ τοσαῦται, ὥστ εἶναι ² ἐν τῆ

23 τὰς ἀπορίας..τὰς μέν. This is a common form instead of τῶν ἀποριῶν τὰς μέν. Cf. Soph. Antig. 21, οὐ γὰρ τάφου νῷν τὰ κασιγνήτω Κρέων, τὸν μὰν ποοτίσας, τὸν δ' ἀτιμάσας ἔχει.

** & σύνοιδα αὐτφ. "What I know him to have said," not necessarily, I think, implying that Xenophon was present at the conversation, although some believe that it does. Below, και ημεῖs is "even we."

refers to the period of the Thirty Tyrants, when Thrasybulus moved from Phyle to Perreus, and was joined by many adherents from the upper city.

21 Sor' elvas. In an earlier note on the difference between Sere with the infinitive and indicative, I said that sore with an infinitive only expressed the capability of an event occurring as a consequence of something pre-viously stated. But it does not exclude the actual occurrence of the event, although it does not state it. Here, for instance, Aristarchus must mean that his house was actually full, not, as an abstract fact, that there were enough to fill it. In the next words robs έλευθέρους is the subject, and τεσσαρεσκαίδεκα (a somewhat un-

οἰκία τεσσαρεσκαίδεκα τοὺς ἐλευθέρους λαμβάνομεν δὲ ούτε έκ της γης ουδέν οι γαρ έναντίοι κρατούσιν αυτής ούτε άπο των οἰκιων όλιγανθρωπία γάρ έν τω ἄστει γέγονε τὰ ἔπιπλα δὲ οὐδεὶς ἀνεῖται, οὐδὲ δανείσασθαι οὐδαμόθεν ἔστιν ἀργύριον, ἀλλὰ πρότερον ἄν τίς μοι δοκεί έν τη όδω ζητών εύρειν η δανειζόμενος λαβείν. Χαλεπου μέν ουν έστιν, ω Σωκρατες, τους οικείους περιοράν ἀπολλυμένους, ἀδύνατον δὲ τοσούτους τρέφειν έν τοιούτοις πράγμασιν. 3. Ακούσας οθν ταθτα δ Σωκράτης Τί ποτέ έστιν, έφη, ότι ὁ Κεράμων μέν πολλούς τρέφων οὐ μύνον ἐαυτῷ τε καὶ τούτοις τὰ ἐπιτήδεια δύναται παρέχειν, ἀλλὰ καὶ περιποιείται τοσαῦτα, ὥστε καὶ πλουτείν 38, σὺ δὲ πολλοὺς τρέφων δέδοικας, μὴ δι ἔνδειαν τῶν ἐπιτηδείων ἄπαντες ἀπόλησθε ; "Οτι νη Δί 17, έφη, δ μεν δούλους τρέφει, εγώ δε έλευθέρους. 4. Καὶ πότερου, ἔφη, τοὺς παρὰ σοὶ έλευθέρους οἶει βελτίους εἶναι ἡ τοὺς παρά Κεράμωνι δούλους; Έγω μεν οίμαι, έφη, τούς παρά έμοὶ ελευθέρους. Ούκουν, έφη, αλσχρον του μεν από των πονηροτέρων εύπορείν, σè δè πολλφ βελτίους έχοντα έν απορίαις είναι; Νη Δί, έφη ο μέν γάρ τεχνίτας τρέφει, έγω δέ έλευθερίως πεπαιδευμένους. 5. Αρ' ουν, έφη, τεχνίταί είσιν οι χρήσιμόν τι ποιείν έπιστάμενοι; Μάλιστά γε, έφη. Οὐκοῦν χρήσιμά γ' ἄλφιτα; Σφόδρα γε. Τί δὲ ἄρτοι; Οὐδὲν ἦττον. Τί γάρ; ἔφη, ἱμάτιά τε άνδρεια και γυναικεία και χιτωνίσκοι και χλαμύδες και έξωμίδες; Σφόδρα γε, έφη, καὶ πάντα ταῦτα χρήσιμα.

usual use for recrapacealdera)
the predicate: "the free persons
were fourteen."

26 Sore kal adouted. "As to

be quite rich."

27 νη Δί', έφη. Some of the commentators alter this to μὰ Δία, the usual form in negative replies.

Cf. I. iv. 9, Mà $\Delta \ell$ où yàp ôpô roùs aupious. Here, at first sight, the sense appears to be, "No, it is no disgrace," &c., where μ à $\Delta \ell a$ would be usual. But perhaps the meaning is, "well, of course he is well off," inferred from the previous words.

"Επειτα, έφη, οι παρά σοὶ τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιείν; Πάντα μεν ούν 30, ώς εγώμαι. 6. Είτ' ούκ οίσθα, ότι ἀφ' ένὸς μὲν τούτων, ἀλφιτοποιίας, Ναυσικύδης οὐ μόνον ἐαυτόν τε καὶ τοὺς οἰκέτας τρέφει ἀλλὰ πρός τούτοις καὶ ὖς πολλάς καὶ βοῦς, καὶ περιποιείται τοσαθτα, ώστε καὶ τῆ πόλει πολλάκις λειτουργείν 10, άπὸ δὲ ἀρτοποιίας Κύρηβος τήν τε οἰκίαν πασαν διατρέφει καὶ ζή δαψιλώς, Δημέας δὲ ὁ Κολλυτεύς * ἀπὸ γλαμυδουργίας, Μένων δ' ἀπὸ χλανιδοποιίας, Μεγαρέων δ' οἱ πλεῖστοι ἀπὸ ἐξωμιδοποιίας διατρέφονται; Νη Δί', ἔφη ούτοι μὲν γὰρ ώνούμενοι βαρβάρους ἀνθρώπους έχουσιν, ώστ' αναγκάζειν έργάζεσθαι α καλώς έχει, έγω δ' έλευθέρους τε και συγγενείς. 7. Επειτ', έφη, ὅτι ἐλεύθεροί τ' εἰσὶ καὶ συγγενεῖς σοι, οἴει χρῆναι μηδέν αὐτοὺς ποιείν ἄλλο ή ἐσθίειν καὶ καθεύδειν; πότερον καὶ τῶν ἄλλων ἐλευθέρων τοὺς οὕτω ζῶντας ἄμεινον διάγοντας όρφς καὶ μᾶλλον εὐδαιμονίζεις, ή τούς, δ έπίστανται χρήσιμα πρός τον βίον, τούτων έπιμελομένους; ή την μέν άργιαν και την άμελειαν αισθάνη τοις άνθρώποις πρός τε τὸ μαθείν à προσήκει ἐπίστασθαι καὶ πρὸς τὸ μνημονεύειν α αν μάθωσι καὶ πρὸς τὸ ύγιαίνειν τε καλ ίσχύειν τοις σώμασι καλ πρός τὸ κτήσασθαί τε καὶ σώζειν τὰ χρήσιμα πρὸς τὸν βίου ώφέλιμα όντα 11, την δὲ ἐργασίαν καὶ την ἐπιμέλειαν

*Nay, they know all." Mèr σον is often corrective of a person's statement. Cf. Plato, Crito 44 B, ώτ ἀτοπον τὸ ἐνύπνιον. Έναργὲς μὲν σον, "nay rather," &c.

29 bore καί.. λειτουργείν. Natisicydes was not only able to maintain his family, but also (καί) to undertake certain public burdens, such as trierarchies, &c. See Smith's Dict. of Antiq. under λειτουργία.

δ Κολλυτεύs. Collytus was one of the δημοι of Attica. It was in the centre of Athens, near the Agora and Pnyx.

is to be explained in very much the same way as χρησιμώτερον νομίζουσι χρήματα ἡ άδελφοδε (II. iii. 1), where see the note. The sense is, "you notice idleness and carelessness to be useful things."

οὐδὲν χρήσιμα; 8. ἔμαθον δὲ * α φῆς αὐτὰς ἐπίστασθαι πότερον ώς ούτε χρήσιμα δυτα πρός του βίου ούτε ποιήσουσαι αὐτῶν οὐδέν, ή τοὐναντίον, ὡς καὶ ἐπιμελησόμεναι τούτων καλ ώφεληθησόμεναι ἀπ' αὐτῶν; ποτέρως γὰρ ἂν μᾶλλον ἄνθρωποι σωφρονοῖεν, ἀργοῦντες, ή των χρησίμων επιμελούμενοι; ποτέρως δ άν δικαιότεροι είεν, εί εργάζοιντο, ή εί αργούντες βουλεύοιντο περί τῶν ἐπιτηδείων; θ. ἀλλά καὶ νῦν 3 μέν, ώς έγώμαι, ούτε σύ έκείνας φιλείς ούτε έκείναι σέ σύ μέν ήγούμενος αὐτὰς ἐπιζημίους είναι σεαυτῷ, ἐκείναι δὲ σὲ δρώσαι άχθόμενον έφ' έανταις. Έκ δὲ τούτων κίνδυνος μείζω τε ἀπέχθειαν γύγνεσθαι καὶ τὴν προγεγονυῖαν χάριν μειούσθαι. 'Εὰν δὲ προστατήσης, δπως ἐνεργοὶ ώσι, σὺ μὲν ἐκείνας φιλήσεις, ὁρῶν 1 ἀφελίμους σεαυτῷ ούσας, ἐκείναι δὲ σὲ ἀγαπήσουσιν, αἰσθόμεναι χαίροντά σε αὐταῖς, τῶν δὲ προγεγονυιῶν εὐεργεσιῶν ἦδιον μεμνημένοι τὴν ἀπ' ἐκείνων ** χάριν αὐξήσετε καὶ ἐκ τούτων φιλικώτερου τε καὶ ρίκειότερου άλλήλοις έξετε. 10. Εί μεν τοίνυν αισχρόν τι έμελλον εργάσασθαι, θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἢν' νῦν δὲ ἃ μὲν δοκεῖ κάλλιστα καὶ πρεπωδέστερα 17 γυναικὶ είναι ἐπίστανται

and above this (sal) in your present circumstances."

γίγνεσθαι. The infinitive depends on κίνδυνος. Cf. Xen. Anab. V. i. 6, κίνδυνος εδν πολλούς ἀπόλλυσθαι. A more usual construction is μή and the sub-

innctive or optative.

The present participle, "while seeing;" αἰσθομένας the acrist, "when they have noticed that you are pleased with them."

γεσιών. There is no opposition here between ἐκείνων and τούτων; for ἐκ τούτων only means " in consequence of this." Below, for προσιρετέον ἢν without ἄν, see a note on I. iii. 8 under καλώς έχειν.

³⁷ πρεπωδέστερα. "More suited for a woman (than any thing else)."

is πότερον δέ ξμαθον ταῦτα ἃ φής .... ώς οῦτε διτα χρήσιμα ... οῦτε ὡς (αὐταὶ) ποιήσουσαι, κ.τ.λ., where of course διτα is the accusative agreeing with the object, and ποιήσουσαι the nominative agreeing with the subject, of ξμαθον.

ώς ξοικε πάντες δὲ ἃ ἐπίστανται ῥῷστά τε καὶ τάχιστα καὶ κάλλιστα καὶ ήδιστα έργάζονται. Μὴ οὐν ὅκνει, έφη, ταθτα εἰσηγεῖσθαι αὐταῖς, ἄ σοί τε λυσιτελεῖ κἀκείναις, καί, ώς είκος, ήδέως υπακούσονται. 11. 'Αλλά, νη τούς θεούς, έφη ὁ 'Αρίσταρχος, ούτως μοι δοκείς καλώς λέγειν, & Σώκρατες, ώστε πρόσθεν μέν ού προσιέμην δανείσασθαι, είδώς, δτι άναλώσας δ.τι άν λάβω οὐχ ἔξω ἀποδοῦναι, νῦν δέ μοι δοκῶ 38 εἰς ἔργων

άφορμην υπομένειν αυτό ποιησαι.

12. Έκ τούτων δὲ ἐπορίσθη μὲν ἀφορμή, ἐωνήθη 30 δὲ ἔρια καὶ ἐργαζόμεναι 10 μὲν ἡρίστων, ἐργασάμεναι δε εδείπνουν, ίλαραλ δε άντι σκυθρωπών ήσαν και άντι ύφορωμένων έαυτας " ήδέως άλλήλας έώρων και αί μεν ώς κηδεμόνα εφίλουν 42, ο δε ώς ώφελίμους ήγάπα. Τέλος δὲ ἐλθὼν πρὸς τὸν Σωκράτην χαίρων διηγείτο ταθτά τε καὶ ὅτι αἰτιῶνται αὐτὸν μόνον τῶν ἐν τῆ οἰκία άργου έσθίειν. 13. Καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη Είτα οὐ λέγεις αὐταῖς τὸν τοῦ κυνὸς λόγον; φασὶ γάρ, ὅτε φωνήεντα ήν τὰ ζῶα, τὴν ὄῖν πρὸς τὸν δεσπότην εἰπεῖν Θαυμαστόν ποιείς, δε ήμιν μέν ταίς και ξριά σοι και άρνας καὶ τυρὸν παρεχούσαις οὐδὲν δίδως, ὅ,τι ἀν μὴ

28 νῦν δέ μοι δοκῶ. The construction is vûr dé por done? vropéνειν ποιήσαι αὐτὸ (80. δανείσασθαι) eis apopuny (as a groundwork, starting point for).

20 εωνήθη. The word is used passively, although eréopar is a deponent verb. Cf. Plato de Leg. 850 Δ, τὸ δὲ ώνηθὲν ἡ πραθέν.

40 έργαζόμεναι. The difference in the tenses is to be noticed: Aristarchus' kinswomen worked at breakfast, and dined after work PERSONAL PROPERTY.

41 άντὶ ὑφορωμένων ξαυτάς. "Instead of (being) persons regarding each other with suspicion." For ξαυτάς and ἀλλήλας see II. vi. 20.

48 εφίλουν. Φιλείν and άγαπαν are no doubt used in their distinctive senses. The former implies warm passionate love; the latter a kindly regard, the sentiment Aristarchus would naturally feel for his kinswomen. Hence the common use of ayawar in the sense of "to be content with any thing." Below, airiwrrai might have been in the optative mood after dinyeiro, but the words run as though they were a direct relation of facts not depending on a verb of narration. Cf. Thucyd. iv. 12, έγνω δτι οί Αθηναίοι ούδών ένδώσουσιν.

ἐκ τῆς γῆς λάβωμεν, τῷ δὲ κυνί, δς οὐδὲν τοιοῦτόν σοι παρέχει, μεταδίδως οὖπερ αὐτὸς ἔχεις σίτου. 14. Τὸν κύνα οὖν ἀκούσαντα εἰπεῖν Ναὶ μὰ Δία το ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ καὶ ὑμᾶς τα ἀντὰς σώζων, ὥστε μήτε ὑπὰ ἀνθρώπων κλέπτεσθαι μήτε ὑπὸ λύκων ἀρπάζεσθαι, ἐπεὶ ὑμεῖς γε, εἰ μὴ ἐγὼ προφυλάττοιμι ὑμᾶς, οὐδὰ ἀν νέμεσθαι δύναισθε, φοβούμεναι, μὴ ἀπόλησθε. Οὕτω δὴ λέγεται καὶ τὰ πρόβατα συγχωρῆσαι τὸν κύνα προτιμᾶσθαι. Καὶ σὰ οὖν ἐκείναις λέγε, ὅτι ἀντὶ κυνὸς εἰ φύλαξ καὶ ἐπιμελητής, καὶ διὰ σὲ οὐδὰ ὑφὰ ἐνὸς ἀδικούμεναι ἀσφαλῶς τε καὶ ἡδέως ἐργαζόμεναι ζῶσιν.

CHAPTER VIII.

1. "Αλλον δέ ποτε ἀρχαῖον ἐταῖρον διὰ χρόνου ἰδών, Πόθεν, ἔφη, Εὔθηρε, φαίνη; 'Τπὸ μὲν τὴν κατάλυσιν" τοῦ πολέμου, ἔφη, ὁ Σώκρατες, ἐκ τῆς ἀποδημίας, νυνὶ μέντοι " αὐτόθεν " ἐπειδὴ γὰρ ἀφηρέθημεν τὰ ἐν τῆ ὑπερορία κτήματα, ἐν δὲ τῆ 'Αττικῆ ὁ πατήρ μοι οὐδὲν

43 Na! μὰ Δία. "Yes by Jupiter (our master is right), for." This is not the reply to any question, or νη Δία would have been found, no doubt, as usual.

well as your wool," &c. Below, in μη ἀπόλησθε, the subjunctive gives a less hypothetical view of the matter than ἀπόλοισθε would, and so puts the risk of perishing more vividly forward, as certain to occur if the sheep were left without the dog. Kübner quotes Anab. I. iii. 17, δανοίην ἀν μη ήμῶς καταδύση.

to the end of the Peloponnesian

war, when the Spartans granted peace to the Athenians on condition of evacuating all the foreign possessions of the state, and confining themselves within the limits of their own territory.

** μέντοι. This corresponds to ὑπὸ μὲν, κ.τ.λ. Αὐτόθεν is "from the city." Cf. Plato de Rep. 567 E, τοὺς δὰ αὐτόθεν, opposed to τοὺς ξενικούς. For the case of ἔχοντα see I. i. 9.

not the same as above. Here it is "at once," "from this very moment." Cf. Plato, Symp. 213 A, ἀλλά μοι λέγετε αὐτόθεν.

κατέλιπεν, αναγκάζομαι νῦν ἐπιδημήσας τῷ σώματι έργαζόμενος τὰ ἐπιτήδεια πορίζεσθαι δοκεῖ δέ μοι τούτο κρείττον είναι ή δέεσθαί τινος ανθρώπων, άλλως τε καὶ μηδὲν ἔχοντα ἐφ' ὅτφ ᾶν δανειζοίμην. 2. Καὶ πόσον χρόνον οἴει σοι, ἔφη, τὸ σῶμα ἰκανὸν εἶναι μισθού τὰ ἐπιτήδεια ἐργάζεσθαι; Μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐ πολύν χρόνου. Καὶ μήν, έφη, δταν γε πρεσβύτερος γένη, δήλον, ότι δαπάνης μεν δεήση, μισθον δε ούδείς σοι θελήσει των του σώματος έργων διδόναι. 3. Αληθή λέγεις, έφη. Οὐκοῦν, έφη, κρεῖττόν ἐστιν αὐτόθεν τοῖς τοιούτοις των έργων επιτίθεσθαι, α και πρεσβυτέρφ γενομένω ἐπαρκέσει, καὶ προσελθόντα τω τῶν πλείονα χρήματα κεκτημένων, τῷ δεομένο 48 τοῦ συνεπιμελησομένου, ἔργων τε ἐπιστατοῦντα καὶ συγκομίζοντα καρπούς και συμφυλάττοντα την ούσιαν ώφελούντα άντωφελεισθαι. 4. Χαλεπώς αν, έφη, έγώ, ω Σώκρατες, δουλείαν υπομείναιμι. Καλ μην οί γε έν ταίς πόλεσι προστατεύοντες και των δημοσίων ἐπιμελόμενοι οὐ δουλοπρεπέστεροι ένεκα τούτου, άλλ' έλευθεριώτεροι νομίζονται. 5. "Ολως μήν, έφη, & Σώκρατες, τὸ ὑπαίτιον είναι τινι οὐ πάνυ προσίεμαι. Καὶ μήν, έφη, Εύθηρε, οὐ πάνυ γε ράδιον έστιν ευρείν έργου, εφ' φ ούκ ἄν τις αἰτίαν έχου χαλεπον γαρ ούτω τι ποιήσαι, ώστε μηδεν άμαρτείν, χαλεπον δε και άναμαρτήτως τι ποιήσαντα μη άγνώμονι κριτή περιτυχείν, έπει και οις νυν εργάζεσθαι ο φής, θαυμάζω ει ράδιον εστιν άνεγκλητον διαγίνεσθαι. 6. Χρη ουν πειράσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν καὶ τῶν πραγμάτων ὅσα μὲν δύνασαι ποιεῖν ὑπομένειν,

⁴⁰ τῷ δεομένῳ. "Who wants some one to help him in looking after his property." Cf. II. ii. 4, τούτου γε τῶν ἀπολυσόντων μεσταί τὰν αὶ όδοί.

⁴⁹ ols νῦν ἐργάζεσθαι. "Blameless in those matters at which you say you work." Below, τούτων, the plural, follows the singular ἔτι.

όσα δὲ μὴ δύνασαι φυλάττεσθαι, ὅ,τι δ' αν πράττης, τούτων ώς κάλλιστα καὶ προθυμότατα ἐπιμελεῖσθαι ούτου γάρ ήκιστα μέν σε οίμαι έν αίτία είναι, μάλιστα δὲ τῆ ἀπορία βοήθειαν εὐρεῖν, ῥᾶστα δὲ καὶ ἀκινδυνότατα ζήν καὶ εἰς τὸ γήρας διαρκέστατα.

CHAPTER IX.

1. Οίδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ Κρίτωνος ἀκούσαντα, ὡς χαλεπου ο βίος " 'Αθήνησιν είη ανδρί βουλομένω τα εαυτού πράττειν. Νύν γάρ, έφη, έμε τινες είς δίκας άγουσιν, ούχ ότι άδικοθνται ύπ' έμου, άλλ' ότι νομίζουσιν ήδιον ἄν με ἀργύριον τελέσαι ή πράγματα έχειν. Καὶ ὁ Σωκράτης 2. Είπέ μοι, ἔφη, ὡ Κρίτων, κύνας δὲ τρέφεις, ΐνα σοι τοὺς λύκους ἀπὸ τῶν προβάτων ἀπερύκωσι; Καὶ μάλα, ἔφη μᾶλλον γάρ μοι λυσιτελεί τρέφειν ή μή. Ούκ αν ούν θρέψαις και άνδρα, όστις εθέλοι τε καλ δύναιτό σου απερύκειν τούς έπιχειρούντας άδικείν σε; 'Ηδέως γ' άν, έφη, εί μη φοβοίμην, όπως μη ει έπ' αὐτόν με τράποιτο. 3. Τί δ'; έφη, ούχ όρᾶς, ότι πολλφ ήδιόν έστι χαριζόμενον οίφ σοι ἀνδρι τ ή ἀπεχθόμενον ώφελεισθαι; εθ ίσθι, δτι είσιν ενθάδε των τοιούτων 12 ανδρών οι πάνυ αν φιλοτιμηθείεν φίλφ σοι χρήσθαι.

4. Καὶ ἐκ τούτων ἀνευρίσκουσιν 'Αρχέδημον, πάνυ

43 ele vel àrôpi. This is a com-

mon attraction, for olos el ov. Cf. Plato, Symp. 220 B, act note beros wdyou ofou deworkrou. This is very similar to the attraction usual with Sowep. Cf. also IV. viii. 2, olor byleiar & paune.

*2 τῶν τοιούτων. The genitive

depends on of.

⁵⁴ χαλεπόν δ βίοι. Cf. II. ü. 1.

Φ1 φοβοίμην, δπως μή. This is a less common construction than μή alone. Cf. Demosth. Philip. iii. p. 180, δέδοικα δπως μή πάντα άμα ποιείν ήμεν ανάγκη γένηται.

μέν ίκανὸν είπεῖν τε καὶ πράξαι, πένητα δέ οὐ γάρ ήν οίος από παυτός κερδαίνειν, άλλα, φιλόχρηστός τε καί ευφυέστερος ών 4 άπο των συκοφαντών λαμβάνειν. Τούτφ οὖν ὁ Κρίτων, ὁπότε συγκομίζοι ἡ σῖτον ἡ έλαιον ή οίνον ή έρια ή άλλο τι τών έν άγρφ γυγνομένων χρησίμων πρὸς τὸν βίον, ἀφελών ἔδωκε 44, καλ όπότε θύοι, ἐκάλει, καὶ τὰ τοιαθτα πάντα ἐπεμελεῖτο. 5. Νομίσας δὲ ὁ ᾿Αρχέδημος ἀποστροφήν οἱ τὸν Κρίτωνος οίκον μάλα περιείπεν αὐτόν καὶ εὐθὺς τῶν συκοφαντούντων τον Κρίτωνα άνευρήκει ** πολλά μεν άδικήματα, πολλούς δε έχθρούς, και προσεκαλέσατο είς δίκην δημοσίαν 17, εν ή αὐτὸν έδει κριθήναι, ό,τι δεῖ παθείν ή ἀποτίσαι. 6. 'Ο δέ, συνειδώς αύτῷ πολλά καλ πονηρά, πάντ' ἐποίει, ώστε ἀπαλλαγήναι τοῦ 'Αρχεδήμου. 'Ο δὲ 'Αρχέδημος οὺκ ἀπηλλάττετο, ἔως τόν τε Κρίτωνα άφηκε και αὐτῷ ** χρήματα έδωκεν. 7. Έπει δε τουτό τε και άλλα τοιαυτα ο Αρχέδημος διεπράξατο, ήδη τότε, ώσπερ, δταν νομεύς άγαθὸν κύνα

well fitted to get money out of the informers." Archedemus turned the tables on these people, and instead of letting Crito be attacked, he attacked them. The comparative is often used in this sense, of possessing a certain quality more than most persons. It also has the sense of "more than is right." Cf. Thucyd. viii. 84, 6 & abbadiorepor rive drespipers, "in too self-willed a manner."

in the text, because, he says, that after outre, ore, x.r.A., the imperfect is used with or without as to express what generally happens, but the sorist requires as. So Anab. II. iii. 11, et re sore decois, frances as. But I have

not followed his reading, because I am not absolutely certain that the sorist is never used without ar.

seems used to express the quickness of Archedemus' discovery:
"he in a moment discovered;"
a moment had barely passed and
he had found out what he did
find. Sauppe compares Cyrop. I.
iv. 5, ταχὸ δὲ καὶ τὰ ἐν τῷ παραδείσφ θηρία ἀνηλώκει.

³⁷ δίκην δημοσίαν. That is, γραφήν, a criminal prosecution (not a private action), where the penalty would be bodily punishment (παθείν) or a fine paid (ἀποτίσαι). Below, the reason of the difference in the tenses in ἀναλλαγήναι and ἀπηλλάττετο is

obvious.

** είτψ, Sc. to Archedêmus.

έχη, καὶ οἱ ἄλλοι νομεῖς βούλονται πλησίον αὐτοῦ τὰς άγελας ίστάναι, ίνα του κυνός άπολαύωσιν, ούτω καί Κρίτωνος πολλοί των φίλων έδέοντο και σφίσι παρέχειν φύλακα τον 'Αρχέδημον. 8. 'Ο δὲ 'Αρχέδημος τῶ Κρίτωνι ἡδέως ἐχαρίζετο, καὶ οὐχ ὅτι ** μόνος ὁ Κρίτων εν ήσυχία ην, άλλα και οι φιλοι αυτοῦ ει δέ τις αὐτῷ τούτων, οῖς ἀπήχθετο, ὀνειδίζοι, ὡς ὑπὸ Κρίτωνος ωφελούμενος κολακεύοι αὐτόν Πότερον οὖν, έφη δ Αρχέδημος, αλσχρόν έστιν εύεργετούμενον υπό χρηστών ανθρώπων και αντευεργετούντα τους μέν τοιούτους φίλους ποιείσθαι, τοίς δὲ πονηροίς διαφέρεσθαι, ή τούς μεν καλούς κάγαθούς άδικείν πειρώμενον έχθρούς ποιείσθαι, τοίς δὲ πονηροίς συνεργούντα πειρασθαι φίλους ποιείσθαι και χρησθαι τούτοις αντ' έκείνων; έκ δὲ τούτου εἶς τε τῶν Κρίτωνος φίλων 'Αρχέδημος ην και ύπο των άλλων Κρίτωνος φίλων *ѐтиµа̂то.*

CHAPTER X.

1. Οίδα δὲ καὶ Διοδώρφ αὐτὸν ἐταίρφ ὅντι τοιάδε διαλεχθέντα Εἰπέ μοι, ἔφη, ῷ Διοδώρε, ἄν τίς σοι ες τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾶ, ἐπιμελῆ, ὅπως ἀνακομίση; 2. Καὶ ἄλλους γε νη Δί', ἔφη, παρακαλῶ, σῶστρα τούτοι ἀνακηρύσσων. Τί γάρ; ἔφη, ἐάν τίς σοι κάμνη τῶν οἰκετῶν, τούτου ἐπιμελῆ καὶ παρακαλεῖς ἰατρούς, ὅμως μη ἀποθάνη; Σφόδρα γ', ἔφη. Εἰ δὲ τίς σοι τῶν γνωρίμων, ἔφη, πολὺ τῶν οἰκετῶν χρησιμώτερες ὅν, κινδυνεύει δι' ἔνδειαν ἀπολέσθαι, οὐκ οἴει σοι ἄξιον

^{**} οὐχ ὅτι. Cf. l. vi. 11. The ** åν τίς σω. "If you find full sentence here would be οὐ that any one runs away." The λέγω ὅτι μόνος, κ.τ.λ. Cf. Plato, dative is that of the indirect oblive. 219 Ε, οὐχ ὅτι πολλάκις ject, or general relationship. λέγομεν, ἀλλά, κ.τ.λ.

είναι ἐπιμεληθήναι, ὅπως διασωθή; 3. καὶ μὴν *1 οἰσθά γε, ότι οὺκ ἀγνώμων ἐστὶν Ερμογένης, αἰσχύνοιτο δ' άν, εί ωφελούμενος ύπο σου μή άντωφελοίη σε καίτοι τὸ ὑπηρέτην ἐκόντα τε καὶ εὔνουν καὶ παράμονον καὶ τὸ κελευόμενον ίκαυὸν ποιείν έχειν καὶ μὴ μόνον τὸ κελευόμενον ίκανὸν όντα ποιείν, άλλα δυνάμενον καί άφ' έαυτοῦ χρήσιμον είναι καὶ προνοείν καὶ προβουλεύεσθαι πολλών οἰκετών οἶμαι ἀντάξιον εἶναι. 4. Οί μέντοι αγαθοί οἰκονόμοι, δταν τὸ πολλοῦ ἄξιον μικροῦ έξη πρίασθαι, τότε φασί δείν ώνείσθαι νύν δε δια τά πράγματα ** εὐωνυτάτους ἔστι φίλους ἀγαθοὺς κτήσασθαι. 5. Καὶ ὁ Διόδωρος 'Αλλά καλῶς γε, ἔφη, λέγεις, ω Σώκρατες, και κέλευσον έλθειν ώς έμε τον Έρμογένην. Μὰ Δί, ἔφη, οὐκ ἔγωγε νομίζω γὰρ οὕτε σοὶ κάλλιου είναι τὸ καλέσαι ἐκείνου τοῦ αὐτὸν ἐλθεῖν 63 πρός έκεινου, ούτε έκεινο μείζου άγαθου το πραχθήναι ταθτα ή σοί. β. Οθτω δη δ Διόδωρος ώχετο πρός του Ερμογένην και οὐ πολύ τελέσας εκτήσατο φίλον, δς έργον είχε σκοπείν, ό,τι αν ή λέγων ή πράττων ώφελοίη τε καὶ εὐφραίνοι Διόδωρον.

41 καl μήν. "And certainly;"

not, I think, "and yet."

your going yourself." Of course abres could not be used, because the whole clause depends on rout(w. Below, toyou elger is "made it his own business." Breitenbach quotes Agesil. xi. 12, toyou elger anappour tà têr solenier.

to the present state of affairs," under the Thirty Tyrants, I suppose, when there was great social distress, and it was easy therefore to secure friends at small outlay, by helping them.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

AIIOMNHMONETMATA.

BOOK III.

CHAPTER I.

1. "Οτι δὲ τοὺς δρεγομένους τῶν καλῶν ἐπιμελεῖς ών δρέγοιντο 4 ποιών ωφέλει, νθν τοθτο διηγήσομαι. ακούσας γάρ ποτε Διονυσόδωρον είς την πόλιν ήκειν έπαγγελλόμενον στρατηγείν διδάξειν, έλεξε πρός τινα των ξυνόντων, δυ ήσθάνετο βουλόμενον τής τιμής ταύτης εν τη πόλει τυγχάνειν 2. Αλσχρον μέντοι, ω νεανία, του βουλόμενον έν τη πόλει στρατηγείν, έξον τούτο μαθείν, άμελησαι αὐτού, καὶ δικαίως αν ούτος ύπὸ τῆς πόλεως ζημιοῖτο πολύ μᾶλλον, ἡ εἴ τις ἀνδριάντας εργολαβοίη μη μεμαθηκώς ανδριαντοποιείν. Ολης γάρ της πόλεως έν τοις πολεμικοίς κινδύνοις έπιτρεπομένης τῷ στρατηγος, μεγάλα τά τε ἀγαθὰ κατορθούντος αὐτού καὶ τὰ κακὰ διαμαρτάνοντος εἰκὸς γύγνεσθαν πώς οὖν οὐκ ἄν δικαίως ὁ τοῦ μὲν μανθάνειν τοῦτο ἀμελῶν, τοῦ δὲ αἰρεθηναι ἐπιμελόμενος ζημιοῖτο; Τοιαθτα μέν δη λέγων έπεισεν αθτον ελθόντα μανθάνειν. 4. Έπει δε μεμαθηκώς ήκε, προσέπαιζεν " αὐτῷ

wpoweres(ev. If the imper-

fect be right here, it implies that Socrates repeated his joke, as a man is inclined to do when he thinks he has a good one.

^{*} δε δρέγοιετο. An optative of indefinite frequency. Below, εἰσχρὸν μέντοι is "assuredly it is disgraceful."

λέγων Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὢ ἄνδρες, ὥσπερ "Ομηρος τὸν 'Αγαμέμνονα γεραρον " έφη είναι, και ούτω δδε στρατηγείν μαθών γεραρώτερος φαίνεσθαι; καὶ γὰρ ὥσπερ ὁ κιθαρίζειν μαθών, καὶ ἐὰν μὴ κιθαρίζη, κιθαριστής ἐστι, και ὁ μαθών ιασθαι, καν μη ιατρεύη, όμως ιατρός έστιν, ούτω καὶ όδε ἀπὸ τούδε τού χρόνου διατελεῖ στρατηγὸς ών, κάν μηδείς αὐτὸν έληται ὁ δὲ μὴ ἐπιστάμενος οὔτε στρατηγός ούτε ἰατρός ἐστιν, οὐδὲ ἐὰν ὑπὸ πάντων ανθρώπων αίρεθη. 5. 'Ατάρ, έφη, Ινα καί, έαν ημών 67 τις ταξιαρχή ή λοχαγή σοι, ἐπιστημονέστεροι τῶν πολεμικών ώμεν, λέξον ήμιν, πόθεν ήρξατό σε διδάσκειν την στρατηγίαν. Καὶ ός Ἐκ τοῦ αὐτοῦ, ἔφη, εἰς δπερ καὶ ἐτελεύτα τὰ γὰρ τακτικὰ ἐμέ γε καὶ ἄλλο οὐδὲν ἐδίδαξεν. 6. Αλλά μήν, ἔφη ὁ Σωκράτης, τοῦτό γε πολλοστου μέρος έστι στρατηγίας και γάρ παρασκευαστικόν τών είς του πόλεμου του στρατηγου είναι χρή καὶ ποριστικὸν τῶν ἐπιτηδείων τοῖς στρατιώταις καὶ μηχανικόν καὶ έργαστικόν καὶ ἐπιμελή καὶ καρτερικόν και άγχίνουν και φιλόφρονά τε και ώμόν, και άπλουν τε καὶ ἐπίβουλον, καὶ φυλακτικόν τε καὶ κλέπτην, καὶ προετικὸν καὶ ἄρπαγα, καὶ φιλόδωρον καὶ πλεονέκτην, καὶ ἀσφαλή καὶ ἐπιθετικόν, καὶ ἄλλα πολλά και φύσει και έπιστήμη δεί τον εθ στρατηγήσοντα έχειν. 7. Καλον δέ και το τακτικον είναι πολύ γὰρ διαφέρει στράτευμα τεταγμένον ἀτάκτου ωσπερ λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ξύλα καὶ κέραμος ἀτάκτως μὲν ἐρριμμένα * οὐδὲν χρήσιμά ἐστιν, ἐπειδὰν

Helow, in και γάρ, και seems to belong to δ κιθαρίζειν μαθών in the sense of "both;" as also in § 6. Kühner notices that the agrist μαθών refers to the simple act of having once learnt; whereas the perfect μεμαθηκώς above implies the having learnt, and retaining

the knowledge.

that beyond your being the more skilful (καί) we may be," &c., so that the sense is the same as if the words had been for καὶ ἡμεῖς ἐἀν, κ.τ.λ. Below, ἐμέ γε is " me at least," whatever he taught others.

** ἐρβιμμένα. Although the

δὲ ταχθή κάτω μὲν καὶ ἐπιπολής τὰ μήτε σηπόμενα μήτε τηκόμενα, οί τε λίθοι και ὁ κέραμος, ἐν μέσφ δὲ αι τε πλίνθοι και τα ξύλα, ώσπερ εν οικοδομία συντίθεται τότε γύγνεται πολλοῦ ἄξιον κτημα οἰκία. 8. 'Αλλὰ πάνυ, έφη ο νεανίσκος, δμοιον, & Σώκρατες, είρηκας. καὶ γὰρ ἐν τῷ πολέμω τούς τε πρώτους αρίστους δεί τάττειν και τούς τελευταίους, εν δε μέσφ τούς χειρίστους, ΐνα ύπὸ μὲν τῶν 60 ἄγωνται, ὑπὸ δὲ αὖ τῶν ώθῶνται. 9. Εἰ μὲν τοίνυν 7°, ἔφη, καὶ διαγυγυώσκειν σε τους άγαθους και τους κακους εδίδαξεν εί δε μή, τί σοι όφελος ών έμαθες; οὐδὲ γὰρ εἴ σε ἀργύριον ἐκέλευσε πρώτον μέν καὶ τελευταίον τὸ κάλλιστον τάττειν. έν μέσφ δε το χείριστον, μη διδάξας διαγυγνώσκειν τό τε καλου και το κίβδηλου, ούδευ αν σοι όφελος ήν. 'Αλλά μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἐδίδαξεν ἄστε αὐτοὺς ἄν ἡμᾶς δέοι τούς τε άγαθούς και τούς κακούς κρίνειν. 10. Τί ούν οὐ σκοπούμεν, έφη, πώς ἄν αὐτών μὴ διαμαρτάνοιμεν; Βούλομαι, έφη ὁ νεανίσκος. Οὐκοῦν, έφη, εἰ μεν αργύριον δέοι αρπάζειν, τους φιλαργυρωτάτους πρώτους καθιστάντες όρθως αν τάττοιμεν; "Εμουγε δοκεί. Τί δὲ τοὺς κινδυνεύειν μέλλοντας "; ἄρα τοὺς φιλοτιμοτάτους προτακτέον; Ούτοι γούν είσιν, έφη, οί

neuter, as the grammarians say, is the least worthy gender, yet it is often used, as here, for the adjective or participle, when the substantives are of different genders. Herodotus has adviva mal the methods nexpression pairer. For our ideral, which agrees with the last of the subjects (the fold), cf. Demosth. p. 218, \$\dark{d} \dark{d} \dark

of the article of. Plato, Phaedr. 263 B, ἐν μὲν ἄρα τοῖς συμφωνοῦ-

mer, èr bè toîs ob.

7. El μὸν τοίνυν. The sentence is not completed, and eð έχει or the like must be added. Cf. Anab. VII. i. 31, ἡν μὸν δυνώμεθα παρ' ὁμῶν ἀγαθόν τι εὐρίσκεσθαι, εἰ δὲ μἡ, κ.τ.λ. Also St. Luke's Gospel xiii. 9.

71 τοδε κινδυνεύειν μέλλοντας. Sc. φήσομεν ποιήσαι δείν οτ something of the kind. Or perhaps λέγεις in the sense of "say about," as in Plato, Apol. 9 A, φαίνεται τοῦτο οὐ λέγεις τὸν Σωκράτη, where see Stallbaum's note.

ἔνεκα ἐπαίνου κινδυνεύειν ἐθέλοντες οὐ τοίνυν οὖτοί γε ἄδηλοι, ἀλλ' ἐπιφανεῖς πανταχοῦ ὅντες εὐαίρετοι ἀν εἶεν. 11. ᾿Ατάρ, ἔφη, πότερά σε τάττειν μόνον ἐδίδαξεν ἡ καὶ ὅποι καὶ ὅπως το χρηστέον ἐκάστω τῶν ταγμάτων; Οὐ πάνυ, ἔφη. Καὶ μὴν πολλά γ' ἐστί, πρὸς ἃ το οὖτε τάττειν οὖτε ἄγειν ὡσαύτως προσήκει. ᾿Αλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐ διεσαφήνιζε ταῦτα. Νὴ Δί', ἔφη, πάλιν τοίνυν ἐλθὼν ἐπανερώτα ἡν γὰρ ἐπίστηται καὶ μὴ ἀναιδὴς ἢ, αἰσχυνεῖται ἀργύριον εἰληφὼς ἐνδεᾶ σε ἀποπέμψασθαι.

CHAPTER II.

1. Έντυχων δέ ποτε στρατηγεῖν ἡρημένω των Τοῦ ἔνεκεν, ἔφη, "Ομηρον οἴει τὸν 'Αγαμέμνονα προσαγορεῦσαι ποιμένα λαων; ἄρά γε ὅτι ", ὥσπερ τὸν ποιμένα ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σωαί τε ἔσονται αἰ ὅῖες καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσι, καὶ οὖ ἔνεκα τρέφονται, τοῦτο ἔσται, οὕτω καὶ τὸν στρατηγὸν ἐπιμελεῖσθαι δεῖ, ὅπως σωοί τε οἱ στρατιωται ἔσονται καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἔξουσι, καί, οὖ ἔνεκα στρατεύονται, τοῦτο ἔσται; στρατεύονται δέ, ἵνα κρατοῦντες τῶν πολεμίων εὐδαιμονέστεροι ὧσιν 2. ἡ τί δήποτε οὕτως ἐπήνεσε τὸν 'Αγαμέμνονα εἰπών,

*Αμφότερον 15, βασιλεύς τ' αγαθός κρατερός τ' αλχμητής; αρά γε ότι αλχμητής τε κρατερός αν είη, ουκ εί

72 δποι καὶ δπως. "For what purpose and in what manner." There is a reading δπη, "in what way," which may be the true reading, for δπη καὶ δπως are often joined. Cf. Plato de Leg. 899 Å, and Phædo 100 D.

73 webs & "And yet there are at least several cases with reference to which it is not fitting in

an unvarying manner," &c.

74 dod γε δτι. "Is it (not) this at all events, that," &c. There might possibly be other reasons, but at all events (γε) one reason was that subjoined.

75 'Aμφότερον. Iliad iii. 179. In the next words, after δρά γε

supply engrecer.

μόνος αὐτὸς εὖ ἀγωνίζοιτο πρὸς τοὺς πολεμίους, ἀλλ' εἰ καὶ ταντὶ τῷ στρατοπέδω τούτου αἴτιος εἰη; καὶ βασιλεὺς ἀγαθός, οὐκ εἰ μόνου τοῦ ἐαυτοῦ βίου καλῶς προεστήκοι, ἀλλ' εἰ καὶ, ὧν βασιλεύοι, τούτοις εὐδαιμονίας αἴτιος εἰη; 3. καὶ γὰρ βασιλεὺς αἰρεῖται, οὐχ ἴνα ἐαυτοῦ καλῶς ἐπιμελῆται, ἀλλ' ἴνα καὶ οἱ ἐλόμενοι δι' αὐτὸν εὖ πράττωσι καὶ στρατεύονται δὲ πάντες, ἴνα ὁ βίος αὐτοῦς ὡς βέλτιστος ἢ καὶ στρατηγοὺς αἰροῦνται τούτου ἔνεκα, ἵνα πρὸς τοῦτο αὐτοῖς ἡγεμόνες ὧσι. 4. Δεῖ οὖν τὸν στρατηγοῦντα τοῦτο παρασκευάζειν τοῦς ἐλομένοις αὐτὸν στρατηγοῦντα τοῦτο παρασκευάζειν τοῦς ἐλομένοις αὐτὸν στρατηγοῦντα τοῦτο παρασκευάζειν τοῦτου ἄλλο ῥάδιον εὐρεῖν οὕτε αἴσχιον τοῦ ἐναντίου. Καὶ οὕτως ἐπισκοπῶν, τίς εἴη ἀγαθοῦ ἡγεμόνος ἀρετή, τὰ μὲν ἄλλα περιήρει, κατέλειπε δὲ τὸ εὐδαίμονας ποιεῖν ὧν ἄν ἡγῆται.

CHAPTER III.

1. Καὶ ἐππαρχεῖν δέ τινι ἡρημένο οἰδά ποτε αὐτὸν τοιάδε διαλεχθέντα. "Εχοις ἄν, ἔφη, ω νεανία, εἰπεῖν ἡμῖν, ὅτου ἔνεκα ἐπεθύμησας ἐππαρχεῖν; οὐ γὰρ δὴ τοῦ πρῶτος τῶν ἱππέων ἐλαύνειν καὶ γὰρ " οἱ ἱπποτοξόται τούτου γε ἀξιοῦνται, προελαύνουσι γοῦν καὶ τῶν ἱππάρχων. 'Αληθῆ λέγεις, ἔφη. 'Αλλὰ μὴν οὐδὲ τοῦ γνωσθῆναι γε, ἐπεὶ καὶ οἱ μαινόμενοἱ γε ὑπὸ πάντων γυγνώσκονται. 2. 'Αληθές, ἔφη, καὶ τοῦτο λέγεις. 'Αλλ' ἄρα ὅτι τὸ ἐππικὸν οῖει τῆ πόλει βέλτιον ἄν '' ποιήσας παραδοῦναι,

not with el, in the usual sense of "although."

77 nal ydp. The nal seems to qualify of irrovotovas, "for even the mounted archers."

78 βέλτιον αν. The αν is to be joined with παραδούναι. Perhaps βέλτιον is to be taken first with the verb, and repeated with the participle, παραδούναι αν τὸ ἐππιαδο βέλτιον ποιήσας αὐτὸ βέλτιον.

καί, εξ τις χρεία γύγνοιτο ίππέων, τούτων ήγούμενος άγαθοῦ τινος αίτιος γενέσθαι τη πόλει; Καὶ μάλα, έφη. Καὶ έστι γε, νη Δί, έφη ὁ Σωκράτης, καλόν, έὰν δύνη ταῦτα ποιήσαι. Ἡ δὲ ἀρχή που το, ἐφὸ ης ήρησαι, ίππων τε καλ άμβατῶν ἐστιν; "Εστι γάρ οὖν, ἔφη. 3. "Ιθι δὴ λέξον ἡμῶν πρῶτον τοῦτο, ὅπως διανοή τούς εππους βελτίους ποιήσαι; καὶ ός 'Αλλά τοῦτο μέν **, ἔφη, οὐκ ἐμὸν οἶμαι τὸ ἔργον εἶναι, ἀλλὰ ίδία ξκαστον δείν του ξαυτού εππου επιμελείσθαι. 4. 'Εὰν οὖν, ἔφη ὁ Σωκράτης, παρέχωνταί σοι 11 τοὺς ίππους οἱ μὲν οὕτως κακόποδας ή κακοσκελεῖς ή ἀσθενείς, οἱ δὲ οὕτως ἀτρόφους, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀκολουθείν, οἱ δὲ οὕτως ἀναγώγους, ὥστε μὴ μένειν ὅπου ἄν σὺ τάξης, οἱ δὲ οὕτως λακτιστάς, ὥστε μηδὲ τάξαι δυνατὸν είναι, τί σοι τοῦ ἱππικοῦ ὄφελος ἔσται; ή πῶς δυνήση τοιούτων ήγούμενος αγαθόν τι ποιήσαι την πόλιν; καὶ δς 'Αλλά καλώς τε λέγεις, έφη, καὶ πειράσομαι τών ໃππων είς τὸ δυνατὸν ἐπιμελεῖσθαι. 5. Τί δέ; τοὺς ίππέας ούκ επιχειρήσεις, έφη, βελτίονας ποιήσαι; *Εγωγ', έφη. Οὐκοῦν πρώτον μὲν *2 ἀναβατικωτέρους έπὶ τοὺς ίππους ποιήσεις αὐτούς; Δεῖ γοῦν, ἔφη καὶ γάρ, εί τις αὐτῶν καταπέσοι, μᾶλλον ᾶν οΰτω σώζοιτο. 6. Τί γάρ ; ἐάν που κινδυνεύειν δέη, πότερον ἐπαγαγεῖν

79 'H δè ἀρχή που. "And the office, no doubt" (or, "I may assume"). Cf. Thucyd. vii. 68, λεγόμενον που ήδιστον είναι, "what is said if I mistake not," &c.

*** σοῦτο μέν. The order is τοῦτο μέν τὸ ἔργον οὐπ οἶμαι ἐμὸν εἶναι, for from the position of ἐμόν it must be the predicate. There is nothing to answer to τοῦτο μέν, as the words take another turn; but the sentence to be mentally supplied is τὸ δὲ τοὺς ἐνπέας βελτίονας ποιῆσαι.

is apéxarraí ou. The subject of the verb, I believe, is al inveis, "if the troopers bring you their horses." I do not think there is any reference here to the burden imposed on the wealthier citizens of supplying horses for the cavalry at their own expense.

*2 πρώτον μέν. See note above on τοῦτο μέν. Below, in καὶ γάρ, the καὶ gives emphasis to γάρ, "for assuredly." See note on II. i. 3.

τούς πολεμίους ἐπὶ τὴν ἄμμου ⁸³ κελεύσεις, ἔνθαπερ είωθατε ίππεύειν, ή πειράση τὰς μελέτας " ἐν τοιούτοις ποιείσθαι χωρίοις, ἐν οἴοισπερ οἱ πολέμιοι γύγνονται; Βέλτιον γουν, έφη. 7. Τί γάρ ; του βάλλειν ώς πλείστους 3 άπο των επιμέλειάν τινα ποιήση; Βέλτιον γούν, έφη, καὶ τούτο. Θήγειν δὲ τὰς ψυχὰς τῶν ίππέων και εξοργίζειν πρός τούς πολεμίους, είπερ άλκιμωτέρους ποιείν 10 διανενόησαι; Εί δὲ μή, άλλὰ νθν γε πειράσομαι, έφη. 8. "Οπως δέ σοι πείθωνται οί ίππεις, πεφρόντικάς τι; ἄνευ γὰρ δη τούτου οὕτε ໃππων ούτε ίππέων ἀγαθῶν καὶ ἀλκίμων οὐδὲν ὄφελος. 'Αληθή λέγεις, έφη άλλα πως ἄν τις μάλιστα, ὧ Σώκρατες, έπι τούτο αὐτούς προτρέψαιτο; 9. Εκείνο μέν δήπου οίσθα, δτι έν παντί πράγματι οι ἄνθρωποι τούτοις μάλιστα έθέλουσι πείθεσθαι, οθς αν ήγωνται βελτίστους είναι καὶ γὰρ ἐν νόσφ, δν ἄν ἡγῶνται ιατρικώτατον είναι, τούτφ μάλιστα πείθονται, καὶ ἐν πλοίφ οι πλέοντες, δυ αν κυβερνητικώτατου, και έν γεωργία, δυ αν γεωργικώτατου. Καὶ μάλα, έφη. Οὐκούν είκός, έφη, καλ έν ίππική, δς αν μάλιστα είδως φαίνηται α δεί ποιείν, τούτο μάλιστα έθέλειν τούς άλλους πείθεσθαι. 10. Έαν οθν, έφη, έγώ, & Σώκρατες, βέλτιστος ών αὐτών δήλος ώ, άρκέσει μοι τοῦτο εἰς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἐμοί; Ἐάν γε πρὸς τούτφ, ἔφη,

83 ἐπὶ τὴν ἄμμον. The sand of

the exercise-ground.

βάλλειν ὁς πλείστους. "That as many as possible may be able to shoot from their horses." The

commentators quote a parallel remark from one of Kenophon's treatises, Hipparch. i. 6, def ad acomeloval se de acomelos se de acomel

woisis. With this infinitive διανενόησαι must be repeated, so that all the verbs, θήγειν, έξοργίζειν, and woisis, are governed by it. Below, in ἐκείνο μέν, there is another instance of μέν with no δέ to correspond.

^{**} τὰς μελέτας. "To go through their practice;" the practice usual in the case of cavalry, and hence the article. Cf. Anab. I. viii. 8, ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἔππον τὰ παλτὰ εἰς τὰς χεῖρας ἔλαβεν, "he took the usual javelins into his hand."

διδάξης αὐτούς, ώς τὸ πείθεσθαί σοι κάλλιόν τε καὶ σωτηριώτερον αὐτοῖς ἔσται. Πῶς οὖν, ἔφη, τοῦτο διδάξω; Πολύ νη Δι', έφη, ράου, ή εί σοι δέοι 3 διδάσκειν, ώς τὰ κακὰ τῶν ἀγαθῶν ἀμείνω καὶ λυσιτελέστερά έστι. 11. Λέγεις, έφη, σύ τον εππαρχον πρός τοις άλλοις επιμελείσθαι δείν καὶ τοῦ λέγειν δύνασθαι; Σὺ δ' ῷου, ἔφη, χρηναι σιωπη ἐππαρχεῖν; ἡ οὐκ ἐντεθύμησαι, δτι, δσα τε νόμος μεμαθήκαμεν κάλλιστα δυτα, δι' ων γε ζην ἐπιστάμεθα, ταθτα πάντα διὰ λόγου εμάθομεν, καὶ εἴ τι ἄλλο καλὸν μανθάνει τις μάθημα, διὰ λόγου μανθάνει; καὶ οἱ ἄριστα διδάσκοντες μάλιστα λόγφ χρώνται, και οί τα σπουδαιότατα μάλιστα έπιστάμενοι κάλλιστα διαλέγονται; 12. ή τόδε ούκ έντεθύμησαι, ώς, όταν γε χορός είς έκ τήσδε τής πόλεως γύγνηται, ώσπερ ὁ εἰς Δηλον 89 πεμπόμενος, ούδεὶς ἄλλοθεν οὐδαμόθεν τούτφ ἐφάμιλλος γύγνεται, ούδὲ εὐανδρία ο ἐν ἄλλη πόλει όμοια τῆ ἐνθάδε συνάγεται; 'Αληθή λέγεις, έφη. 13. 'Αλλά μην ούτε εὐφωνία τοσούτον διαφέρουσιν Αθηναίοι των άλλων ούτε σωμάτων μεγέθει καὶ ῥώμη, ὅσον φιλοτιμία, ήπερ μάλιστα παροξύνει πρός τὰ καλὰ καὶ ἔντιμα. 14. Αληθές, ἔφη,

*7 ef σοι δέοι. This dative instead of the accusative is not common. It occurs Eurip. Hippol. 941, θεοῖσι προσβαλεῖν χθονί, ἄλλην δεήσει γαῖαν, and in some places in Xenophon. It seems to mean "there is need" (opus est) in this construction.

** δσε τε νόμφ. The construction is δσε τε νόμφ, καὶ εἴ τι ἄλλο καλόν, where νόμφ means "in accordance with custom," and those studies are referred to, which every citizen was expected to be taught.

** δ els Δηλον. A chorus was sent to Delos from Athens with

the Secred embassy (*empia*) every fifth year, to take part in the festival held in honour of Apollo and Artemis. Besides this celebration every fifth year, the Athenians sent a *empia every veer.

1 do not see that there is any especial allusion here to the θαλλοφόροι of the Panathenaic festival. The sense only seems to be that nowhere could there be got together such a number of good citizens as at Athens. Below, δε πολδ άν, π.τ.λ., depends on είει.

καὶ τοῦτο. Οὐκοῦν οἴει, ἔφη, καὶ τοῦ ἱππικοῦ τοῦ ένθάδε εί τις επιμεληθείη, ώς πολύ αν και τούτφ διενέγκοιεν τῶν ἄλλων, ὅπλων τε καὶ ἵππων παρασκευή καὶ εὐταξια καὶ τῷ ἐτοίμως κινδυνεύειν πρὸς τούς πολεμίους, εί νομίσειαν ταθτα ποιοθντες έπαίνου καλ τιμής τεύξεσθαι; Είκός γε, έφη. 15. Μή τοίνυν δκνει, έφη, άλλα πειρώ τους ἄνδρας ἐπὶ ταῦτα προτρέπειν, άφ' ών αὐτός τε ώφεληθήση καὶ οἱ ἄλλοι πολίται διὰ σέ. 'Αλλά νη Δία πειράσομαι, έφη.

CHAPTER IV.

1. Ίδων δέ ποτε Νικομαχίδην έξ άρχαιρεσιών άπιόντα ήρετο Τίνες, δ Νικομαχίδη, στρατηγοί ήρηνται; καὶ δς Θύ γάρ, έφη, & Σώκρατες, τοιοθτοί " είσιν 'Αθηναίοι, ώστε έμε μεν ούχ είλοντο, δς έκ καταλόγου 12 στρατευόμενος κατατέτριμμαι καὶ λοχαγῶν " καὶ ταξιαρχών καὶ τραύματα ὑπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα ἔχωνάμα δὲ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἀπογυμνούμενος ἐπεδείκνυεν ⁴ · 'Αντισθένην δέ, ἔφη, είλοντο τὸν οὕτε όπλίτην πώποτε στρατευσάμενον, ἔν τε 36 τοῖς ἰππεῦσιν

tence is a kind of compromise between οδ γάρ τοιοῦτοί εἰσιν δυτε έμε μεν μη έλέσθαι; and τοιούτοι ήσαν δυτε έμε μεν ούχ elastro. Nicomachides wanted to may that the conduct of the Athenians in rejecting him was of a piece with their usual proceedings, and he wanted also to express as a matter of fact that they had rejected him, not merely that they were capable of it.

*1 de καταλόγου. "From the cupied some time. muster-roll." A list was kept,

*1 Οδ γάρ...τοιούτοι. This sen- -revised periodically, of all persons on whose military services the state had claim. Of èk karaλόγου στρατευόμενοι are those whose names were so entered.

** λοχαγῶν. The τάξι in the Athenian army consisted of one hundred men, and the Adyor of twenty-four men, rank and file.

94 emedeinvuer. See II. i. 21 for the meaning of this compound of δείκνυμι. The imperfect tense is used because the display oc-

95 οδτε . . . Εν τε. Cf. I. ii. 47.

ούδεν περίβλεπτον ποιήσαντα, επιστάμενον τε άλλο οὐδὲν ή χρήματα συλλέγειν; 2. Οὔκουν, ἔφη ὁ Σωκράτης, τούτο μέν άγαθόν, είγε τοίς στρατιώταις ίκανὸς έσται τὰ ἐπιτήδεια πορίζειν; Καὶ γὰρ οἱ ἔμποροι, ἔφη ο Νικομαχίδης, χρήματα συλλέγειν ίκανοί είσιν άλλ' ούχ ένεκα τούτου και στρατηγείν δύναιντ' άν. 3. Και ο Σωκράτης έφη 'Αλλά και φιλόνεικος 'Αντισθένης έστίν, δ στρατηγώ προσείναι έπιτήδειόν έστιν ούχ όρᾶς, ὅτι καί, ὁσάκις κεχορήγηκε, πᾶσι τοῖς χοροῖς νενίκηκε; Μà Δί³⁴, ἔφη ὁ Νικομαχίδης, άλλ' οὐδὲν δμοιόν έστι χορού τε καὶ στρατεύματος προεστάναι. 4. Καὶ μήν, ἔφη ὁ Σωκράτης, οὐδὲ οδῆς γε ὁ Αντισθένης οὐδὲ χορῶν διδασκαλίας ἔμπειρος ὢν ὅμως ἐγένετο ίκανδο εύρειν τούο κρατίστους ταύτα. Καὶ έν τῆ στρατιά οδυ, έφη ὁ Νικομαχίδης, άλλους μέν εύρήσει τοὺς τάξοντας ἀνθ' ἐαυτοῦ, ἄλλους δὲ τοὺς μαχουμένους. 5. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐάν γε καὶ ἐν τοῖς πολεμικοίς τούς κρατίστους, ώσπερ ἐν τοίς χορικοίς, ἐξευρίσκηται καλ προαιρήται, εἰκότως ἄν καλ τούτου νικηφόρος *7 είη· καὶ δαπανᾶν δ' αὐτὸν εἰκὸς μᾶλλον ἄν ἐθέλειν els την ξήν όλη τη πόλει των πολεμικών νίκην ή els την ξύν τη φυλή 98 των χορικών. 6. Λέγεις σύ, έφη, ω Σώκρατες, ώς του αὐτου ἀνδρός ἐστι χορηγείν τε καλώς καὶ στρατηγείν; Λέγω ἔγωγ', ἔφη, ώς, ὅτου ἄν τις

ούτε γαρ αυτοίς άλλως πρεσκεν, είτε προσέλθοιεν, like neque, et, in Latin. Below, και γάρ οι ξμποροι is " for merchants also."

** Mà Δℓ. This form is used because the clause ἀλλ' οὐδέν is negative (cf. I. iv. 9, Mà Δℓ' οὐ γὰρ ὁρῶ), and so the general result of the sentence is negative.

17 τούτου εμπηφόρος. "Victorious in this point (τῶν πολεμικών) as well (as in the other)."

** ξὸν τῆ φυλῆ. When the duty of supplying a chorus came round on any of the ten tribes (φυλαί) of Attica, the superintendents of the tribe appointed a choragus to provide the chorus and all that was necessary for it. The honour of success naturally was shared by the whole tribe whose representative the choragus

7—11.]

ομοίως αμφοτέρων έστιν αλλά το μάχεσθαι οὐκέτι"

άμφοτέρων. 'Αλλ' έχθροί γέ τοι 100 άμφοτέροις γύγνον-

ται; Καὶ μάλα, έφη, τοῦτό γε. Οὐκοῦν τὸ περιγενέσ-

θαι τούτων αμφοτέροις συμφέρει; 11. Πάνυ γε, έφη

άλλ' έκεινο παριείς , αν δέη μάχεσθαι, τι ωφελήσει ή

is to be noticed. There was truth in all the assertions up to this point; from this point (in such assertions, viz. as that fighting was the work of both) there was no longer any truth in what was said. Cf. IV. iv. 20, constr mor boxel, n.t. A. Translate, "to fight is not equally with those other

things the duty of both."

100 'Aλλ' έχθροί γέ τοι. "But certainly (τοι) both have enemies at all events," and so far one might suppose fighting to be their duty.

i waptels. If the participle be right, \(\lambda \int \text{for must be understood,}\) or the whole form of the sentence must be supposed to be altered. οίκονομική; Ένταθθα δήπου καὶ πλείστον, έφη ὁ γὰρ άγαθὸς οἰκονόμος, εἰδώς, ὅτι οὐδὲν οὕτω λυσιτελές τε καὶ κερδαλέου έστίν, ώς τὸ μαχόμενου * τοὺς πολεμίους νικάν, οὐδὲ οὕτως άλυσιτελές τε καὶ ζημιώδες, ώς τὸ ήττασθαι, προθύμως μèν τὰ πρòς τὸ νικᾶν συμφέροντα ζητήσει καὶ παρασκευάσεται, ἐπιμελώς δὲ τὰ πρὸς τὸ ήττασθαι φέροντα σκέψεται καὶ φυλάξεται, ένεργῶς δ΄, άν την παρασκευήν όρα νικητικήν οθσαν, μαχείται, ούχ ηκιστα δε τούτων, εαν απαράσκευος ή, φυλάξεται συνάπτειν μάχην. 12. Μή καταφρόνει, έφη, ω Νικομαχίδη, των οἰκονομικών ἀνδρών ή γὰρ των ἰδίων έπιμέλεια πλήθει μόνον διαφέρει της των κοινών, τα δὲ άλλα παραπλήσια έχει, τὸ δὲ μέγιστον , ὅτι οὕτε ἄνευ άνθρώπων οὐδετέρα γίγνεται, οὕτε δι' ἄλλων μὲν άνθρώπων τὰ ίδια πράττεται, δι' ἄλλων δὲ τὰ κοινά: οὐ γάρ ἄλλοις τισὶν ἀνθρώποις οἱ τῶν κοινῶν ἐπιμελόμενοι χρώνται ή οίσπερ οί τὰ ίδια οίκονομοῦντες οίς οί ἐπιστάμενοι χρήσθαι καὶ τὰ ίδια καὶ τὰ κοινὰ καλώς πράττουσιν, οί δὲ μὴ ἐπιστάμενοι ἀμφοτέρωθι πλημμελοῦσιν.

Perhaps the speaker is waxing impatient and gets careless of grammar, as impatient men are apt to do sometimes. In the next sentence the construction is i olkoromuch apexhare and wheir over, "will give the very greatest help."

is to be joined with νικάν; ώς τὸ μαχόμενον. The article is to be joined with νικάν; ώς τὸ μαχόμενον (τινα) νικάν τοὺς πολεμίους. Cf. III. πίι. 8, αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ διὰ τὴν ἀμέλειαν γηράσαι πρὶν ίδεῖν ἐαυτόν.

all these things mentioned," " as

much as any thing else I have mentioned." The man will be careful about all the points described, and as careful about the last as about any other. The construction is only a form of the one so common with superlatives, as in Thucyd. i. 1, ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων.

4 το δε μέγιστον. Sc. εστί. Or perhaps it may be governed by έχει, viz. το δε μέγιστον παραπλήσιον έχει, δτι, κ.τ.λ., "it has the most important point of resemblance in this, viz. that," &c.

1?

ar or t≥

Tr

10

16

er#

Û۲.

Į by

epe.

* 10

£c.

CHAPTER V.

1. Περικλεί δέ ποτε, τῷ τοῦ πάνυ Περικλέους * υἰῷ, διαλεγόμενος Έγω τοι, έφη, ω Περίκλεις, λπίδα έχω σοῦ στρατηγήσαντος ἀμείνω τε καὶ ἐνδοξοτέραν την πόλιν είς τὰ πολεμικά ἔσεσθαι καὶ τῶν πολεμίων κρατήσειν. Καὶ ὁ Περικλής Βουλοίμην ἄν, ἔφη, ὧ Σώκρατες, α λέγεις όπως δὲ ταθτα γένουτ' ἄν, οὐ δύναμαι γνώναι. Βούλει ουν, έφη ο Σωκράτης, διαλογιζόμενοι περί αὐτῶν ἐπισκοπῶμεν, ὅπου ἤδη * τὸ δυνατόν έστιν; βούλομαι, έφη. 2. Οὐκοῦν οἶσθα, έφη, ὅτι πλήθει μέν οὐδὲν μείους εἰσὶν 'Αθηναίοι Βοιωτῶν; Οίδα γάρ, έφη. Σώματα δὲ ἀγαθὰ καὶ καλὰ πότερον έκ Βοιωτών οίει πλείω αν έκλεχθήναι ή έξ 'Αθηνών; Ούδὲ ταύτη μοι δοκοῦσι λείπεσθαι. Εὐμενεστέρους δὲ ποτέρους ξαυτοίς είναι νομίζεις; 'Αθηναίους έγωγε Βοιωτών μέν γάρ πολλοί, πλεονεκτούμενοι ύπό Θηβαίων, δυσμενώς αὐτοῖς ἔχουσιν 'Αθήνησι δὲ οὐδὲν όρω τοιούτον. 3. 'Αλλά μην φιλοτιμότατοί γε καί φιλοφρονέστατοι πάντων είσίν, απερ ούχ ήκιστα παροξύνει κινδυνεύειν ύπερ εὐδοξίας τε καὶ πατρίδος. Οὐδε έν τούτοις 'Αθηναΐοι μεμπτοί. Καὶ μὴν προγόνων γε

• δπου ήδη. "Where first the possibility begins." Pericles had

remarked that he could not decide how the desired end was to be brought about: Shall we ascertain, replies Socrates, at what point your capacity to do something towards it comes in or begins?

j éaurois civas. "Better disposed towards each other." Cf. II. vi. 20, for the sense of éaurois. He means that the Besotians were not so united together amongst themselves as the Athenians.

the famous Pericles," who was the chief statesman at Athens at the beginning of the Peloponnesian war. For the sense of πάνυ cf. Thucyd. viii. 89, τῶν πάνυ στρατηγῶν τῶν ἀν τῷ ὁλιγ-αρχία. Below, the acrist στρατηγώναντος is "when you have been made general;" the present, στρατηγούντος, would be "when you are general."

καλά έργα οὐκ έστιν οίς μείζω καὶ πλείω ὑπάρχει ή 'Αθηναίοις 🦸 πολλοὶ ἐπαιρόμενοι προτρέπονταί τε * άρετης επιμελείσθαι καὶ άλκιμοι γύγνεσθαι. 4. Ταῦτα μεν άληθη λέγεις πάντα, ώ Σώκρατες άλλ' όρας, ότι, άφ' οὖ ή τε σὺν Τολμίδη τῶν χιλίων ἐν Λεβαδεία* συμφορά εγένετο καὶ ή μεθ Ίπποκράτους επὶ Δηλίφ, έκ τούτων τεταπείνωται μέν ή των 'Αθηναίων δόξα πρός τούς Βοιωτούς, ἐπήρται δὲ τὸ τῶν Θηβαίων φρόνημα πρός τους 'Αθηναίους, ώστε Βοιωτοί μέν, οί πρόσθεν οὐδ' ἐν τῆ ἐαντῶν τολμῶντες 'Αθηναίοις ἄνευ Δακεδαιμονίων τε καὶ τῶν ἄλλων Πελοποννησίων ἀντιτάττεσθαι, νῦν ἀπειλοῦσιν αὐτολ καθ' ἐαντοὺς ἐμβαλεῖν 10 εἰς τὴν 'Αττικήν, 'Αθηναῖοι δέ, οἱ πρότερον, ὅτε Βοιωτοί μόνοι εγένοντο, πορθούντες την Βοιωτίαν, φοβούνται, μη Βοιωτοί δηώσωσι την Αττικήν. Καὶ ὁ Σωκράτης 'Αλλ' αἰσθάνομαι μέν, ἔφη, ταῦτα ούτως έχουτα· δοκεί δέ μοι ἀνδρὶ ἀγαθῷ ἄρχοντι νῦν ευαρεστοτέρως διακείσθαι ή πόλις το μέν γάρ θάρσος

προτρέπονταί τε. The particle τε is out of its place apparently; at all events it might have come after άρετης, because άρετης έπιμελεϊσθαι and άλκιμοι γίγνεσθαι are the two ideas joined together. One may suppose Xenophon to have intended to write προτρέπονται άλκιμοι γίγνεσθαι καὶ προτρέπονται άλκιμοι γίγνεσθαι. Cf. IV. ii. 40, έξηγεῖτο ἄ τε ἐνόμιζεν εἰδέναι δεῖν καὶ ἐπιτηδεύειν κράτιστα εἶναι, i. e. καὶ ἃ ἐνόμιζεν ἐπιτηδεύειν, κ.τ.λ.

* dν Λεβαδεία. This is the battle of Corones, B.O. 447, in which Tolmides was defeated and killed by the Bœotians. The battle of Delium was fought B.O. 424, in which the Athenians were again defeated. The battle is

generally spoken of as in Δηλίφ (Kühner quotes Thucyd. iv. 101 and other passages) naturally, and not in Δηλίφ, because Delium is not a town or district, but simply a temple of Apollo.

10 ἐμβαλεῖν. The compound mainly used when hostile inroads into an enemy's country are spoken of is εἰσβάλλειν (cf. Thucyd. ii. 21, ἐσβαλῶν τῆς 'Αττικῆς ἐς 'Ελευσῖνα). But Thucydides uses ἐμβάλλειν also in this sense, and Herodotus (cf. ix. 13, ἐς τὸν '1σθμὸν ἐμβαλεῖν). Generally ἐμβάλλειν is used of ships running down their adversary's vessels. Προσβάλλειν is used when attacks on towns, forts, &c. are spoken of.

άμελειάν τε καὶ ράθυμίαν καὶ ἀπείθειαν ἐμβάλλει, ὁ δὲ φόβος προσεκτικωτέρους τε καὶ εὐπειθεστέρους καὶ εύτακτοτέρους ποιεί. 6. Τεκμήραιο δ' αν τούτο καλ ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ναυσίν ὅταν μὲν γὰρ δήπου μηδὲν φοβώνται, μεστοί είσιν άταξίας, έστ' αν δὲ 11 ή χειμώνα ή πολεμίους δείσωσιν, οὐ μόνον τὰ κελευόμενα πάντα ποιούσιν, άλλά καὶ συγώσι καραδοκούντες τὰ προσταχθησόμενα, ώσπερ χορευταί. 7. 'Αλλά μήν, έφη δ Περικλής, είγε νθν μάλιστα πείθοιντο, ώρα αν είη λέγειν, πῶς ἄν αὐτοὺς προτρεψαίμεθα πάλιν ἀνερεθισθήναι της άρχαίας 11 άρετης τε καί εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας. 8. Οὐκοῦν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἰ μὲν ἐβουλόμεθα χρημάτων αὐτούς, ὧν οἱ ἄλλοι εἶχον 18, ἀντιποιείσθαι, ἀποδεικνύντες αὐτοίς ταῦτα πατρῷά τε ὅντα καὶ προσήκοντα, μάλιστ' αν ούτως αὐτοὺς έξορμῷμεν άντέχεσθαι τούτων έπεὶ δὲ τοῦ μετ άρετης πρωτεύειν αὐτούς ἐπιμελεῖσθαι βουλόμεθα, τοῦτ' αὖ δεικτέον ἐκ παλαιού μάλιστα προσήκον αὐτοῖς, καὶ ὡς τούτου 14 έπιμελούμενοι πάντων αν είεν κράτιστοι. 9. Πως ουν αν τουτο διδάσκοιμεν; Οίμαι μέν, εί τούς γε παλαιοτάτους, δυ ἀκούομεν, προγόνους αὐτῶν ἀναμιμνήσκοιμεν

11 for he bi. "But so long as." "Eστε has the sense of "so long as," with a past tense, of an actual fact (cf. I. ii. 18, fore συνήστην), and therefore with he it is naturally used, as here, for "during whatsoever time."

12 τῆς ἐρχαίας. The genitive is a little difficult to explain. It seems like the genitive in such constructions as προιέναι τῆς ἡλικίας, and so the words would mean, "to be roused up to a point of their former excellence."

13 δν οί δλλοι είχον. "Which the rest of the world were in

possession of " (at the moment). I suppose &ν έχοιεν might have been used in the sense of "whatever at various times they possessed." Cf. L iv. 14, ἐδύνατ' &ν πράττειν & ἐβούλετο, where & ἐβούλετο may be regarded as simply an equivalent for τὰ βουλήματα.

14 και ώς τούτου. There is a change in the construction from the participle προσήκον after δεικτέον to ώς δν είεν. There is the opposite change in Thucyd. i. 1, τεκμαιρόμενος δτι ἀκιμάζοντές τε ήσαν και ὁρῶν

αὐτοὺς ἀκηκοότας ι ἀρίστους γεγονέναι. 10. Αρα λέγεις την των θεών κρίσιν, ην οί περί Κέκροπα 16 δί άρετην έκριναν; Λέγω γάρ, καὶ την Ἐρεχθέως γε τροφήν καλ γένεσιν, καλ τὸν πόλεμον τὸν ἐπ' ἐκείνου γενόμενον πρός τοὺς ἐκ τῆς ἐχομένης ἢπείρου 17 πάσης, καὶ τὸν ἐφ΄ Ἡρακλειδών πρὸς τούς ἐν Πελοποννήσφ, και πάντας τους έπι Θησέως πολεμηθέντας, έν οίς πασιν έκεινοι δήλοι γεγόνασι των καθ' έαυτους άνθρώπων άριστεύσαντες. 11. Εί δὲ βούλει, δι ύστερον οί έκείνων μεν απόγονοι, οὐ πολύ δε προ ήμων γεγονότες. έπραξαν, τὰ μὲν αὐτοὶ καθ' ἐαυτούς " ἀγωνιζόμενοι πρός τούς κυριεύοντας της τε 'Ασίας πάσης καὶ της Εὐρώπης μέχρι Μακεδονίας καὶ πλείστην τῶν προγεγουότων δύναμιν καὶ άφορμὴν κεκτημένους καὶ μέγιστα έργα κατειργασμένους, τὰ δὲ καὶ μετὰ Πελοποννησίων άριστεύοντες καὶ κατά γῆν καὶ κατά θάλατταν οί δή και λέγονται 15 πολύ διενεγκείν τών καθ ξαυτούς

to be drammerforement, abrobs described is involved. It seems to be drammerforement, abrobs described, robs προγόνους γεγονέναι defloreus, "remind them, although they have themselves (without our having to tell them) heard it, that their ancestors were excellent," so that γεγονέναι depends on drammerforem, and abrobs described in used absolutely (like the common phrase of δεί de είδόσιν μακρηγορείν).

of περί Κεκροπα. Cf. I. i. 18. The strife alluded to is that between Athene and Poseidon for supremacy at Athens. The force of λέγω γάρ has been explained

before.

"From the adjacent continent."
This means the war carried on again t Erechtheus by the Eleu-

sinians and Thracians. See Thucyd. ii. 15, and Herod. i. 80, and Plato's Menex. 289 B.

18 abrol mag écurads. At Marathon, for instance. With the Peloponnesians Salamis, Pla-

twa, &c. were gained.

18 of 84 and Afrontes. "Who, of course $(\delta \phi)$, have the reputation even." They are brave, and so notoriously that every one thinks them so as well. I think the pronoun of refers not to the Lacedsmonians, but to the Athenians, the main subjects of the narrative. For as the Athenians are not said to have surpassed the Peloponnesians, but only to have fought in their company, to speak of the superior bravery of the last, would not necessarily imply any sulogium on the Athenians. Below, after duésperor supply blames.

ανθρώπων. Λέγονται γάρ, έφη. 12. Τοιγαρούν πολλών μεν μεταναστάσεων εν τη Ελλάδι γεγουυιών διέμειναν έν τη έαυτων, πολλοί δὲ ὑπὲρ δικαίων ἀντιλέγοντες επέτρεπον εκείνοις, πολλοί δε ύπο κρειττόνων ύβριζόμενοι κατέφευγον πρός ἐκείνους. 13. Καὶ ὁ Περικλής Καὶ θαυμάζω γε, ἔφη, ὡ Σώκρατες, ἡ πόλις ὅπως ποτ' ἐπὶ τὸ χεῖρον ἔκλινεν. Ἐγὼ μέν, ἔφη, οἶμαι, ὁ Σωκράτης, ώσπερ καὶ 20 άλλοι τινές διὰ τὸ παλύ ύπερενεγκείν και κρατιστεύσαι καταβράθυμήσαντες ύστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων, οὕτω καὶ ᾿Αθηναίους πολύ διενεγκόντας άμελησαι έαυτών, και διά τούτο χείρους γεγονέναι. 14. Νθυ οθυ, έφη, τί αν ποιοθυτες αναλάβοιεν την άρχαιαν άρετην; Και ο Σωκράτης Ούδεν απόκρυφον δοκεί μοι είναι, άλλ', εί μεν εξευρόντες τὰ τῶν προγόνων ἐπιτηδεύματα μηδὲν χείρον ἐκείνων ἐπιτηδεύοιεν, οὐδὲν ἄν χείρους ἐκείνων γενέσθαι * · el δὲ μή, τοίς γε νῦν πρωτεύοντας μιμούμενοι καὶ τούτοις τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύοντες, ὁμοίως μὲν τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι ούδεν αν χείρους εκείνων είεν, εί δ' έπιμελέστερον, καί βελτίους. 15. Λέγεις, έφη 22, πόρρω που είναι τῆ πόλει την καλοκάγαθίαν πότε γάρ ούτως 'Αθηναΐοι, ώσπερ Λακεδαιμόνιοι, ή πρεσβυτέρους αιδέσονται; οί ἀπὸ τῶν πατέρων ἄρχονται καταφρονείν τῶν γεραιτέρων ή σωμασκήσουσιν ούτως; οι ου μόνον αυτοί εὐεξίας ἀμελοῦσιν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιμελουμένων καταγελώσι. 16. Πότε δὲ οὐτοι πείσονται τοῖς ἄρχουσιν;

where very far off" (wopper wow). If the goodness of our city depends on our copying the Lace-demonians, it will not be realized very soon, for we are at present very unlike them. For the respect paid by the Spartans to age, cf. the well-known story of their courtesy to the old man at Olympia (Cic. de Senect. 18).

²⁰ So περ καί. Cf. note on L. i. 6.

²¹ γενέσθαι. This depends on δοκεί μοι repeated, or an equivalent phrase. Below, with εἰ δὲ ἐπιμελέστερον, supply χρώντο, εἰ χρώντο being equivalent to χρώμενοι.

²³ Λέγεις, έφη. "You describe the State's excellence as some-

οί καὶ ἀγάλλονται ἐπὶ τῷ καταφρονεῖν τῶν ἀρχόντων ή πότε ούτως όμονοήσουσιν; οί γε άντὶ μέν τοῦ συνεργεῖν ξαυτοῖς τὰ συμφέροντα 12 ἐπηρεάζουσιν ἀλλήλοις και φθονούσιν έαυτοις μάλλον ή τοις άλλοις άνθρώποις μάλιστα δὲ πάντων ἔν τε ταῖς ἰδίαις συνόδοις καὶ ταῖς κοιναίς διαφέρονται καὶ πλείστας δίκας άλλήλοις δικάζονται καὶ προαιρούνται μάλλον ούτω κερδαίνειν ἀπ' άλλήλων ή συνωφελούντες αύτούς τοίς δὲ κοινοίς ωσπερ άλλοτρίοις χρώμενοι περί τούτων αθ μάχονται καὶ ταῖς εἰς τὰ τοιαῦτα 34 δυνάμεσι μάλιστα χαίρουσιν. 17. Έξ ών πολλή μεν ἀπειρία καὶ κακία 15 τἢ πόλει έμφύεται, πολλή δὲ ἔχθρα καὶ μῖσος ἀλλήλων τοῖς πολίταις έγγίγνεται, δι α έγωγε μάλα φοβουμαι αεί, μή τι μείζον ή ώστε φέρειν δύνασθαι κακόν τή πόλει συμβή. 18. Μηδαμώς, έφη ο Σωκράτης, & Περίκλεις, ούτως ήγου ανηκέστω πονηρία νοσείν 'Αθηναίους ούχ όρας, ώς εύτακτοι μέν είσιν έν τοῖς ναυτικοῖς, εὐτάκτως δ' έν τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶαι πείθονται τοῖς ἐπιστάταις, ούδένων δὲ καταδεέστερον 26 ἐν τοῖς χοροῖς ὑπηρετοῦσι τοις διδασκάλοις; 19. Τουτο γάρ τοι, έφη, και θαυμαστόν έστι, τὸ τοὺς μὲν τοιούτους πειθαρχείν τοῖς ἐφεστώσι, τούς δὲ όπλίτας και τούς ίππεις, οι δοκούσι καλοκάγαθία προκεκρίσθαι των πολιτών, απειθεστάτους είναι πάντων. 20. Καὶ ὁ Σωκράτης έφη 'Η δè

²³ τὰ συμφέροντα. A cognate accusative after συνεργείν, like βοηθείν τὰ δίκαια above (II, vi. 26). Below, οδτω and συνωφε-. λοῦντες correspond.

^{**} εἰτ τὰ τοιαῦτα. Βα τὰ τοιαῦτα οἶον τὰ μάχεσθαι περὶ τῶν κοινῶν.

²⁵ Averpla sal sasia. It is not clear what this means. Apparently sasia is not vice generally, for then it would contain sions

and \$\xi\theta\rho\at\r

³⁴ καναδείστερον. Cf. I. v. 6. Below, τῶν δεδοκιμασμένων in "those who have held office with credit, and passed the usual scrutiny on its completion."

εν 'Αρείφ πάγω βουλή, ω Περίκλεις, οὐκ ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται; Καὶ μάλα, ἔφη. Οἰσθα οὖν τινας, έφη, κάλλιον ή νομιμώτερον ή σεμνότερον ή δικαιότερου τάς τε δίκας δικάζουτας καὶ τάλλα πάντα πράττοντας; Οὐ μέμφομαι, ἔφη, τούτοις 27. Οὐ τοίνυν, έφη, δει άθυμειν, ώς ούκ εὐτάκτων δντων Αθηναίων. 21. Καὶ μὴν ἔν γε τοῖς στρατιωτικοῖς, ἔφη, ἔνθα μάλιστα δεί σωφρονείν τε καὶ εὐτακτείν καὶ πειθαρχείν, ούδευλ τούτων προσέχουσιν. Ίσως γάρ, έφη ο Σωκράτης, ἐν τούτοις οἱ ἥκιστα ἐπιστάμενοι ἄρχουσιν αὐτῶν ούχ όρᾶς, δτι κιθαριστών μέν καὶ χορευτών καὶ όρχηστων ούδε είς επιχειρεί ἄρχειν μή επιστάμενος, ούδε παλαιστών οὐδὲ παγκρατιαστών; ἀλλὰ πάντες, ὅσοι τούτων ἄρχουσιν, ἔχουσι δείξαι, ὁπόθεν ἔμαθον ταῦτα, έφ' οίς έφεστασι, των δè στρατηγών οι πλείστοι αύτοσχεδιάζουσιν. 22. Οὐ μέντοι σέ γε τοιοῦτον ἐγὼ νομίζω είναι, άλλ' οίμαι σε ούδεν ήττον έχειν είπειν, οπότε στρατηγείν ή όπότε παλαιειν ήρξω μανθάνειν καὶ πολλά μέν οίμαι σε των πατρώων στρατηγημάτων παρειληφότα διασώζειν 28, πολλά δὲ πανταχόθεν συνενηνοχέναι, οπόθεν οδόν τε ήν μαθείν τι ωφέλιμον είς στρατηγίαν. 23. Ολμαι δέ σε πολλά μεριμνάν, δπως μή λάθης σεαυτον άγνοων τι των είς στρατηγίαν ώφελίμων, καλ εάν τι τοιούτον αἴσθη σεαυτὸν μη είδότα **. ζητείν τούς επισταμένους ταύτα, ούτε δώρων ούτε χαρίτων φειδόμενον, όπως μάθης παρ' αὐτῶν ἃ μὴ έπίστασαι, και συνεργούς μγαθούς έχης. 24. Και δ

27 τούτοις. Sc. τοῖς 'Αρειοπαγίταις, to be supplied from ἡ ἐν 'Αρείφ πάγφ βουλή.

¹⁰ διασώζειν. "Keep them safe to the present time" (διd), through the whole interval from then to now.

nore usual construction would

be aloop up slows (like eloa by, a.r.), the subject of the participle and verb being the same). But perhaps σεαυτόν is used for the sake of the opposition to τοὺν ἐπισταμένους. Μή is used, and not οὺ, because the whole clause is hypothetical, depending on ἐἀν.

Περικλής. Οὐ λανθάνεις με, & Σώκρατες, ἔφη, ὅτι οὐδ' οιόμενός 34 με τούτων επιμελείσθαι ταθτα λέγεις, άλλ' έγχειρών με διδάσκειν, ότι του μέλλοντα στρατηγείν τούτων άπάντων ἐπιμελεῖσθαι δεῖ ὁμολογῶ μέντοι κάγω σοι ταθτα. 25. Τοθτο δ', έφη, ω Περίκλεις, κατανενόηκας, ότι πρόκειται της χώρας ήμων όρη μεγάλα καθήκουτα έπὶ τὴν Βοιωτίαν, δι' ών εἰς τὴν χώραν εἴσοδοι στεναί τε καὶ προσάντεις εἰσί, καὶ ὅτι μέση διέζωσται δρεσιν έρυμνοις; Και μάλα, έφη. 26. Τί δέ; σὺ ἐκεῖνο ἀκήκοας, ὅτι Μυσοὶ καὶ Πισίδαι ἐν τή βασιλέως χώρα κατέχοντες έρυμνα πάνυ χωρία καλ κούφως ώπλισμένοι δύνανται πολλά μέν την βασιλέως χώραν καταθέοντες κακοποιείν, αὐτοὶ δὲ ζῆν ἐλεύθεροι; Καὶ τοῦτό γ', ἔφη, ἀκούω. 27. 'Αθηναίους δ' οὐκ ᾶν οίει, έφη, μέχρι της έλαφρας ήλικίας 1 ώπλισμένους κουφοτέροις ὅπλοις καὶ τὰ προκείμενα τῆς χώρας ὅρη κατέχουτας βλαβερούς μεν τοίς πολεμίοις είναι, μεγάλην δὲ προβολὴν τοῖς πολίταις τῆς χώρας κατεσκευάσθαι; Καὶ ὁ Περικλής Πάντ' οἶμαι, ἔφη, ολ Σώκρατες, καί ταθτα χρήσιμα είναι. 28. Εί τοίνυν, έφη ὁ Σωκράτης, αρέσκει σοι ταθτα, επιχείρει αθτοίς, εδ άριστε δ,τι μέν γάρ αν τούτων καταπράξης, και σοι καλον έστας καὶ τῆ πόλει ἀγαθόν, ἐὰν δέ τι ἀδυνατῆς, οὕτε τὴν πόλιν βλάψεις ούτε σεαυτόν καταισχυνείς.

so supposing that," &c. Socrates did not really think Pericles was taking the steps mentioned, but only pretended to think so, in order to point out what he ought to do. Below, the present access is "I do continually hear this."

⁶¹ μέχρι της έλαφρας ηλικίας.

"While their age retains its agility." He no doubt refers to the **pi**shot or militia, consisting of youths from eighteen to twenty, whose service was confined to Attica. Below, **ara-**mpáfp** is "you succeed in carrying out thoroughly," "you entirely succeed in."

CHAPTER VI.

1. Γλαύκωνα δὲ τὸν 'Αρίστωνος, ὅτ' ἐπεχείρει δημηγορείν επιθυμών προστατεύειν της πόλεως, οὐδέπω είκοσιν έτη γεγονώς, δυτων άλλων οἰκείων τε καὶ φίλων ούδεὶς εδύνατο παθσαι 3 ελκόμενον τε άπο του βήματος καὶ καταγέλαστου δυτα, Σωκράτης δὲ εὔνους ῶν αὐτῷ διά τε Χαρμίδην τὸν Γλαύκωνος καὶ διὰ Πλάτωνα μόνος έπαυσεν 2. έντυχών γάρ αὐτῷ πρῶτον μέν είς τὸ ἐθελῆσαι 11 ἀκούειν τοιάδε λέξας κατέσχεν 7Ω Γλαύκων, ἔφη, προστατεύειν ήμιν διανενόησαι τῆς πόλεως; "Εγωγ', ἔφη, & Σώκρατες. Νη Δί', ἔφη, καλον γάρ, είπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἐν ἀνθρώποις δῆλον γάρ, ὅτι, ἐὰν τοῦτο διαπράξη, δυνατὸς μὲν ἔση αὐτὸς τυγχάνειν ότου αν έπιθυμής, ίκανὸς δὲ τοὺς φίλους ώφελείν, έπαρείς δὲ τὸν πατρώον οίκον, αὐξήσεις δὲ τὴν πατρίδα, ονομαστός δ' έση πρώτον μέν έν τη πόλει, έπειτα έν τη Έλλάδι, ίσως δὲ ὥσπερ Θεμιστοκλής ** καὶ ἐν τοῖς βαρβάροις, ὅπου δ' αν ής, πανταχοῦ περίβλεπτος έση. 3. Ταθτ' οθν ακούων ο Γλαύκων έμεγαλύνετο καὶ ήδέως παρέμενε. Μετά δὲ ταῦτα ὁ Σωι κράτης Οὐκοῦν, ἔφη, τοῦτο μέν, ὁ Γλαύκων, δηλον, ὅτι, είπερ τιμάσθαι βούλει, ώφελητέα σοι ή πόλις έστίν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πρὸς θεῶν, ἔφη, μὴ τοίνυν ἀποκρύψη,

being dragged." The usual construction with waters is a participle, not an infinitive, although the latter is sometimes found. If an orator was distasteful to his hearers in the assembly, he was hooted down until he retired, or the τοξόται removed him. Schneider quotes Plato, Protag. 819 C, καταγελωσι έως δυ ή αὐτὸς ἀποστῆ ή εἰ τοξόται αὐτὸν ἀφέλκωσιν.

** els τὸ ἐθελῆσαι. "He checked him, after speaking as follows, with a view to his becoming willing (ἐθελῆσαι) to listen." Below, ἡμῶν is the dative of the indirect object, "for our good," or the like.

24 Θεμιστοκλής. Cf. Thucyd i. 138 for the reputation of The mistocles amongst the Persians, γίγνεται παρ' αὐτῷ μέγας καὶ δεος αὐδείς πω Έλλήνων, κ.τ.λ.

άλλ' είπον ήμεν. ἐκ τίνος ἄρξη τὴν πόλιν εὐεργετείν ; 4. Επεί δὲ ὁ Γλαύκων διεσιώπησεν, ώς ἃν τότε 25 σκοπών, · όπόθεν ἄρχοιτο Αρ', ἔφη ὁ Σωκράτης, ὥσπερ, φίλου οίκον εί αύξησαι βούλοιο, πλουσιώτερον αυτόν έπιχειροίης Δυ ποιείν, ούτω καὶ τὴν πόλιν πειράση πλουσιωτέραν ποιήσαι; Πάνυ μέν οδν, έφη. 5. Οὐκοῦν πλουσιωτέρα γ' αν είη προσόδων αὐτή πλειόνων γενομένων ; Εἰκὸς γοῦν, ἔφη. Δέξον δή, ἔφη, ἐκ τίνων νῦν αί πρόσοδοι τἢ πόλει καὶ πόσαι τινές εἰσι; δῆλον γάρ, ότι ἔσκεψαι, ΐνα, εἰ μέν τινες αὐτῶν ἐνδεῶς ἔχουσιν, έκπληρώσης, εί δὲ παραλείπονται 36, προσπορίσης. 'Αλλά μὰ Δί', ἔφη ὁ Γλαύκων, ταθτά γε οὐκ ἐπέσκεμμαι. 6. 'Αλλ', εί τοῦτο, ἔφη, παρέλιπες, τάς γε δαπάνας της πόλεως ημίν είπε δηλον γάρ, ὅτι καὶ τούτων τὰς περιττὰς ἀφαιρεῖν διανοή. Αλλά μὰ τὸν Δί, ἔφη, οὐδὲ πρὸς ταῦτά πω ἐσχόλασα. Οὐκοῦν, έφη, το μέν πλουσιωτέραν την πόλιν ποιείν αναβαλούμεθα· πῶς γὰρ οἶόν τε μὴ εἰδότα γε τὰ ἀναλώματα καὶ τὰς προσόδους ἐπιμεληθῆναι τούτων; 7. 'Αλλ', δ Σώκρατες, έφη ὁ Γλαύκων, δυνατόν ἐστι καὶ ἀπὸ πολεμίων την πόλιν πλουτίζειν. Νη Δία, σφόδρα γ', έφη ο Σωκράτης, έάν τις αὐτῶν κρείττων ή ήττων δὲ

36 ώς δυ τότε. Sc. ώς δυ διασιωπήσειε τότε σκοπών, where σκοπών is equivalent to εἰ σκοποίη. Cf. III. viii. 1, ἀλλ' ώς δυ πεπεισιώνοι; sc. ώς δυ ἀποκρίναιντο εἰ πεπεισμένοι εἴησαν. Cf. also II. vi. 38, ώς δυ στρατηγικώ ἐπιτρέψειαν σοὶ στρατηγικώ δυτι (εἰ στρατηγικώς εἴης).

if any are altogether passed over, you may add them to our other resources" (\pi\rho\s). The main revenues at Athens were derived from the " he allied

states (φόροι), excise and customs, mines, public lands, judicial fines (πρυτανεία). The average amount was two thousand talents (Aristoph Verne 66)

toph. Vespee 66).

27 και τούτων. The καί is to be taken with the whole sentence, "you also intend to," &c. The καί refers back to the previous sentence, εἰ μέντινες ἐνδεῶς ἔχουσιν, ἐκπληρώσης, you intend to increase the revenues, and also to cut down expenses. Below, in ἐπιμεληθῆναι τούτων, the pronoun although plural means τοῦ πλουσιωτέραν τὴν πόλιν ποιείν.

ών καὶ τὰ ὄντα προσαποβάλοι ε ἄν. Αληθή λέγεις, έφη. 8. Οὐκοῦν, έφη, τόν γε βουλευσόμενον πρὸς ούστινας δεί πολεμείν τήν τε τής πόλεως δύναμιν καί την των έναντίων είδεναι δεί, ίνα, έαν μεν ή της πόλεως κρείττων ή, συμβουλεύη έπιχειρείν τῷ πολέμφ, έὰν δὲ ήττων των εναντίων 89, εύλαβεῖσθαι πείθη. 'Ορθώς λέγεις. έφη. 9. Πρώτον μεν τοίνυν, έφη, λέξον ήμιν της πόλεως τήν τε πεζικήν και την ναυτικήν δύναμιν, είτα την των εναντίων. 'Αλλά μά τον Δί', έφη, ούκ αν έχοιμί σοι ούτως γε άπὸ στόματος εἰπεῖν. 'Αλλ', εί γέγραπταί σοι, ένεγκε, έφη πάνυ γάρ ήδέως αν τοῦτο ἀκούσαιμι. 'Αλλὰ μὰ τὸν Δί', ἔφη, οὐδὲ γέγραπταί μοί πω. 10. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ περὶ πολέμου συμβουλεύειν τήν γε πρώτην 4 επισχήσομεν Ισως γάρ καὶ διὰ τὸ μέγεθος αὐτῶν ἄρτι ἀρχόμενος τῆς προστατείας ούπω εξήτακας. 'Αλλά τοι περί γε φυλακής τής χώρας οίδ' ότι σοι μεμέληκε, καὶ οίσθα, όπόσαι τε φυλακαὶ ἐπίκαιροι εἰσι καὶ ὁπόσαι μή, καὶ ὁπόσοι τε φρουροί ίκανοί είσι και οπόσοι μή είσι, και τάς μέν έπικαίρους φυλακάς συμβουλεύσειν 1 μείζονας ποιείν, τὰς δὲ περιττὰς ἀφαιρείν. 11. Νη Δί', ἔφη ὁ Γλαυκων, άπάσας μεν οθν ** έγωγε, ένεκά γε του οθτως αθτάς

28 προσαποβάλοι. "Would, besides (not getting any thing), lose even what he has."

** τῶν ἐναντίων. So, τῆς τῶν ἐναντίων, but the strictly correct form of expression is not always observed. Cf. III. v. 4, ἡ τῶν ᾿Αθηναίων δόξα πρὸς τοὺς Βοιωτῶν). So in Latin, "Plus in amore valet Minnerni versus Homero" (versu Homeri).

events just at first." 'Οδών or some word of the kind must be supplied. Cf. Demosth. Olynth.

iii. (p. 29), τοῦθ' ἐκανὸν προλαβεῖν ἡμῖν εἶναι τὴν πρώτην. Below, καὶ διὰ τὸ μέγεθον seems to be, "owing to their extent, as well as for other reasons" (καί), where αὐτῶν probably refers to the land and sea forces.

think, depends on olda, so that olda συμβουλεύσειν is put for olda δτι συμβουλεύσειν is put for olda δτι συμβουλεύσεις. With an infinitive γιγνώσκω rather has the sense of "considering," "holding an opinion," than of "knowing."

42 ἀπάσας μέν οδν. For the corrective force of μέν οδν see

φυλάττεσθαι, ώστε κλέπτεσθαι τὰ ἐκ τῆς χώρας **. Έαν δέ τις αφέλη γ', έφη, τας φυλακάς, ούκ οίει καλ άρπάζειν έξουσίαν έσεσθαι τῷ βουλομένω; ἀτάρ, έφη, πότερον έλθων αὐτὸς ἐξήτακας τοῦτο, ἡ πῶς οἶσθα, ὅτι κακώς φυλάττονται; Εἰκάζω, ἔφη. Οὔκουν, ἔφη, καὶ περί τούτων, δταν μηκέτι εἰκάζωμεν, άλλ' ήδη εἰδῶμεν, τότε συμβουλεύσομεν ; "Ισως, ἔφη δ Γλαύκων, βέλτιον. 12. Είς γε μήν, έφη, τάργύρια οίδ' ότι οὐκ ἀφίξαι, ωστ' έχειν είπειν, διότι νύν έλάττω ή πρόσθεν προσέρχεται αυτόθεν. Ου γάρ ουν ελήλυθα 11, έφη. Καὶ γάρ νη Δί, ἔφη ὁ Σωκράτης, λέγεται βαρύ τὸ χωρίον " είναι, ώστε, όταν περί τούτου δέη συμβουλεύειν, αυτη σοι ή πρόφασις άρκέσει. Σκώπτομαι, έφη ο Γλαύκων. 13. 'Αλλ' ἐκείνου γέ τοι, ἔφη, οἶδ' ὅτι οὐκ ἢμέληκας, άλλ' ἔσκεψαι, καὶ πόσον χρόνον ἰκανός ἐστιν ὁ ἐκ τῆς χώρας γυγνόμενος σίτος διατρέφειν την πόλιν, καὶ πόσου είς τὸν ἐνιαυτὸν προσδέεται 16, Ίνα μὴ τοῦτό γε λάθη σέ ποτε ή πόλις ενδεής γενομένη, άλλ' είδως έχης ύπερ των αναγκαίων συμβουλεύων τη πόλει βοηθείν το καὶ σώζειν αὐτήν. Λέγεις, ἔφη δ Γλαύκων, παμμέγεθες πράγμα, είγε καὶ τών τοιούτων έπιμελείσθαι δεήσει. 14. 'Αλλά μέντοι, έφη ο Σωκράτης, ούδ' αν

above, II. vii. 5. The construction is ἀπάσαι μὲν οδν ἔγωγε συμβουλεύσω ἀφαιρεῖν. Translate, "Nay, rather, I will advise the removal of all, on the ground at least of their being," &c.

The preposition in is due to the general idea of removal, and the expression is a brief one for τὰ ἐν τῷ χώρς κλέπτεσθαι ἐξ αὐτῆς. Cf. Thueyd. vi. 7, ἐκδιδράσκουσιν οἱ ἐκ τῶν 'Ορνεῶν.

14 Οὐ γὰρ οδν ἐλήλυθα. Cf. III. iii. 2, ἔστι γὰρ οδν. The force of οδν in such cases is "certainly," "assuredly," when the fact stated

cannot be disputed.

46 βαρό τὸ χωρίον. "(And no wonder) for certainly (και γάρ) the place (the mines) is unhealthy." Here και qualifies γάρ.

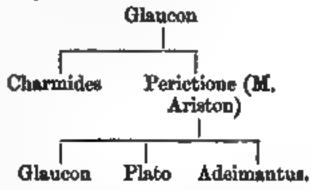
** wροσδέσται. The subject is h πόλις, supplied from την πόλις. Translate, "and how much more besides (πρός) the city wants." In the next clause, τοῦτο is the accusative after ἐνδεής, apparently the one of locality before spoken of, as in phrases like ἀγαθὸς τὰ πολεμικά.

τὸν ἐαυτοῦ ποτε οἶκον καλῶς τις οἰκήσειεν, εἰ μὴ πάντα μέν εἴσεται, ὧν προσδέεται, πάντων δὲ ἐπιμελόμενος έκπληρώσει άλλ' έπεὶ ή μεν πόλις έκ πλειόνων ή μυρίων οἰκιῶν 17 συνέστηκε, χαλεπον δέ ἐστιν ἄμα τοσούτων οίκων ἐπιμελεϊσθαι, πῶς ούχ ἔνα, τὸν τοῦ θείου, πρώτον έπειράθης αὐξησαι; δέεται δέ καν μέν τούτον δύνη, και πλείοσιν έπιχειρήσεις ένα δε μή δυνάμενος 48 ώφελησαι, πως αν πολλούς γε δυνηθείης; ώσπερ εί τις εν τάλαυτου μή δύναιτο φέρειν, πώς οὐ φανερόν, δτι πλείω γε φέρειν οὐδ ἐπιχειρητέον αὐτῷ; 15. 'Αλλ' ἔγωγ', ἔφη ὁ Γλαύκων, ώφελοίην ᾶν τὸν τοῦ θείου ** οίκον, εἴ μοι ἐθέλοι πείθεσθαι. Είτα, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὸν θείον οὐ δυνάμενος πείθειν, 'Αθηναίους πάντας μετά τοῦ θείου νομίζεις δυνήσεσθαι ποιήσαι πείθεσθαί σοι; 16. Φυλάττου, ἔφη, ὧ Γλαύκων, όπως μη του εύδοξειν επιθυμών είς τουναντίον έλθης ή ούχ όρας, ώς σφαλερόν έστι τὸ α μὴ οἶδέ τις, ταθτα λέγειν ή πράττειν; ένθυμοθ δὲ τῶν ἄλλων. όσους οἰσθα τοιούτους, οἶοι φαίνονται ** καὶ λέγοντες &

47 🐧 μυρίων οἰκιῶν. Οἰκίαι here are houses, eless families. The everage number of persons to each house in the chief towns of England is about seven probably. This would give a population of only 70,000. But from the large number of slaves kept by the well-to-do, it is evident that the average number to a house must be greatly enlarged, but to what extent is a matter of guesa-work. Clinton assumes twelve, and this would give 120,000, to which he adds 40,000 more for Peirens and the other harbours. Beeckh makes the total 180,000; .Col. Leake, I believe, about 190,000.

46 μη δυνάμενος. "Supposing you are not (μή) able." Οὐ δυνάμενος would be, "since you are unable," assuming his inability to be a fact, which the other form does not.

4ν τὸν τοῦ θείου. Sc. Charmides, as will be seen from the subjoined table:—

plains τοιούτους, "whom you know to be such,—such, I mean, as are seen," &c. The genitive

μὴ ἴσασι καὶ πράττοντες, πότερά σοι δοκοῦσιν ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ἐπαίνου μᾶλλον ἢ ψόγου τυγχάνειν; καὶ πότερον θαυμάζεσθαι μᾶλλον ἢ καταφρονεῖσθαι; 17. Ἐνθυμοῦ δὲ καὶ τῶν εἰδότων δ,τι τε λέγουσι καὶ ὅ,τι ποιοῦσι, καί, ὡς ἐγὼ νομίζω, εὐρήσεις ἐν πᾶσιν ἔργοις τοὺς μὲν εὐδοκιμοῦντάς τε καὶ θαυμαζομένους ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων ὅντας, τοὺς δὲ κακοδοξοῦντάς τε καὶ καταφρονουμένους ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων. 18. Εἰ οὖν ἐπιθυμεῖς εὐδοκιμεῖν τε καὶ θαυμάζεσθαι ἐν τἢ πόλει, πειρῶ κατεργάσασθαι ὡς μάλιστα τὸ εἰδέναι ἃ βούλει πράττειν ἐὰν γὰρ τούτω διενέγκας τῶν ἄλλων ἐπιχειρῆς τὰ τῆς πόλεως πράττειν, οὐκ ὰν θαυμάσαιμι, ἐὶ πάνυ ῥαδίως τύχοις ὧν ἐπιθυμεῖς.

CHAPTER VII.

1. Χαρμίδην δὲ τὸν Γλαύκωνος δρῶν ἀξιόλογον μὲν ἄνδρα ὅντα καὶ πολλῷ δυνατώτερον τῶν τὰ πολιτικὰ τότε πραττόντων, ὀκνοῦντα δὲ προσιέναι τῷ δήμῷ καὶ τῶν τῆς πόλεως πραγμάτων ἐπιμελεῖσθαι. Εἰπέ μοι, ἔφη, ῷ Χαρμίδη, εἴ τις ἰκανὸς ὡν τοὺς στεφανίτας ἀγῶνας νικῶν ⁶⁸ καὶ διὰ τοῦτο αὐτός τε τιμᾶσθαι καὶ τὴν πατρίδα ἐν τῆ Ἑλλάδι εὐδοκιμωτέραν ποιεῖν μὴ

τῶν ἄλλων depends on δσους. But see Breitenbach's note on

the passage.

makes δτι τε λέγουσι, κ.τ.λ. depend on ἐνθυμοῦ, not on εἰδότων, which I can hardly think right. The construction seems to have been altered in the writing. If it had run ἐνθυμοῦ τῶν εἰδότων ὅτι οἱ μὲν εὐδοκιμοῦντες ἐκ τῶν μάλιστα ἐπισταμένων εἰσίν, then the real object after ἐνθυμοῦ would have been ὅτι οἱ μὲν . . εἰσίν; "re-

flect on the fact that . . . as belonging to those who know." Instead of this the form is altered into ἐνθυμοῦ καὶ εὐρήσεις, κ.τ.λ.

a cognate accusative, like νίκην νικῶν, and similar to νικῶν 'Ολύμναι and the like forms. 'Αγῶν στεφανίτης is one where a wreath was the guerdon, opposed to one where the prize bore a money value (θεματικός). For ποῖόν τινα see I. i. 1 (τοιάδε τις).

θέλοι αγωνίζεσθαι, ποιόν τινα τούτον νομίζοις αν τον άνδρα είναι; Δήλου ότι, έφη, μαλακόν τε και δειλόν. 2. Εί δέ τις, έφη, δυνατός ών των της πόλεως πραγμάτων ἐπιμελόμενος τήν τε πόλιν αύξειν καλ αύτὸς διὰ τοῦτο τιμᾶσθαι ὀκνοίη δη 13 τοῦτο πράττειν, οὐκ ἄν είκότως δειλός νομίζοιτο; "Ισως, έφη άταρ πρός τί με ταῦτ' ἐρωτᾶς; "Οτι, ἔφη, οίμαι σε δυνατόν ὅντα ὀκνεῖν έπιμελείσθαι, καὶ ταῦτα · ων ἀνάγκη σοι μετέχειν πολίτη γε όντι. 3. Την δε εμην δύναμιν, έφη ο Χαρμίδης, εν ποίω έργω καταμαθών ταθτά μου καταγι-, ωσκεις ; Έν ταις συνουσίαις, έφη, αις σύνει 65 τοις τά της πόλεως πράττουσε καὶ γάρ, όταν τι ἀνακοινώνταί σοι, όρω σε καλώς συμβουλεύοντα, καὶ όταν τι άμαρτάνωσιν, δρθώς έπιτιμώντα. 4. Οὐ ταὐτόν ἐστιν, ἔφη, ω Σώκρατες, ίδία τε διαλέγεσθαι καλ έν τῷ πλήθει άγωνίζεσθαι. Καὶ μήν, έφη, ο γε άριθμεῖν δυνάμενος οὐδὲν ήττον ἐν τῷ πλήθει ἡ μόνος ἀριθμεῖ, καὶ οἱ κατὰ μόνας 4 ἄριστα κιθαρίζοντες, οδτοι καλ έν τῷ πλήθει κρατιστεύουσιν. 5. Αίδω δὲ καὶ φόβον, ἔφη, οὐχ ὁρậς έμφυτά τε ἀνθρώποις ὄντα καὶ πολλῷ μᾶλλον ἐν τοῖς δχλοις ή έν ταις ίδιαις δμιλίαις παριστάμενα; Και σέ γε διδάξων, έφη, ώρμημαι, ότι ούτε τούς φρονιμωτάτους 17 αίδούμενος ούτε τούς ισχυροτάτους φοβού-

** ὀκνοίη δή. "Should be absolutely reluctant." Δή seems only used to give emphasis to ὀκνοίη, just as it occurs with superlatives, πλείστοι δή, κ.τ.λ.

" and tabra. Sc. καὶ ταθτα (" and that too") ἐπιμελείσθαι τούτων ῶν, κ.τ.λ. For the next

words cf. I. iii, 10.

As σύνει. Cf. II. i. 32, παρ' Δυθρώποις οίς προσήκει. In the next words καί corresponds to καί in καί δταν τι άμαρτάνωσιν.

66 κατὰ μόνας. "Alone," supplying perhaps χώρας. Cf. Thucyd. i. 87, δπως κατά μόνας άδικώσι.

"I am bent," says Socrates, "on showing you that you feel too bashful to speak amongst the foolish, although you cannot be in the position of feeling bashful before the wise, or timid before the strong, for the assembly is made up of those who are neither. There are in it no wise men before whom you might feel bashful, nor strong before whom you might feel alarmed." It is perfectly true, nevertheless, that *

μενος εν τοῖς άφρονεστάτοις τε καὶ άσθενεστάτοις αίσχύνη λέγειν 6. πότερον γάρ τοὺς γναφείς αὐτών ή τούς σκυτείς ή τούς τέκτουας ή τούς χαλκείς ή τούς γεωργούς ή τους έμπορους ή τους έν τη άγορα μεταβαλλομένους ** και φροντίζοντας, δ,τι ελάττονος πριάμενοι πλείονος ἀποδώνται, αἰσχύνη; ἐκ γὰρ τούτων απάντων ή εκκλησία συνίσταται. 7. Τί δè οιει διαφέρειν δ σύ ποιείς ή των άσκητων ** δυτα κρείττω τούς ίδιώτας * φοβείσθαι; ου γάρ τοις πρωτεύουσιν έν τή πόλει, ων ένιοι καταφρονοθοί σου, ραδίως διαλεγόμενος καὶ τῶν ἐπιμελομένων τοῦ τῆ πόλει διαλέγεσθαι πολὺ περιών 41 εν τοις μηδέ πώποτε φροντίσασι τῶν πολιτικών μηδέ σου καταπεφρονηκόσιν όκνεις λέγειν δεδιώς, μή καταγελασθής; 8. Τί δ'; έφη, οὐ δοκοῦσί σοι πολλάκις οἱ ἐν τῇ ἐκκλησία τῶν ὀρθῶς λεγόντων καταγελάν; Καὶ γὰρ οἱ ἔτεροι, ἔφη διὸ καὶ θαυμάζω σου *1, εί έκείνους, όταν τούτο ποιώσι, ραδίως χειρούμενος, τούτοις δὲ 41 μηδένα τρόπον οἶει δυνήσεσθαι προσενεχθήναι.

person may be, and feel, superior to each unit in an assembly, and yet be afraid to address them collectively. There is the chance of failure present to the speaker, and the mysterious influence of numbers. There are some remarks on the subject in "Remains of Archbishop Whately."

** μεταβαλλομένουν. "Those who barter goods," distinguished from the merchants who cross the seas with their merchandise.

ο των δοκητών. The sense of comparison inherent in διαφέρει accounts for the use of ή. Cf. III. ii. 14, τηνικαύτα γάρ νολό διαφέρει τὰ αὐτὰ δώρα ἡ πρίν ἐπιθυμῆσαι διδέναι. With Δεκητών supply τινά.

ike our "layman," as opposed to

a professional. Cf. Thucyd. vi. 72, ἐδιάτας &ς είπεῖν χειροτέχναις ἀνταγωνισαμένους, "laymen against craftamen in war."

superior to." Cf. Xen. Anab. I. ix. 24, 70 50 vp dwinehele weptcives very place. Below, in and yap of drepos, and is to be joined with of drepos, "for the others as well as those in the assembly."
"The others" are those with whom he is brought into contact privately (see above, § 3).

** θαυμάζω σου. The object after θαυμάζω is the whole clause, εί . . . προσενεχθήναι. See note on III. vi. 17, under των είδότων.

fluous, a participle only having preceded (xerpouneses). Cf. Plato de Repub. 893 E, danieus mis voès

9. 'Ωγαθέ, μη αγνόει, σεαυτον μηδε άμάρτανε & οἰ πλεῖστοι άμαρτάνουσιν οἱ γὰρ πολλοὶ ώρμηκύτες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἐαυτοὺς ἐξετάζειν μη οὖν ἀπορραθύμει τούτου, ἀλλὰ διατείνου μᾶλλον πρὸς τὸ σεαυτῷ προσέχειν καὶ μη ἀμέλει τῶν τῆς πόλεως, εἴ τι δυνατόν ἐστι διὰ σὲ βέλτιον ἔχειν τούτων γὰρ καλῶς ἐχόντων οὐ μόνον οι ἄλλοι πολῖται, ἀλλὰ καὶ οἱ σοὶ φίλοι καὶ αὐτὸς σὰ οὐκ ἐλάχιστα ἀφελήση.

CHAPTER VIII.

1. 'Αριστίππου δ' ἐπιχειροῦντος ἐλέγχειν τὸν Σωκράτην, ὥσπερ αὐτὸς ὑπ' ἐκείνου τὸ πρότερον ἡλέγχετο, βουλόμενος τοὺς συνόντας ὡφελεῖν ὁ Σωκράτης ἀπεκρίνατο, οὐχ ὥσπερ οἱ φυλαττόμενοι, μή πη ὁ λόγος ἐπαλλαχθῆ ", ἀλλ' ὡς ἄν πεπεισμένοι μάλιστα πράττειν τὰ δέοντα. 2. 'Ο μὲν γὰρ αὐτὸν ἥρετο, εἴ τι εἰδείη ἀγαθόν, ἵνα, εἴ τι εἴποι τῶν τοιούτων, οἷον ἡ σιτίον ἡ ποτὸν ἡ χρήματα ἡ ὑγίειαν ἡ ῥώμην ἡ τόλμαν, δεικνύοι δὴ " τοῦτο κακὸν ἐνίστε ὅν ὁ δὲ εἰδώς, ὅτι, ἐάν τι

θεοὺς δοῦναι ἐλόντας τὴν Τροίαν αὐτοὺς δὲ σωθῆναι. Buttmann in his remarks on δέ in apodosi at the end of his edition of the speech against Midias, quotes also Thucyd. i. 67, φανερῶς μὲν οὐ πρεσβενόμενοι, κρύφα δὸ ἐνῆγον τὸν πόλεμον; but this seems dubious, as κρύφα may be singly opposed to φανερῶς οὐ πρεσβενόμενοι, so that ἐνῆγον applies to both clauses.

** **αλλαχθή. "Should get into a difficulty," "become ambiguous." People who are arguing for argument's sake, are careful not to say any thing which may

cut both ways, and so be turned against them. If Socrates had admitted wealth to be good, for instance, it would have got him into difficulty by reason of the ambiguity of the admission, for wealth is not under all circumstances good. For he he were to he were of the total and the stances good. For he he were to he were of the total and the stances good.

as of course he could—prove."
This does not seem to be the same use of δή as in III. vii. 2, δκνοίη δή, for I do not see that δεικνύοι admits of any emphasis. It rather

ἐνοχλῆ ἡμᾶς, δεόμεθα τοῦ παύσοντος, ἀπεκρίνατο ἦπερ καὶ ποιεῖν εκράτιστον 3. ᾿Αρά γε, ἔφη, ἐρωτῆς με, εἴ τι οίδα πυρετοῦ ἀγαθόν; Οὐκ ἔγωγὰ, ἔφη. ᾿Αλλ ὀφθαλμίας; Οὐδὲ τοῦτο. ᾿Αλλὰ λιμοῦ; Οὐδὲ λιμοῦ. ᾿Αλλὰ μήν, ἔφη, εἴγ᾽ ἐρωτῆς με, εἴ τι ἀγαθὸν οίδα, δ μηδενὸς ἀγαθόν ἐστιν, οὕτ᾽ οίδα, ἔφη, οὕτε δέομαι επ.

4. Πάλιν δὲ τοῦ ᾿Αριστίππου ἐρωτῶντος αὐτόν, εἴ τι εἰδείη καλόν; Καὶ πολλά, ἔφη. ᾿Αρ᾽ οὖν, ἔφη, πάντα ὅμοια ἀλλήλοις; ʿΩς οἶόν τε μὲν οὖν, ἔφη, ἀνομοιότατα ἔνια. Πῶς οὖν, ἔφη, τὸ τῷ καλῷ ἀνόμοιον καλὸν ἀν εἴη; "Οτι, νὴ Δί', ἔφη, ἔστι μὲν τῷ καλῷ πρὸς δρόμον ἀνθρώπῳ ἄλλος ἀνόμοιος, καλὸς πρὸς πάλην, ἔστι δὲ ἀσπίς, καλὴ πρὸς τὸ προβαλέσθαι, ὡς ἔνι ἀνομοιοτάτη τῷ ἀκοντίῳ, καλῷ πρὸς τὸ σφόδρα τε καὶ ταχὺ φέρεσθαι. 5. Οὐδὲν διαφερόντως, ἔφη, ἀποκρίνη μοι ἡ ὅτε σε ἡρώτησα, εἴ τι ἀγαθὸν είδείης. Σὸ δ᾽ οἴει, ἔφη, ἄλλο μὲν ἀγαθόν, ἄλλο δὲ καλὸν εἶναι; οὐκ οἶσθ', ὅτι πρὸς ταὐτὰ πάντα καλά τε κἀγαθά ἐστιν; πρῶτον μὲν γὰρ ἡ ἀρετὴ οὐ πρὸς ἄλλα μὲν ἀγαθόν, πρὸς ἄλλα δὲ καλὸν ἐστιν, ἔπειτα ⁶⁸ οἱ ἄνθρωποι τὸ αὐτό τε καὶ πρὸς τὰ αὐτὰ καλοὶ κάγαθοὶ λέγον-

seems used, as often, when an admitted fact is stated. Cf. II. i. 21, δπερ δή, "which, as every one knows."

was also best to do" (ac. to answer); so that morely is equivalent to dwampisassau. Kai does not seem to mean any thing here, and indeed, as I have before remarked, after relatives is apparently added mechanically.

It is to be remarked that here Socrates distinctly asserts the relativity of goodness: a thing is good for something else; in other

words, there is no recognition so far of an abstract, absolute good; a view which Plato would refuse to admit.

** έπειτα. This corresponds to πρώτον μέν. Cf. I. ii. 1. Below, τὸ αὐτό τε λέγονται is not easy to explain. Perhaps τὸ αὐτό is an accusative of locality as it were, like ἀγαθὸς τὰ παλεμικά. If so, the words mean, "are said to be beautiful and good in the self-same point (or quality) and with reference to the same objects." The general doctrine of course is, that use is the measure of beauty.

ται, πρὸς τὰ αὐτὰ δὲ καὶ τὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων καλά τε κἀγαθὰ φαίνεται, πρὸς ταὐτὰ δὲ καὶ τἄλλα πάντα, οἶς ἄνθρωποι χρῶνται, καλά τε κἀγαθὰ νομίζεται, πρὸς ἄπερ ἀν εὕχρηστα ἢ. 6. ᾿Αρ᾽ οὖν, ἔφη, καὶ κόφινος κοπροφόρος καλόν ἐστιν; Νὴ Δί, ἔφη, καὶ χρυσῆ γε ἀσπὶς αἰσχρόν, ἐὰν πρὸς τὰ ἐαυτῶν ἔργα ὁ μὲν καλῶς πεποιημένος ἢ, ἡ δὲ κακῶς. Λέγεις σύ, ἔφη, καλά τε καὶ αἰσχρὰ τὰ αὐτὰ εἶναι; 7. Καὶ νὴ Δί ἔγωγ, ἔφη, ἀγαθά τε καὶ κακά πολλάκις γὰρ τό τε λιμοῦ ἀγαθὸν πυρετοῦ κακόν ἐστι, καὶ τὸ πυρετοῦ ἀγαθὸν λιμοῦ κακόν ἐστι, πολλάκις δὲ τὸ μὲν πρὸς δρόμον καλὸν πρὸς πάλην αἰσχρόν, τὸ δὲ πρὸς πάλην καλὰ ἐστι πρὸς δρόμον αἰσχρόν, τὰ δὲ καὶ αἰσχρὰ πρὸς διὰν κακῶς.

8. Καὶ οἰκίας λέγων δὲ τὰς αὐτὰς καλάς τε εἶναι καὶ χρησίμους παιδεύειν ἔμους ἐδόκει, οἴας χρὴ οἰκοδομεῖσθαι. Ἐπεσκόπει δὲ ὧδε ᾿Αρά γε τὸν μέλλοντα οἰκίαν οἴαν χρὴ ἔχειν τοῦτο δεῖ μηχανᾶσθαι, ὅπως ἡδίστη τε ἐνδιαιτᾶσθαι καὶ χρησιμωτάτη ἔσται; τούτου δὲ ὁμολογουμένου 9. Οὕκουν ἡδὺ μὲν θέρους ψυχεινὴν ἔχειν, ἡδὺ δὲ χειμῶνος ἀλεεινήν; ἐπειδὴ δὲ καὶ τοῦτο συμφαῖεν ⁶⁹. Οὕκουν ἐν ταῖς πρὸς μεσημβρίαν βλεπούσαις οἰκίαις τοῦ μὲν χειμῶνος ὁ ἥλιος εἰς τὰς παστάδας ὑπολάμπει ⁷⁰, τοῦ δὲ θέρους ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν καὶ τῶν στεγῶν πορευόμενος σκιὰν παρέχει; Οὕκουν εἴ γε καλῶς ἔχει ταῦτα οὕτω γύγνεσθαι, οἰκοδομεῖν δεῖ ὑψηλότερα μὲν τὰ πρὸς μεσημβρίαν, ἵνα ὁ χειμερινὸς ἥλιος

tive cf. I. ii. 57, ἐπειδή όμολογήσαιτο.

10 υπολάμτει. "Shines underneath," I suppose because in winter the sun moves through the heaven at a less elevation above the horizon than in the summer. A house should be high towards the south to catch as much of the winter sun as possible,—in the summer, if the sun was overhead, a low and a high dwalling would be all one.

μη ἀποκλείηται, χθαμαλώτερα δὲ τὰ πρὸς ἄρκτον, ἴνα οἱ ψυχροὶ μὴ ἐμπίπτωσιν ἄνεμοι; 10. ὡς δὲ συνελόντι ¹¹ εἰπεῖν, ὅποι πάσας ὥρας αὐτός τε ᾶν ἥδιστα καταφεύγοι καὶ τὰ ὅντα ἀσφαλέστατα τιθοῖτο, αὕτη ᾶν εἰκότως ἡδίστη τε καὶ καλλίστη οἴκησις εἴη· γραφαὶ δὲ καὶ ποικιλίαι ¹³ πλείονας εὐφροσύνας ἀποστεροῦσιν ἡ παρέχουσι. Ναοῖς γε μὴν καὶ βωμοῖς χώραν ἔφη εἶναι πρεπωδεστάτην, ἥτις ἐμφανεστάτη οῦσα ἀστιβεστάτη εἴη· ἡδὺ μὲν γὰρ ἰδόντας προσεύξασθαι, ἡδὺ δὲ ἀγνῶς ἔχοντας ¹² προσιέναι.

CHAPTER IX.

1. Πάλιν δὲ ἐρωτώμενος, ἡ ἀνδρία πότερον εἴη διδακτὸν ἡ φυσικόν; Οἰμαι μέν¹⁴, ἔφη, ὥσπερ σῶμα
σώματος ἰσχυρότερον πρὸς τοὺς πόνους φύεται, οὕτω
καὶ ψυχὴν ψυχῆς ἐρρωμενεστέραν πρὸς τὰ δεινὰ φύσει
γύγνεσθαι ὁρῶ γὰρ ἐν τοῖς αὐτοῖς νόμοις τε καὶ ἔθεσι
τρεφομένους πολὺ διαφέροντας ἀλλήλων τόλμη. 2.
Νομίζω μέντοι πᾶσαν φύσιν μαθήσει καὶ μελέτη πρὸς
ἀνδρίαν αὕξεσθαι δῆλον μὲν γάρ, ὅτι Σκύθαι καὶ
Θρᾶκες οὐκ ᾶν τολμήσειαν ἀσπίδας καὶ δόρατα λαβόντες Λακεδαιμονίοις διαμάχεσθαι, φανερὸν δέ, ὅτι

** συνελόντε. "And to speak as would suit one who embraces the whole matter into one sentence," i. s. "to speak briefly." Cf. Thucyd. ii. 40, ξυνελών τε λέγω.

⁷² γραφαὶ δὲ καὶ ποικιλίαι.
" Paintings and decorations." As Kühner suggests, to avoid having these injured by the sun, the houses were perhaps so built as to be sheltered from its rays.

73 ayras exortas. The mean-

ing of the whole passage seems to be this,—Temples ought to be exposed to view, not shrouded by thick groves, that a man might see them as he approached for prayer, and yet with an access uncrowded, that the worshipper might not be liable to contract any pollution as he drew near from contact with the multitude of a crowded approach.

74 Olμαι μέν. For μέν without δέ to correspond, cf. II. vi. 5. καὶ Δακεδαιμόνιοι οὐτ' ἀν Θραξίν ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις οὐτε Σκύθαις ἐν τόξοις ἐθέλοιεν ἀν διαγωνίζεσθαι. 3. Όρῶ δ' ἔγωγε καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων πάντων ὁμοίως καὶ φύσει διαφέροντας ἀλλήλων τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐπιμελεία πολὺ ἐπιδιδόντας ἐκ δὲ τούτων δῆλόν ἐστιν, ὅτι πάντας χρὴ καὶ τοὺς εὐφὺεστέρους καὶ τοὺς ἀμβλυτέρους τὴν φύσιν, ἐν οἰς ἀν ἀξιόλογοι βούλωνται γενέσθαι, ταῦτα καὶ μανθάνειν καὶ μελετᾶν.

4. Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην το οὐ διώριζεν, ἀλλὰ τὸν τὰ μὲν καλά τε καὶ ἀγαθὰ γυγνώσκοντα χρῆσθαι το αὐτοῖς καὶ τὸν τὰ αἰσχρὰ εἰδότα εὐλαβεῖσθαι σοφόν τε καὶ σώφρονα ἔκρινεν. Προσερωτώμενος δέ, εἰ τοὺς ἐπισταμένους μὲν ὰ δεῖ πράττειν, ποιοῦντας δὲ τάναντία, σοφούς τε καὶ ἐγκρατεῖς εἶναι νομίζοι. Οὐδέν γε

⁷⁶ ἐν πέλταις. For this use of ἐν ("arrayed in," or similar meaning), cf. Æsch. Prom. Vinct. 424, στρατὸς δξυπροβραισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς. Also Xen. Anab. V. iii. 8, ἐξέτασις ἐν τοῖς ὅπλοις ἀγένετο.

16 Σοφίαν δὲ καὶ σωφροσύνην. The first of these is an intellectual virtue, the second a moral one. The first implies a scientific knowledge of what virtue connata in ; the second, that balance of the passions which enables any one to carry theory into practice. This was the weak side of Socrates' ethics. He believed virtue to consist in knowledge; for he thought that if a man really knew what was right (and the consequences of doing wrong), he would practise it. But this leaves out of sight the enormous influence of the passions. This was his theory; but it is only fair to add that practically he strongly urged the necessity

of keeping down the passions and appetites. But he was, herein, as many others, superior to his own theory. Aristotle (Nicom. Eth. VI. xiii. 5) remarks, Zurpáths the man dous diffres, the parties for all all the parties for elvas adoas the aperds, hudgraner, ou de alk and porterens, nakês ékeyer.

" χρήσθαι. The simplest explanation of this infinitive seems to me to be, that it depends on arre omitted. The man who knows what is honourable and good so as to apply his knowledge practically, is both σοφός and support, an assertion, of course, of the doctrine mentioned in the last note. For the omission of Sore cf. II. v. 3, the be πριαίμην δν φίλον μοι elvas. There is an irregularity of structure beeides in this sentence, for the th mer rand, rai tor the aloxed ought to be, tor the ner rand, the be alough.

μάλλον, έφη, ή ἀσόφους τε καὶ ἀκρατεῖς πάντας γὰρ οίμαι προαιρουμένους έκ των ενδεχομένων α οίονται συμφορώτατα αὐτοῖς είναι, ταῦτα πράττειν. Νομίζω ουν τους μη δρθώς πράττοντας ούτε σοφούς ούτε σώφρονας είναι. 5. "Εφη δέ και την δικαιοσύνην και την άλλην πάσαν άρετην σοφίαν είναι τά τε γάρ δίκαια ** καὶ πάντα, ὅσα ἀρετή πράττεται, καλά τε καὶ ἀγαθὰ είναι και ούτ αν τούς ταθτα είδότας άλλο άντι τούτων ούδὲν προελέσθαι, οὔτε τοὺς μὴ ἐπισταμένους δύνασθαι πράττειν, άλλα και έαν έγχειρωσιν, άμαρτάνειν ούτω καὶ τὰ καλά τε καὶ ἀγαθὰ τοὺς μὲν σοφοὺς πράττειν, τούς δὲ μὴ συφούς οὐ δύνασθαι, ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγχειρῶσιν, άμαρτάνειν έπει ουν τά τε δίκαια και τα άλλα καλά τε και άγαθα πάντα άρετη πράττεται, δήλου είναι, ότι και δικαιοσύνη και ή άλλη πάσα άρετή σοφία έστί. 6. Μανίαν γε μην έναντίον μεν έφη είναι σοφία, ού μέντοι γε την άνεπιστημοσύνην μανίαν ένόμιζε, το δέ άγνοεῖν ἐαυτὸν καὶ μὴ ἃ οἶδε * δοξάζειν τε καὶ οἴεσθαι

"I think them no more wise and continent than I think them unwise and incontinent." Others make them subjects, "the persons described above are no more wise, &c., than unwise persons are wise."

in the argument are these: (1) all acts of justice and virtue are beautiful (τά τε γὰρ δίκαια... ἀγαθὰ εἶναι), (2) those who know what is beautiful will choose it (καὶ οὕτ' ἐν ... ἀμαρτάνειν), (3) the wise (who do so possess knowledge) will do what is beautiful (οῦτω καὶ ... ἀμαρτάνειν), (4) but as said in (1), acts of justice and what is beautiful are done by virtue (ἐπεὶ οῦν ... πράττεται),

(5) therefore justice and all virtue is knowledge (δήλον δτι, κ.τ.λ.). Here it is clear that (4) is incorrectly put; it ought to be merely a repetition of (1), viz. acts of justice and virtue are beautiful, instead of which the assertion is, that acts of justice and all beautiful acts are done by virtue. But Kenophon may have implied that the converse was necessarily true; that if all beautiful acts are done by virtue, all acts of virtue are beautiful, which the strict argument requires.

be explained by supposing an ellipse, δοξάζειν . . . μη & elδε (ἐλλ' & μη οίδεν). Stallbaum (Plato, Crito 47 E) quotes Phædo 77 E, μᾶλλον δὲ μη ὡς ημῶν δεδιότων 'n Socrates' opinion.

γυγνώσκειν έγγυτάτω *1 μανίας έλογίζετο elvau τοὺς μέντοι πολλούς έφη, α μέν οι πλείστοι άγνοουσι, τούς διημαρτηκότας τούτων οὐ φάσκειν μαίνεσθαι, τούς δὲ διημαρτηκότας ών οἱ πολλοὶ γυγυώσκουσι μαινομένους καλείν 7. εάν τε γάρ τις μέγας ούτως οίηται είναι, ώστε κύπτειν τὰς πύλας τοῦ τείχους διεξιών, ἐάν τε ούτως ἰσχυρός, ὥστ' ἐπιχειρεῖν οἰκίας αἴρεσθαι ἡ ἄλλφ τω έπιτίθεσθαι των πασι δήλων δτι αδύνατα έστι, τούτον μαίνεσθαι φάσκειν, τούς δὲ μικρὸν διαμαρτάνοντας ού δοκείν τοίς πολλοίς μαίνεσθαι, άλλ', ώσπερ την ίσχυραν επιθυμίαν έρωτα καλούσιν, ούτω καὶ την μεγάλην παράνοιαν μανίαν αὐτοὺς καλεῖν.

8. Φθόνον δὲ σκοπῶν, δ,τι εἴη ε², λύπην μέν τινα έξεύρισκεν αὐτὸν ὄντα, οὕτε μέντοι τὴν ἐπὶ φίλων άτυχίαις ούτε την έπ' έχθρων εύτυχίαις γυγνομένην, άλλα μόνους έφη φθονείν τούς έπὶ ταῖς τῶν φίλων εὐπραξίαις άνιωμένους. Θαυμαζόντων δέ τινων, εί τις φιλών τινα έπὶ τἢ εὐπραξία αὐτοῦ λυποῖτο, ὑπεμίμνησκεν, ότι πολλοί ούτως πρός τινας έχουσιν, ώστε κακώς μέν πράττοντας μη δύνασθαι περιοράν, άλλα βοηθείν άτνχούσιν, εὐτυχούντων δὲ λυπεῖσθαι τοῦτο δὲ φρονίμφ μέν άνδρι ούκ αν συμβήναι, τούς ήλιθίους δε αεί πάσχειν αὐτό.

9. Σχολην δὲ σκοπών, τί εἴη, ποιούντας μέν τι ὅλως απαντας, σχολάζοντας μέντοι τούς πλείστους έφη εύρίσκειν καί γάρ τους πεττεύοντας καί τους γελωτοποιούντας ποιείν τι πάντας δὲ τούτους ἔφη σχολάζειν

madness was the want of knowledge,-self-knowledge, that is, and ignorance of virtue. The popular notion of madness is serious ignorance of what others

*1 eyyurára. The adverb is used (like an adjective) as a predicate. Cf. Plato, Leg. 942 C,

The Blow depoor del Kal dua Kal

KOLYÓV.

** 8,74 efq. Not "what it might be," for that would be efy ār, but "what it was," the optative being due to the oratic oblique. There is nothing to correspond to μέν in λύπην μέν except μέντοι.

έξειναι γὰρ αὐτοις ἰέναι πράξοντας τὰ βελτίω τούτων ἀπὸ μέντοι τῶν βελτιόνων ἐπὶ τὰ χείρω ἰέναι οὐδένα το σχολάζειν, εἰ δέ τις ἴοι, τοῦτον ἀσχολίας αὐτῷ οὕσης κακῶς ἔφη τοῦτο πράττειν.

10. Βασιλείς δὲ καὶ ἄρχοντας οὐ τοὺς τὰ σκῆπτρα ἔχοντας ἔφη εἶναι, οὐδὲ τοὺς ὑπὸ τῶν τυχόντων αίρεθέντας, οὐδὲ τοὺς κλήρω λαχόντας, οὐδὲ τοὺς βιασαμένους, οὐδὲ τοὺς ἐξαπατήσαντας, ἀλλὰ τοὺς ἐπισταμένους ἄρχοιν. 11. Ὁπότε γάρ τις ὁμολογήσειε τοῦ μὲν ἄρχοντος εἶναι τὸ προστάττειν ὅ,τι χρὴ ποιεῖν, τοῦ δὲ ἀρχομένου τὸ πείθεσθαι, ἐπεδείκνυεν ἔν τε νηὶ τὸν μὲν ἐπιστάμενον ἄρχοντα, τὸν δὲ ναύκληρον καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τἢ νηὶ πάντας πειθομένους τῷ ἐπισταμένω, καὶ ἐν γεωργία τοὺς κεκτημένους ἀγρούς, καὶ ἐν νόσω τοὺς νοσοῦντας, καὶ ἐν σωμασκία τοὺς σωμασκοῦντας, καὶ τοὺς ἄλλους πάντας, οῖς ὑπάρχει τι ἐπιμελείας δεόμενον, ἄν μὲν αὐτοὶ τὸ ἡγῶνται ἐπίστασθαι ἐπιμελείας δεόμενον, ἄν μὲν αὐτοὶ τὸν ἡγῶνται ἐπίστασθαι ἐπιμελείσθαι,—εἰ δὲ μή, τοῖς ἐπισταμένοις οὐ μόνον

en mpdforras. For the case of. I. i. 9.

léva: côdéva. "To change however from better to worse, no one had leisure for that; but if any one did so change, inasmuch as he had no leisure really at his disposal, he did badly. This is obscure. An idle man was one, in the view of Socrates, who was not engaged in some useful occupation; a man who spent his time at dice was idle, for he might have left off gambling, and betaken himself to something useful. If, however, a man was already usefully employed, he could never have "leisure" to take up with what was bad; there was always something useful to turn his hand to, and so.

having no leisure really, his adoption of the worst pursuits was bad. In τοῦτο πράττειν, τοῦτο means τὸ ἰέναι ἐπὶ τὰ χείρω, and κακῶς πράττειν is not, as generally, "to be unfortunate," but "to act badly."

of the article, and its presence in the next line but one, cf. I. i. 9. Translate, "on ship-board," and "in the ship." Below, rds encordues or is used absolutely, the man who has the requisite knowledge.

*6 dν μέν αὐτοί. This sentence is not completed. Cf. III.
i. 9, εἰ μέν . . . ἐδίδαξεν, εἰ δὲ μή,
κ.τ.λ. Here, as there, supply
καλῶς ἔχει, " all well and good."

12—15.]

παρούσι πειθομένους, άλλα και άπόντας μεταπεμπομένους, ὅπως ἐκείνοις πειθόμενοι τὰ δέοντα πράττωσιν έν δὲ ταλασία καὶ τὰς γυναϊκας ἐπεδείκνυσν ἀρχούσας των ανδρων δια το τας μεν είδεναι, όπως χρη ταλασιουργείν, τούς δὲ μὴ εἰδέναι. 12. Εἰ δέ τις πρὸς ταθτα λέγοι, ὅτι τῷ τυράννῳ ἔξεστι μὴ πείθεσθαι τοῖς ορθώς λέγουσι Καὶ πώς ἄν 87, ἔφη, ἐξείη μὴ πείθεσθαι έπικειμένης γε ζημίας, ἐάν τις τῷ εὖ λέγοντι μὴ πείθηται; εν δ γάρ ἄν τις πράγματι μη πείθηται τῷ εῦ λέγοντι, άμαρτήσεται δήπου, άμαρτάνων δὲ ζημιωθήσεται. 13. Εί δὲ φαίη τις τῷ τυράννω ἐξεῖναι καὶ άποκτείναι τὸν εὐ φρονούντα Τὸν δὲ ἀποκτείνοντα, έφη, τούς κρατίστους των συμμάχων οίει άζήμιον γύγνεσθαι ή ώς ἔτυχε ε ζημιοῦσθαι; πότερον γὰρ αν μάλλον οίει σώζεσθαι τὸν ταῦτα ποιοῦντα ἡ οὕτω καὶ τάχιστ' 8 αν απολέσθαι; 14. Έρομένου δέ τινος αὐτόν, τί δοκοίη αὐτῷ κράτιστον ἀνδρὶ ἐπιτήδευμα είναι, άπεκρίνατο Εὐπραξίαν . Έρομένου δὲ πάλιν, ει και την εύτυχίαν επιτήδευμα νομίζοι είναι Παν μεν οθυ τοθυαυτίου έγωγ, έφη, τύχην καλ πράξω ήγουμαι. τὸ μὲν γὰρ μὴ ζητοῦντα ἐπιτυχεῖν τινι τῶν δεόντων εὐτυχίαν οίμαι είναι, τὸ δὲ μαθόντα τε καὶ μελετήσαντά τι εθ ποιείν εύπραξίαν νομίζω, και οι τουτο επιτηδεύοντες δοκουσί μοι εὐ πράττειν. 15. Καὶ ἀρίστους δὲ και θεοφιλεστάτους έφη είναι έν μεν γεωργία τούς τὰ γεωργικὰ εὖ πράττοντας, ἐν δ' ἰατρεία τοὺς τὰ ιατρικά, εν δε πολιτεία τους τα πολιτικά, τον δε μηδεν

47 Kal πῶς ἄν. For the sense of κal πῶς ἄν, as distinguished from πῶς κal ἄν, see note on I. iii. 10.

only slightly harmed." So in I. i. 14, τὰ τυχόντα ξόλα are "common-place stocks."

** sal raxior'. "In the very

quickest way possible."

"the practice of virtue." The word generally means "prosperity." Cf. Thucyd. iii. 39, als as as poσδόκητος εὐπραξία ίλθη. It is distinguished here from εὐτυχία, which is mere good luck.

εὖ πράττοντα οὕτε χρήσιμον οὐδὲν ἔφη εἶναι ο<mark>ὕτε</mark> θεοφιλῆ.

CHAPTER X.

 'Αλλὰ μὴν καὶ εἴ *¹ ποτε τῶν τὰς τέχνας ἐχύντων καλ έργασίας ένεκα χρωμένων αύταις διαλέγοιτό τινι, καὶ τούτοις ωφέλιμος ην είσελθων μέν 12 γάρ ποτε πρὸς Παβράσιον τὸν ζωγράφον καὶ διαλεγόμενος αὐτῷ. Αρα, έφη, & Παβράσιε, γραφική έστιν ή είκασία των δρωμένων; τὰ γοῦν κοίλα καὶ τὰ ὑψηλά, καὶ τὰ σκοτεινά και τά φωτεινά, και τά σκληρά και τά μαλακά, και τὰ τραχέα και τὰ λεῖα, και τὰ νέα και τὰ παλαιά σώματα διά των χρωμάτων άπεικάζοντες έκμιμεϊσθε. 'Αληθή λέγεις, έφη. 2. Καὶ μὴν τά γε καλά είδη άφομοιούντες, έπειδη ου ράδιον ένὶ άνθρώπο περιτυχείν ἄμεμπτα πάντα έχοντι, έκ πολλών συνάγοντες τὰ ἐξ ἐκάστου κάλλιστα, οὕτως ὅλα τὰ σώματα καλά ποιείτε φαίνεσθαι; Ποιούμεν γάρ, έφη, ούτως. 3. Τί γάρ; έφη, τὸ πιθανώτατόν τε καὶ ήδιστον καὶ φιλικώτατον καὶ ποθεινότατον καὶ έρασμιώτατον άπομιμείσθε της ψυχης ήθος; ή οὐδὲ μιμητόν ἐστι τοῦτο; Πως γάρ ἄν, ἔφη, μιμητον εξη, ω Σώκρατες, δ μήτε συμμετρίαν μήτε χρώμα μήτε ών σὺ εἶπας 3 ἄρτι μηδεν έχει, μηδε όλως όρατον έστιν; 4. 'Αρ' οὐν, έφη, γίγνεται έν ἀνθρώπω τό τε φιλοφρόνως καὶ τὸ έχθρῶς βλέπειν πρός τινας ; "Εμουγε δοκεῖ, ἔφη. Οὔκουν τοῦτό

καὶ τῶν ἄλλων, οδτω καὶ σύ.

62 δν σὸ εἶνας. See the end of
 § 1 for the qualities mentioned.

not qualify et so as to mean "even supposing that," putting forward a supposition as improbable; but simply means "also," as does saf in sal robrots. The double use of saf in both clauses has been -----iced before. Cf. I. vi. 3, &creen

^{**} elσελθών μέν. Το this corresponds πρὸς δὲ Κλείτωνα (§ 6). Below, ἐκμιμεῖσθε is, "you copy to the life" (ἐκ).

γε μιμητόν έν τοις δμμασιν; Και μάλα, έφη. Ἐπὶ δὲ τοίς των φίλων άγαθοίς καὶ τοίς κακοίς όμοίως σοι δοκουσιν έχειν τὰ πρόσωπα οί τε φροντίζοντες καὶ οί μή; Μὰ Δί' οὐ δήτα, ἔφη ἐπὶ μὲν γὰρ τοῖς ἀγαθοῖς φαιδροί. έπὶ δὲ τοῖς κακοῖς σκυθρωποὶ γίγνονται. Οὔκουν, έφη, καὶ ταῦτα δυνατὸν ἀπεικάζειν; Καὶ μάλα, έφη. 5. Αλλά μην και το μεγαλοπρεπές τε και έλευθέριον καὶ τὸ ταπεινόν τε καὶ ἀνελεύθερον καὶ τὸ σωφρονητικόν τε και φρόνιμον και το ύβριστικόν τε και άπειρόκαλον καὶ διὰ τοῦ προσώπου καὶ διὰ τῶν σχημάτων καὶ έστώτων καὶ κινουμένων άνθρώπων διαφαίνει ". 'Αληθή λέγεις, έφη. Οὔκουν καὶ ταῦτα μιμητά; Καὶ μάλα, έφη. Πότερον οὖν, έφη, νομίζεις ήδιον ὁρᾶν τοὺς ἀνθρώπους, δι ὧν τὰ καλά τε κάγαθὰ καὶ ἀγαπητά ήθη φαίνεται, ή δι' ών τὰ αἰσχρά τε καὶ πονηρὰ καὶ μισητά; Πολύ νη Δί, έφη, διαφέρει, & Σώкратеς.

6. Πρὸς δὲ Κλείτωνα τὸν ἀνδριαντοποιὸν εἰσελθών ποτε καὶ διαλεγόμενος αὐτῷς "Οτι μέν, ἔφη, ὡ Κλείτων, ἀλλοίους " ποιεῖς δρομεῖς τε καὶ παλαιστὰς καὶ πύκτας καὶ παγκρατιστάς, ὁρῶ τε καὶ οἶδα ὁ δὲ μάλιστα ψυχαγωγεῖ διὰ τῆς ὅψεως τοὺς ἀνθρώπους, τὸ ζωτικὸν φαίνεσθαι, πῶς τοῦτο ἐνεργάζη τοῖς ἀνδριᾶσιν; 7. Ἐπεὶ δὲ ἀπορῶν ὁ Κλείτων οὐ ταχὺ ἀπεκρίνατο "Αρ', ἔφη, τοῖς τῶν ζώντων εἴδεσιν ἀπεικάζων τὸ ἔργον ζωτικωτέρους ποιεῖς φαίνεσθαι τοὺς ἀνδριάντας; Καὶ μάλα, ἔφη. Οὔκουν τά τε ὑπὸ τῶν σχημάτων " κατασπώ-

διαφαίνει. "Shines through,"
 as a neuter verb. Cf. Anacreon
 xxviii. 31, Διαφαινέτω δὲ σαρκών
 Ολίνου τὸ σῶμ' ἐλέγγου.

Oλίγον τὸ σῶμ ἀλέγχου.

** ἀλλοίους. "You make your runners and wrestlers different from each other," i.e. the runner in different in figure, attitude, &c.

from the wrestler, not, I think, the runners different amongst themselves. Below, 78 (wrinds paireofer is explanatory of 5.

parts drawn downwards by the various postures." Below, αποι-

μενα καὶ τὰ ἀνασπώμενα ἐν τοῖς σώμασι, καὶ τὰ συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα, καὶ τὰ ἐντεινόμενα καὶ τα ανιέμενα απεικάζων ομοιότερα τε τοῖς αληθινοῖς καὶ πιθανώτερα ποιείς φαίνεσθαι; 8. Πάνυ μέν ουν, έφη. Τὸ δὲ καὶ τὰ πάθη τῶν ποιούντων τι σωμάτων ἀπομιμείσθαι οὐ ποιεί τινα τέρψιν τοῖς θεωμένοις; Εἰκὸς γούν, έφη. Ούκουν καὶ τών μὲν μαχομένων ἀπειλητικά τὰ δμματα ἀπείκαστέου, τῶν δὲ νενικηκότων εὐφραινόμένων ή δψις μιμητέα; Σφόδρα γ', έφη. Δεί ἄρα, έφη, τὸν ἀνδριαντοποιὸν τὰ τῆς ψυχῆς ἔργα τῷ εἴδει

προσεικάζειν.

9. Πρός δὲ Πιστίαν τὸν θωρακοποιὸν εἰσελθών, έπιδείξαντος αὐτοῦ τῷ Σωκράτει θώρακας εὖ εἰργασμένους Νη την "Ηραν, έφη, καλόν γε, & Πιστία, τὸ εύρημα τῷ τὰ μὲν 97 δεόμενα σκέπης τοῦ ἀνθρώπου σκεπάζειν τὸν θώρακα, ταῖς δὲ χερσὶ μὴ κωλύειν χρῆσθαι. 10. Ατάρ, ἔφη, λέξον μοι, ὡ Πιστία, διὰ τί ούτε Ισχυροτέρους ούτε πολυτελεστέρους των άλλων ποιών τούς θώρακας πλείονος πωλείς; "Οτι, έφη, & Σώκρατες, εὐρυθμοτέρους ποιῶ. Τὸν δὲ ῥυθμόν 6, ἔφη, πότερα μέτρο ή σταθμώ επιδεικνύων πλείονος τιμά; ού γάρ δη Ισους γε πάντας ούδε δμοίους οίμαι σε ποιείν, είγε άρμόττοντας ποιείς. 'Αλλά νη Δί', έφη, ποιώ οὐδὲν γὰρ ὄφελός ἐστι θώρακος ἄνευ τούτου. 11. Οὔκουν, ἔφη, σώματά γε ἀνθρώπων τὰ μὲν εὔρυθμά έστι, τὰ δὲ ἄρρυθμα; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Πῶς οὖν, έφη, τῷ ἀρρύθμος σώματι ἀρμόττοντα τὸν θώρακα ευρυθμον ποιείς; "Ωσπερ και άρμόττοντα", έφη ό

to απεικαστέον ώστο απειλητικά

** Tor 32 propos. "The due proportion" (between the severa) parts). Below, after word supply αύτους άρμόττοντας.

99 * Ωσπερ καὶ άρμόττοντα. Sc. ποιώ τὸν θώρακα, οδτω καὶ ποιώ εύρυθμον. By which the artisan

⁹⁷ τῷ τὰ μέν. "By reason of its covering those parts of the wearer (τοῦ ἀνθρώπου) which need a covering." Τοῦ ἀνθρώπου is the genitive after ra µév.

άρμόττων γάρ έστιν εύρυθμος. 12. Δοκείς μοι, έφη ό Σωκράτης, τὸ εὔρυθμον οὐ καθ' ἐαυτὸ λέγειν, ἀλλὰ πρός του χρώμενου, ώσπερ αυ εί 100 φαίης ασπίδα, ώ αν άρμόττη, τούτφ εύρυθμον είναι, καὶ χλαμύδα καὶ τάλλα ώσαύτως ξοικεν έχειν τῷ σῷ λόγῳ. 18. Ίσως δὲ καὶ ἄλλο τι οὐ μικρὸν ἀγαθὸν τῷ άρμόττειν πρόσεστι. Δίδαξον, έφη, & Σώκρατες, εί τι έχεις. Ήττον, έφη, τῷ βάρει πιέζουσιν οἱ ἄρμόττοντες τῶν ἀναρμόστων του αυτου σταθμου έχουτες οι μεν γαρ αυάρμοστοι ή όλοι έκ τῶν ὤμων κρεμάμενοι ἡ καὶ ἄλλο τι τοῦ σώματος σφόδρα πιέζοντες δύσφοροι καλ χαλεπολ γίγνονται, οί δὲ άρμόττοντες διειλημμένοι το βάρος το μέν ύπὸ τῶν κλειδῶν καὶ ἐπωμίδων, τὸ δὲ ὑπὸ τῶν ὤμων, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ στήθους, τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ νώτου, τὸ δὲ ὑπὸ της γαστρός ολίγου δείν ου φορήματι, άλλα προσθήματι ἐοίκασιν. 14. Εἴρηκας, ἔφη, αὐτό, δι' ὅπερ ἔγωγε τὰ ἐμὰ ἔργα πλείστου ἄξια νομίζω είναι ἔνιοι μέντοι τούς ποικίλους καὶ τούς ἐπιχρύσους θώρακας μάλλον ώνουνται. 'Αλλά μήν, έφη, είγε διά ταυτα μη άρμόττοντας ώνοθνται, κακόν ξμουγε δοκοθσι ποικίλον τε καὶ ἐπίγρυσον ἀνεῖσθαι. 15. Ατάρ, ἔφη, τοῦ σώματος

means that as "well-proportioned" (εδρυθμος) means "fitting properly" the person who wears the breastplate, an ill-proportioned person can have a well-proportioned cuirase. In other words, "well-proportioned" is merely a relative term.

100 Borrep ar el. Sc. Sorrep av el pains, or the like. Cf. Plato, Apol. 23 B, Sorrep av el elros, sc. ar rosorre el elros, where see Stallbaum's note.

1 διειλημμένοι τὸ βάρος. "Having the weight duly portioned out." The accusative τὸ βάρος

seems to me the accusative of

locality already spoken of, as seen in the common phrases dγαθός τὰ πολεμικά. Below, φερόμενον is to be supplied with όπὸ τῶν κλειδῶν.

* δλίγου δεῦν. Δεῶν is the infinitive of δεῦ, δονε δλίγου δεῦν, "so as to want only a little," i.e. "nearly," "almost." 'Ολίγου alone is used in the same way. Cf. Plato, Symp. 198 C, δλίγου ἀνοδρὰς ψχόμην. By προσθήμανι just below he means "a natural addition to the body." It was like having so much more flesh only to carry, which a man would not, within limits, feel a burden.

μη μένοντος , άλλα τοτε μεν κυρτουμένου, τοτε δε δρθουμένου, πως αν άκριβεις θώρακες άρμόττοιεν; Οὐδαμως, έφη. Λέγεις, έφη, άρμόττειν οὐ τοὺς ἀκριβεις, άλλα τοὺς μη λυποῦντας ἐν τῆ χρεία. Αὐτός, ἔφη, τοῦτο λέγεις, ὡ Σώκρατες, καὶ πάνυ ὀρθως ἀποδέχη.

CHAPTER XL

1. Γυναικός δέ ποτε ούσης ἐν τῆ πόλει καλῆς, ἢ δνομα ἡν Θεοδότη, καὶ οἴας συνείναι τῷ πείθοντι, μνησθέντος αὐτῆς τῶν παρόντων τινὸς καὶ εἰπόντος, ὅτι κρεῖττον εἴη λόγου τὸ κάλλος τῆς γυναικός, καὶ ζωγράφους φήσαντος εἰσιέναι πρὸς αὐτὴν ἀπεικασομένους, οῖς ἐκείνην ἐπιδεικνύειν ἑαυτῆς ὅσα καλῶς ἔχοι. Ἰτέον ᾶν εἴη θεασομένους, ἔφη ὁ Σωκράτης οὐ γὰρ δὴ ἀκούσασί γε τὸ λόγου κρεῖττον ἔστι καταμαθεῖν. Καὶ ὁ διηγησάμενος Οὐκ ᾶν φθάνοιτ, ἔφη, ἀκολουθοῦντες. 2. Οὕτω μὲν δὴ πορευθέντες πρὸς τὴν Θεοδότην καὶ καταλαβόντες ζωγράφω τινὶ παρεστηκυῖαν ἐθεάσαντο παυσαμένου δὲ τοῦ ζωγράφου 'Ω ἄνδρες, ἔφη ὁ Σωκράτης, πότερον ἡμᾶς δεῖ μᾶλλον

* μἡ μένοντοι. "Supposing the body not to remain stationary." By τοὺς ἀκριβεῖς below are meant, apparently, "the close fitting:" it is not these, but such as adapt themselves to the movement of the body, which fit well.

olas συνείναι τῷ τείθοντι. Cf.
 iv. 6, τοὺς ὅδοντας οἰους τέμνειν είναι. The words are equivalent to τοιαύτης οὕσης ὥστε συνείναι.

• of s excipus. Although the sentence is a relative one, the influence of φήσαντος puts the verb in the infinitive. Cf. Plato, Re-

pub. 859 D, καθ às εγκύψαντα iδεῖν ἐνόντα νεκρόν. The full sense of the next words is ἐπιδεικνύειν δσα ἐαυτῆς ("quantum sui") καλῶς ἔχοι ("it was decent") ἐπιδεικνύειν.

* θεασομένους. 'Ιτέον is equivalent to δεῖ ἐἐναι, and therefore the accusative is used. Cf. Aristot. Politics vii. 1, ἐἀσαντας ἐπὶ τῆς νῦν μεθόδου διασκευτέον δοτερον. For οὐκ ἀν φθάνοιτε cf. IL. iii. 11. There is the same construction below in ταύτην ἐκτέον ἡμῶν χάριν.

Θεοδότη χάριν έχειν, δτι ήμιν το κάλλος έαυτης επέδειξεν, ή ταύτην ήμεν, ότι έθεασάμεθα; ἄρ' εἰ μὲν ταύτη ώφελιμωτέρα έστιν ή επίδειξις, ταύτην ήμιν χάριν έκτέον, εί δὲ ἡμιν ἡ θέα, ἡμας ταύτη; 3. Εἰπόντος δέ τινος, ὅτι δίκαια λέγοι. Οὐκοῦν, ἔφη, αὕτη μὲν ἤδη τε του παρ' ήμων επαινου κερδαίνει, και επειδάν είς πλείους διαγγείλωμεν, πλείω ώφελήσεται, ήμεις δὲ ήδη τε ων έθεασάμεθα έπιθυμούμεν άψασθαι και άπιμεν ύποκνιζόμενοι και άπελθόντες ποθήσομεν έκ δε τούτων είκὸς ήμας μὲν θεραπεύειν', ταύτην δὲ θεραπεύεσθαι. Καὶ ή Θεοδότη Νη Δί, έφη, εὶ τοίνυν ταῦθ' οὕτως έχει, έμε αν δέοι ύμιν της θέας χάριν έχειν. 4. Έκ δε τούτου ο Σωκράτης όρων αὐτήν τε πολυτελώς κεκοσμημένην καὶ μητέρα παρούσαν αὐτή ἐν ἐσθήτι καὶ θεραπεία ου τή τυχούση καὶ θεραπαίνας πολλάς καὶ εύειδείς και οὐδὲ ταύτας ήμελημένως έχούσας και τοίς άλλοις την οικίαν αφθόνως κατεσκευασμένην Είπέ μοι, ἔφη, ἄ Θεοδότη, ἔστι σοι άγρός; Οὐκ ἔμουγ, ἔφη. Αλλ' ἄρα οἰκία προσόδους ἔχουσα; Οὐδὲ οἰκία, ἔφη. 'Αλλά μη χειροτέχυαι' τινές; Οὐδὲ χειροτέχναι, ἔφη. Πόθεν ουν, έφη, τάπιτήδεια έχεις; 'Εάν τις, έφη, φίλος μοι γενόμενος εὖ ποιεῖν ἐθέλη, οὖτός μοι βίος έστί. 5. Νη την Ηραν, έφη, ω Θεοδότη, καλόν γε τὸ κτήμα καὶ πολλώ κρείττον ότων τε καὶ βοών καὶ αίγων φίλων άγέλην κεκτήσθαι. Ατάρ, έφη, πότερον τή τύχη ἐπιτρέπεις, ἐάν τίς σοι φίλος, ὥσπερ μυῖα, τροσπτήται, ή καὶ αὐτή τι μηχανά; Πῶς δ' ἄν, ἔφη, έγω τούτου μηχανήν εύροιμι; β. Πολύ νή Δί, έφη,

[†] ήμᾶς μέν θερατεύειν. "We court her."

^{*} ἐν ἐσθῆτι καὶ θεραπεία. For the use of ἐν cf. III. ix. 2, ἐν πέλταις καὶ ἀκοντίοις. Here θεραπεία seems to mean "ornaments," "get-up."

μη χειροτέχναι. "Not any slave craftsmen, I fancy?" Cf. 11. vi. 34, and IV. ii. 10, άρα μη Ιατρός. Slaves who were skilled in trades were let out for hire by their masters.

προσηκόντως μάλλον ή αἱ φάλαγγες οἰσθα γάρ, ώς έκειναι θηρώσι τὰ πρὸς τὸν βίον ἀράχνια γὰρ δήπου λεπτὰ ὑφηνάμεναι, δ,τι ᾶν ἐνταῦθα ἐμπέση, τούτο τροφή χρώνται. 7. Καὶ ἐμοὶ οὖν, ἔφη, συμβουλεύεις υφήνασθαί τι θήρατρον; Οὐ γὰρ δὴ οὕτως γε ἀτεχνῶς 10 οἴεσθαι χρή τὸ πλείστου ἄξιον ἄγρευμα, φίλους, θηράσειν ούχ όρβς, ότι καὶ τὸ μικροῦ ἄξιον, τοὺς λαγώς, θηρώντες πολλά τεχνάζουσιν; 8. Οτι μέν γάρ της νυκτός νέμονται, κύνας νυκτερευτικάς πορισάμενοι, ταύταις αὐτοὺς θηρῶσιν, ὅτι δὲ μεθ ἡμέραν ἀποδιδράσκουσιν, άλλας κτώνται κύνας, αίτινες, ή αν έκ τής νομής είς την εύνην απέλθωσι, τη όσμη αίσθανόμεναι ευρίσκουσιν αυτούς, ότι δὲ ποδώκεις εἰσίν, ώστε καὶ ἐκ τοῦ φανεροῦ 11 τρέχοντες ἀποφεύγειν, ἄλλας αὖ κύνας ταχείας παρασκευάζονται, ΐνα κατά πόδας άλίσκωνται, ότι δè καὶ ταύτας αὐτῶν τινες ἀποφεύγουσι, δίκτυα ίστασιν είς τὰς ἀτραπούς, ή φεύγουσιν, εν' είς ταῦτα έμπίπτοντες συμποδίζωνται. 9. Τίνι οδν, έφη, τοιούτω φίλους αν έγω θηρώην; 'Εάν νη Δί', έφη, άντὶ κυνός κτήση, δστις σοι ίχνεύων μέν τούς φιλοκάλους και πλουσίους ευρήσει, ευρών δε μηχανήσεται, όπως έμβάλη αὐτούς είς τὰ σὰ δίκτυα. 10. Καὶ ποῖα, έφη 18, έγω δίκτυα έχω; "Εν μεν δήπου, έφη, καὶ μάλα εὖ περιπλεκόμενον, τὸ σῶμα, ἐν δὲ τούτφ ψυχήν. ή καταμανθάνεις, και ώς αν εμβλέπουσα χαρίζοιο και δ,τι αν λέγουσα εύφραίνοις, καὶ ὅτι δεῖ τὸν μὲν ἐπι-

11 Kal ek toù pavepoù. "Quite

out of sight."

tome of the editors have drexros, which means "artlessly," "without skill." But drexros, "absolutely," "downright," as Kübner observes, may be right. "Why, surely you do not think that you will catch friends, the greatest of all quarries, in such a downright, off-hand manner?"

¹² Kal ποῖα, ἔφη. Cf. III. ix. 12 on κal πῶς ἄν. Ποῖον is often used in contemptuous or angry questions. Cf. Plato, Charm. 174 B, ἀρά γε ἢ τὸ πεττευτικόν; ποῖον, ἢ δ' δς, πεττευτικόν; "draughts indeed, what draughts?"

μελόμενον ασμένως υποδέχεσθαι, τον δε τρυφώντα αποκλείειν, καὶ ἀρρωστήσαντός γε φίλου φροντιστικώς έπισκέψασθαι 12 καλ καλόν τι πράξαντος σφόδρα συνησθηναι και τῷ σφόδρα σοῦ φροντίζοντι δλη τῆ ψυχή κεχαρίσθαι φιλείν γε μήν εύ οίδ ότι επίστασαι ού μόνον μαλακώς, άλλα και εύνοϊκώς και ὅτι ἄριστοί 14 σοί είσιν οι φίλοι, οίδ' ὅτι οὐ λόγφ, ἀλλ' ἔργφ ἀναπείθεις. Μὰ τὸν Δί', ἔφη ἡ Θεοδότη, ἐγὼ τούτων ούδεν μηχανώμαι. 11. Καὶ μήν, έφη 18, πολύ διαφέρει τὸ κατὰ φύσιν τε καὶ ὀρθῶς ἀνθρώπω προσφέρεσθαι καὶ γὰρ δη βία μὲν οἴτ αν έλοις οὕτε κατάσχοις φίλον, εὐεργεσία δὲ καὶ ήδονη τὸ θηρίον τοῦτο άλώσιμόν τε καὶ παραμόνιμόν ἐστιν. ᾿Αληθῆ λέγεις, ἔφη. 12. Δεί τοίνυν, έφη, πρώτον μέν τούς φροντίζοντάς σου τοιαθτα άξιοθν, οία ποιοθσιν αθτοίς 16 σμικρότατα μελήσει, έπειτα δε αυτήν αμείβεσθαι χαριζομένην τον αύτον τρόπον ούτω γάρ αν μάλιστα φίλοι γύγνοιντο καὶ πλείστου χρόνου φιλοίεν καὶ μέγιστα εὐεργετοίεν. 13. Χαρίζοιο δ' αν μάλιστα, εί δεομένοις δωροίο τα παρά σεαντής όρξε γάρ, ὅτι καὶ τῶν βρωμάτων τὰ ήδιστα, εάν μέν τις προσφέρη, πρίν επιθυμεΐν, άηδη φαίνεται, κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει,

11 ἐπισκέψασθαι. «Το pay a visit to." The agrists in this sentence are used in the customary sense of some one definite act, whereas the presents are used of an habitual one. If a friend falls sick at any time, then Theodota is thereupon to pay him a visit.

14 apioron. I retain this because it is the reading of the manuscripts and makes sense. "And as to the point of your friends being the best possible (attached firmly to you), I know that you secure their friendship not by mere (dainty) words (referring to mananos), but by your genuine interest in them" (referring to covolnes). The reading adopted by some editors is aprovoi, " and as to the question of your friends being agreeable to you," &c. I do not see reason enough for altering the reading of all the manuscripts,

14 Kal μήν, έφη. "And yet, he

said."

14 οία ποιούσιν αὐτοίς, make such claims on them only as they will least repent granting." Of a is the accusative after the perticiple ποιούσεν, and μελήσει is used impersonally.

έὰν δέ τις προσφέρη λιμὸν ἐμποιήσας, κᾶν φαυλότερα η, πάνυ ήδέα φαίνεται. 14. Πῶς οὖν ἄν, ἔφη, ἐγὼ λιμον έμποιείν τω των παρ' έμοι δυναίμην; Εί νη Δί', ἔφη, πρώτον μὲν τοῖς κεκορεσμένοις μήτε προσφέροις μήτε ὑπομιμνήσκοις, ἔως ἀν τῆς πλησμονῆς παυσάμενοι πάλιν δέωνται, ξπειτα τούς δεομένους ύπομιμνήσκοις " ώς κοσμιωτάτη τε δμιλία και τῷ φαίνεσθαι βουλομένη χαρίζεσθαι και διαφεύγουσα, έως αν ως μάλιστα δεηθώσι τηνικαύτα γάρ πολύ διαφέρει τὰ αὐτὰ δῶρα, ἡ πρὶν ἐπιθυμῆσαι διδόναι. 15. Καὶ ἡ Θεοδότη Τί οὖν οὐ σύ μοι, ἔφη, ὢ Σώκρατες, ἐγένου συνθηρατής των φίλων; 'Εάν γε νη Δί', έφη, πείθης με σύ. Πῶς οὖν ἄν, ἔφη, πείσαιμί σε; Ζητήσεις. ἔφη, τούτο αὐτὴ καὶ μηχανήση, ἐάν τί μου δέη. 16. Εἴσιθι τοίνυν, έφη, θαμινά. Καὶ ὁ Σωκράτης ἐπισκώπτων την αυτοῦ ἀπραγμοσύνην 'Αλλ', ω Θεοδότη, έφη, οὐ πάνυ μοι βάδιον έστι σχολάσαι και γαρ ίδια πράγματα πολλά και δημόσια παρέχει μοι άσχολίαν, είσι δὲ καὶ φίλαι μοι, αι ούτε ήμέρας ούτε νυκτὸς ἀφ' αὐτών έάσουσί με άπιέναι φίλτρα τε μανθάνουσαι παρ' έμοῦ καὶ ἐπφδάς. 17. Ἐπίστασαι γάρ, ἔφη, καὶ ταῦτα, ὧ Σώκρατες; ᾿Αλλὰ διὰ τί οἶει, ἔφη, ᾿Απολλόδωρόν τε τόνδε καὶ ᾿Αντισθένην οὐδέποτέ μου ἀπολείπεσθαι; διά τί δὲ καὶ Κέβητα καὶ Σιμμίαν Θήβηθεν παραγύγνεσθαι ; εὖ ἴσθι, ὅτι ταῦτα οὐκ ἄνευ πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπφδῶν καὶ ἰύγγων 18 ἐστί. 18. Χρῆσον τοίνυν μοι, έφη, την Ιυγγα, ίνα ἐπὶ σοὶ πρώτον έλκω αὐτήν. 'Αλλά μὰ Δί', ἔφη, οὐκ αὐτὸς ἔλκεσθαι προς σὲ βού-

the wry-neck) user in immers.

tions. It was bound over a wheel, and as this spun round it was supposed to draw the affections of the person against whom it was directed (¿λκω ἐνὶ σοί). It is used for the bird, the wheel, and a charm generally.

[&]quot; δυσμεμεήσκοις. "And then remind them of their passion." The dative δμελία, and the participle βουλομένη correspond. For διαφέρει ή cf. III. vii. 7.

λομαι, άλλα σε προς εμε πορεύεσθαι. 'Αλλα πορεύσομαι, έφη μόνον υποδέχου. 'Αλλ' υποδέξομαί σε, έφη, εαν μή τις φιλωτέρα σου ενδον ή.

CHAPTER XII.

1. Ἐπιγένην δὲ τῶν ξυνόντων τινά, νέον τε ὅντα καὶ τὸ σῶμα κακῶς ἔχοντα, ἰδών 'Ως ἰδιωτικῶς, ἔφη, το σῶμα ἔχεις, ὧ Ἐπίγενες. Καὶ ὅς 'Ιδιώτης μέν'', ἔφη, εἰμί, ὧ Σώκρατες. Οὐδέν γε μᾶλλον''', ἔφη, τῶν ἐν 'Ολυμπία μελλόντων ἀγωνίζεσθαι. 'Η δοκεῖ σοι μικρὸς εἶναι ὁ περὶ τῆς ψυχῆς πρὸς τοὺς πολεμίους ἀγών, δυ 'Αθηναῖοι θήσουσιν, ὅταν τύχωσιν; 2. Καὶ μὴν οὐκ ὀλίγοι μὲν διὰ τὴν τῶν σωμάτων καχεξίαν ἀποθνήσκουσί τε ἐν τοῖς πολεμικοῖς κινδύνοις καὶ αἰσχρῶς σώζονται, πολλοὶ δὲ δι' αὐτὸ τοῦτο ζῶντες ἀλίσκονται καὶ ἀλόντες ἤτοι δουλεύουσι ²¹ τὸν λοιπὸν βίον, ἐὰν οὕτω τύχωσι, τὴν χαλεπωτάτην δουλείαν, ἡ εἰς τὰς ἀνάγκας τὰς ἀλγεινοτάτας ἐμπεσόντες καὶ ἐκτίσαντες ἐνίστε πλείω τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῖς τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὅντες καὶ κακοπαθοῦντες

19 'Iδιάτης μέν. There is an implied opposition to some idea in the speaker's mind, as of δè δλλοι εἰσίν ἀθληταί. Others make it ἰδιάτης μὲν εἰμὶ τῶν τοιούτων, τῆς δὲ ψυχῆς ἐπιμελοῦμαι μᾶλλον. The first seems the simplest to me.

30 Obder γε μάλλον. "Nay, no more a non-professional (that is, just as much a professional) really than," &c. They are training, to be sure, for the games, but you for war, where your life will be at stake.

21 from δουλεύουση. It is to be noticed that τοι always accompanies the first f, whereas we should rather put this clause in the second place; because we should put the likeliest clause last. Cf. Plato, Phedo 68 C, from τὰ ἔτερα τούτων f καὶ ἀμφότερα. Also Thucyd. vi. 24, from κρύφα γε fi φανερώς, "secretly, certainly, or it might be openly." So here, the enslavement is the most probable result, "either assuredly be slaves, or it may be," &c.

διαζώσι, πολλοί δὲ δόξαν αἰσχρὰν κτώνται διὰ τὴν τοῦ σώματος άδυναμίαν δοκούντες αποδειλιάν 3. Η καταφρονείς των επιτιμίων της καχεξίας τούτων 22 καὶ ραδίως αν οίει φέρειν τὰ τοιαύτα; Καὶ μὴν οίμαί γε πολλώ ράω και ήδιω τούτων είναι α δει ύπομένειν τον έπιμελόμενον της του σώματος εὐεξίας ή ύγιεινότερόν τε καὶ εἰς τάλλα χρησιμώτερον νομίζεις εἶναι τὴν καχεξίαν της εὐεξίας; ή των διά την εὐεξίαν γυγνομένων καταφρονείς; 4. Καὶ μὴν πάντα γε τάναντία συμβαίνει τοις εθ τά σώματα έχουσιν ή τοις κακώς καλ γάρ ύγιαίνουσιν οἱ τὰ σώματα εὐ ἔχοντες καλ ισχύουσι, και πολλοί μεν διά τούτο έκ των πολεμικών άγώνων σώζονται τε εύσχημόνως και τὰ δεινά πάντα διαφεύγουσι, πολλοί δὲ φίλοις τε βοηθοῦσι καὶ τὴν πατρίδα εὐεργετούσι καὶ διὰ ταῦτα χάριτός τε ἀξιούνται καὶ δόξαν μεγάλην κτώνται καὶ τιμών καλλίστων τυγχάνουσι καὶ διὰ ταῦτα τόν τε λοιπὸν βίον ήδιον καὶ κάλλιου διαζώσι 33 καὶ τοῖς ἐαυτών παισὶ καλλίους άφορμάς είς του βίου καταλείπουσιν. 5. Ούτοι χρή, ότι ή πόλις ουκ άσκει δημοσία τα πρός του πόλεμου, διὰ τοῦτο καὶ ίδια ἀμελεῖν, ἀλλὰ μηδέν ήττον ἐπιμελείσθαι εὐ γὰρ ἴσθι, ὅτι οὐδὲ ἐν ἄλλφ " οὐδενὶ αγώνι οὐδὲ ἐν πράξει οὐδεμιᾶ μεῖον ἔξεις διὰ τὸ βέλτιον τὸ σῶμα παρεσκευάσθαι πρὸς πάντα γάρ, ὅσα πράττουσιν ἄνθρωποι, χρήσιμον τὸ σῶμά ἐστιν ἐν πάσαις

may either be joined to τῶν ἐπιτιμίων, "the penalties just mentioned," or depend on τῆς καχεξίας: "the unhealthy condition of these men." Perhaps the first is the simpler construction. For the gender of ὑγιεινότερον cf. II. iii. 1.

** διαζώσι. "Live to its close" (διά). The τε here does not connect τὸν λοιπὸν βίον with any thing subsequent, but the whole

sentence, τον βίον διαζώσι, is connected with the next, τοῦς ἐαυτών παισὶ καταλείπουσιν.

24 οὐδὲ ἐν ἄλλφ κ.τ.λ. This is not the same as οὅτς ...οῦτε, and cannot therefore mean "neither ...nor." The first οὐδέ is "not even," the second οὐδέ is "nor." Translate, "you will be none the worse (μεῖον ἔξεις) even in any other contest, nor (indeed) in any course of action."

δὲ ταῖς τοῦ σώματος χρείαις πολὺ διαφέρει ὡς βέλτιστα τὸ σῶμα ἔχειν β. ἐπεὶ καὶ ἐν ῷ ¹⁶ δοκεῖς ἐλαχίστην σώματος χρείαν είναι, ἐν τῷ διανοεῖσθαι, τίς ούκ οίδεν, ότι καὶ έν τούτφ πολλοί μεγάλα σφάλλονται δια το μη υγιαίνειν το σώμα; και λήθη δε και άθυμία καὶ δυσκολία καὶ μανία πολλάκις πολλοῖς διὰ τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν είς την διάνοιαν έμπίπτουσιν ούτως, ώστε καὶ τὰς ἐπιστήμας ἐκβάλλειν. 7. Τοῖς δὲ τὰ σώματα εὖ έχουσι πολλή ἀσφάλεια καὶ οὐδεὶς κίνδυνος διά γε τὴν τοῦ σώματος καχεξίαν τοιοῦτόν τι παθείν, είκὸς δὲ μᾶλλον πρὸς τὰ ἐναντία τῶν διὰ τὴν καχεξίαν γυγνομένων και την εθεξίαν 10 χρήσιμον είναι καίτοι τών γε τοίς εἰρημένοις ἐναντίων ἔνεκα τί οὐκ ἄν τις νούν έχων υπομείνειεν; 8. αίσχρον δε και το διά την αμέλειαν γηράσαι 37 πρίν ίδειν έαυτόν, ποίος αν κάλλιστος καὶ κράτιστος τῷ σώματι γένοιτο ταῦτα δὲ οὐκ έστιν ίδειν άμελούντα ού γάρ έθέλει αὐτόματα γίyveoban

CHAPTER XIII.

1. 'Οργιζομένου δέ ποτέ τινος, δτι προσειπών τινα χαίρειν οὐκ ἀντιπροσερρήθη Γελοίον, ἔφη, τό, εἰ μὲν 20

26 êxel kal êr 5. "Since even in that wherein . . . viz. in reflection?" Here in the diaposition is explanatory of \$. The frequent use of and in this section is to be noticed, and the word properly translated.

26 nal The evetlar. It is not easy to see why sai is used here. It seems to me to qualify xphouse elva, "to be also useful with reference to the opposites," &c. A healthy habit of body is good in itself; it is also useful indirectly as preventing Ahon sal aboute,

ε.τ.λ. The words look as though the elector were put in in passing merely to make the passage clear, the idea being already given by τοῖς τὰ σώματα εδ ἔχουσι, so that ral xphotpor are virtually connected together as the emphatic words. Kühner makes sai qualify woods rd drawnia, which I do not think likely, although no doubt the sense is ultimately the same as that suggested above.

27 управии. Вс. тим.

τό, εἰ μέν. The article is to be taken with uh de dopifeasait τὸ σῶμα κάκιου ἔχουτι ἀπήντησάς τφ, μη Δυ ὀργίζεσθαι, ὅτι δὲ τὴν ψυχὴν ἀγροικοτέρως διακειμένω

περιέτυχες, τοῦτό σε λυπεί 28.

2. "Αλλου δὲ λέγοντος, ὅτι ἀηδῶς ἐσθίοι ᾿Ακουμενός, ἔφη, τούτου φάρμακον ἀγαθὸν διδάσκει. Ἐρομένου δέ Ποῖου; Παύσασθαι ἐσθίοντα, ἔφη καὶ ἤδιόν τε καὶ εὐτελέστερον καὶ ὑγιεινότερόν φησι διάξειν το παυσάμενον.

3. "Αλλου δ' αὐ λέγοντος, ὅτι θερμὸν εἴη παρ' ἐαυτῷ τὸ ὕδωρ, ὁ πίνοι "' "Οταν ἄρ', ἔφη, βούλη θερμῷ λούσασθαι, ἔτοιμον ἔσται σοι. 'Αλλὰ ψυχρόν, ἔφη, ὥστε λούσασθαι '', ἐστίν. 'Αρ' οὖν, ἔφη, καὶ οἱ οἰκέται σου ἄχθονται πίνοντές τε αὐτὸ καὶ λονόμενοι αὐτῷ; Μὰ τὸν Δί', ἔφη ἀλλὰ καὶ πολλάκις τεθαύμακα, ὡς ἡδέως αὐτῷ πρὸς ἀμφότερα ταῦτα χρῶνται. Πότερον δέ, ἔφη, τὸ παρὰ σοὶ ὕδωρ θερμότερον πιεῖν ἐστιν, ἢ τὸ ἐν 'Ασκληπιοῦ, ἔφη. Πότερον

"the fact that you would probably not be angry." In the next words admor is the predicate, as the position shows, and the force of the comparative is a common one, "with his body in a worse condition than other people's."

25 τοῦτό σε λυπεί. The construction of course requires λυπείν, depending like δργίζεσθαι on γελοΐον. But the old construc-

tion has been changed.

The series of the supplied, the words being sometimes added, as Aristoph. Nubes 463, (ηλωτότατον βίον ἀνθρώπων διάξεις. But they are more commonly omitted. Cf. Plato, Crito 43 B, Iva & ηδιστα διάγης.

because the whole sentence is a

narrative of the words of another, and in the oratio recta the sentence would have run sermine. If, as before noticed, these last words had been a striver or strior, they would not have passed into the optative. Cf. II. vi. 18, heoura at Herman's models switched as included with the optation of the op

Fare λούσασθαι. "Cold, so far at least as to bathe in," i. e. "too cold to bathe in." Kühner quotes a similar passage from Plato, Protag. 814 B, ημείε γάρ έτι νέοι διστε τοσούτο πράγμα διελέσθαι. Below, καὶ οἱ οἰκέται is "your slaves as well as yourself."

Compare the common phrase έν "Aιδου, and the Latin "ad Dianæ," &c. There was a temple of Æscuδὲ λούσασθαι ψυχρότερον, τὸ παρὰ σοὶ ἡ τὸ ἐν ᾿Αμφιαράου; Τὸ ἐν ᾿Αμφιαράου, ἔφη. Ἐνθυμοῦ οὖν, ἔφη, ὅτι κινδυνεύεις δυσαρεστότερος εἶναι τῶν τε οἰκετῶν καὶ τῶν ἀβρωστούντων.

4. Κολάσαντος δέ τινος ἰσχυρῶς ἀκόλουθον ήρετο, τί χαλεπαίνοι τῷ θεράποντι. "Ότι, ἔφη, ὀψοφαγίστατός τε ῶν βλακώτατός ἐστι καὶ φιλαργυρώτατος ῶν ἀργότατος. "Ηδη ποτὲ οὖν ἐπεσκέψω, πότερος

πλειόνων πληγών δείται, σύ ή δ θεράπων;

5. Φοβουμένου δέ τινος την είς 'Ολυμπίαν όδόν Τί, ἔφη, φοβη σὰ την πορείαν; οὐ καὶ οἴκοι σχεδὸν ὅλην την ἡμέραν περιπατεῖς; καὶ ἐκεῖσε πορευόμενος περιπατήσας ἀριστήσεις, περιπατήσας δειπνήσεις καὶ ἀναπαύση οὐκ οἴσθα, ὅτι, εἰ ἐκτείναις τοὺς περιπάτους, οῦς ἐν πέντε ἡ ἔξ ἡμέραις περιπατεῖς, ραδίως ἀν 'Αθήνηθεν εἰς 'Ολυμπίαν ἀφίκοιο; χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμῶν η ἡμέρα μιὰ μᾶλλον ἡ ὑστερίζειν τὸ μὲν

lapius at the south-western foot of the Acropolis containing a fountain of water. The most famous temple of the God, however, was that at Epidaurus. The temple of Amphiaraus was, I suppose, the one near Oropus, with a fountain for invalids. The argument that invalida were less fastidious than the grambler, because they were content to use colder water, is odd. One may take Epeom calts when necessary, but it would be rather hard to find fault therefore with any one who declined to drink calt water habitually.

this is used like a proper name, the attendant every one had as a matter of course and well-known custom; and that therefore the article can be omitted at pleasure. A simpler view seems to me that

it means nothing more than "a waiting-man," "a footman."

are in different tenses, because the sense is different. "While on your journey, after a certain

amount of walking."

ier by one day." So below, μιξ

ημέρα, κ.τ.λ., is " to make the journey in more days than other people by one day," that is, " to be a
day longer on the road." Μάλλοι
is of course really superfluous, but
is inserted to put the comparison
vividly forward. It is not at all
uncommon in such circumstances.

Cf. Plato de Leg. 781 A, λαθραιότερεν μάλλον καὶ ἐνικλοπώτερον
ήν. Here the intervention of
several words makes the use still
more natural.

γαρ αναγκάζεσθαι περαιτέρω του μετρίου μηκύνειν τας όδους χαλεπόν, τὸ δὲ μιᾶ ἡμέρα πλείονας πορευθήναι πολλην ραστώνην παρέχει κρείττον οδυ έν τη ορμή

σπεύδειν ή έν τή όδφ.

6. "Αλλου δὲ λέγοντος, ώς παρετάθη " μακράν δδον πορευθείς, ήρετο αὐτόν, εἰ καὶ φορτίον ²⁴ ἔφερε. Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη, ἀλλὰ τὸ ἰμάτιον. Μόνος δ' ἐπορεύου, έφη, ή και ακόλουθός σοι ήκολούθει; 'Ηκολούθει, έφη. Πότερον κενός, έφη, ή φέρων τι; Φέρων νή Δί, ἔφη, τά τε στρώματα καὶ τάλλα σκεύη. Καὶ πῶς 18 δή, ἔφη; ἀπήλλαχεν ἐκ τῆς ὁδοῦ; Ἐμοὶ μὲν δοκεί, έφη, βέλτιον έμου. Τί ουν; έφη, εί τὸ ἐκείνου φορτίου έδει σε φέρειν, πῶς ἄν οἴει διατεθήναι; Κακώς υη Δί, έφη μαλλου δε ούδ αν ηδυνήθην κομίσαι. οδυ τοσούτω ήττον του παιδός δύνασθαι πονείν πώς ησκημένου δοκεί σοι άνδρὸς είναι ;

CHAPTER XIV.

1. 'Οπότε δὲ τῶν ξυνιόντων ἐπὶ τὸ δεῖπνον * οἱ μὲν μικρου όψου, οι δε πολύ φέροιεν, εκέλευεν ο Σωκράτης τον παίδα το μικρον ή είς το κοινον τιθέναι ή διανέμειν έκάστω τὸ μέρος. Οἱ οὖν τὸ πολὸ φέροντες ἢσχύνοντό 41

²⁷ жаретавъ, "Не was exhausted." The word occurs in the same sense in Plato, Lysis 204 C, παραταθήσεται όπο σοῦ.

24 el nal populer. This is no case of el sal in the sense of "although," but sal perfer means "a load as well as himself." Below, to indrior is "the usual cioak."

49 Kal πῶς κ.τ.λ. "Pray, then, how did he come off from the

journey?" Cf. I. vii. 3, alexpos το καὶ κακώς άπαλλάξειεν.

40 em to bestror. The dinner was a joint one, where each guest contributed his share of the provisions. The technical name for such a dinner was feaves. Socrates' object here was not to reprove stinginess, but vulgar estentation or foolish rivalry in over-providing.
⁴¹ ήσχόνοντο. There is a varia-

τε μή κοινωνείν του είς τὸ κοινὸν τιθεμένου καὶ τὸ μή άντιτιθέναι τὸ έαντών έτίθεσαν οὖν καὶ τὸ έαυτών είς τὸ κοινόν καὶ έπεὶ οὐδὲν πλέον είχον τῶν μικρὸν

φερομένων, έπαύοντο πολλοῦ όψωνοῦντες.

2. Καταμαθών δέ τινα των ξυνδειπνούντων τοῦ μέν σίτου πεπαυμένον, τὸ δὲ όψον αὐτὸ καθ αὐτὸ ἐσθίοντα, λόγου όντος περί ονομάτων, έφ' οξφ έργφ έκαστον εξη Έχοιμεν ἄν, ἔφη, ω ἄνδρες, είπειν, ἐπὶ ποίφ ποτὲ έργφ ἄνθρωπος όψοφάγος καλείται; ἐσθίουσι μὲν γὰρ δη πάντες έπλ τῷ σίτφ όψον, όταν παρή άλλ' οὐκ οίμαι πω 18 επί γε τούτω όψοφάγη καλούνται. Οὐ γάρ οὖν, ἔφη τις τῶν παρόντων. 3. Τί γάρ; ἔφη, έάν τις ἄνευ τοῦ σίτου τὸ όψον αὐτὸ ἐσθίη μὴ ἀσκήσεως, άλλ' ήδονης ένεκα, πότερον όψοφάγος είναι δοκεί ή ου; Σχολή γ' ἄν 48, ἔφη, ἄλλος τις όψοφάγος είη. Καί τις άλλος των παρόντων 'Ο δε μικρώ σίτω, έφη, πολύ δύον έπεσθίων; Έμοι μέν, έφη δ Σωκράτης, καὶ ούτος δοκεί δικαίως αν όψοφάγος καλείσθαι καὶ

tion from a simple infinitive in the first clause to the article and infinitive in the second. These variations are not very uncommon. Cf. I, ii. 10, τών άσκούντων τὸ βιάζεσθαι **Δ**λλά τῶν Ισχὸν ἐχόντων τὰ τοιαῦτα *mpárrem ferm.* Bauppe quotes Eurip. Iph. in Aul. 452, ἐκβαλεῖν hện algenhai ganha tạ hự ganhaai 3à alsoqua. The position of re is easily explained by regarding the words as put for \$\sigma\text{orers} το μή ποινωνοίν παί (ήσχόνοντο) τὸ uh dereribéens. What Bocrates did was this: he directed the Mar (relish, dainty, fish, mest, or any thing to flavour their bread) of the small providers to be thrown into a common fund, or divided amongst the company. Thus the great providers felt compelled to take their share of the common

fund (or each small provider's \$\psi or in turn, I suppose), and share their own in the same way.

48 obs oluci wa. "I do not think that so far they are called," do.; the merely esting \$\psi_{\text{or}}\text{ does not constitute the notion of secpayos. Below, abro is "alone," "by iteelf." The "training" (sounger) would seem to make byer here "ment," as the athletes eat large

quantities of it.

4 Inolf of Ev. Inolf trees re is "to do any thing at one's leisure," then "to be a long time before doing it." Cf. Soph. Œdip. Tyr. 485, exalf of the street roos έμοὺς ἐστειλάμην, " it should have been long enough before I sent for you." So here "it would be long before any other could be called so."

δταν γε οι άλλοι άνθρωποι τοῦς θεοῦς εὕχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἄν οῦτος πολυοψίαν εὕχοιτο. 4. Ταῦτα δὲ τοῦ Σωκράτους εἰπόντος νομίσας ὁ νεανίσκος εις αὐτὸν εἰρῆσθαι τὰ λεχθέντα, τὸ μὲν ὅψον οὐκ ἐπαύσατο ἐσθίων, ἄρτον δὲ προσέλαβεν. Καὶ ὁ Σωκράτης καταμαθών Παρατηρεῖτ', ἔφη, τοῦτον οἱ πλησίον, ὁπότερα τῷ σίτῳ ὅψω ¹⁴ ἡ τῷ ὄψω σίτω χρήσεται.

5. "Αλλον δέ ποτε των συνδείπνων ίδων επί τω ένλ ψωμῷ πλειόνων ὄψων γευόμενον "Αρα γένοιτ' ἄν, ἔφη, πολυτελεστέρα όψοποιία ή μᾶλλου τὰ όψα λυμαινομένη, ή ην οψοποιεῖται ό ἄμα πολλὰ ἐσθίων καὶ άμα παντοδαπά ήδύσματα είς τὸ στόμα λαμβάνων; πλείω μέν γε τῶν ὀψοποιῶν συμμυγνύων πολυτελέστερα ποιεί, α δε εκείνοι μή συμμυγνύουσιν ώς ούχ άρμόττοντα, ο συμμεγνύων, είπερ εκείνοι όρθως ποιοῦσιν, άμαρτάνει τε καὶ καταλύει τὴν τέχνην αὐτῶν. 6. Καίτοι πῶς οὐ γελοῖόν ἐστι παρασκευάζεσθαι μὲν όψοποιούς τούς ἄριστα ἐπισταμένους, αὐτὸν δὲ μηδ' άντιποιούμενον της τέχνης ταύτης τὰ ὑπ' ἐκείνων ποιούμενα μετατιθέναι; καὶ ἄλλο δέ τι προσγίγνεται τῷ ἄμα πολλὰ ἐπεσθίειν ἐθισθέντι μὴ παρόντων γὰρ πολλών μειονεκτείν ἄν τι δοκοίη ποθών το σύνηθες ό δὲ συνεθισθεὶς τὸν ἔνα ψωμὸν ένὶ ὄψφ προπέμπειν, ότε μη παρείη ⁴⁰ πολλά, δύναιτ' αν άλύπως τῷ ένὶ χρησθαι.

** τῷ σίτφ δψφ. "Will use his bread as meat," i. e. use so much meat and so little bread as to reverse the usual proportion, and virtually make the bread the meat.

44 η η εφουσιείται. "Than that cookery which he indulges in who," &c. He who mixes up various dainties transgresses all the principles of the art. The theory

laid down that the cook must be the best judge of the mixtures proper to use, would have gladdened the great chef de cuisme who left the service of a master who dared to add more salt to his soun.

4 δνε μη παρείη. This construction seems due either to the fact of the words being equivalent to el μη 7. Ελεγε δε καί, ως το εύωχεῖσθαι εν τη 'Αθηναίων γλωττη εσθίειν καλοίτο το δε ευ τη προσκείσθαι εφη επὶ τῷ ταῦτα εσθίειν, ἄτινα μήτε την ψυχην μήτε το σῶμα λυποίη μήτε δυσεύρετα εἴη ὥστε καὶ το εὐωχείσθαι τοῦς κοσμίως διαιτωμένοις ἀνετίθει.

παρείη, or to a notion of indefinite frequency. Cf. II. i. 18, δ μέν δκών φάγοι αν δπότε βούλοιτο.

47 rb 5è eð. But the word eð was attached to it with reference to eating, &c. In howely the optative is simply that of the oratio oblique; and in the oratio recta, the words would have run,

Erwa &v Avwö; as here this becomes in the oblique drive Avwoly, a change to be noticed. What Socrates said was, that in Attic everyclother was simply used for "eating," and did not imply "sumptuous banqueting," as it might at first sight appear to do.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

AIIOMNHMONETMATA.

BOOK IV.

CHAPTER I.

1. Οῦτω δὲ ὁ Σωκράτης ἢν ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάντα τρόπον ὡφέλιμος, ὥστε τῷ σκοπουμένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως ¹⁸ αἰσθανομένῳ, φανερὸν εἶναι, ὅτι οὐδὲν ὡφελιμώτερον ἢν τοῦ Σωκράτει συνεῖναι καὶ μετ' ἐκείνου διατρίβειν ὁπουοῦν καὶ ἐν ὁτῳοῦν πράγματι' ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρόντος οὐ μικρὰ ὡφέλει τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον ¹⁸ καὶ γὰρ παίζων οὐδὲν ἢττον ἢ σπουδάζων ἐλυσιτέλει τοῖς συνδιατρίβουσι. 2. Πολλάκις γὰρ ἔφη μὲν ἄν ¹⁰ τινος ἐρᾶν, φανερὸς δ' ἢν οὐ τῶν τὰ σώματα

posing him to be possessed of only moderate perception." If the reading be correct, καὶ εἰ is used adverbially, very much in the sense of καίκερ. Of course the use of καὶ εἰ is to be explained originally by an ellipse, καὶ εἰ τοῦτο πραχθείη τινὶ (οτ ὑπό τινος) μετρίως αἰσθανομένω.

"Those who approved of his teaching." 'Αποδέχεσθαι is very common in the sense of "acquiescing in a person's remarks,"

or "approving of his sentiments."

Cf. Plato, Repub. 329 K, Δληθή λέγεις, οὐ γὰρ ἀποδίχονται. For the use of αὐτός and ἐκεῖνος together with reference to the same person, cf. Plato, Euthyph. 14 D, αἰτεῖν τα φής αὐτοὺς καὶ διδόναι ἐκείνοις. Cf. also I. ii. 3. Below, in καὶ γάρ, καὶ seems to strengthen γάρ, " for certainly."

40 ξφη μέν ἄν. For ἄν with an imperfect, to express a habit, cf. I. i. 16, under ἀν ἀκὶ δικλέγετο. With προσέχοιαν below, τὸν νοῦν is virtually understood. The full

πρός ώραν, άλλά των τάς ψυχάς πρός άρετην εδ πεφυκότων εφιέμενος ετεκμαίρετο δε τας αγαθάς φύσεις έκ του ταχύ τε μανθάνειν οίς προσέχοιεν καὶ μνημονεύειν α αν μάθοιεν 61 και ἐπιθυμεῖν τῶν μαθημάτων πάντων, δι' ών έστιν οίκίαν τε καλώς οίκεῖν καὶ πόλιν καὶ τὸ δλον ἀνθρώποις τε καὶ ἀνθρωπίνοις πράγμασιν εθ χρήσθαι τούς γάρ τοιούτους 12 ήγειτο παιδευθέντας ούκ αν μόνον αὐτούς τε εὐδαίμονας είναι καὶ τούς έαυτῶν οἴκους καλῶς οἰκεῖν, άλλά καὶ ἄλλους άνθρώπους καὶ πόλεις δύνασθαι εὐδαίμονας ποιείν. 3. Οὐ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον ἐπὶ πάντας ἤει, ἀλλὰ τοὺς μέν οἰομένους φύσει ἀγαθοὺς είναι, μαθήσεως δὲ καταφρονούντας, εδίδασκεν, ότι αι άρισται δοκούσαι είναι φύσεις μάλιστα παιδείας δέονται, ἐπιδεικνύων τῶν τε ζηπων τούς εὐφυεστάτους θυμοειδείς τε καὶ σφοδρούς δντας, εί μὲν ἐκ νέων δαμασθείεν, εὐχρηστοτάτους καὶ άρίστους γυγνομένους ", εί δὲ άδάμαστοι γένοιντο, δυσκαθεκτοτάτους καὶ φαυλοτάτους καὶ τῶν κυνῶν τῶν εύφυεστάτων, φιλοπόνων τε ούσων και επιθετικών τοις θηρίοις, τὰς μὲν καλῶς ἀχθείσας ἀρίστας γύγνεσθαι "

phrase occurs Thuoyd. vi. 98, τĝ έπιτειχίσει προσείχον ήδη τὸν νοῦν.

51 & hr μάθοιεν. This is an unusual construction. Generally à àv µdôuser would pass in the oratio obliqua into a patorer. Cf. however Xen. Anab. III. ii. 12, εύξάμενοι δπόσους άν καταканосен, тобавтаз хинаграз катаθόσειν τῷ θεῷ. Kühner seems to think the reason to be, that in the *oratio rects* the clauses would stand paredress of s sporexous: nal proporever à de paless, and to mark this, &, contrary to the usual rule, is left in the second clause, when the whole is thrown into the *oratio obliqua*. But this is a pure assumption.

** τοὺς γὰρ τοιούτους. This is either for παιδευθέντας Εστε τοισύτους εἶναι, like ἐκδιδάσκεσθαί τινα σοφόν (Meden 296), or "such persons as these when instructed," which seems to be the simpler explanation.

δε γιγνομένους. "Although spirited naturally (δυτας).... become" (γιγνομένους). Below, καλώς ἀχθείσας is "well brought."

np."

tion changes from the participle (γεγνεμένους) to the infinitive after ἐπιδεικνόων. Cf. Thucyd. i. 72, τῶν μὲν ἐγκλημάτων πέρι μηδὲν ἀπολεγησουένους, δηλώσω δέ, κ.τ.λ.

πρὸς τὰς θήρας καὶ χρησιμωτάτας, ἀναγώγους δὲ γυγνομένας ** ματαίους τε καὶ μανιώδεις καὶ δυσπειθεστάτας. 4. 'Ομοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐφυεστάτους, έρρωμενεστάτους τε ταίς ψυχαίς δυτας καὶ έξεργαστικωτάτους ὧν ἄν ἐγχειρῶσι **, παιδευθέντας μὲν καὶ μαθόντας α δεί πράττειν αρίστους τε και ώφελιμωτάτους γύγνεσθαν πλεΐστα γάρ καὶ μέγιστα άγαθὰ έργάζεσθαν απαιδεύτους δε και αμαθείς γενομένους κακίστους τε καὶ βλαβερωτάτους γίγνεσθαι κρίνειν γάρ ούκ επισταμένους α δεί πράττειν πολλάκις πονηροίς έπιχειρείν πράγμασι, μεγαλείους δὲ καὶ σφοδρούς ὅντας δυσκαθέκτους τε καὶ δυσαποτρέπτους είναι διὸ πλείστα καὶ μέγιστα κακὰ ἐργάζονται. 5. Τοὺς δ' ἐπὶ πλούτω μέγα φρουούντας καὶ νομίζοντας οὐδὲν προσδείσθαι παιδείας, εξαρκέσειν δέ σφισιν οἰομένους τον πλουτον πρός το διαπράττεσθαί τε ό,τι αν βούλωνται καί τιμασθαι ύπο των άνθρώπων, έφρένου λέγων, ότι μωρος μεν είη, εί τις οιεται τη μη μαθών τά τε ώφελιμα καί τὰ βλαβερὰ τῶν πραγμάτων διαγνώσεσθαι, μωρὸς δ'. εί τις μη διαγυγυώσκων μέν ταθτα, διά δὲ τὸν πλοθτον ö,τι αν βούληται ποριζόμενος οἴεται δυνήσεσθαι καὶ τὰ συμφέροντα ** πράττειν, ήλίθιος δ', εἴ τις μή δυ-

δε δε λε ληχειρώσι. Sc. έργάζεσθαι, for it does not seem that ληχειρείε governs an accusative. It occurs with an infinitive in II. iii. 12. Below, **poodecodes is to want beyond that."

to the present indicative in the oratio oblique is common. Cf. II. vii. 12, διηγείτο δτι αλτιώνται αυτόν. It may be explained from the natural tendency of the Greek mind to narrate in the present as a more lively way of putting matters; and in cases like the one here εί τις οίσται may be regarded as a general paraphrase of δ οίδμενος.

35 най та вищферорта. "Do

apparently depend on ἐπιδεικνόων, but is to be joined with ἀναγώγουν. But the present participle is difficult to explain: "if they are allowed to become untrained," which is awkward. The acrist γενομένας would be simple: "after becoming untrained." The sentence to be complete should have been τὰς δὲ ἀναγώγους, κ.τ.λ., to correspond to τὰς μὲν καλῶς, κ.τ.λ.

υάμενος τὰ συμφέρουτα πράττειν εὖ τε πράττειν οἶεται καὶ τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτῷ ἡ καλῶς ἡ ἰκανῶς παρεσκευάσθαι, ἡλίθιος δὲ καί, εἴ τις οἴεται διὰ τὸν πλοῦτον μηδὲν ἐπιστάμενος δόξειν τι ἀγαθὸς εἶναι, ἡ μηδὲν ἀγαθὸς εἶναι δοκῶν εὐδοκιμήσειν.

CHAPTER II.

1. Τοις δε νομίζουσι παιδείας τε της άρίστης τετυχηκέναι καὶ μέγα φρονοῦσιν ἐπὶ σοφία ώς προσεφέρετο, νῦν διηγήσομαι. Καταμαθών γὰρ Εὐθύδημον τον καλον γράμματα πολλά 50 συνειλεγμένον 10 ποιητών τε καὶ σοφιστών τών εύδοκιμωτάτων καὶ ἐκ τούτων ήδη τε νομίζοντα διαφέρειν των ήλικιωτών έπλ σοφία καλ μεγάλας έλπίδας έχοντα πάντων διοίσειν τῷ δύνασθαι λέγειν τε καὶ πράττειν, πρώτον μὲν 11 αἰσθανόμενος αὐτὸν διὰ νεότητα οὔπω εἰς τὴν ἀγορὰν εἰσιόντα, εί δέ τι βούλοιτο διαπράξασθαι, καθίζοντα είς ήνιοποιείου τι των έγγυς της άγορας, είς τουτο και αυτός ήει των μεθ έαυτου τινας έχων. 2. Καλ πρώτον μέν πυνθανομένου τινός, πότερον Θεμιστοκλής διά συνουσίαν τινὸς τῶν σοφῶν ἡ φύσει τοσοῦτον διήνεγκε των πολιτών, ώστε πρὸς ἐκείνον ἀποβλέπειν τὴν πόλιν, οπότε σπουδαίου ανδρός δεηθείη, ο Σωκράτης βουλό-

what is for his good, as well"
(seef) as get all he wants by his

money.

books." In consequence of this, be at once (ήδη) funcied himself a superior scholar. The construction dul σοφία after διαφέρεις seems moulded on φροκείν dul σοφία above, as Kühner suggests.

60 owrerkeyperor. This is the

perfect middle, or rather the passive used for the middle, for

lack of any other.

orresponding δέ, unless § 6, έπεὶ δὲ φανερὸς ἢν, answer to πρώτον μέν. Euthydemus was not yet eighteen years old, at which age a person became capable of the rights of citizenship, and first began ἐν ἡλικές γέγνεσθαι.

μενος κινείν τὸν Εὐθύδημον εὔηθες ἔφη εἶναι τὸ οἴεσθαι τας μεν όλυγου άξίας τέχνας ** μη γύγνεσθαι σπουδαίους ἄνευ διδασκάλων ίκανών, τὸ δὲ προεστάναι πόλεως, πάντων έργων μέγιστον δυ, ἀπὸ ταὐτομάτου παραγύγνεσθαι τοῖς ἀνθρώποις. 3. Πάλιν δέ ποτε παρόντος του Ευθυδή του, όρων αυτόν αποχωρούντα της συνεδρίας καλ φυλαττόμενον, μη δόξη του Σωκράτην θαυμάζειν έπὶ σοφία "Οτι μέν, έφη, δ ἄνδρες, Εὐθύδημος ούτοσὶ ἐν ἡλικία γενόμενος, τῆς πόλιως λόγον 4 περί τινος προτιθείσης, ούκ ἀφέξεται τοῦ συμ-Βουλεύειν, εύδηλον έστιν έξ ων επιτηδεύει δοκεί δέ μοι καλὸν προοίμιον τῶν δημηγοριῶν παρασκευάσασθαι φυλαττόμενος, μη δόξη μανθάνειν τι παρά του δήλον γάρ, δτι λέγειν άρχόμενος ώδε προοιμιάσεται 4. Παρ' ούδενὸς μὲν πώποτε, ὁ ἄνδρες Αθηναίοι, οὐδὲν ἔμαθον ούδ' ἀκούων τινάς είναι λέγειν τε καὶ πράττειν ίκανούς έζήτησα τούτοις έντυχεῖν ούδ ἐπεμελήθην τοῦ διδάσκαλόν μοί τινα γενέσθαι των έπισταμένων 4. άλλά καὶ τάναντία διατετέλεκα γάρ φεύγων οὐ μόνον τὸ μανθάνειν τι παρά τινος, άλλα και το δόξαι δμως δέ ό,τι αν από ταυτομάτου έπίη μοι συμβουλεύσω ύμιν. 5. Αρμόσειε δ' αν ούτω προοιμιάζεσθαι καλ τοις βουλομένοις παρά της πόλεως ιατρικόν έργον * λαβείν.

eccusative depends on σπουδαίους, and is one of defining locality already mentioned more than once.

"When the city calls on her members to speak on any topic:" whenever an assembly is held at which the herald invites any citizen to speak on the matter under debate.

absolute use of the word of, III.

ir. 11. Below, with τὸ δόξαι supply μεμαθηκέναι τί. (See the next section, καὶ τὸ δόξαι, κ.τ.λ.)

interprete spyer. "The appointment of State physician." Anμοσιεύεν was especially used in this sense. Cf. Plato, Gorg. 514 D, καν εὶ ἐπιχείρησαντες δημοσιεύειν παρεκαλούμεν ἀλλήλους ώς learel iarpol tores. I don't quite know what these State physicis "did, unless they had to attend the slaves belonging to the State or to the city officials. έπιτήδειου γ' αν αυτοίς είη του λόγου αρχεσθαι έντεύθεν Παρ' οὐδενὸς μεν πώποτε, ὁ ἄνδρες Αθηναίοι, την ιατρικήν τέχνην εμαθον ούδ' εζήτησα διδάσκαλον έμαυτῷ γενέσθαι τῶν ἰατρῶν οὐδένας διατετέλεκα γὰρ φυλαττόμενος οὐ μόνον τὸ μαθείν τι παρά τῶν ἰατρῶν, άλλα και το δόξαι μεμαθηκέναι την τέχνην ταύτην όμως δέ μοι το ιατρικον έργον δότε πειράσομαι γάρ έν ύμιν αποκινδυνεύων μανθάνειν. Πάντες οὐν οί παρόντες εγέλασαν επί τῷ προοιμίφ. 6. Επεί δε φανερός ην δ Εὐθύδημος ήδη μὲν οίς ὁ Σωκράτης λέγοι προσέχων, έτι δὲ φυλαττόμενος αὐτός τι φθέγγεσθαι καὶ νομίζων τη σιωπή σωφροσύνης δόξαν περιβάλλεσθαι, τότε ό Σωκράτης βουλόμενος αὐτὸν παύσαι τούτου Θαυμαστον γάρ 4, έφη, τί ποτε οί βουλόμενοι κιθαρίζειν ή αὐλεῖν ἡ ἰππεύειν ἡ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ίκανοί γενέσθαι πειρώνται ^{ετ} ώς συνεχέστατα ποιείν ὅ,τι ἀν βούλωνται δυνατοί γενέσθαι καί οὐ καθ' ἐαντούς, ἀλλὰ παρά τοῖς ἀρίστοις δοκοῦσιν είναι, πάντα ποιοῦντες καὶ ὑπομένοντες ἔνεκα τοῦ μηδὲν ἄνευ τῆς ἐκείνων γνώμης ποιείν, ώς οὐκ ἄν ἄλλως ** ἀξιόλογοι γενόμενοι: τῶν δὲ βουλομένων δυνατῶν γενέσθαι λέγειν τε καὶ πράττειν τὰ πολιτικά νομίζουσί τινες ἄνευ παρασκευής καὶ ἐπιμελείας αὐτόματοι ἐξαίφνης δυνατοὶ ταῦτα

θευμαστον γάρ. There is an ellipse of some implied clause here; such as "how is this to be accounted for?" or "no wonder you have nothing to say." Transate, "Why, it is strange."

the words for translation is apprently that in which they arently that in which they and. If so, ore is the accusate after deverol, "to do that hereinsoever they wish to become skilful" (cf. the texts of the accusations, IV. ii. 2). The order

might be also πειρώνται ότ συνεχέστατα δυνατοί γενέσθαι ποιείν ότι τη βούλονται. There is a reading μή πειρώνται, which I suppose would mean, "they are not everlastingly practising," i. e. without learning the theory first: they are not learning in fact by making experiments on unhappy victims.

48 ds obe &ν άλλως. Cf. II. ii. 13, obbèν &ν τούτου πράξαντος, and the note there. ποιείν έσεσθαι. 7. Καίτοι γε τοσούτφ ταῦτα ἐκείνων δυσκατεργαστότερα φαίνεται, δσφ περ πλειόνων περί ταθτα πραγματευομένων ελάττους οἱ κατεργαζόμενοι 60 γύγνονται δήλον οδυ, ότι καὶ ἐπιμελείας δέονται πλείουος καλ λσχυροτέρας οί τούτων έφιέμενοι ή οί έκείνων. 8. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν, ἀκούοντος Εὐθυδήμου, τοιούτους λόγους έλεγε Σωκράτης ώς δ' ήσθετο αύτον έτοιμότερον ύπομένοντα, δτε διαλέγοιτο, καλ προθυμότερον ακούοντα, μόνος ήλθεν είς το ήνιοποιείον παρακαθεζομένου δ΄ αὐτῷ τοῦ Εὐθυδήμου Εἰπέ μοι, ἔφη, ὧ Εὐθύδημε, τῷ ὄντι, ὥσπερ ἐγὼ ἀκούω, πολλά γραμματα συνήχας των λεγομένων σοφών ανδρών γεγονέναι; Νη τον Δί', ἔφη, ὧ Σώκρατες· καὶ ἔτι γε συνάγω, ἔως ᾶν κτήσωμαι ώς ᾶν δύνωμαι πλεῖστα. 9. Νή την Ηραν, έφη ο Σωκράτης, αγαμαί γέ σου το, διότι οὐκ ἀργυρίου καὶ χρυσίου προείλου θησαυροὺς κεκτήσθαι μάλλον ή σοφίας δήλον γάρ, ὅτι νομίζεις άργύριον καὶ χρυσίον οὐδὲν βελτίους ποιείν τοὺς άνθρώπους, τὰς δὲ τῶν σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας ἀρετή πλουτίζειν τους κεκτημένους. Καὶ ὁ Εὐθύδημος ἔχαιρεν ακούων ταθτα, νομίζων δοκείν τῷ Σωκράτει ορθώς μετιέναι την σοφίαν. 'Ο δὲ καταμαθών αὐτὸν ήσθέντα τῷ ἐπαίνφ τούτφ: 10. Τί δὲ δὴ βουλόμενος ἀγαθὸς γενέσθαι, έφη, ω Εὐθύδημε, συλλέγεις τὰ γράμματα; έπει δε διεσιώπησεν ο Ευθύδημος σκοπών, ό,τι άποκρίναιτο, πάλιν ὁ Σωκράτης *Αρα μὴ ἰατρός 71; ἔφη

who bring their work to a successful issue " (nard).

70 ἄγαμαί γέ σου. The genitive σου is really dependent on διότι... προείλου, π.τ.λ., as I have explained before. The possibility of such a construction arises from the fact that διότι... προείλου is an explanation of τοῦτο (or

similar word), on which σου depends. The construction is therefore ayanas τοῦτό σου, sc. διότι, κ.τ.λ. "I admire this point about you, because I mean," &c. Below, τί depends on ayaθός, "from a desire to be good in what respect?"

γενέσθαι. For apa μή, cf. I. iii.

πολλά γάρ καὶ ἰατρῶν ἐστι συγγράμματα. Καὶ ὁ Εὐθύδημος Μὰ Δί', ἔφη, οὐκ ἔγωγε. 'Αλλά μὴ άρχιτέκτων βούλει γενέσθαι; γνωμονικού γάρ άνδρὸς καὶ τοῦτο δεῖ. Οὔκουν ἔγως, ἔφη. Αλλά μη γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός, ὥσπερ ὁ Θεόδωρος 73; Οὐδὲ γεωμέτρης, ἔφη. 'Αλλὰ μὴ ἀστρολόγος, έφη, βούλει γενέσθαι; ώς δὲ καὶ τοῦτο ηρνείτος 'Αλλά μή ραψφδός; έφη και γάρ τὰ Όμήρου σέ φασιν έπη πάντα κεκτήσθαι. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη τοὺς γάρ τοι ραψφδούς οίδα τὰ μὲν ἔπη ἀκριβούντας, αὐτούς δὲ πάνυ ήλιθίους όντας. 11. Καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη Οὐ δήπου, & Εὐθύδημε, ταύτης της άρετης έφίεσαι, δί ην άνθρωποι πολιτικοί γίγνονται και οικονομικοί και άρχειν ίκανοί και ώφέλιμοι τοῖς τε άλλοις ανθρώποις καὶ ἐαυτοῖς; καὶ ὁ Εὐθύδημος Σφόδρα γ', ἔφη, ὧ Σώκρατες, ταύτης της άρετης δέομαι. Νη Δί, έφη ό Σωκράτης, της καλλίστης άρετης καὶ μεγίστης έφίσσαι τέχνης έστι γάρ των βασιλέων αυτη καλ καλείται βασιλική ἀτάρ, ἔφη, κατανενόηκας, εἰ οδόν τ' ἐστὶ μὴ δυτα δίκαιου άγαθου ταθτα γενέσθαι; Καὶ μάλα ⁷³, έφη, και ούχ οίον τε γε άνευ δικαιοσύνης αγαθον πολίτην γενέσθαι. Τί οὖν ; ἔφη, σὺ δὴ τοῦτο κατείργασαι*; 12. Οίμαι γε, έφη, ω Σωκρατες, ούδενος αν ήττον φανήναι δίκαιος. "Αρ' οὖν, ἔφη, τῶν δικαίων ἐστὶν ἔργα, ὥσπερ τῶν τεκτόνων; "Εστι μέντοι, ἔφη. "Αρ' οὖν, ἔφη, ὥσπερ οἱ τέκτονες ἔχουσι τὰ ἐαυτῶν ἔργα

11. Kal laτρών is "of physicians as well as of others."

72 & Occouper. This was a mathematician of Cyrene, from whom Socrates learnt geometry. He is one of the dramatis persons in Plato's Themstetus.

73 Καὶ μάλα. Sc. κατανενόηκα. In the next clause of όν τε is put for of όν τέ ἐστιν: "It is at all events impossible" (that is quite clear at least). For γε similarly used, cf. IV. v. 2, &s older τέ γε μάλιστα.

74 τούτο κατείργασαι; "Have you secured this?" sc. "the being just." Cf. of κατεργαζόμενοι above in § 7. Below, διεξηγήσασθαι is "to detail them at full length (διά) to the public" (ἐξ).

4.2.10. YVW, MIKOS CPh 6(1911) 47

επιδείξαι, ούτως οἱ δίκαιοι τὰ έαυτῶν ἔχοιεν ἄν διεξηγήσασθαι; Μη οὐν 16, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, οὐ δύναμαι έγω τὰ τῆς δικαιοσύνης έργα ἐξηγήσασθαι; καὶ νὴ Δί' έγωγε τὰ τῆς ἀδικίας ἐπεὶ οὐκ ὁλίγα ἐστὶ καθ' έκάστην ήμέραν τοιαθτα δράν τε καὶ ἀκούειν. 13. Βούλει οδυ, έφη ὁ Σωκράτης, γράψωμεν ἐνταυθοῖ μὲν δέλτα, ἐνταυθοῖ δὲ ἄλφα; εἶτα ὅ,τι μέν ἃν δοκῆ ἡμῖν τῆς δικαιοσύνης ἔργον εἶναι πρὸς τὸ δέλτα τιθῶμεν, ὅ,τι δ' ἄν τῆς ἀδικίας πρὸς τὸ ἄλφα; Εἴ τί σοι δοκεί, έφη, προσδείν τούτων, ποίει ταθτα. 14. Καὶ ό Σωκράτης γράψας ώσπερ είπεν Οὐκοῦν, ἔφη, ἔστιν εν ανθρώποις ψεύδεσθαι; "Εστι μέντοι, έφη. Ποτέ-- ρωσε οὖν, ἔφη, θῶμεν τοῦτο; Δῆλον, ἔφη, ὅτι πρὸς την άδικίαν. Οὐκοῦν, ἔφη, καὶ τὸ ἐξαπατάν ἔστι; Καὶ μάλα, ἔφη. Τοῦτο οδυ ποτέρωσε θῶμεν; Καὶ τούτο δήλον ότι, έφη, πρὸς τὴν ἀδικίαν. Τί δέ; τὸ κακουργείν; Καὶ τούτο, ἔφη. Τὸ δὲ ἀνδραποδίζεσθαι; Καλ τούτα. Πρός δὲ τἢ δικαιοσύνη οὐδὲν ἡμῖν τούτων κείσεται, & Εὐθύδημε; Δεινον γάρ άν είη, έφη. 15. Τί δ'; ἐάν τις στρατηγός αίρεθεὶς ἄδικόν τε καὶ ἐχθρὰν πόλιν έξανδραποδίσηται, φήσομεν τοῦτον άδικεῖν; Οὐ δήτα, έφη. Δίκαια δὲ ποιεῖν οὐ φήσομεν ; Καὶ μάλα. Τί δ'; ἐὰν ἐξαπατῷ το πολεμῶν αὐτοῖς; Δίκαιον, έφη, καὶ τοῦτο. Ἐὰν δὲ κλέπτη το καὶ ἀρπάζη τὰ τούτων, οὐ δίκαια ποιήσει; Καὶ μάλα, ἔφη ἀλλ'

75 Mη οδν κ.τ.λ. "It can hardly be that I am unable?" So άρα μη lατρός; in § 10. Cf. III. ii. 4, άλλα μη χειροτέχναι; Below, with τὰ τῆς άδικίας supply δύναμαι ἐξηγήσασθαι.

74 Cawava. No doubt it is fair to deceive an enemy in all matters wherein it is understood on both sides or by universal usage, that one general may deceive an.

other by strategical manœuvres, feints, &c. But it is not fair to deceive an enemy in any point to which the above understanding does not apply, because then confidence is betrayed. If a general sent a flag of truce, and seized that opportunity to take an unexpected advantage of the enemy, he would be acting unfairly.

έγω σε τὸ πρώτου ὑπελάμβαυου πρὸς τοὺς φίλους μόνον ταθτα έρενταν. Ούκουν, έφη, όσα πρὸς τῆ ἀδικία έθήκαμεν, πάντι και πρός τη δικαιοσύνη το θετέον αν είη; Εοικεν, έφη. 16. Βούλει ουν, έφη, ταθτα ούτω θέντες διορισώμεθα πάλιν, πρός μέν τούς πολεμίους δίκαιον είναι τὰ τοιαθτα ποιείν, πρὸς δὲ τοὺς φιλους άδικον, άλλα δείν πρός γε τούτους ώς άπλούστατον είναι; Πάνυ μεν οθν, έφη ο Εθθύδημος. 17. Τί οὖν; ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐάν τις στρατηγὸς ὁρῶν άθύμως έχον το στράτευμα ψευσάμενος φήση συμμάχους προσιέναι καὶ τῷ ψεύδει τούτω παύση τὰς ἀθυμίας του στρατεύματος, ποτέρωθι την απάτην ταύτην θήσομεν ; Δοκεί μοι, έφη, πρὸς τὴν δικαιοσύνην. Ἐὰν δέ τις υίον έαυτου δεόμενον φαρμακείας καλ μη προσιέμενον φάρμακον έξαπατήσας ώς σιτίον το φάρμακον δώ και τώ ψεύδει χρησάμενος ούτως ύγια ποιήση, ταύτην αὐ τὴν ἀπάτην ποῦ θετέον; Δοκεῖ μοι, ἔφη, καὶ ταύτην είς τὸ αὐτό. Τί δ'; εάν τις εν άθυμία όντος φίλου δείσας, μη διαχρήσηται έαυτόν 18, κλέψη ή άρπάση ή ξίφος ή άλλο τι τοιούτον, τούτο αδ ποτέρωσε θετέου; Καὶ τοῦτο νη Δί', ἔφη, πρὸς την δικαιοσύνην. 18. Λέγεις, έφη, σὺ οὐδὲ πρὸς τοὺς φίλους ἄπαντα δείν ἀπλοίζεσθαι; Μὰ Δί' οὐ δήτα, έφη άλλά μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, εἴπερ ἔξεστι. Δεῖ γέ τοι, έφη ὁ Σωκράτης, έξειναι πολύ μάλλον ή μη όρθως τιθέναι. 19. Των δε δή τους φίλους εξαπατώντων επί βλάβη, ΐνα μηδέ τοῦτο παραλίπωμεν ἄσκεπτον, πότερος

there is ποτέρωθι and also πρὸς τὴν δικαιοσύνην, and in § 14 ποτέρωσε. The last is the proper construction, strictly with a verb of motion, like ἐθήκαμεν, but the dative is a brief way of putting what would otherwise be ἐθήκαμεν πρὸς τὴν δικαιοσύνην δέτε

проскейсваі проз автіў.

Thucyd. i. 126, καθεζομένους δέ τινας διεχρήσαντο. The general notion of "killing" conveyed by the word takes the accusative case. Below, και γὰρ τὰ πρέσθεν is, "for even what I said before."

άδικώτερός έστιν, ο έκων ή ο άκων ; 'Αλλ', ω Σωκρατες, οὐκέτι μὲν ἔγωγε πιστεύω οἶς ἀποκρίνομαι καὶ γὰρ τὰ πρόσθεν πάντα νῦν ἄλλως ἔχειν δοκεῖ μοι ἡ ὡς ἐγὼ τότε φόμην δμως δὲ εἰρήσθω μοι άδικώτερον είναι τὸν έκόντα ψευδόμενον τοῦ ἄκοντος. 20. Δοκεί δέ σοι μάθησις καλ έπιστήμη του δικαίου είναι, ώσπερ των γραμμάτων ; "Εμουγε. Πότερον δὲ γραμματικώτερον κρίνεις, δς αν έκων μη όρθως γράφη και αναγιγνώσκη ή δς αν άκων; "Ος αν έκών, έγωγε δύναιτο γαρ αν, . δπότε βούλοιτο 70, καὶ δρθῶς αὐτὰ ποιείν. Οὔκουν δ μεν έκων μη όρθως γράφων γραμματικός αν είη, ο δε ἄκων ἀγράμματος; Πῶς γὰρ οῦ; Τὰ δίκαια δὲ πότερον ο έκων ψευδόμενος καὶ έξαπατών οίδεν ή ο ἄκων; Δήλον, ότι ὁ ἐκών. Οὕκουν γραμματικώτερον μὲν τὸν έπιστάμενον γράμματα τοῦ μη ἐπισταμένου φής είναι; Ναί. Δικαιότερον δὲ τὸν ἐπιστάμενον τὰ δίκαια τοῦ μη έπισταμένου; Φαίνομαι 60. δοκώ δέ μοι καὶ ταῦτα ούκ οίδ' ὅπως λέγειν. 21. Τί δὲ δή, δς ᾶν βουλό-

79 δπότε βούλοιτα. Cf. II. i. 18, φάγοι αν δπότε βούλειτε. The words are equivalent to el wore βούλοιτο, of an indefinitely frequent act. Kühner says, that here Socrates "agit sophistam," because the theory contradicts IV. vi. 6, of the Singua woloures Single clow, which is not the same at all as of the Single worth denorthment. But to few men is it given never to contradict themselves, and certainly Socrates did -or Plato makes him-very much vary in his remarks at different times. Socrates made virtue to consist in knowledge. From this premise, it is a fair deduction, that the man who knows how to act justly but acts unjustly designedly is better.

for he possesses more knowledge, —than the man whose injustice is unintentional. A man who writes badly on purpose when he can write well, is a better writer, in point of skill, than the man who writes badly because he cannot help it. But, as before observed, Socrates was better than his theory, and illogically he recognized the necessity of due regulation of the emotions and passions, over and above mere knowledge.

sense is, I think, "I am shown by the argument to say this; but I seem to admit this too, I scarce know how." He admits it logically, but hardly knows what to

make of it.

μενος τάληθη λέγειν μηδέποτε τὰ αὐτὰ περί τῶν αὐτῶν λέγη, άλλ' όδόν τε φράζων την αὐτην τοτὲ μὲν πρὸς έω, τοτέ δὲ πρὸς ἐσπέραν φράζη καὶ λογισμὸν " ἀποφαινόμενος τὸν αὐτὸν τοτὲ μὲν πλείω, τοτὲ δ' ελάττω ἀποφαίνηται, τί σοι δοκεί ὁ τοιοῦτος; Δήλος νη Δί είναι, ότι α φέτο είδεναι ούκ οίδεν. 22. Οίσθα δέ τινας ανδραποδώδεις καλουμένους; "Εγωγε. Πότερον διά σοφίαν, η δι' άμαθίαν; Δηλον, ὅτι δι' άμαθίαν. 'Αρ' οθυ διά την του χαλκεύειν άμαθίαν του δνόματος τούτου τυγχάνουσιν ; Οὐ δῆτα. 'Αλλ' ἄρα 52 διὰ τὴν τοῦ τεκταίνεσθαι; Οὐδὲ διὰ ταύτην. 'Αλλά διὰ τὴν τοῦ σκυτεύειν; Οὐδὲ δι' ἐν τούτων, ἔφη, ἀλλά καὶ τούναντίον οι γάρ πλείστοι τών γε τὰ τοιαθτα έπισταμένων ανδραποδώδεις είσίν. 'Αρ' οὖν τῶν τὰ καλά και άγαθα και δίκαια μη είδότων το δυομα τουτ' έστίν; Εμουγε δοκεί, έφη. 23. Οὐκοῦν δεί παντὶ τρόπω διατειναμένους φεύγειν, όπως μη ανδράποδα ώμεν. 'Αλλά, νη τούς θεούς, έφη, ω Σώκρατες, πάνυ ώμην φιλοσοφείν φιλοσοφίαν, δι' ής αν μάλιστα ενόμιζον παιδευθήναι τὰ προσήκοντα ἀνδρὶ καλοκάγαθίας ὀρεγομένφο νῦν δὲ πῶς οἴει με ἀθύμως ἔχειν ὁρῶντα ἐμαυτὸν διὰ μέν τὰ προπεπονημένα οὐδὲ τὸ ἐρωτώμενον ἀποκρίνεσθαι δυνάμενον ύπερ ων μάλιστα 3 χρη είδεναι, άλλην δε όδον ούδεμίαν έχοντα, ην αν πορευόμενος βελτίων γενοίμην; 24. Καὶ ὁ Σωκράτης Εἰπέ μοι, ἔφη, ὧ Εὐθύδημε, εἰς Δελφούς δὲ 4 ἤδη πώποτε ἀφίκου; Καὶ

⁶¹ λογισμόν. "Setting forth a calculation," i. e. giving the result of it.

* 'Αλλ' έρα. This έρα is difterent in sense from the έρα
above, used in questions. Here
it draws an inference, "but then,
—if not what has been already
mentioned,—is it," &c.

30 όπλο δν μάλιστα. Sc. ύπλο

τούτων & μάλιστα χρη είδέναι. Breitenbach however makes it δπέρ τούτων ύπερ ων χρη είδέναι άποκρίνασθαι. For ύπερ in the sense of περί cf. L. i. 17, ύπερ τούτων παραγνώναι.

eurious. Kal...δέ is common; cf. L.i. S, κάκεῖνος δέ, "and he moreover." Here δέ seems to refer to

δίς γε νη Δία, έφη. Κατέμαθες οὖν πρὸς τῷ ναῷ που γεγραμμένον τὸ Γνῶθι σαυτόν; "Εγωγε. Πότερον οὐν οὐδέν σοι τοῦ γράμματος ἐμέλησεν, ἡ προσέσχες τε καὶ έπεχείρησας σαυτόν έπισκοπείν, δστις είης; Μά Δί' ού δητα, έφη και γαρ δη πάνυ τουτό γε ώμην είδεναι σχολή γάρ αν άλλο τι ήδειν, είγε μηδ' έμαυτον έγίγνωσκου. 25. Πότερα δέ σοι δοκεί γυγνώσκειν έαυτον δστις τούνομα τὰ ἑαντοῦ μόνον οἶδεν, ἡ ὅστις, ὥσπερ οί τούς Ιππους ώνούμενοι οὐ πρότερον οἴονται γυγνώσκειν δυ δυ βούλωνται γνώναι, πρίν δυ ἐπισκέψωνται », πότερον εὐπειθής ἐστιν ἡ δυσπειθής, καὶ πότερον ισχυρός έστιν ή ασθενής, και πότερον ταχύς ή βραδύς, καί τάλλα τὰ πρὸς τὴν τοῦ ἵππου χρείαν ἐπιτήδειά τε καὶ ἀνεπιτήδεια ὅπως ἔχει *6, οὕτως ὁ ἐαυτὸν ἐπισκεψάμενος, όποιός έστι πρός την ανθρωπίνην χρείαν, έγνωκε την αύτου δύναμιν; Ούτως έμουγε δοκεί, έφη, ο μή είδως την έαυτοῦ δύναμω άγνοεῖν έαυτόν. 26. Ἐκεῖνο δὲ οὐ φανερόν, ἔφη, ὅτι διὰ μὲν τὸ εἰδέναι ἐαυτοὺς πλείστα άγαθὰ πάσχουσιν οἱ ἄνθρωποι, διὰ δὲ τὸ έψευσθαι έαυτών 17 πλείστα κακά; οι μέν γάρ είδότες

άλλην όδον οδδεμίαν έχοντα, as though the speaker had in his mind something like άλλην μέν όδον οδδεμίαν έχοις άν, εἰς Δελφοὸς δὲ ἀφίκου; This would be sufficiently expressed in English by emphasizing the name of the place: "have you ever been to Delphi?"

to be noticed that πρίν έν with a subjunctive can only be used when the previous clause contains a negative, as here où πρότερον, κ.τ.λ. I do not think there is any difference of meaning in such cases between πρίν έν ένωτακέψωνται and πρίν ένωτακέψωσθαι. Cf. IV. iv. 9, οὐκ ἐκούση πρίν

भे केंग बर्धनकेंद्र केंस्क्क्रीम्मू.

This is a continuation of the usual Greek idiom prevailing through this passage, viz. γνώναι τὰ άλλα δτως έχει, instead of γνώναι δτως τὰ

άλλα έχει.

for the same construction. The sense is, "through their being deceived about themselves," forming a wrong estimate of their own powers. Perhaps the genitive is due to some general notion of missing or coming short (of any knowledge) of oneself. Cf. Soph. Ajan 807, Εγνωκα φωτός βυανημένη, "cheated of the man." Buch verbs (άμαρτάνειν, λείπεσ-

έαυτούς τά τε έπιτήδεια έαυτοίς Ισασι και διαγυγνώσκουσιν ** ἄ τε δύνανται καὶ ἃ μή καὶ ἃ μὲν ἐπίστανται πράττοντες πορίζονταί τε ὧν δέονται καὶ εὖ πράττουσιν, ών δὲ μὴ ἐπίστανται ἀπεχόμενοι ἀναμάρτητοι γύγνονται καὶ διαφεύγουσι τὸ κακῶς πράττειν διὰ τούτο δὲ καὶ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους δυνάμενοι δοκιμάζειν και διά της ** των άλλων χρείας τά τε άγαθά πορίζουται καὶ τὰ κακὰ φυλάττουται. 27. Οἱ δὲ μὴ είδότες, άλλα διεψευσμένοι της έαυτων δυνάμεως πρός τε τους άλλους άνθρώπους και τάλλα άνθρώπινα πράγματα δμοίως διάκεινται ** καὶ οὕτε ὧν δέονται ἴσασιν ούτε ὅ,τι πράττουσιν ούτε οἶς χρῶνται, ἀλλά πάντων τούτων διαμαρτάνοντες των τε αγαθών αποτυγχάνουσι και τοις κακοίς περιπίπτουσι. 28. Καί οί μεν είδότες δ,τι ποιούσιν, επιτυγχάνοντες ών πράττουσιν, εύδοξοί τε καὶ τίμιοι γύγνονται καὶ οί τε δμοιοι τούτοις ήδέως χρώνται, οί τε αποτυγχάνοντες των πραγμάτων επιθυμούσι τούτους ύπερ αύτων βουλεύεσθαι καλ προέστασθαί γε έαυτών τούτους καλ τάς έλπίδας των άγαθων έν τούτοις έχουσι καὶ διά πάντα ταθτα πάντων μάλιστα τούτους αγαπώσιν. 29. Οί δὲ μὴ εἰδότες ὅ,τι ποιούσι, κακώς δὲ αἰρούμενοι καί

θαι, κ.τ.λ.) take a genitive. Why they do, is perhaps because they convey the idea of the negation of "taking hold of," or "eeising," to which a partitive genitive is usually annexed, as λάβεσθε τῶν γονάτων,—at which point explanation must cease.

84 διαγεγεύσκουσιε. Διά 18 connected with \$60. The sense of Surveyedencer therefore is, "to know things a two," as it were, when separated into two sets, and so to be able to distinguish one set from the other.

The sal is 60 mai dià Tas.

unusual, and not easy to understand. It seems to be "also." These men themselves, in their own persons,-by their judicious conduct, -- secure good; as they are able to test not only themselves but others (and robs δλλους), they also (καί), by the use they make of these last, gain additional good.

** δμοίωε διάκευται. That is, " they are as wrong about others as about themselves." Below, of δμοιοι is "people like them-

selves," as sensible, that is.

οίς αν επιχειρήσωσιν αποτυγχάνοντες ου μόνου εν αὐτοῖς τούτοις ζημιοθυταί 1 τε καὶ κολάζουται, ἀλλὰ καὶ ἀδοξούσι διὰ ταύτα καὶ καταγέλαστοι γύγνονται και καταφρονούμενοι και ατιμαζόμενοι ζώσιν όρας δε καὶ τῶν πόλεων ὅτι ὅσαι ἀν ἀγνοήσασαι τὴν ἐαυτῶν δύναμιν κρείττοσι πολεμήσωσιν, αὶ μὲν ἀνάστατοι γύγνονται, αί δ' έξ έλευθέρων δούλαι. 30. Καὶ ὁ Εὐθύδημος 'Ως πάνυ μοι δοκοῦν 13, ἔφη, ω Σώκρατες, περί πολλού ποιητέον είναι τὸ έαυτὸν γιγνώσκειν, ούτως ζοθι οπόθεν δε χρη ἄρξασθαι επισκοπείν εαυτόν, τούτο πρός σε άποβλέπω εί μοι εθελήσαις άν εξηγήσασθαι. 31. Οὔκουν, ἔφη ὁ Σωκράτης, τὰ μὲν ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ ὁποῖά ἐστι, πάντως που γυγνώσκεις; Νή Δί', ἔφη, εί γὰρ μηδὲ ταῦτα οίδα, καὶ τῶν ἀνδραπόδων φαυλότερος αν είην. "Ιθι δή, έφη, και έμοι έξήγησαι αὐτά. 'Αλλ' οὐ χαλεπόν, ἔφη πρῶτον μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ ὑγιαίνειν ἀγαθὸν είναι νομίζω, τὸ δὲ νοσεῖν κακόν, έπειτα ** τὰ αἴτια ἐκατέρου αὐτῶν, καὶ ποτὰ καὶ βρωτὰ καὶ ἐπιτηδεύματα, τὰ μὲν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν φέροντα άγαθά, τὰ δὲ πρὸς τὸ νοσεῖν κακά. 32. Οὔκουν, ἔφη, καὶ τὸ ὑγιαίνειν καὶ τὸ νοσεῖν, ὅταν μὲν ἀγαθοῦ τινος

⁶¹ (ημιούνται. "They suffer loss and correction." In πολάζεω there is the idea, not of inflicting pecuniary or other harm or loss ((ημιούν), but of chastisement with a view to improve the offender morally.

** 'Ως πάνυ μοι δοκοῦν. This depends on οδτως ἴσθι. Διανοεῖσθαι ὡς διαλλαγησομένων (Plato, Repub. 381 C) is a common construction; and as εἰδέναι and all verbs of knowing take a participle in the accusative (or nominative), ἴσθι ὡς δοκοῦν seems a natural construction.

92 el . . elekhouis ar. "Ar does

not occur with ei in a clause expressing an hypothesis where ei means "if," in the sense of "supposing that." But here ei means "if," in the sense of "whether," and in that sense ei can have av. Translate, "I look to you, to see whether or not you would be willing to explain this." So in Euripides, oùe olda ei reiouni or av, "I don't know whether I should be likely to persuade you." Below, rarross wor reproducers is, "you know fully, no doubt" (wor), or "if I mistake not." Cf. III. iii. 2.

94 Eweira. Cf. I. ii. 1.

αίτια γύγνηται, άγαθά ᾶν είη, ὅταν δὲ κακοῦ, κακά; Πότε δ' ἄν, ἔφη, τὸ μὲν ὑγιαίνειν κακοῦ αἴτιον γένοιτο, τὸ δὲ νοσεῖν ἀγαθοῦ: "Όταν νη Δί, ἔφη, στρατείας τε αίσχρας και ναυτιλίας βλαβερας και άλλων πολλών τοιούτων οι μεν δια ρώμην μετασχόντες απόλωνται, οί δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολειφθέντες σωθῶσιν. 'Αληθή λέγεις άλλ' όρᾶς, ἔφη, ὅτι καὶ τῶν ὡφελίμων οἱ μὲν διὰ ῥώμην μετέχουσιν, οἱ δὲ δι' ἀσθένειαν ἀπολείπονται. Ταῦτα οὖν, ἔφη, ποτὲ μὲν ὡφελοῦντα 36, ποτὲ δὲ βλάπτοντα μαλλον άγαθὰ ή κακά ἐστιν; 33. Οὐδὲν μὰ Δία φαίνεται κατά γε τοῦτον τὸν λόγον. 'Αλλ' ή γέ τοι σοφία, δι Σώκρατες, αναμφισβητήτως αγαθόν έστιν ποιον γάρ ἄν τις πράγμα οὐ βέλτιον πράττοι σόφος ών ή άμαθής; Τί δαί: τον Δαίδαλου, έφη, οὐκ ἀκήκοας, ότι ληφθείς ύπο Μίνω διά την σοφίαν ήναγκάζετο εκείνω δουλεύειν και της τε πατρίδος άμα και της έλευθερίας εστερήθη και έπιχειρών άποδιδράσκειν μετά τοῦ υίου τον τε παιδα απώλεσε και αυτός ουκ ήδυνήθη σωθήναι, άλλ' άπενεχθείς είς τούς βαρβάρους πάλιν έκει εδούλευεν ; Λέγεται νη Δί', έφη, ταθτα. Τὰ δὲ Παλαμήδους οὐκ ἀκήκοας πάθη; τοῦτον γὰρ δὴ πάντες ύμνοῦσιν, ώς δια σοφίαν φθονηθείς ύπο τοῦ 'Οδυσσέως άπόλλυται. Λέγεται καὶ ταῦτα, ἔφη. "Αλλους δὲ πόσους οἴει διὰ σοφίαν ἀναρπάστους πρὸς βασιλέα 🛰 γεγουέναι καλ έκει δουλεύειν; 34. Κινδυνεύει, έφη, ώ Σώκρατες, αναμφιλογώτατον αγαθον είναι το εύδαιμονείν. Είνε μή τις αὐτό, ἔφη, ω Εὐθύδημε, ἐξ ἀμφι-

they sometimes do good." If they sometimes do good." If the things mentioned do harm sometimes, they have no more right to be called good than bad. In οὐδὲν φαίνεται the full construction is οὐδὲν μᾶλλον φαίνεται ἀγαθὰ ἡ κακά.

wpbs βασιλέα. The Persian king is meant. Cf. III. v. 26. As he was the king in the eyes of the Greeks, the article could be dispensed with, as in such words as ξλισε, γῆ, κ.τ.λ., where there could be no ambiguity from its absence.

λόγων ἀγαθῶν συντιθείη. Τί δ' ἄν, ἔφη, τῶν εὐδαιμονικών αμφίλογον είη; Ούδέν, έφη, είνε μη προσθήσομεν αὐτῷ κάλλος ἡ ἰσχὺν ἡ πλοῦτον ἡ δόξαν ἡ καί τι ἄλλο τῶν τοιούτων. 'Αλλὰ νὴ Δία προσθήσομεν, έφη πως γαρ αν τις άνευ τούτων εύδαιμονοίη; 35. Νη Δί', έφη, προσθήσομεν άρα έξ ών πολλά καὶ χαλεπά συμβαίνει τοις ανθρώποις πολλοί μεν γάρ διά τὸ κάλλος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ὡραίοις παρακεκινηκότων ⁹¹ διαφθείρονται, πολλοί δὲ διὰ τὴν ἰσχύν μείζοσιν ἔργοις έπιχειρούντες οὐ μικροίς κακοίς περιπίπτουσι, πολλοί δε διά του πλούτου διαθρυπτόμενοί τε και επιβουλευόμένοι ἀπόλλυνται, πολλοί δὲ διὰ δόξαν καὶ πολιτικήν δύναμω μεγάλα κακά πεπόνθασω. 36. Αλλά μήν, έφη, είγε μηδέ το εύδαιμονείν έπαινών ορθώς λέγω, όμολογώ μηδέ ό,τι πρός τούς θεούς εύχεσθαι χρή είδεναι. 'Αλλά ταθτα μέν, έφη δ Σωκράτης, Ισως διά τὸ σφόδρα πιστεύειν είδέναι οὐδ' ἔσκεψαι ἐπεὶ δὲ πόλεως δημοκρατουμένης παρασκευάζη προεστάναι, δήλον, δτι δημοκρατίαν γε οίσθα, τί έστι. Πάντως δήπου, έφη. 37. Δοκεί οθυ σοι δυνατόν είναι δημοκρατίαν είδέναι μη είδότα δήμου; Μά Δί' οὐκ ἔμονγε. Καὶ τί νομίζεις δήμον είναι; Τούς πένητας των πολιτων έγωγε. Καὶ τοὺς πένητας ἄρα οἶσθα; Πως γάρ ού; 'Αρ' ούν καὶ τούς πλουσίους οίσθα; Ούδέν γε ήττον ή και τούς πένητας. Ποίους δὲ πένητας και ποίους πλουσίους καλείς; Τούς μέν, οίμαι, μη ίκανα έχοντας εἰς ά δεῖ τελεῖν ** πένητας, τοὺς δὲ πλείω τῶν ίκανῶν πλουσίους. 38. Καταμεμάθηκας οὖν, ὅτι ἐνίοις

249 D.

^{*7} παραπεκινηκότων. Παρακινείν (used intransitively) is "to be moved aside, away from the right point." Cf. παραπεύειν, περαληρείν, and similar compounds. Thence it means "to be frenzied." So Plato, Phadr.

^{**} Tekeiv. "To pay for what they want," lit. "to spend money on the objects on which it is necessary to spend it," that is, on the necessaries of life.

μέν πάνυ δλίγα έχουσιν ου μόνον άρκει ταθτα, άλλά καὶ περιποιούνται ἀπ' αὐτῶν **, ἐνίοις δὲ πάνυ πολλά ούχ ἱκανά ἐστι; Καὶ νη Δί 100, ἔφη ὁ Εὐθύδημος, ὁρθῶς γάρ με ἀναμιμνήσκεις, οίδα γὰρ καὶ τυράννους τινάς, οδ δι ενδειαν, ώσπερ οι απορώτατοι, αναγκάζονται άδικείν. 39. Οὔκουν, ἔφη ὁ Σωκράτης, εἴγε ταθτα οὕτως έχει, τούς μέν τυράννους είς τον δήμον θήσομεν, τούς δὲ όλύγα κεκτημένους, ἐὰν οἰκονομικοὶ ὧσιν, εἰς τοὺς πλουσίους; καὶ ὁ Εὐθύδημος ἔφη 'Αναγκάζει με καὶ ταθτα όμολογείν δηλονότι ή έμη φαυλότης καὶ φροντίζω, μη κράτιστον ή μοι συγάν κινδυνεύω γάρ άπλῶς ούδὲν εἰδέναι.

Καὶ πάνυ ἀθύμως ἔχων ἀπηλθε καὶ καταφρονήσας έαυτοῦ καὶ νομίσας τῷ ὅντι ἀνδράποδον είναι. 40. Πολλοί μέν σύν των ούτω διατεθέντων ύπο Σωκράτους ούκέτι αὐτῷ προσήεσαν, οθς καὶ βλακωτέρους ἐνόμιζεν, ο δε Ευθύδημος υπέλαβεν ουκ άν άλλως ανήρ άξιόλογος γενέσθαι, εὶ μὴ ὅ,τι μάλιστα Σωκράτει συνείη και ούκ άπελείπετο έτι αὐτοῦ, εἰ μή τι ἀναγκαΐον είη ένια δε καὶ εμιμείτο ών εκείνος επετήδευεν ο δε ώς έγνω αὐτον οὕτως έχοντα, "Ηκιστα μεν διετάραττεν, απλούστατα δὲ καὶ σαφέστατα έξηγεῖτο α τε ενόμιζεν * είδέναι δείν καὶ ἐπιτηδεύειν κράτιστα είναι.

⁸⁹ περιποιούνται άπ' αθτών. "They make gain out of them;" they have little, and yet they save out of it. In represent the preposition has the same force as in mepicina, "to be over and above;" so that the meaning is, "to make a surplus," " to gain."

100 Kal ph Af. "Certainly,for you remind me rightly-for I know." Here δρθώς γάρ, κ.τ.λ. parenthetic.

l obs sal. Either sal merely

follows the relative in the sense of "also," in the mechanical way already spoken of (cf. note on p. 25), or it qualifies Blacarépous in the sense of "absolutely stupid to a considerable extent."

3 å τε ἐνόμιζεν. Sc. å τε ἐνόpuler deir eldérai nal à éropuler npátiata elvai énitydebeir: but no doubt eiféres re feir would be the more natural arrangement.

Cf. III. v. 8.

CHAPTER III.

1. Τὸ μὲν οὖν λεκτικοὺς καὶ πρακτικοὺς καὶ μηχανικούς γίγνεσθαι τούς συνόντας ούκ έσπευδεν, άλλά πρότερον τούτων φετο χρήναι σωφροσύνην αὐτοῖς έγγενέσθαι τοὺς γὰρ ἄνευ τοῦ σωφρονεῖν ταῦτα δυναμένους άδικωτέρους τε καλ δυνατωτέρους κακουργείν ενόμιζεν είναι. 2. Πρώτον μέν δή περί θεούς έπειρατο σώφρονας ποιείν τοὺς συνόντας. "Αλλοι μὲν οὖν αὐτῷ πρὸς ἄλλους οὕτως ὁμιλοῦντι παραγενόμενοι διηγοῦντο, έγω δέ, ότε προς Ευθύδημον τοιάδε διελέγετο, παρεγενόμην. 3. Εἰπέ μοι, ἔφη, & Εὐθύδημε, ήδη ποτέ σοι έπηλθεν ενθυμηθήναι, ώς έπιμελώς οί θεοί ών οί άνθρωποι δέονται κατεσκευάκασι; καὶ ὅς Μὰ τὸν Δί, έφη, οὐκ ἔμουγε. 'Αλλ' οἶσθά γ', ἔφη, ὅτι πρῶτον μὲν ὁ φωτὸς δεόμεθα, δ ήμεν οἱ θεοὶ παρέχουσιν; Νη Δί, έφη, δ γ' εί μη είχομεν, δμοιοι τοίς τυφλοίς αν ημεν ενεκά γε ' των ημετέρων οφθαλμών. 'Αλλά μην καὶ άναπαύσεώς γε δεομένοις ήμιν νύκτα παρέχουσι κάλλιστον άναπαυτήριον. Πάνυ γ', έφη, και τοῦτο χάριτος άξιου. 4. Ούκουν καί, έπειδή ὁ μεν ήλιος φωτεινός ών τάς τε ώρας * της ήμέρας ήμιν και τάλλα πάντα σαφηνίζει, ή δὲ νὺξ διὰ τὸ σκοτεινή είναι ἀσαφεστέρα ἐστίν, άστρα έν τη νυκτί ανέφηναν, α ήμεν τας ώρας της νυκτός εμφανίζει, και διά τοῦτο πολλά ών δεόμεθα πράττομεν ; "Εστι ταθτα, έφη. 'Αλλά μην ή γε σελήνη ου μόνον της νυκτός, άλλα και του μηνός τα μέρη

causes of sight, we should be blind; besides eyes we must have light to correspond.

* τάς τε δρας. Not the hours of the day, but its various divisions, such as dawn, midday, &c. In this sentence καί is joined to ἀνέφηναν.

^{*} πρώτον μέν. To this corresponds ἀλλὰ μὴν καί, κ.τ.λ., instead of ἔπειτα δέ.

⁴ ξνεκά γε. "As far as our eyes are concerned." Cf. Plato, Repub. 329 B, τὰ αὐτὰ ἐπεπάνθη ἔνεκά γε γήρως. The meaning is, that if our eyes were the only

φανερά ήμιν ποιεί. Πάνυ μέν οδν, έφη. 5. Τὸ δ', έπεὶ τροφής δεόμεθα, ταύτην ήμιν έκ της γης άναδιδόναι καὶ ώρας άρμοττούσας πρὸς τοῦτο παρέχειν, αι ήμιν ου μόνον ών δεόμεθα πολλά και παντοία παρασκευάζουσιν, άλλα και οίς ευφραινόμεθα; Πάνυ, έφη, καὶ ταῦτα φιλάνθρωπα. 6. Τὸ δὲ καὶ ὕδωρ ἡμῖν παρέχειν ούτω πολλού άξιον, ώστε και φυτεύειν τε και συναύξειν τη γη καλ ταις ώραις πάντα τα χρήσιμα ήμεν, συντρέφειν δὲ καὶ αὐτοὺς ήμας καὶ μιγνύμενον πασι τοις τρέφουσιν ήμας εύκατεργαστότερά τε καί ωφελιμώτερα καὶ ήδίω ποιείν αὐτὰ καί, ἐπειδὴ πλείστου δεόμεθα τούτου, άφθονέστατον αὐτὸ παρέχειν ἡμίν; Καὶ τοῦτο, ἔφη, προνοητικόν. 7. Τὸ δὲ καὶ τὸ πῦρ πορίσαι ήμιν, επίκουρον μεν ψύχους, επίκουρον δε σκότους, συνεργόν δὲ πρὸς πάσαν τέχνην καὶ πάντα, όσα ωφελείας ένεκα άνθρωποι κατασκευάζονται; ως γάρ συνελόντι είπειν, ούδεν άξιόλογον άνευ πυρός άνθρωποι τών πρός τον βίου χρησίμων κατασκευάζονται. Τπερβάλλει, έφη, και τοῦτο φιλανθρωπία. Τὸ δὲ καὶ ἀέρα ημίν ἀφθόνως ούτω πανταχού διαχῦσαι, οὐ μόνον πρόμαχον καὶ σύντροφον ζωῆς, ἀλλὰ καὶ πελάγη περάν δι' αὐτοῦ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἄλλους άλλαχόθι καὶ ἐν ἀλλοδαπή στελλομένους πορίζεσθαι, πως ούχ ύπερ λόγον; 'Ανέκφραστον.] 8. Τὸ δὲ τὸν ήλιου, επειδάν εν χειμώνι τράπηται, προσιέναι τά

To δ'.. ἀναδιδόναι. Sc. τοὺς θεούς. If the construction were complete, it would be τὸ δὲ τοὺς θεοὺς ἀναδιδόναι... τί τοῦτό σοι δοκεῖ είναι, Below, ὅστε καὶ φυτεύειν is "as to go the length of both producing." And in the same sentence καὶ αὐτοὺς ἡμῶς is, "ourselves as well" (as τὰ χρήσιμα).

7 ώτ γάρ συνελόντι. Cf. ΠΙ. viii. 10. Below, άλλαχόθι καὶ έν άλλοδακή follows πορίζεσθαι, not στελλομένους, which would require άλλαχόσε and els άλλοδακήν. Here στελλομένους is used absolutely, "by making voyages." There can be very little doubt that all this passage from τὸ δὲ καὶ ἀέρα το ἀνέκφραστον, is an interpolation, judging from the style, and its absence from all the MSS, but one.

· éveiddy és yeindsi. "After

μέν άδρύνοντα, τὰ δὲ ξηραίνοντα, ὧν καιρὸς διελήλυθεν, καὶ ταῦτα διαπραξάμενον μηκέτι ἐγγυτέρω προσιέναι, άλλ' ἀποτρέπεσθαι φυλαττόμενου, μή τι ήμας μάλλοι του δέοντος θερμαίνων βλάψη, και όταν αυ πάλι» ἀπιῶν γένηται ἔνθα καὶ ἡμῶν δῆλόν ἐστιν, δτι, εἰ προσωτέρω ἄπεισιν, ἀποπαγησόμεθα ὑπὸ τοῦ ψύχους, πάλιν αὖ τρέπεσθαι καὶ προσχωρεῖν και ἐνταῦθα τοῦ ούρανοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἔνθα ὧν μάλιστα ήμᾶς ώφελοίη : Νή τὸν Δί, ἔφη, καὶ ταῦτα παντάπασιν ἔοικεν ανθρώπων ένεκα γυγνόμενα. 9. Τὸ δ' αδ, ἐπειδη καὶ τούτο φανερόν, ότι ούκ αν ύπενέγκαιμεν ούτε τὸ καθμα ούτε τὸ ψύχος, εὶ έξαπίνης γύγνοιτο, ούτω μὲν κατά μικρόν προσιέναι τον ήλιον, ούτω δὲ κατά μικρόν απιέναι, ώστε λανθάνειν ήμας είς εκάτερα τὰ ἰσχυρότατα καθισταμένους ; Έγω μέν, έφη ο Εὐθύδημος, ήδη τοῦτο σκοπῶ, εἰ ἄρα τί ἐστι 10 τοῖς θεοῖς ἔργον ἡ ἀνθρώπους θεραπεύειν, εκείνο δε μόνον εμποδίζει με, δτι καὶ τάλλα ζῶα τούτων μετέχει. 10. Οὐ γὰρ καὶ τοῦτ'.

it has once turned during winter,"
"after it has passed the winter
solstice." It is assumed here that
the sun is nearer the earth in
summer than in winter, which, of
course, is just the opposite of the
real fact, the greater heat of
summer being due to other
reasons.

* ώφελοίη. The absence of as is to be noticed. The same omission of the particle occurs elsewhere. Plato, Euthyd. 296 E, τὰ μὲν γὰρ ἄλλα οὐκ ἔχω πῶς ἀμφισβητοίην. Κühner also quotes Cyrop. I. iv. 14, ἄφες τοὺς κατ' ἐμὰ διαγωνίζεσθαι ὅπως ἔκαστος κράτιστα δύναιτο. It will be seen, that in all these examples the clause begins with a relative (for πῶς might be ὅπως). I don't know whether the optative might

be used to express that the matter is put forward rather as the thought of the subject of the verb than as a simple fact. Could, in the text, the meaning be, "where he thought he could benefit us most?" a sort of divine providence being attributed to the sun? If so, Stallbaum would be right in saying that, in the passage from the Euthydemus, as wants inserting, for the sense could hardly be the

really the Gods have any thing to do but look after men." "Apa is used in its usual sense of drawing an inference; if the Gods show such consideration for men, it follows apparently that they have no other occupation.

έφη ὁ Σωκράτης, φανερόν, ὅτι καὶ ταῦτα ἀνθρωπων ένεκα γίγνεταί τε καὶ ἀνατρέφεται; τί γὰρ ἄλλο ζῶον αίγων τε και ότων και ίππων και βοών και όνων και τῶν ἄλλων ζώων τοσαῦτα ἀγαθὰ ἀπολαύει, ὅσα ἄνθρωποι; έμοι μέν γάρ δοκεί πλείω των φυτών 11. τρέφονται γούν και χρηματίζονται οὐδεν ήττον ἀπὸ τούτων 18 ή ἀπ' ἐκείνων πολύ δὲ γένος ἀνθρώπων τοῖς μεν έκ της γης φυομένοις είς τροφήν ου χρώνται, από δὲ βοσκημάτων γάλακτι καὶ τυρῷ καὶ κρέασι τρεφόμενοι ζώσι πάντες δὲ τιθασσεύοντες καὶ δαμάζοντες τὰ χρήσιμα των ζώων είς τε πόλεμον καὶ είς ἄλλα πολλά συνεργοίς χρώνται, 'Ομογνωμονώ σοι καὶ τοῦτ', ἔφη όρω γάρ αὐτων καὶ τὰ πολύ ἰσχυρότερα ήμων ούτως ύποχείρια γυγνόμενα τοῖς ἀνθρώποις, ὥστε χρῆσθαι αὐτοῖς ὅ,τι ἄν βούλωνται. 11. Τὸ δ', ἐπειδὴ πολλὰ μέν καλά και ώφελιμα, διαφέροντα δε άλλήλων έστί, προσθείναι 13 τοίς άνθρώποις αἰσθήσεις άρμοττούσας πρὸς ἔκαστα, δι' ὧν ἀπολαύομεν πάντων τῶν ἀγαθῶν τὸ δὲ καὶ λογισμὸν ἡμῖν ἐμφῦσαι, ῷ περὶ ὧν αἰσθανόμεθα λογιζόμενοί τε καλ μνημονεύοντες καταμανθάνομεν, όπη έκαστα συμφέρει, καὶ πολλά μηχανώμεθα, δι' ών των τε αναθών απολαύομεν καὶ τὰ κακὰ άλεξόμεθα. 12.

benefits (from them) than (from) plants." This is, if the text is sound, a brief form, instead of πλείω ή (ἀπολαύουσι) τῶν φυτῶν. With comparatives there are often instances of compression, cf. III. πί. δ, κρεῖττον όἰων φίλων ἀγόλην κεκτήσθαι, sc. ἡ ἀγέλην ὁἰων. Cf. also Thucyd. vi. 16, ἐμοὶ μᾶλλον ἐτέρων προσήκει, sc. ἡ ἐτέροις. The commentators compare De Repub. Laced. ix. 1, εδρει ἀν μείους ἀποθυήσκοντας, τῶν ἀποχωρεῖν αἰρουμένων. sr ἡ τῶν,

κ.τ.λ., "fewer die than of those who," &c.

12 àπὸ τούτων. "From animals than plants," where τούτων refers to animals, although plants have been mentioned last, because they, and not plants, are the principal subject in the passage. Below, after βούλωνται supply χρῆσθαι, so that ότι is really a cognate accusative, "with whatever use they want to use them."

above on § 5, under τὸ ἀνα-

BiBóvai,

τὸ δὲ καὶ ἐρμηνείαν δοῦναι, δι' ής πάντων τῶν ἀγαθῶν μεταδίδομέν τε άλλήλοις διδάσκοντες καὶ κοινωνοῦμεν καὶ νόμους τιθέμεθα καὶ πολιτευόμεθα; Παντάπασιν εοίκασιν, & Σώκρατες, οἱ θεοὶ πολλην τῶν ἀνθρώπων έπιμέλειαν ποιείσθαι. Τὸ δὲ καί, εἰ ἀδυνατούμεν τὰ συμφέροντα προνοείσθαι ύπερ των μελλόντων, ταύτη αὐτοὺς ἡμῖν συνεργείν, διὰ μαντικής τοῖς πυνθανομένοις φράζοντας τὰ ἀποβησόμενα καὶ διδάσκοντας, ή αν άριστα γύγνοιντο 14; Σοὶ δ', έφη, & Σώκρατες, ἐοίκασιν έτι φιλικώτερον ή τοις άλλοις χρήσθαι, εί γε μηδέ έπερωτώμενοι ύπο σου προσημαίνουσί σοι α τε χρή ποιείν και à μή. 13. "Ότι δέ γε άληθη " λέγω, και σὺ γνώση, ᾶν μὴ ἀναμένης, ἔως ᾶν τὰς μορφάς τῶν θεων ίδης, άλλ' έξαρκή σοι τὰ έργα αὐτων δρώντι σέβεσθαι καὶ τιμάν τοὺς θεούς. Έννόει δέ, ὅτι καὶ αύτοι οι θεοι ούτως υποδεικνύουσιν οί τε γάρ άλλοι ήμεν τάγαθα διδόντες ούδεν τούτων είς τούμφανες ζόντες διδόασι, καὶ ὁ τὸν ὅλον κόσμον συντάττων τε καὶ συνέχων, ἐν ῷ πάντα καλὰ καὶ ἀγαθά ἐστι, καὶ ἀεὶ μὲν χρωμένοις άτριβη τε καὶ ύγια καὶ ἀγήρατα παρέχων. θάττον δὲ νοήματος αναμαρτήτως ὑπηρετοῦντα, οὖτος τὰ μέγιστα μὲν πράττων ὁρᾶται, τάδε δὲ οἰκονομῶν άόρατος ήμεν έστιν. 14. Έννόει δ', ότι και ό πάσι

14 γίγνουν. The plural after a neuter is not usual. Perhaps it was not so much the mere words (τὰ ἀποβησόμενα) as the idea of distinct plurality, raised by the notion of results happening continually, that influenced the writer.

18 "Oτι δέ γε ἀληθῆ. Socrates takes up the subject interrupted by the remark, σεὶ δ', ἔφη, & Σώκρατες, and proceeds as follows: "That I am right when I say the Gods keep us by augury you will

admit, unless you insist on ocular demonstration, and want to see the Gods so employed. But their usual conduct hints that you must not expect to see them: we do not see them in the discharge of their other functions, nor does the creator and ruler of the world allow himself to be visible; but his working is known by its results. So we may be sure that the Gods keep us by augury, although we do not see them."

15—17.7

φανερός δοκών είναι ήλιος ούκ έπιτρέπει τοῖς άνθρώποις έαυτον ακριβώς όραν, αλλ', εάν τις αὐτον αναιδώς έγχειρή θεασθαι, την όψιν άφαιρείται. Καὶ τούς ύπηρέτας δὲ τῶν θεῶν εύρήσεις ἀφανεῖς ὄντας κεραυνός τε γὰρ ὅτι μὲν ἄνωθεν ἀφίεται, δήλον, καὶ ὅτι οἶς ἄν έντύχη πάντων κρατεί, δραται δ' οὔτ' ἐπιὼν οὔτε κατασκήψας ούτε άπιών και άνεμοι αὐτοι μεν οὐχ δρώνται, α δε ποιούσι φανερά ήμιν έστι, και προσιόντων αύτων αλσθανόμεθα. 'Αλλά μην και ανθρώπου γε ψυχή, ή, είπερ τι καὶ ἄλλο τῶν ἀνθρωπίνων, τοῦ θείου μετέχει, ότι μεν βασιλεύει εν ημίν, φανερόν, δράται δε οὐδ αὐτή 16. Α χρη κατανοούντα μη καταφρονείν των ἀοράτων, άλλ' έκ τῶν γυγνομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν καταμανθάνοντα τιμάν τὸ δαιμόνιον. 15. Έγω μέν, ώ Σώκρατες, έφη ὁ Εὐθύδημος, ὅτι μὲν οὐδὲ μικρὸν άμελήσω του δαιμονίου, σαφώς οίδα, ἐκεῖνο δὲ ἀθυμώ 17. ότι μοι δοκεί τὰς των θεων εὐεργεσίας οὐδ αν είς ποτε ανθρώπων άξίαις χάρισιν αμείβεσθαι. 16. 'Αλλά μη τοῦτο ἀθύμει, ἔφη, ὢ Εὐθύδημε ὁρᾶς γάρ, ὅτι ὁ ἐν Δελφοίς θεός, όταν τις αὐτὸν ἐπερωτά, πῶς Δυ τοίς θεοίς χαρίζοιτο, ἀποκρίνεται Νόμφ πόλεως νόμος δὲ δήπου πανταχοῦ ἐστι κατὰ δύναμιν ἰεροῖς θεοὺς άρέσκεσθαι πως ούν άν τις κάλλιον καλ εύσεβέστερον τιμώη θεούς, ή ώς αὐτοὶ κελεύουσιν, οὕτω ποιῶν; 17. άλλα χρη της μεν δυνάμεως 18 μηδεν υφίεσθαι.

16 δοᾶται δὲ οὐδ' αὐτή. "But itself (as distinguished from its results, ὅτι βασιλεύει, φανερόν) is not even visible" (much less fathomable).

17 ἐκεῖνο δὲ ἀθυμῶ. Not "I am perplexed about this," but "my perplexity is this;" so that ἐκεῖνο is a cognate accusative after ἀθυμῶ, replacing τήνδε τὴν ἀθυμίων.

tence is never complete; but after the parenthesis, δταν γάρ, the first clause is repeated in a different form, χρη σῶν μηδὲν ἐλλείποντα τιμῶν (" if one never neglects honouring") δαβρεῖν τε, κ.τ.λ. If the sentence had been finished as it began, it would have run, ταῦνα δὲ ποιοῦντα θαβρεῖν τε, κ.τ.λ.

δταν γάρ τις τοῦτο ποιῆ, φανερὸς δήπου ἐστὶ τότε οὐ τιμῶν θεούς χρὴ οὖν μηδὲν ἐλλείποντα κατὰ δύναμιν τιμᾶν τοὺς θεοὺς θαβρεῖν τε καὶ ἐλπίζειν τὰ μέγιστα ἀγαθά· οὐ γὰρ παρ' ἄλλων ¹⁰ γ' ἄν τις μείζω ἐλπίζων σωφρονοίη ἡ παρὰ τῶν τὰ μέγιστα ἀφελεῖν δυναμένων, οὐδ' ᾶν ἄλλως μᾶλλον, ἡ εἰ τούτοις ἀρέσκοι ἀρέσκοι δὲ πῶς ᾶν μᾶλλον, ἡ εἰ ὡς μάλιστα πείθοιτο αὐτοῖς; 18. Τοιαῦτα μὲν δὴ λέγων τε καὶ αὐτὸς ποιῶν εὐσε-βεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρ-εσκεύαζεν.

CHAPTER IV.

1. 'Αλλά μὴν καὶ περὶ τοῦ δικαίου γε οὐκ ἀπεκρύπτετο ἢν εἰχε γνώμην, ἀλλὰ καὶ ἔργφ ἀπεδείκνυτο, ἰδία τε πᾶσι νομίμως τε καὶ ἀφελίμως χρώμενος καὶ κοινἢ ἄρχουσί τε το δι οἱ νόμοι προστάττοιεν πειθόμενος καὶ κατὰ πόλιν καὶ ἐν ταῖς στρατείαις οὕτως, ὥστε διάδηλος εἰναι παρὰ τοὺς ἄλλους εὐτακτῶν, 2. καὶ ὅτε ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπιστάτης γενόμενος οὐκ ἐπέτρεψε τῷ δήμφ παρὰ τοὺς νόμους ψηφίσασθαι, ἀλλὰ σὺν τοῖς νόμοις ἡναντιώθη τοιαύτῃ ὁρμἢ τοῦ δήμου, ἢν οὐκ ὰν οἰμαι ἄλλον οὐδένα ἄνθρωπον ὑπομεῖναι. 3. καὶ ὅτε οἱ τριάκοντα προσέταττον αὐτῷ παρὰ τοὺς νόμους τι, οὐκ ἐπείθετο τοῖς τε γὰρ νέοις ἀπαγορευόντων αὐτῶν μὴ διαλέγεσθαι καὶ προσταξάντων ἐκείνφ τε καὶ ἄλλοις

20 αρχουσί τε. Το this correoponds καὶ δτε . . . οὐκ ἐπέτρεψε. The strictly accurate form of the sentence would have been δρχουσί το ποιθόμενος και οὐκ ἐπιτρέψας. I have, παρὰ τοὺς ἄλλους is "beyond all others." Cf. L iv.
11, παρὰ τὰ ἄλλα ζῶς ἄσπερ θερὶ βιοτεύουσι.

¹⁹ οὐ γὰρ παρ' ἄλλων. Sc. οὐ σωφρονοίη ἐλπίζων (εἰ ἐλπίζοι) μείζω παρ' ἄλλων. Below, with οὐδ' ἄν ἄλλως, the construction is οὐδ' ἄν σωφρονοίη ἐλπίζων ἄλλως ἢ εἰ, κ.τ.λ.

τισὶ τῶν πολιτῶν ἀγαγεῖν τινα 21 ἐπὶ θανάτω, μόνος ούκ έπείσθη διά τὸ παρά τοὺς νόμους αὐτῷ προστάττεσθαι: 4. καὶ ὅτε τὴν ὑπὸ Μελήτου 3 γραφὴν ἔφευγε, των άλλων εἰωθότων έν τοῖς δικαστηρίοις πρὸς χάριν τε τοις δικασταίς διαλέγεσθαι και κολακεύειν και δείσθαι παρά τούς νόμους, και διά τὰ τοιαθτα πολλών πολλάκις ύπὸ τῶν δικαστῶν ἀφιεμένων, ἐκεῖνος οὐδὲν ήθέλησε τῶν εἰωθότων ἐν τῷ δικαστηρίφ παρὰ τοὺς νόμους ποιήσαι, άλλα ραδίως αν άφεθείς 3 ύπο των δικαστών, εί καὶ μετρίως τι τούτων ἐποίησε, προείλετο μάλλον τοῖς νόμοις έμμένων ἀποθανεῖν ή παρανομών ζήν. 5. Καὶ έλεγε δὲ ούτως καὶ πρὸς ἄλλους μὲν πολλάκις, οίδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ πρὸς Ίππίαν 14 τὸν Ήλειον περί του δικαίου τοιάδε διαλεχθέντα διά χρόνου γάρ άφικόμενος ὁ Ἱππίας Αθήναζε παρεγένετο το Σωκράτει λέγοντι πρός τινας, ώς θαυμαστόν είη τό, εί μέν τις βούλοιτο σκυτέα διδάξασθαί ** τινα ή τέκτονα

tyranny of the Thirty at Athens, Socrates, with others, was directed by them to bring back to Athens Leon, a citizen who had retired to Salamis, his native place. Cf. Plato, Apol. p. 32 C.

22 την έπὸ Μελήτου. Γραφήν φεύγειν is the same in cense as a passive verb, mil is therefore constructed like one. Cf. III. iv. 1, τραύματα όπὸ τῶν πελεμίων έχων.

25 hr àφεθείς. Cf. II. ii. 18, οδόλε hr τούτου πράξαστος. Below, in el και μετρίως, και qualifies μετρίως, « even to a moderate extent."

24 mpds 'Inwian. There is an amusing description of this sophist in Plato's Dialogue of the Hippias. He was a vain, conceited man, and a dandy withal.

He there boasts that all his dress, ring, shoes, &c., were made by his own hand.

34 διδάξασθαι. Βc. δστε σκντέα elvu, "to get any one taught to be a shoemaker." This is a common meaning of *biddokeoba*; in the middle voice. Cf. Piato, Meno 98 B, τον νίον Ινπέα μέν έδιδάξατο hyadón. El μέν τις βούλοιτο has ểἀν δέ τις βούληται to correspond, for φασίδέτωνες is only parenthetic. This sudden intrusion of the oratio recta is carious. The sentence must either be a reflection of Xenophon's own, which is improbable, or the writer forgot himself for a moment, and put the actual words of Socrates down. I think uh előéves depends on favuarray, the sentence carl . . . διδαξόνταν being quite a parenή χαλκέα ή ίππέα, μη άπορείν, όποι αν πέμψας τούτου τύχοι φασί δέ τινες καὶ Ιππον καὶ βοῦν τῷ βουλομένο δικαίους ποιήσασθαι πάντα μεστά είναι τῶν διδαξόντων εάν δέ τις βούληται ή αὐτὸς μαθείν τὸ δίκαιου ή υίου ή οἰκέτηυ διδάξασθαι, μή είναι 24 δποι άν έλθων τύχοι τούτου. 6. Καὶ ὁ μὲν Ίππίας ἀκούσας ταθτα, ώσπερ επισκώπτων αὐτόν "Ετι γάρ σύ, έφη, ο Σώκρατες, εκείνα τα αυτά λέγεις, α έγω πάλαι ποτέ σου ήκουσα; καὶ ὁ Σωκράτης Ο δέ γε τούτου δεινότερου, έφη, δ Ίππία, οὐ μόνον ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, ἀλλὰ καλ περί των αὐτων σύ δ' ἴσως διά τὸ πολυμαθής είναι περί των αὐτων οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις. 7. 'Αμέλει, έφη, πειρώμαι καινόν τι λέγειν άεί. Πότερον 37, έφη, καί περί ων επίστασαι, οίον περί γραμμάτων, εάν τις έρηταί σε, πόσα καὶ ποῖα Σωκράτους ἐστίν, ἄλλα μὲν πρότερον, ἄλλα δὲ νῦν πειρά λέγειν; ή περὶ ἀριθμών τοις έρωτωσιν, εί τα δίς πέντε δέκα έστίν, ου τα αυτά νῦν, & καὶ πρότερου, ἀποκρίνη; Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, ω Σώκρατες, ώσπερ σύ, καὶ ἐγωὶ ἀεὶ τὰ αὐτὰ λέγω, περί μέντοι του δικαίου πάνυ οίμαι νυν έχειν είπειν, πρός α ούτε σύ ούτ' αν άλλος ούδεις δύναιτ' άντειπείν. 8. Νή την "Ηραν, έφη, μέγα λέγεις άγαθον ευρηκέναι, εί παύσονται μέν οἱ δικασταὶ δίχα ψηφιζόμενοι, παύ-

thesis, although it seems to have modified el μέν τις βούλοιτο into έψε δέ τις βούληται.

26 μη elean. "That there was no place, whither going," &c.

Dorepow. Horepow is not to be joined with #, so as to make a disjunctive question, "is it about —or—?" Kühner is right in saying the words do not mean "utrum . . . an," but # is simply "aut." For there is no opposition intended between γραμμάτων and Αριθμών; they are only in-

stances of the same class of things with respect to which it is impossible to give various answers. Horeov is often found alone. Cf. Plato, Lysis 205 A, notrepor sal to done the found in Xenophon is found in Plato, Meno 96 D, notrepor nore out sink another in Xenophon is found in Plato, Meno 96 D, notrepor nore out sink another in yeveres the dyades proposes, "I wonder whether there are no good men at all, or what way," &c.

σονται δε οί πολίται περί των δικαίων αντιλέγοντές τε καλ άντιδικούντες καλ στασιάζοντες, παύσονται δέ αι πόλεις διαφερόμεναι περί των δικαίων και πολεμούσαι. και έγω μέν ούκ οίδ' 28, δπως άν ἀπολειφθείην σου πρὸ τοῦ ἀκοῦσαι τηλικοῦτον ἀγαθὸν εὐρηκότος. 9. 'Αλλά μὰ Δί, ἔφη, οὐκ ἀκούση, πρίν γ' ᾶν αὐτὸς ἀποφήνη, δ,τι νομίζεις το δίκαιον είναι άρκει γάρ, δτι των άλλων καταγελάς ερωτών μεν και ελέγχων πάντας, αὐτὸς δ' ούδενὶ θέλων ὑπέχειν λόγον οὐδὲ γνώμην ἀποφαίνεσθαι περί οὐδενός. 10. Τί δέ; & Ίππία, έφη, οὐκ ήσθησαι, ότι έγω α δοκεί μοι δίκαια είναι ούδεν παύομαι άποδεικνύμενος; Καὶ ποιος δή σοι 29, έφη, οὐτος ὁ λόγος έστίν; Εί δὲ μὴ λόγφ, ἔφη, ἀλλ' ἔργφ ἀποδείκνυμαι ή οὐ δοκεί σοι ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον εἶναι; Πολύ ἡε νη Δί', ἔφη· δίκαια μὲν γὰρ λέγοντες πολλοὶ ἄδικα ποιούσι, δίκαια δε πράττων οὐδ' αν εξς άδικος είη. 11. "Ηισθησαι οὐν 30 πώποτέ μου ή ψευδομαρτυρούντος ή συκοφαντούντος ή φίλους ή πόλιν είς στάσιν εμβάλλοντος ή άλλο τι άδικον πράττοντος; Οὐκ ἔγωγε, ἔφη. Τὸ δὲ τῶν ἀδίκων ἀπέχεσθαι οὐ δίκαιον ἡγῆ; Δῆλος εἶ, ἔφη, ὧ Σώκρατες, καὶ νῦν διαφεύγειν έγχειρων τὸ ἀποδείκνυσθαι γνώμην, δ,τι νομίζεις το δίκαιον ου γάρ à πράττουσιν οι δίκαιοι, άλλ' α μη πράττουσι, ταυτα λέγεις. 12 'Αλλ' φμην έγωγε, έφη ο Σωκράτης, το μη θέλειν αδικείν ίκανον δικαιοσύνης επίδευγμα είναι εί δέ σοι μή δοκεί, σκέψαι. έὰν τόδε σοι μᾶλλον ἀρέσκη· φημί γὰρ ἐγὼ τὸ νόμιμον δίκαιον είναι. 'Αρα τὸ αὐτὸ λέγεις, & Σώκρατες, νόμιμόν τε καὶ δίκαιον είναι; "Εγωγε, έφη. 13. Οὐ γὰρ

38 Kai wocot 86 σοι. Cf. I. iii.

opposed to this in the writer's mind, to account for μέν, must have been of δὲ Δλλοι τάχ' ἀν ἀπολειφθεῖεν ράον, or the like.

^{30 &}quot;Ηισθησαι οδν. In I. vi. 4 there is τί χαλενὸν βσθησαι τοὺ- μοῦ βίου: Thueyd. i. 70 has τερὶ ὧν οὰν οἰσθάνεσθαι.

αίσθάνομαί σου, όποξον 31 νόμιμον ή ποζον δίκαιον λέγεις. Νόμους δὲ πόλεως, ἔφη, γυγνώσκεις; "Εγωγε, έφη. Καὶ τίνας τούτους νομίζεις; "Α οἱ πολίται, έφη, συνθέμενοι α τε δεί ποιείν και ων απέχεσθαι έγράψαντο. Οὔκουν, ἔφη, νόμιμος μὲν ᾶν εἴη ὁ κατὰ ταῦτα πολιτευόμενος, ἄνομος δὲ ὁ ταῦτα παραβαίνων ; Πάνυ μεν ουν, εφη. Ούκουν και δίκαια μεν αν πράττοι ο τούτοις πειθόμενος, άδικα δ' δ τούτοις άπειθων Πάνυ μέν οθν. Οθκουν ο μέν τα δίκαια πράττων δίκαιος, ό δὲ τὰ ἄδικα ἄδικος; Πῶς γὰρ οὕ; 'Ο μὲν ἄρα νόμιμος δίκαιος έστιν, ο δε άνομος άδικος. 14. Καὶ δ Ίππίας Νόμους δ', έφη, & Σώκρατες, πως Δυ τις ήγήσαιτο σπουδαίον πρώγμα είναι ή τὸ πείθεσθαι αὐτοίς, ούς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θέμενοι ἀποδοκιμάσαντες μετατίθενται; Καὶ γὰρ πόλεμον 31, ἔφη ὁ Σωκράτης, πολλάκις ἀράμεναι αι πόλεις πάλιν ειρήνην ποιούνται. Καὶ μάλα, ἔφη. Διάφορον οὖν τι οἴει ποιεῖν, ἔφη, τούς τοις νόμοις πειθομένους φαυλίζων, ότι καταλυθείεν άν οί νόμοι, ή εἰ τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις εὐτακτοῦντας ψέγοις, δτι γένοιτ' αν είρήνη; ή και τούς έν τοίς πολέμοις ταις πατρίσι προθύμως βοηθούντας μέμφη; 15. Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Δυκούργον δὲ τὸν Λακεδαιμόνιον, έφη δ Σωκράτης, καταμεμάθηκας, ὅτι οὐδὲν αν διάφορον τῶν ἄλλων πόλεων τὴν Σπάρτην ἐποίησεν, εί μὴ τὸ πείθεσθαι τοῖς νόμοις μάλιστα ἐνειργάσατο αὐτή; τῶν δὲ ἀρχόντων ἐν ταῖς πόλεσιν οὐκ οἶσθα. ὅτι, οίτινες άν τοις πολίταις αιτιώτατοι ώσι του τοις νόμοις

73 Kal γάρ πόλεμον. The γάρ refers to a suppressed clause, ουδέν λεγεις, καί γάρ, κ.τ.λ. " Your remark about laws is not to the purpose, it would apply to war as well (κα!); and yet it is obviously untrue there." Below, καὶ τοὺς ἐν τοῦς πολέμοις is, in the same way, "those who help their country in its wars, as well as those who observe its laws."

^{**} δποΐον. For the union of the indirect and direct interrogatives of. I. i. 11, δπως έφυ δ κόσμος καὶ τίσιν ἀνάγκαις ἔναστα γίγνεται.

πείθεσθαι, οὖτοι ἄριστοί εἰσι; καὶ πόλις, ἐν ή μάλιστα οί πολίται τοῖς νόμοις πείθονται, ἐν εἰρήνη τε ἄριστα διάγει καὶ ἐν πολέμφ ἀνυπόστατός ἐστιν; 16. ἀλλὰ μήν και δμόνοιά γε μέγιστόν τε άγαθον δοκεί ταίς πόλεσιν είναι, καὶ πλειστάκις ἐν αὐταῖς αἴ τε γερουσίαι και οι άριστοι άνδρες παρακελεύονται τοις πολίταις όμονοειν, και πανταχού έν τη Έλλάδι νόμος κείται τούς πολίτας δμεύναι δμονοήσειν, καλ πανταχού δμενύουσι τον δρκον τούτον οίμαι δ' έγω ταύτα γύγνεσθαι, ούχ όπως τούς αὐτούς χορούς κρίνωσιν 3 οἱ πολίται, ούδ όπως τούς αὐτούς αὐλητάς ἐπαινῶσιν, οὐδ' όπω τούς αὐτούς ποιητάς αἰρῶνται, οὐδ' ἴνα τοῖς αὐτοί ήδωνται, άλλ' ίνα τοις νόμοις πείθωνται τούτοις γάρ τών πολιτών έμμενόντων, αι πόλεις ισχυρόταται τε καὶ εὐδαιμονέσταται γύγνονται ἄνευ δὲ ὁμονοίας οὕτ' αν πόλις εθ πολιτευθείη, ούτ' οίκος καλώς οἰκηθείη. 17. 'Ιδία δὲ πῶς μὲν ἄν τις ήττον ὑπὸ πόλεως ζημιοῖτο. πως δ αν μαλλον τιμώτο, ή εί τοις νόμοις πείθοιτο: πῶς δ' ἄν ήττον ἐν τοῖς δικαστηρίοις ήττώτο, ἡ πῶς ἄν μάλλον νικώη; τίνι δ' ἄν τις μάλλον πιστεύσειε παρακαταθέσθαι ή χρήματα ή νίους ή θυγατέρας, τίνα δ αν ή πόλις όλη άξιοπιστότερον ήγήσαιτο του νομίμου; παρά τίνος δ' Δυ μάλλον τών δικαίων τύχοιεν ή γονείς ή οἰκείοι ή οἰκέται ή φίλοι ή πολίται ή ξένοι; τίνι δ' αν μαλλον πολέμιοι πιστεύσειαν ή άνοχὰς 4 ή σπουδὰς ή συνθήκας περί είρηνης; τίνι

subject of the infinitive is the person designated by the pronoun, here it is not. I think the infinitive depends on fore understood. Kühner makes τίνι depend, not on πιστεύσειε, but on παρακαταθέσθαι.

rently a kind of cognate accusative, replacing wister, as partly

The full expression occurs Plate, Rep. 399 Ε, κρίνοντες τὸν 'Απάλλω πρὸ Μαρσύου.

³⁴ τίνι δ' αν τις μάλλον. This is not the same construction as that in II. vi. 6, τούτψ πιστεύαμεν εδ ποιήσειν, for there the

δ' αν μαλλον ή τῷ νομίμφ σύμμαχοι ἐθέλοιεν γύγνεσθαι, το δ αν μαλλον οι σύμμαχοι πιστεύσειαν ή ήγεμονίαν ή φρουραρχίαν ή πόλεις; τίνα δ' αν τις εύεργετήσας ύπολάβοι χάριν κομιείσθαι μάλλον ή τον νόμιμον; ή τίνα μάλλον ἄν τις εὐεργετήσειεν ή παρ' ου χάριν ἀπολήψεσθαι νομίζει; τῷ δ ἄν τις βούλοιτς μαλλον φίλος είναι ή τῷ τοιούτῳ, ή τῷ ήττον έχθρός; τω δ' ἄν τις ήττον πολεμήσειεν ή ώ αν μάλιστα μεν φίλος είναι βούλοιτο, ήκιστα δ' έχθρός, και ῷ πλεῖστοι 16 μεν φίλοι καὶ σύμμαχοι βούλοιντο είναι, ελάχιστοι δ' έχθροί και πολέμιοι; 18. Έγω μεν ουν, ώ Ιππία, τὸ αὐτὸ ἐπιδείκνυμι νόμιμόν τε καὶ δίκαιοι είναι, σύ δ' εί τάναντία γυγνώσκεις, δίδασκε. Καὶ ὁ 'Ιππίας 'Αλλά, μὰ τὸν Δία, ἔφη, ὡ Σώκρατες, οῦ μοι δοκώ τάναντία γιγνώσκειν οίς είρηκας περί του δικαίου. 19. 'Αγράφους δέ τινας οἶσθα, ἔφη, ὡ Ίππία, νόμους; Τούς γ' ἐν πάση, ἔφη, χώρα κατά ταὐτά νομιζομένους. "Εχοις αν οθυ είπειν, έφη, ότι οι ανθρωποι αθτούς ἔθεντο **; Καὶ πῶς ἄν, ἔφη, οί γε οὕτε συνελθεῖι ἄπαντες αν δυνηθείεν ούτε όμόφωνοί είσι; Τίνας ούν, έφη, νομίζεις τεθεικέναι τούς νόμους τούτους ; Έγω μέν, έφη, θεούς οίμαι τούς νόμους τούτους τοίς άνθρώποις θείναι και γάρ παρά πάσιν άνθρώποις πρώτον νομίζεται θεούς σέβειν. 20. Οὔκουν καὶ γονέας τιμάν

equivalent to it. Cf. I. i. 6, ταῦτα δὲ τίς ἐν ἄλλφ πιστεύσειεν ἢ θεῷ; In the next clause, πιστεύειν ἡγεμονίαν, the construction is the usual one.

φ, but βούλουτο.

street, and properly. In the present sentence, men are spoken of as meeting and passing laws for themselves, for their own use.

Below, there is supposed to be some external legislator, who passed laws for mankind. Cf. Plato, Hipp. Maj. 284 D, τίθενται τὸν νόμον οἱ τιθέμενοι, and, directly after, οἱ ἐπιχειροῦντες τοὺν νόμους τιθέναι. But nevertheless, as a legislator may himself be regarded as subject to the law, the middle is used in his case sometimes. Cf. Plato, Leg. 630 D, οἰσμεθα Λυκοῦργόν τε καὶ Μίναι τίθεσθαι τὰ νόμιμα.

πανταχού νομίζεται; Καὶ τούτο, έφη. Οὔκουν καὶ μήτε γουέας παισί μύγυυσθαι μήτε παίδας γουεύσιν, Οὐκέτι μοι δοκεῖ, ἔφη, ὡ Σώκρατες, οῦτος θεοῦ 38 νόμος είναι. Τί δή; έφη. "Ότι αἰσθάνομαί τινας, έφη, παραβαίνοντας αὐτόν. 21. Καὶ γὰρ ἄλλα πολλά, έφη, παρανομούσιν άλλ' ουν " δίκην γέ τοι διδόασιν οί παραβαίνοντες τούς ύπὸ τῶν θεῶν κειμένους νόμους, ην οὐδευὶ τρόπο δυνατόν ἀνθρώπο διαφυγείν, ὥσπερ τούς ὑπ' ἀνθρώπων κειμένους νόμους ἔνιοι παραβαίνοντες διαφεύγουσι το δίκην διδόναι, οι μεν λανθάνοντες. οί δὲ βιαζόμενοι. 22. Καὶ ποίαν, ἔφη, δίκην, ὡ Σώκρατες, οὐ δύνανται διαφεύγειν γονεῖς τε παισὶ καὶ παίδες γονεύσι μυγνύμενοι; Την μεγίστην νη Δί, έφη τί γάρ ἄν μεῖζον πάθοιεν ἄνθρωποι τεκνοποιούμενοι τοῦ κακῶς τεκνοποιείσθαι; 23. Πῶς οὖν, ἔφη, κακῶς οδτοι τεκνοποιούνται, ούς γε ούδὲν κωλύει ἀγαθοὺς αὐτοὺς ὄντας ἐξ ἀγαθῶν παιδοποιεῖσθαι; "Οτι νη Δί. έφη, ου μόνον άγαθούς δεί τούς έξ άλλήλων παιδοποιουμένους είναι, άλλα καὶ ἀκμάζοντας τοῖς σώμασιν ή δοκεί σοι όμοια τὰ σπέρματα είναι τὰ τῶν ἀκμαζόντων τοίς των μήπω ἀκμαζόντων ή των παρηκμακότων; 'Αλλά μὰ Δί', ἔφη, οὐκ εἰκὸς ὅμοια εἶναι. Πότερα οὐν, έφη, βελτίω; Δήλον δτι, έφη, τὰ τῶν ἀκμαζόντων. Τὰ τῶν μὴ ἀκμαζόντων ἄρα οὐ σπουδαία; Οὐκ εἰκὸς μὰ Δί, ἔφη. Οὔκουν οὕτω γε οὐ δεῖ παιδοποιεῖσθαι; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. Οὔκουν οἵ γε οὕτω παιδοποιούμενοι ώς οὐ δεῖ παιδοποιούνται; "Εμουγε δοκεῖ, ἔφη. Τίνες οδυ άλλοι, έφη, κακώς αν παιδοποιοίντο, είγε μή

🌬 ἀλλ' οδρ. "But then—as a

consequence—they certainly undergo justice at all events." They commit the transgression, but at all events they have to suffer in consequence (obv). Below, for an welco, cf. III. xi. 10.

se obver θεού. "This seems to be a law," otherwise νόμος would require the article. For the force of οὐκέτε in this clause, cf. III. iv. 10, ἀλλὰ τὸ μάχεσθαι εὐκέτε ἀμφοτέρων.

ούτοι; 24. Όμογνωμονώ σοι, έφη, καλ τούτο. Τί δέ; τοὺς εὖ ποιοῦντας ἀντευεργετεῖν οὐ πανταχοῦ νόμιμόν έστι; Νόμιμον, έφη παραβαίνεται δὲ καὶ τούτο. Ούκουν καὶ οί τούτο παραβαίνοντες δίκην διδόασι, φίλων μεν άγαθων έρημοι γυγνόμενοι, τούς δε μισούντας ξαυτούς άναγκαζόμενοι διώκειν ή ούχ οί μεν εθ ποιούντες τοὺς χρωμένους έαυτοῖς ἀγαθοί φίλοι είσιν, οί δὲ μὴ ἀντευεργετοῦντες τοὺς τοιούτους διὰ μὲν την άχαριστίαν μισούνται ύπ' αὐτῶν, διὰ δὲ τὸ μάλιστα λυσιτελείν τοίς τοιούτοις χρήσθαι τούτους μάλιστα διώκουσι; Νη τὸν Δί', & Σώκρατες, έφη, θεοῖς ταῦτα πάντα " ἔοικε τὸ γὰρ τοὺς νόμους αὐτοὺς " τοῖς παραβαίνουσε τὰς τιμωρίας ἔχειν βελτίονος ἡ κατ' ἄνθρωπον νομοθέτου δοκεί μοι είναι. 25. Πότερον οὐν, & Ίππία, τούς θεούς ήγη τὰ δίκαια νομοθετείν ή άλλα τών δικαίων 43; Οὐκ ἄλλα μὰ Δί', ἔφη σχολή γὰρ ᾶν ἄλλος γέ τις τὰ δίκαια νομοθετήσειεν, εἰ μὴ θεός. Καὶ τοῖς θεοίς 48 ἄρα, & Ίππία, τὸ αὐτὸ δίκαιόν τε καὶ νόμιμον είναι ἀρέσκει.

40 θεοῖς ταῦτα τάντα. "Αὶ! these arrangements seem like the Gods," i. e. "to the arrangements of the Gods;" a construction to be compared with III. vi. 8, ή τής πόλεως δύναμις ήττων TŴY ČVAPTÍWY, SC. TĤS TŴY ČYAYwinner.

41 τους νόμους αυτούς. Socrates means by this, that the laws, by their essential operation, work out the penalty of transgression. Merely human laws do not: they require machinery from without to punish the breach of them. If a man steels undetected, he escapes the penalty attached by human law to theft: the penalty awarded by the divine he cannot escape. So far, the divine law is more perfect than human law

(βελτίονος ή κατ' άνθρωπον νομο-Térou, for which cf. I. vii. 4).

42 KARG TOP SIRGIOF. "Other than what is just," έλλος taking the construction of comparatives, either with a genitive as here, or with #. Cf. Plato, Theset. 186 E, καταφανέστατον γέγονεν άλλε δν alσθήσεως ἐπιστήμη. Below, for σχολή, cf. III. xiv. 3.

48 Kal Tois Ocoir. "The Gods then also (as well as I) regard the same thing as both just and lawful. Socrates had defined "the just" to be "the lawful," and he shows that the Gods take the same view. But the reasoning is faulty. The laws of the Gods are assumed to be perfect; in that supposition of course "the just " and " the lawful " coincide.

Τοιαύτα λέγων τε καὶ πράττων δικαιστερους ἐποίει τοὺς πλησιάζοντας.

CHAPTER V.

1. 'Ως δὲ καὶ πρακτικωτέρους ἐποίει τοὺς συνόντας ἐαυτῷ, νῦν αὐ τοῦτο λέξω νομίζων γὰρ ἐγκράτειαν ὑπάρχειν ἀγαθὸν " εἶναι τῷ μέλλοντι καλόν τι πράξειν, πρῶτον μὲν αὐτὸς φανερὸς ἢν τοῖς συνοῦσιν ἡσκηκὼς ἑαυτὸν μάλιστα πάντων " ἀνθρώπων, ἔπειτα διαλεγόμενος προετρέπετο πάντων μάλιστα τοὺς συνόντας πρὸς ἐγκράτειαν. 2. 'Αεὶ μὲν οὖν περὶ τῶν πρὸς ἀρετὴν χρησίμων αὐτός τε διετέλει μεμνημένος καὶ τοὺς συνόντας πάντας ὑπομιμνήσκων οἶδα δέ ποτε αὐτὸν καὶ πρὸς Εὐθύδημον περὶ ἐγκρατείας τοιάδε διαλεχθέντα Εἰπέ μοι, ἔφη, ὡ Εὐθύδημε, ἄρα καλὸν καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ πόλει κτῆμα ἐλευθερίαν; 'Ως οἶόν τέ γε μάλιστα, ἔφη. 3. "Οστις οὖν ἄρχεται ὑπὸ τῶν διὰ τοῦ σώματος ἡδονῶν καὶ διὰ ταύτας "

The laws of the Gods are an embodiment of pure justice, and there can be no divergence between justice and law. But amongst men law—if by law be meant legislative enactments—is imperfect, and is not therefore synonymous with justice; there are unjust laws as well as just. If laws were what they ought to be, and not what they actually are, the position of Socrates would be a sound one.

44 δπάρχειν άγαθόν. The construction is νομίζων άγαθὸν elvar έγκράτειαν δπάρχειν.

46 μάλιστα πάντων. As Kühner says, πάντων is probably neuter here, and although, just before, μά-

A sora πάντων ἀνθρώπων is "more than any other man," here the words mean "as much as possible." Cf. IV. v. 9, πάντων μάλιστα ήδεσθαι ποιεί. For ώς οδών τέ γε μάλιστα, cf. IV. ii. 11. Translate "as far so as possible at all events," if that be a sufficient answer to your question. The words seem partly ironical. "Do you think this good?" "About as good as it can be, at all events, if that satisfies you."

46 διὰ ταύτας. The difference between διά with a genitive and accusative is well exemplified here, "through the medium of the body," and "owing to these plea-

sures."

μη δύναται πράττειν τα βέλτιστα, νομίζεις τουτον έλεύθερον είναι; "Ηκιστα, έφη. "Ισως γάρ έλεύθερον φαίνεται σοι τὸ πράττειν τὰ βέλτιστα, είτα τὸ έχειν τούς κωλύσοντας τὰ τοιαθτα ποιείν ἀνελεύθερον νομίζεις; Παντάπασί γε, έφη. 4. Παντάπασιν άρα σοι δοκούσιν οἱ ἀκρατεῖς ἀνελεύθεροι είναι; Νὴ τὸν Δι', έφη, εἰκότως. Πότερον δέ σοι δοκοῦσιν οἱ ἀκρατεῖς κωλύεσθαι μόνον τὰ κάλλιστα πράττειν, ή καὶ ἀναγκάζεσθαι τὰ αἴσχιστα ποιεῖν; Οὐδὲν ἢττον ἔμουγ, έφη, δοκούσι ταύτα ἀναγκάζεσθαι 🗗 ἡ ἐκεῖνα κωλύεσθαι. 5. Ποίους δέ τινας δεσπότας ήγη τους τὰ μὲν ἄριστα κωλύοντας, τὰ δὲ κάκιστα ἀναγκάζοντας; 'Ως δυνατὸν νη Δι, έφη, κακίστους. Δουλείαν δὲ ποίαν κακίστην νομίζεις είναι; Έγω μέν, έφη, την παρά τοις κακίστοις δεσπόταις. Την κακίστην άρα δουλείαν οί άκρατεῖς δουλεύουσιν; "Εμοιγε δοκεῖ, ἔφη. 6. Σοφίαν " δὲ τὸ μέγιστον ἀγαθὸν οὐ δοκεῖ σοι ἀπείργουσα τῶν ανθρώπων ή ακρασία είς τουναντίου αυτούς εμβάλλειν; ή οὐ δοκεί σοι προσέχειν τε τοίς ώφελουσι καὶ καταμανθάνειν αὐτὰ κωλύειν ἀφέλκουσα ἐπὶ τὰ ἡδέα, και πολλάκις αισθανομένους των άγαθων τε και των κακών εκπλήξασα ποιείν το χείρον αυτί του βελτίονος αίρεισθαι; Γύγνεται τουτ', έφη. 7. Σωφροσύνης δέ, ω Ευθύδημε, τίνι αν φαίημεν ήττον ή τώ ακρατεί προσήκειν; αὐτὰ γὰρ δήπου 49 τὰ ἐναντία σωφροσύνης

προσέχειν, κ.τ.λ.

^{**} ταῦτα ἀναγκάζεσθαι. Sc. πράττειν, not that the word is necessary or really to be supplied, for ταῦτα is an accusative cognate after ἀναγκάζεσθαι, replacing ταῦττην τὴν ἀνάγκην.

Topiar κ.τ.λ. "Does not intemperance, barring off wisdom from men," &c. Of the next clause the construction is \$ οὐ δοκοί σου ἡ ἀκρασία κωλύου

^{**} αὐτὰ γὰρ δήπου. Here αὐτὰ
τὰ ἐναντία seem to be joined in
the sense of "very opposite,"
"absolute contraries." I suppose
the article is used, because it is
assumed that every thing has an
opposite as a matter of course:
"the opposites" the two qualities
naturally have. Below, τοῦς σωφρονοῦσι depends on τὰ ἐναντία,

καὶ ἀκρασίας ἔργα ἐστίν. 'Ομολογῶ καὶ τοῦτο, ἔφη. Τοῦ δ' ἐπιμελεῖσθαι ὧν προσήκει οίει τι κωλυτικώτερον ἀκρασίας είναι; Οὕκουν ἔγωγε, ἔφη. Τοῦ δὲ άντι των ωφελούντων τὰ βλάπτοντα προαιρείσθαι ποιούντος καὶ τούτων μέν ἐπιμελεῖσθαι, ἐκείνων δὲ άμελείν πείθοντος καὶ τοῖς σωφρονοῦσι τὰ ἐναντία ποιείν ἀναγκάζοντος οίει τι ἀνθρώπφ κάκιον είναι; Οὐδέν, ἔφη. 8. Οὔκουν τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἐναντίων ή ** την ἀκρασίαν εἰκὸς τοῖς ἀνθρώποις αἰτίαν εἶναι; Πάνυ μέν οδν, έφη. Οδκουν καὶ τῶν ἐναντίων τὸ αίτιον είκὸς άριστον είναι; Είκὸς γάρ, έφη. "Εοικεν άρα, έφη, ω Εὐθύδημε, άριστον ἀνθρώπφ ή ἐγκράτεια είναι; Εἰκότως γάρ, ἔφη, ὧ Σώκρατες. 9. Έκεινο δέ. & Εὐθύδημε, ήδη πώποτε ἐνεθυμήθης; Ποῖον; ἔφη. "Οτι καὶ ἐπὶ τὰ ἡδέα, ἐφ' ἄπερ μόνα δοκεῖ ἡ ἀκρασία τους ανθρώπους άγειν, αυτή μέν ου δύναται άγειν, ή δ' έγκράτεια πάντων μάλιστα ήδεσθαι ποιεί. Πώς; έφη. "Ωσπερ ή μεν ακρασία" ούκ εώσα καρτερείν ούτε λιμόν ούτε δίψαν ούτε άφροδισίων έπιθυμίαν ούτε άγρυπνίαν, δι' ών μόνων έστιν ήδέως μέν φαγείν τε καὶ πιεῖν καὶ ἀφροδισιάσαι, ἡδέως δ' ἀναπαύσασθαί τε καλ κοιμηθήναι, καλ περιμείναντας ** καλ άνασχομένους,

and the words are equivalent to

αθσιν οί συφρονοθντες.

opposite of what intemperance produces." The drawtia is constructed like a comparative. Cf. III. xii. 4. The rest a comparative of this book. In the next sentence the drawties means of course what is opposite to the effects of intemperance.

⁶¹ "Ωσπερ à μεν ακρασία. "Ωστερ

does not begin a comparison here, for there is nothing to correspond to it (such as obver seal) below, but introduces the answer to the question of Euthydemus (wês; ton). Translate, "just so far as." This is not a common use of tower; but as wês and és, or true, are correlatives, as interrogatives and relative, it is a very natural use.

These participles agree with the subject of supreprix, which settles the meaning of sal...sul.

έως αν ταθτα ώς ένι ήδιστα γένηται, κωλύει τοις αναγκαιοτάτοις τε καὶ συνεχεστάτοις άξιολόγως ήδεσθαι ή δ΄ εγκράτεια μόνη ποιούσα καρτερείν τὰ εἰρημένα μόνη καὶ ήδεσθαι ποιεί άξίως μνήμης ἐπὶ τοίς είρημένοις. Παντάπασιν, έφη, άληθη λέγεις. 10. 'Αλλά μὴν τοῦ μαθείν τι 50 καλὸν καὶ ἀγαθὸν καὶ τοῦ ἐπιμεληθήναι των τοιούτων τινός, δι' ών αν τις και τὸ έαυτοῦ σώμα καλώς διοικήσειε καὶ τὸν ἐαυτοῦ οἶκον κακώς οἰκονομήσειε καὶ φίλοις καὶ πόλει ὡφέλιμος γένοιτο καὶ έχθροὺς κρατήσειεν, ἀφ' ὧν οὐ μόνον ὡφέλειαι, άλλα και ήδουαι μέγισται γίγνονται οι μέν έγκρατεῖς ἀπολαύουσι πράττουτες αὐτά, οἱ δ' ἀκρατεῖς ούδενὸς μετέχουσι τῷ γὰρ ᾶν ήττον φήσαιμεν τῶν τοιούτων προσήκειν ή ω ήκιστα έξεστι ταθτα πράττειν, κατεχομένος 4 έπὶ τῷ σπουδάζειν περὶ τὰς ἐγγυτάτω ήδονάς; 11. Καὶ ὁ Εὐθύδημος Δοκεῖς μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες λέγειν, ώς ανδρί ήττονι των διά του σώματος ήδονών πάμπαν οὐδεμιᾶς ἀρετής προσήκει. Τί γὰρ διαφέρει, έφη, & Εὐθύδημε, ἄνθρωπος ἀκρατής θηρίου τοῦ ἀμαθεστάτου; ὅστις γὰρ τὰ μὲν κράτιστα μὴ σκοπεί, τὰ δδιστα δ' ἐκ παντὸς τρόπου ζητεί ποιείν, τί αν διαφέροι των αφρονεστάτων βοσκημάτων; αλλά τοις έγκρατέσι μόνοις έξεστι σκοπείν τὰ κράτιστα τῶν πραγμάτων καὶ ἔργφ καὶ λόγφ διαλέγοντας κατὰ γένη** τὰ μὲν ἀγαθὰ προαιρεῖσθαι, τῶν δὲ κακῶν ἀπέχεσθαι.

44 kare xamere. "Fast bound to the eager pursuit of the nearest pleasures." The intemperate man is such a slave to present gratifi-

cation, that he cannot refrain, even though to gain greater future advantages.

viding them into classes." From this sense of the word Socrates derives διαλέγεσθας, "to reason logically." The construction is made to depend all through on έφη.

^{**}Toῦ μαθεῖν τι. The construction of this sentence is of dynpareîs ἀπολαύουσε τοῦ μαθεῖν, κ.τ.λ. . . . πράττοντες αὐτά, εc. τὸ μαθεῖν, κ.τ.λ. 'Αφ' ὧν refers to what has just been mentioned, τὸ τὸ ἐκυτοῦ σῶμα διοικεῖν, κ.τ.λ.

12. Καὶ οῦτως ἔφη ἀρίστους τε καὶ εὐδαιμονεστάτους ἄνδρας γύγνεσθαι καὶ διαλέγεσθαι δυνατωτάτους ἔφη δὲ καὶ τὸ διαλέγεσθαι ὁνομασθῆναι ἐκ τοῦ συνιόντας κοινῆ βουλεύεσθαι διαλέγοντας κατὰ γένη τὰ πράγματα δεῖν οὖν πειρᾶσθαι ὅ,τι μάλιστα πρὸς τοῦτο ἑαυτὸν ἔτοιμον παρασκευάζειν καὶ τούτου μάλιστα ἐπιμελεῖσθαι ἐκ τούτου γὰρ γύγνεσθαι ἄνδρας ἀρίστους τε καὶ ἡγεμονικωτάτους καὶ διαλεκτικωτάτους.

CHAPTER VI.

1. 'Ως δὲ καὶ διαλεκτικωτέρους ἐποίει τοὺς συνόντας, πειράσομαι καὶ τοῦτο λέγειν Σωκράτης γὰρ τοὺς μὲν εἰδότας, τί ἔκαστον εἴη τῶν ὅντων, ἐνόμιζε καὶ τοῦς ἄλλοις ἀν ἐξηγεῖσθαι, τοὺς δὲ μὴ εἰδότας οὐδὲν ἔφη θαυμαστὸν εἶναι αὐτούς τε σφάλλεσθαι καὶ ἄλλους σφάλλειν ὧν ἔνεκα σκοπῶν σὺν τοῦς συνοῦσι, τί ἔκαστον εἴη τῶν ὅντων, οὐδέποτ ἔληγε. Πάντα μὲν οὖν, ἢ διωρίζετο, πολὺ ἔργον ἀν εἴη διεξελθεῖν, ἐν ὅσοις δὲ καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐπισκέψεως δηλώσειν οἶμαι, τοσαῦτα λέξω. 2. Πρῶτον δὲ περὶ εὐσεβείας ὧδέ πως ἐσκόπει Εἰπέ μοι, ἔφη, ὡ Εὐθύδημε, ποῖόν τι νομίζεις εὐσέβειαν εἶναι; Καὶ ὄς Κάλλιστον νὴ Δί, ἔφη. ἔχεις οὖν εἰπεῖν, ὁποῖός τις ὁ εὐσεβής ἐστιν; Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ, ἔφη, ὁ τοὺς θεοὺς τιμῶν. ἔΕξεστι δὲ

as before observed, may be said to have introduced the practice of definition into argument. His plan was, however, judging from Plato's Dialogues, mainly negative; he dissected the definitions of others, and tested their soundness or unsoundness. For instance, in the Lysis, the various

accounts of friendship are reviewed; in the Laches, of bravery, and so on; and every definition advanced shown to be untenable. Socrates was apparently happier in exposing the badness of other people's definitions than in advancing satisfactory ones of his own; a process naturally less easy than the former.

δυ ἄν τις βούληται τρόπου τοὺς θεοὺς τιμᾶν; 3. Οὐκ, ἀλλὰ νόμοι εἰσί, καθ οῦς δεῖ τοῦτο ποιεῖν. Οὐκοῦν ὁ τοὺς νόμους τοῦτους εἰδῶς εἰδείη ἄν, ὡς δεῖ τοὺς θεοὺς τιμᾶν; Οἰμαι ἔγωγ, ἔφη. ᾿Αρ᾽ οὖν ὁ εἰδῶς τοὺς θεοὺς τιμᾶν οὐκ ἄλλως οἴεται δεῖν τοῦτο ποιεῖν ἡ ὡς οἶδεν; Οὐ γὰρ οὖν, ἔφη. ᾿Αλλως δέ τις θεοὺς τιμῷ ἡ ὡς οἴεται δεῖν; 4. Οὐκ οἶμαι, ἔφη. ΄Ο ἄρα τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδῶς νομίμως ἄν τοὺς θεοὺς τιμῷν; Πάνυ μὲν οὖν. Οὐκοῦν ὅ γε νομίμως τιμῶν εὐσεβής ἐστι; Πῶς γὰρ οὕ; ΄Ο δέ γε ὡς δεῖ τιμῶν εὐσεβής ἐστι; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. ΄Ο ἄρα τὰ περὶ τοὺς θεοὺς νόμιμα εἰδῶς ὀρθῶς ᾶν ἡμῖν εὐσεβὴς ὡρισμένος εἴη; Ἐμοὶ γοῦν, ἔφη, δοκεῖ.

5. 'Ανθρώποις δὲ ἄρα ἔξεστιν δν ἄν τις τρόπον βούληται χρήσθαι; Οὐκ, ἀλλὰ καὶ περὶ τούτους ὁ εἰδώς ἄ έστι νόμιμα, καθ à δεῖ πως 1 άλλήλοις χρησθαι, νόμιμος αν είη. Οὐκοῦν οἱ κατὰ ταῦτα χρώμενοι ἀλλήλοις ώς δεί χρώνται; Πώς γάρ ού; Οὐκοῦν οί γε ώς δεί χρώμενοι καλώς χρώνται; Πάνυ μέν ουν, έφη. Ούκουν οι γε τοις ανθρώποις καλώς χρώμενοι καλώς πράττουσι τὰνθρώπεια πράγματα; Είκος γ', ἔφη. Ούκοῦν οἱ τοῖς νόμοις πειθόμενοι δίκαια οὖτοι ποιοῦσι; Πάνυ μεν οδν, έφη. 6. Δίκαια δε ολσθα, έφη, οποία καλείται; "Α οι νόμοι κελεύουσιν, [έφη.] Οί άρα ποιούντες à οί νόμοι κελεύουσι δίκαιά τε ποιούσι και à δεί; Πώς γάρ ού; Οὐκούν οί γε τὰ δίκαια ποιούντες δίκαιοί είσιν; Οίμαι έγωγ', έφη. Οίει ούν τινας πείθεσθαι τοῖς νόμοις μη εἰδότας à οἱ νόμοι κελεύουσιν; Ούκ έγωγ', έφη. Είδότας δὲ α δεί ποιείν οίει τινάς οίεσθαι δείν μὴ ποιείν ταθτα; Οὐκ οίμαι, ἔφη. Οίδας

behave towards each other in way depending on the various various relations." How seems to relations in which we stand to mean "any how," "in whatever others.

δέ τινας ἄλλα ποιοῦντας ἡ ἃ οἴονται δεῖν; Οὐκ ἔγωγ, ἔφη. Οἱ ἄρα τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα ε εἰδότες τὰ δίκαια οὕτοι ποιοῦσιν; Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη. Οὔκουν οἴ γε τὰ δίκαια ποιοῦντες δίκαιοί εἰσι; Τίνες γὰρ ἄλλοι; ἔφη. 'Ορθῶς ἄν ποτε ἄρα ὁριζοίμεθα ὁριζόμενοι δικαίους εἶναι τοὺς εἰδότας τὰ περὶ ἀνθρώπους νόμιμα; Εμουγε δοκεῖ, ἔφη.

7. Σοφίαν δὲ τί ἀν φήσαιμεν είναι; εἰπέ μοι, πότερά σοι δοκοῦσιν οἱ σοφοί, ὰ ἐπίστανται, ταῦτα σοφοὶ είναι; ἡ εἰσί τινες ὰ μὴ ἐπίστανται σοφοί; "Α ἐπίστανται δήλον ὅτι, ἔφη πῶς γὰρ ἄν τις, ἄ γε μὴ ἐπίστανται δήλον ὅτι, ἔφη πῶς γὰρ ἄν τις, ἄ γε μὴ ἐπισταιτο, ταῦτα σοφὸς εἰη; 'Αρ' οὖν οἱ σοφοὶ ἐπιστήμη σοφοί εἰσι; Τίνι γάρ, ἔφη, ἄλλφ τις ἀν εἴη σοφός, εἴ γε μὴ ἐπιστήμη; 'Αλλο δὲ τι σοφίαν οἴει εἶναι ἡ ῷ σοφοί εἰσιν'; Οὐκ ἔγωγε. 'Επιστήμη ἄρα σοφία ἐστίν; 'Εμονγε δοκεῖ. 'Αρ' οὖν δοκεῖ σοι ἀνθρώπφ δυνατὸν εἶναι τὰ ὄντα πάντα ἐπίστασθαι; Οὐδὲ μὰ Δί' ἔμονγε πολλοστὸν μέρος αὐτῶν. Πάντα μὲν ἄρα σοφὸν οὐχ οἶον τε ἄνθρωπον εἶναι; Μὰ Δί', οὐ δῆτα, ἔφη. 'Ο ἄρα ἐπίσταται ἔκαστος, τοῦτο καὶ σοφός ^{το} ἐστιν; 'Εμουγε δοκεῖ.

8. *Αρ' οὖν, & Εὐθύδημε, καὶ τάγαθὸν οὕτω ζητη-

only warrantable, either on the supposition that laws are always what they should be, or when "the just" is used in a different sense from that it usually bears; principles, that is, of absolute right, accordance with which gives to actual laws their value.

* † φ σοφοί είσω. Sc. † τοῦτο φ τωνες οτ οἱ ἄνθρωποι σοφοί εἰσω, the subject of εἰσων being essily gathered from τις ἄν εἴη σοφός.

es sal sopes. Sc. "wise in this respect as well" (as acquainted with it).

τόον έστί; Πώς; έφη. Δοκεί σοι το αὐτο πάσιν ώφέλιμον είναι; Οὐκ ἔμουγε. Τι δέ; το ἄλλφ ώφέλιμον οὐ δοκεί σοι ἐνίστε ἄλλφ βλαβερον είναι; Καὶ μάλα, ἔφη. "Αλλο δ' ἄν τι φαίης ἀγαθον είναι ἡ το ώφέλιμον; Οὐκ ἔγωγ', ἔφη. Το ἄρα ὡφέλιμον" ἀγαθόν ἐστιν, ὅτφ ἄν ὡφέλιμον ἡ; Δοκεί μοι, ἔφη.

9. Το δε καλου έχοιμευ αν πως άλλως είπειν, ή, εί έστιν , όνομάζεις καλου ή σωμα ή σκεύος ή άλλ ότιουν, δ οίσθα πρὸς πάντα καλου δυ; Μὰ Δί οὐκ έγωγ, έφη. 'Αρ' οὐν, πρὸς δ αν έκαστου χρήσιμου ή, πρὸς τοῦτο ἐκάστω καλως έχει χρήσθαι; Πάνυ μὲν οὐν, ἔφη. Καλου δὲ πρὸς άλλο τί ἐστιν ἔκαστου ή πρὸς δ ἐκάστω καλως ἔχει χρήσθαι; Οὐδὲ πρὸς ἐν άλλο, ἔφη. Τὸ χρήσιμον ἄρα καλόν ἐστι, πρὸς δ αν ή χρήσιμου; Εμουγε δοκεί, ἔφη.

10. 'Ανδρίαν δέ, & Εὐθύδημε, άρα τῶν καλῶν νομίζεις εἶναι; Κάλλιστον μὲν οὖν ε΄ ἔγωγ', ἔφη. Χρήσιμον ἄρα οὐ πρὸς τὰ ἐλάχιστα νομίζεις τὴν ἀνδρίαν; Μὰ Δί', ἔφη, πρὸς τὰ μέγιστα μὲν οὖν. 'Αρ' οὖν δοκεὶ σοι πρὸς τὰ δεινά τε καὶ ἐπικίνδυνα χρήσιμον

very simple account of "the good;" that it is that which is ultimately useful. But it is a very different account from Plato's. With him "the good" is an abstract transcendental quality, entirely independent of utility, by participation in which all phenomenal goods become such. The simpler view was probably that of the ex-historical Socrates.

errupt, or, if not, translate:
"but as for the beautiful, could we define it in some other way,"
or "if it exists as beautiful, do

you describe it as either a beautiful body," &c. There is no abstract beauty; but we can only speak of a beautiful body or vessel as having certain definite uses, fitness for which makes its beauty. An abstract beauty can be measured by nothing, for it has no definite use, and therefore no fitness or unfitness for any thing.

43 Κάλλιστον μέν οδν. Cf. IL vii. 5 for the corrective force of μέν οδν. In the next sentence, οδ must be taken with πρὸς τὰ ἐλάχιστα, "in matters not the least."

211

είναι τὸ ἀγνοεῖν αὐτά; "Ηκιστά γ' ἔφη. Οἱ ἄρα μὴ Φοβούμενοι τὰ τοιαθτα διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τί ἐστιν οὐκ ανδρείοι είσιν ; Νη Δί', έφη, πολλοί γάρ αν ούτω γε των τε μαινομένων και των δειλών ανδρείοι είεν. Τί δε οί και τα μη δεινά δεδοικότες; Ετι γε, νη Δία, ήττον, έφη. *Αρ' οὖν τοὺς μὲν ἀγαθοὺς πρὸς τὰ δεινὰ και επικίνδυνα δυτας ανδρείους ήγη είναι, τούς δε κακούς δειλούς; Πάνυ μέν οὖν, ἔφη. 11. 'Αγαθούς δὲ πρὸς τά τοιαθτα νομίζεις άλλους τινάς ή τούς δυναμένους αὐτοῖς καλώς χρησθαι; Οὐκ, ἀλλά τούτους, ἔφη. Κακούς δὲ ἄρα τούς οΐους τούτοις 4 κακῶς χρῆσθαι; Τίνας γάρ ἄλλους ; έφη. 'Αρ' οὖν έκαστοι χρώνται, ώς οιονται δείν ; Πώς γάρ άλλως ; έφη. Αρα ούν οί μή δυνάμενοι καλώς χρησθαι ἴσασιν, ώς δεῖ χρησθαι; Οὐ δήπου γε, έφη. Οἱ ἄρα εἰδότες, ὡς δεῖ χρῆσθαι, οθτοι καλ δύνανται; Μόνοι γ', έφη. Τί δέ; οί μη διημαρτηκότες άρα κακώς χρώνται τοῦς τοιούτοις; Οὐκ οἴομαι, ἔφη. Οἱ ἄρα κακῶς χρώμενοι διημαρτήκασιν; Είκος γ', έφη. Οἱ μὲν ἄρα ἐπιστάμενοι τοῦς δεινοῦς τε καὶ ἐπικινδύνοις καλώς χρήσθαι ἀνδρεῖοί εἰσιν, οἱ δὲ διαμαρτάνοντες τούτου δειλοί; "Εμουγε δοκούσιν, έφη.

12. Βασιλείαν δὲ καὶ τυραννίδα ἀρχὰς μὲν ἀμφοτέρας ἡγεῖτο εἰναι, διαφέρειν δὲ ἀλλήλων ἐνόμιζε τὴν μὲν γὰρ ἐκόντων τε τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ νόμους τῶν πόλεων ἀρχὴν βασιλείαν ἡγεῖτο, τὴν δὲ ἀκόντων τε καὶ μὴ κατὰ νόμους, ἀλλ' ὅπως ὁ ἄρχων βούλοιτο, τυραννίδα καὶ ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων τὰ αἰ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολι-

crates pronounces this definition to be unestisfactory, and the matter is left undecided.

** τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων.
** Those who fulfil all the legal requirements of the State.**

This view of Courage is very much the same as that in Plato's Laches, where it is defined by Nicias to be "a knowledge of things terrible and not terrible in war" (195 A); but there So-

τείαν ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν είναι, ὅπου δ' ἐκ τιμημάτων, πλουτοκρατίαν, ὅπου δ' ἐκ πάντων, δημοκρατίαν.

13. Εί δέ τις αὐτῷ περί του ἀντιλέγοι μηδὲ ἔχων σαφές λέγειν, άλλ' ἄνευ ἀποδείξεως ήτοι σοφώτερο» φάσκων είναι, δυ αὐτὸς λέγοι 4 η πολιτικώτερου ή ανδρειότερον ή άλλο τι των τοιούτων, έπλ την υπόθεσιν έπανηγεν αν πάντα τον λόγον ωδέ πως 14. Φής σύ άμείνω πολίτην είναι, δυ σύ έπαινείς, ή δυ έγώ; Φημί γάρ οθν. Τί οθν οθκ έκεθνο πρώτον έπεσκεψάμεθα, τί έστιν έργον άγαθοῦ πολίτου; Ποιώμεν τοῦτο. Οὐκοῦν έν μέν χρημάτων διοικήσει κρατοίη αν ο χρήμασιν εύπορωτέραν ποιών την πόλιν; Πάνυ μέν ούν, έφη. Έν δέ γε πολέμω ο καθυπερτέραν των άντυπάλων; Πῶς γὰρ οῦ; Ἐν δὲ πρεσβεία ἄρα δς ᾶν φίλους ἀντὶ πολεμίων παρασκευάζη; Εἰκότως γε. Οὐκοῦν καὶ ἐν δημηγορία ὁ στάσεις τε παύων καὶ ὁμόνοιαν ἐμποιῶν; Εμουγε δοκεί. Ούτω δὲ τῶν λόγων ἐπαναγομένων 47 καλ τοις αντιλέγουσιν αὐτοις φανερον έγνγνετο τάληθές. 15. Όπότε δὲ αὐτός τι τῷ λόγο διεξίοι, διὰ τῶν μάλιστα όμολογουμένων έπορεύετο, νομίζων ταύτην την ασφάλειαν 4 είναι λόγου τουγαρούν πολύ μάλιστα ων έγω οίδα, ότε λέγοι, τους ακούοντας δμολογούντας παρείχεν έφη δὲ καὶ "Ομηρον" τῷ 'Οδυσσεῖ ἀνα-

discussion;" one might translate it, "the required security in argu-

ment lay here."

60 "Ομηρον. Cf. Odyss. viii.
171. Below, &: ἐκανὸν αὐτὸν ἄντα might have been in the dative. As Kühner suggeste, it may be perhaps attracted to ἀσφαλή ῥήτορα είναι. Below, τῶν δοκούντων, κ.τ.λ., is, "what is readily approved by men," what men have no difficulty in admitting.

^{**} δν αθτός λόγοι. "The man whom he mentioned himself was either wiser" (than the one Socrates spoke of). For ἐνανῆγεν ἄν cf. L. iii. 4.

⁶⁷ ἐπαναγομένων. So. ἐπὶ τὴν ἐπόθεσιν.

⁴⁸ ταύτην την δοφάλειαν. The article here is unusual, because it is clear that ταύτην is the predicate. I suppose την δοφάλειαν means "the safety always accumed to be arrived at in logical

1---8.]

θείναι τὸ ἀσφαλή ρήτορα είναι, ώς ίκανὸν αὐτὸν ὄντα διὰ τῶν δοκούντων τοῖς ἀνθρώποις ἄγειν τοὺς λόγους.

CHAPTER VII.

1. "Οτι μέν οδυ άπλως την έαυτου γνώμην άπεφαίνετο Σωκράτης πρός τους όμιλουντας αυτώ, δοκεί μοι δήλον έκ των είρημένων είναι, ότι δὲ καὶ αὐτάρκεις έν ταις προσηκούσαις πράξεσιν αὐτοὺς είναι 10 έπεμελείτο, νῦν τοῦτο λέξω πάντων μὲν γὰρ ὧν ἐγὰ οίδα μάλιστα ἔμελεν αὐτῷ εἰδέναι, ὅτου τις ἐπιστήμων εἴη τῶν συνόντων αὐτῷ, ὧν δὲ προσήκει ἀνδρὶ καλῷ κάγαθῷ εἰδέναι, ὅ,τι μὲν αὐτὸς εἰδείη, πάντων προθυμότατα εδίδασκεν, ότου δε αύτος άπειρότερος είη, προς τούς επισταμένους ήγεν αὐτούς. 2. Εδίδασκε δὲ καὶ μέχρι ότου δέοι έμπειρον είναι εκάστου πρώγματος τὸν δοθώς πεπαιδευμένον αὐτίκα 11 γεωμετρίαν μέχρι μέν τούτου έφη δείν μανθάνειν, έως ικανός τις γένοιτο, εί ποτε δεήσειε, γην μέτρο όρθως ή παραλαβείν ή παραδούναι ή διανείμαι, ή έργον ἀποδείξασθαι 71. ούτω δὲ τούτο ράδιον είναι μαθείν, ώστε τὸν προσέχοντα τὸν νούν τη μετρήσει άμα τήν τε γην όπόση έστιν είδέναι καλ ώς μετρείται έπιστάμενον ἀπιέναι. 3. Τὸ δὲ μέχρι των δυσξυνέτων διαγραμμάτων γεωμετρίαν μανθάνειν

70 aèroès eleat. This is a less qual construction after ἐπιμελεῖσθαι than the genitive, as in I, ii. 55, ἐπιμελεῖσθαι τοῦ ὡς φρονιμώτατον είναι.

71 sirika. "For instance."

Cf. Plato, Repub. 840 D, έπεὶ αὐτίκα ἰατρὸν καλεῖν σὰ τὸν έξαμαρτάνοντα περὶ τοὺι κάμνοντας;

72 foyer drodelfastar. This seems to me to mean, "to mark out work" for labourers to do,

although one would hardly perhaps have expected the middle; but I do not see what else the words can mean. Kühner considers the sense to be, "to give an account of his measurement," adopted in assigning land, &c.: as far as the usual force of avocation whole phrase can hardly mean this.

άπεδοκίμαζεν δ,τι μέν γάρ ώφελοίη ταθτα, οὐκ ἔφη όραν καίτοι οὐκ ἄπειρός γε αὐτῶν ἢν ἔφη δὲ ταῦτα ίκανα είναι ανθρώπου βίον κατατρίβειν και άλλων πολλών τε καὶ ωφελίμων μαθημάτων ἀποκωλύειν. 4. Ἐκέλευε δὲ καὶ ἀστρολογίας ἐμπείρους γύγνεσθαι, καὶ ταύτης μέντοι 18 μέχρι τοῦ νυκτός τε ώραν καὶ μηνὸς καὶ ἐνιαυτοῦ δύνασθαι γιγνώσκειν ἔνεκα πορείας τε καὶ πλοῦ καὶ φυλακής, καὶ ὅσα ἄλλα ἡ νυκτὸς ἡ μηνὸς ή ἐνιαυτοῦ πράττεται, πρὸς ταῦτ' ἔχειν τεκμηγίοις χρησθαι, τὰς ώρας των εἰρημένων διαγυγνώσκοντας καὶ ταῦτα δὲ ῥάδια είναι μαθείν παρά τε τῶν νυκτοθηρών και κυβερνητών και άλλων πολλών, οίς έπιμελές ταθτα είδέναι. 5. Το δε μέχρι τούτου 74 άστρονομίαν μανθάνειν, μέχρι τοῦ καὶ τὰ μὴ ἐν τῆ αὐτή τεριφορά όντα καὶ τοὺς πλανήτας τε καὶ ἀσταθμήτους ἀστέρας γνώναι, και τὰς ἀποστάσεις αὐτών άπὸ τῆς γῆς καὶ τὰς περιόδους καὶ τὰς αἰτίας αὐτῶν ζητούντας κατατρίβεσθαι, ίσχυρώς ἀπέτρεπεν ἀφέλειαν μεν γάρ οὐδεμίαν οὐδ' εν τούτοις εφη δράν καίτοι ούδε τούτων γε ανήκους ήν έφη δε και ταῦτα ίκανα είναι κατατρίβειν άνθρώπου βίον και πολλών και ώφελίμων αποκωλύειν. 6. "Ολως δε των ουρανίων, ή έκαστα ὁ θεὸς μηχαναται, φροντιστὴν γύγνεσθαι ἀπέ-

78 καὶ ταύτης μέντοι. "This too, however, only up to the point of being able," &c. For ράδια instead of ράδιον cf. IV. ii. 40, & τε ἐνόμιζεν ἐπιτηδεύειν κράτιστα είναι. The word may be used impersonally, although in the plural. Cf. Thucyd. iii. 88, θέρους γὰρ ἀδύνατα ἢν ἐπιστρατεύειν.

74 μέχρι τούτου. What τούτου is, is explained by the sentence

μέχρι τοῦ . . . γνώναι.

75 και τὰ μὴ ἐν τῆ αὐτῆ. "The bodies also not carried round in the same revolution" (as the

heavens generally). The fixed stars revolve with the heavens, the planets have a motion of their own. In sal τοὺς πλανήτας, the sal does not so much add something new to what has preceded, as particularize and explain it, for the planets are already included in the general expression τὰ μὴ ἐν τῷ αὐτῷ περνφορὰ ὅντα. Cf. I. i. 7, καὶ τοὺς μέλλοντας, κ.τ.λ., and the note there, where a particular case is mentioned of a general remark just made.

τρεπεν ούτε γάρ εύρετα άνθρώποις αύτα ένόμιζεν είναι, ούτε χαρίζεσθαι θεοίς αν ήγειτο του ζητούντα α έκεινοι σαφηνίσαι οὐκ έβουλήθησαν κινδυνεθσαι δ' αν έφη καὶ παραφρονήσαι του ταθτα μεριμνώντα οδδεν ήττον ή 'Αναξαγόρας 76 παρεφρόνησεν, ο μέγιστον φρονήσας έπὶ τῷ τὰς τῶν θεῶν μηχανὰς ἐξηγεῖσθαι. 7. Ἐκείνος γάρ λέγων μὲν τὸ αὐτὸ είναι πῦρ τε καὶ ἥλιον ἡγνόει, ώς το μέν πθρ οι ἄνθρωποι ράδιως καθορώσιν, είς δὲ τον ήλιον ου δύνανται άντιβλέπειν και ύπο μεν του ηλίου καταλαμπόμενοι τὰ χρώματα μελάντερα έχουσιν, ύπο δè τοῦ πυρος οὐ ήγνόει δέ, ὅτι καὶ τῶν ἐκ τῆς γης ⁷⁷ φυομένων ἄνευ μὲν ήλίου αὐγης οὐδὲν δύναται καλώς αύξεσθαι, ύπὸ δὲ τοῦ πυρὸς θερμαινόμενα πάντα απόλλυται φάσκων δὲ τὸν ήλιον λίθον διάπυρον είναι καὶ τοῦτο ηγνόει, δτι λίθος μὲν ἐν πυρὶ ὧν οὕτε λάμπει ούτε πολύν χρόνον άντέχει, δ δὲ ήλιος τὸν πάντα χρόνον πάντων λαμπρότατος δυ διαμένει. 8. Έκέλενε δε και λογισμούς μανθάνειν, και τούτων δε δμοίως τοις άλλοις εκέλευε φυλάττεσθαι την μάταιον πραγματείαν, μέχρι δὲ τοῦ ἀφελίμου πάντα καὶ αὐτὸς συνεπεσκόπει καὶ συνδιεξήει τοῖς συνοῦσι. 9. Προέτρεπε δὲ σφόδρα καὶ ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι τοὺς συν πας, παρά τε τῶν εἰδότων μανθάνοντας ὅσα ἐνδέχνιτο ¾, καὶ έαυτώ έκαστον προσέχοντα διά παντός του βίου, τί

76 Aναξαγόρας. He was one of the Ionic physical school of philosophers (8.0.500—480). He was a friend of Euripides and Pericles, and banished from Athens on a charge of impiety.

77 δτι καὶ τῶν ἐκ τῆς γῆς. Some of the editors have καὶ δτι. Sauppe edite δτι καί, but explains it by supposing a "trajectio," or a removal of καί from the right place. It is clear that there are such cases, where particles are

trajected, re especially; but perhaps it is not so here. For sal τῶν ἐκ τῆς γῆς φυσμένων seems to be "plants even," as contrasted tacitly with men, who have been already mentioned, and are in the speaker's mind assumed to require sunlight for their well-being.

⁷⁸ ἐνδέχοιτο. The verb is used impersonally. Cf. I. ii. 23, τῶς οδν οὺκ ἐνδέχεται μὴ σωφρονεῖν;

βρώμα ή τί πόμα ή ποίος πόνος συμφέροι αὐτῷ, καὶ πῶς τούτοις χρώμενος ὑγιεινότατ' ἄν διάγοι τοῦ γὰρ οὕτω προσέχοντος' ἐαυτῷ ἔργον ἔφη εἶναι εὑρεῖν ἰατρὸν τὰ πρὸς ὑγιειαν συμφέροντα αὐτῷ μᾶλλον διαγιγνώσκοντα ἑαυτοῦ. 10. Εἰ δέ τις μᾶλλον ή κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην σοφίαν ὡφελεῖσθαι βοὺλοιτο, συνεβούλευε μαντικῆς ἐπιμελεῖσθαι τὸν γὰρ εἰδότα, δι' ὧν οἰ θεοὶ τοῖς ἀνθρώποις περὶ τῶν πραγμάτων σημαίνουσιν, οὐδέποτ' ἔρημον ἔφη γύγνεσθαι συμβουλῆς θεῶν.

CHAPTER VIII.

1. Εί δέ τις, δτι φάσκοντος αὐτοῦ¹⁰ τὸ δαιμόνιον ἐαυτῷ προσημαίνειν, ἄ τε δέοι καὶ ἃ μὴ δέοι ποιεῖν, ὑπὸ τῶν δικαστῶν κατεγνώσθη θάνατος, οἴεται αὐτὸν ἐλέγχεσθαι περὶ τοῦ δαιμονίου ψευδόμενον, ἐννοησάτω πρῶτον μέν, ὅτι οὕτως ἤδη τότε πόρρω τῆς ἡλικίας ἦν, ὥστ', εἰ καὶ μὴ τότε, οὐκ ¹¹ ἄν πολλῷ ὕστερον τελευτῆσαι τὸν βίον,

70 του γάρ ούτω προσέχοντος. The genitive may depend on μάλλον. Translate, "for he said that it would be hard work (fpyor) to find a physician more skilled than the man who thus attends to himself, more skilled, that is, than himself in what relates to health." 'Eavroù is then also governed by μᾶλλον, and is added as a kind of afterthought, from τοῦ προσέχοντος being put at the head of the sentence some distance off, for the sake of emphasia. This is the way the passage is generally taken. I believe, however, that τοῦ προσ-έχοντοι is governed by ξργαν. It would be a piece of work (hard work) for the man who, &c., . . . to find, &c.

- haps depends on naveyvisth (cf. Thucyd. vi. 61, thereware naveyresar abrod we kal vie per excisor). If Socrates were warned by his supernatural adviser what to do and what not to do, it might be supposed, Kenophon says, that this adviser would have warned him not to do what eventually led to his death, because he did it.
- an infinitive is of course negatived by μή, not où. Wherever therefore où occurs in this construction, some particular reason will be found. Here it is a very simple matter, for 'où πολλή δυτέρου are connected together and form a single idea, so that

είτα ότι τὸ μὲν ἀχθεινότατον τοῦ βίου καὶ ἐν ομπάντες την διάνοιαν μειούνται ἀπέλειπεν ** ἀντὶ δὲ τούτου τῆς ψυχής την ρώμην επιδειξάμενος εύκλειαν προσεκτήσατο, τήν τε δίκην 63 πάντων άνθρώπων άληθέστατα καὶ έλευθεριώτατα καὶ δικαιότατα εἰπὼν καὶ τὴν κατάγνωσιν τοῦ θανάτου πραότατα καὶ ἀνδρωδέστατα ένεγκών. 2. Όμολογείται γάρ οὐδένα πω τῶν μνημονευομένων ἀνθρώπων κάλλιου θάνατον ἐνεγκεῖν ἀνάγκη μεν γάρ εγένετο αυτώ μετά την κρίσιν πριάκοντα ημέρας βιώναι διά το Δήλια 4 μεν εκείνου του μηνός είναι, τὸν δὲ νόμον μηδένα ἐᾶν δημοσία ἀποθνήσκειν. έως αν ή θεωρία εκ Δήλου επανέλθη και τον χρόνον τούτον ἄπασι τοῖς συνήθεσι φανερός ἐγένετο οὐδὲν άλλοιότερου διαβιούς ή του έμπροσθευ χρόνου καίτοι τὸν ἔμπροσθέν γε 85 πάντων ἀνθρώπων μάλιστα ἐθαυμάζετο ἐπὶ τῷ εὐθύμως τε καὶ εὐκόλως ζῆν. 3. Καὶ

ob has nothing to do with Sore. When Demosthenes says Sore ob μεμεθούσει (De Corona 320, quoted by Kühner), the last two words are equivalent to ἐπιλανθάνεσθαι. The same principle explains why ob is found after εἰ, instead of μή. When Plato (Meno, 78 B) says, εἴτε διδακτόν εἴτ' οὐ διδακτόν, the words οὐ διδακτόν are regarded as a single word, in the sense of "unteachable."

is used, I think, because it refers, not so much to the final and momentary act of dissolution, but to his closing moments, viewed as extending through the whole period which elapsed from his condemnation to his death, somewhere about a month.

64 τήν τε δίκην. "And after pleading on his trial;" where δίκη seems used loosely for his defence (aroλογία) on his trial.

annual despise sent to Delos from Athens, in memory of the release from the annual tribute of human victims paid to the Cretans by Theseus. During the absence of the sacred vessel no one could be put to death at Athens.

"And yet during his previous life, at all events." This is added because it might have been thought, that although his conduct was exactly what it was before, yet he might have been habitually low-spirited in temperament. But it was just the reverse: he was always cheerful then, at all events, whether he was afterwards or not (\gamma(\gamma)); but he was equally cheerful afterwards.

πως " ἄν τις κάλλιον ή ούτως ἀποθάνοι; ή ποίος αν είη θάνατος καλλίων ή δυ δυ κάλλιστά τις ἀποθάνοι; ποίος δ' αν γένοιτο θάνατος εὐδαιμονέστερος τοῦ καλλίστου; ή ποίος θεοφιλέστερος τοῦ εὐδαιμονεστάτου; 4. Λέξω δὲ καὶ δ' Ερμογένους τοῦ Ίππονίκου ήκουσα περί αὐτοῦ ἔφη γάρ, ήδη Μελήτου γεγραμμένου αὐτὸν οι τὴν γραφήν, αὐτὸς ἀκούων αὐτοῦ πάντα μᾶλλον ή περί της δίκης διαλεγομένου λέγειν αὐτῷ, ὡς χρή σκοπείν ό,τι ἀπολογήσεται, τὸν δὲ τὸ μὲν πρώτον είπειν Ού γάρ δοκώ σοι τούτο μελετών διαβεβιωκέναι; έπελ δε αὐτὸν ήρετο, ὅπως; εἰπεῖν αὐτόν, ὅτι οὐδεν άλλοποιών διαγεγένηται ή διασκοπών μέν τά τε δίκαια καί τὰ ἄδικα, πράττων δὲ τὰ δίκαια καὶ τῶν ἀδίκων απεχόμενος, ήνπερ νομίζοι ** καλλίστην μελέτην απολογίας είναι. Αὐτὸς δὲ πάλιν είπειν 5. Οὐχ ὁρᾶς, δ Σώκρατες, ότι οι 'Αθήνησι δικασταί πολλούς μέν ήδη μηδέν άδικουντας λόγφ παραχθέντες άπέκτειναν,

Below, 5r is an accusative cognate after anothers.

97 γεγραμμένου αὐτάν. double accusative is very simple; την γραφήν is a cognate accusative, and γράφεσθαι is equivalent in meaning to "to indict," "to accuse" (διώκου). For this construction of. Piato, Apol. 19 A. Μέλητός με έγράψατο την γραφην ταύτην. As γράφομαι in the middle has no perfect of its own, it borrows that of the passive. Cf. Demosth. Contra Midiam, 548, roud haims bre Meiblov piedudapérou yéypantai, and 553, elsεληλύθει και διείλεκτο έκείναι. Πέπραγμει (Demosth., page 845) and foreques (Plato, Leg. 867 E) are used in the same way.

** ήνπερ νομίζοι. This is curious. The clause above, είνεν δτι διαγεγένηται, might have been elner δτι διαγεγενημένος εξη (cf. Xen. Anab. II. i. 3, έλεγον δτι Κύρος μὲν τέθνηκεν, 'Αριαΐος δὲ πεφευγὰν εξη). Then, in the oratio obliqua, subsidiary clauses beginning with a relative are also in the optative mood, as a rule (cf. I. iv. 26), as Xen. Anab. VII. i. 84, ἀπεκρίνατο δτι βουλεύσοιτο δ,τι δύναιτο ἀγαθόν. These two rules account for the optative in ħνωεν νομίζοι.

ee very clearly why this is not see very clearly why this is not so inuch "many although distinctly guiltless," as "many even supposing them guiltless;" i. e. the jurous were so notoriously led away by false or extraneous arguments to condemn certain persons, that it was

πολλούς δὲ ἀδίκοῦντας ἀπέλυσαν; 'Αλλὰ νὴ τὸν Δία, φάναι αὐτόν, & Έρμόγενες, ήδη μου ἐπιχειροῦντος φροντίσαι της πρός τους δικαστάς άπολογίας, ήναντιώθη τὸ δαιμόνιον. 6. Καὶ αὐτὸς εἰπεῖν Θαυμαστά λέγεις τον δε Θαυμάζεις, φάναι, εί τῷ θεῷ δοκεί βέλτιον είναι έμε τελευτάν τον βίον ήδη; ούκ οίσθ, ότι μέχρι μὲν τοῦδε τοῦ χρόνου ἐγὼ οὐδενὶ ἀνθρώπων »ο , υφείμην αν ούτε βέλτιον ούθ ήδιον έμου βεβιωκέναι; άριστα μέν γάρ οίμαι ζην τούς άριστα έπιμελομένους τοῦ ώς βελτίστους γύγνεσθαι, ήδιστα δὲ τοὺς μάλιστα αλσθανομένους, ότι βελτίους γύγνονται. 7. Α έγω μέχρι τούδε τού χρόνου ήσθανόμην έμαυτώ συμβαίνοντα και τοις άλλοις ανθρώποις έντυγχάνων και πρός τούς άλλους παραθεωρών έμαυτον ούτω διατετέλεκα περί έμαυτοῦ γυγυώσκων καὶ οὐ μόνου ἐγώ, άλλὰ καὶ οί έμοι φίλοι ούτως έχοντες περί έμου διατελούσιν, ού διά τὸ φιλεῖν ἐμέ, καὶ γὰρ οἱ τοὺς ἄλλους φιλοῦντες ούτως αν είχον πρός τους έαυτων φίλους, άλλα διόπερ καὶ αὐτοὶ αν οιονται 1 έμοι σύνοντες βέλτιστοι γίγνεσθαι. 8. Εί δὲ βιώσομαι πλείω χρόνον, ἴσως ἀναγκαίον έσται τὰ τοῦ γήρως * ἐπιτελεῖσθαι καὶ ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν ἦττον καὶ διανοεῖσθαι χεῖρον καὶ δυσμαθέστερου καὶ ἐπιλησμονέστερου ἀποβαίνειν καὶ ὧν

seen that the question of guiltiness or innocence was never fairly tried out. What Hermogenes says is, not that people were condemned who were innocent, but that, innocent or not, their condemnation was due to the inflammatory arguments of their accusers.

** obsert droponer. "Would not concede to any man that he has lived," &c. For the dative, followed by the infinitive, cf. II. vi. 6, retre moretrouser and robs

λοιπούς εἶ ποιήσει». Below, πρός τοὺς ἄλλους παραθεωρών is "examining myself in comparison with all others."

at an elevan. The order is, didney elevant and abrol ("they as

well as I") αν γίγνεσθαι.

pay as it were the debts of old age," to undergo the inconveniences attached to length of days, and regarded here as a kind of tax to be paid.

πρότερου βελτίων ήν, τούτων χείρω γίγνεσθαι άλλα μην ταθτά γε μη αισθανομένο μεν άβίωτος αν είη δ βίος, αλσθανόμενον δε πώς ούκ ανώγκη χειρόν τε καλ ἀηδέστερον ζην; 9. άλλα μην εί γε άδίκως ἀποθανούμαι, τοῖς μὲν ἀδίκως ἐμὲ ἀποκτείνασιν αἰσχρὸν ἄν εἴη τοῦτο. εί γὰρ τὸ ἀδικεῖν αἰσχρόν ἐστι, πῶς οὐκ αἰσχρὸν καὶ τὸ ἀδίκως ότιοῦν ποιείν; ἐμοὶ δὲ τί αἰσχρὸν τὸ ἐτέρους μή δύνασθαι περί έμου τα δίκαια μήτε γνώναι μήτε ποιήσαι; 10. δρώ δ' έγωγε και την δόξαν τών προγεγονότων άνθρώπων εν τοῖς επυγυγνομένοις οὐχ όμοίαν καταλειπομένην των τε άδικησάντων καλ των άδικηθέντων οίδα δέ, ότι και έγω επιμελείας τεύξομαι ύπ' άνθρώπων **, καὶ ἐὰν νῦν ἀποθάνω, οὐχ ὁμοίως τοῖς ἐμὲ ἀποκτείνασιν οίδα γὰρ ἀεὶ μαρτυρήσεσθαί 94 μοι, ὅτι έγω ήδικησα μεν οὐδένα πώποτε ανθρώπων οὐδε χείρω έποίησα, βελτίους δὲ ποιείν ἐπειρώμην ἀεὶ τοὺς ἐμοὶ συνόντας. Τοιαθτα μέν πρός Ερμογένην τε διελέχθη καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους. 11. Τῶν δὲ Σωκράτην γυγνωσκόντων, οίος ήν, οἱ ἀρετής ἐφιέμενοι πάντες ἔτι καὶ νῦν διατελοῦσι πάντων μάλιστα ποθοῦντες ἐκεῖνον, ὡς ώφελιμώτατον όντα πρός άρετης ἐπιμέλειαν. Έμοὶ μέν δή τοιούτος ών, οίον έγω διήγημαι, εύσεβής μέν ούτως, ώστε μηδέν άνευ τής των θεών γνώμης ποιείν, δίκαιος δέ, ώστε βλάπτειν μεν μηδέ μικρον μηδένα, ώφελείν δὲ τὰ μέγιστα τοὺς χρωμένους αὐτῷ, ἐγκρατὴς δέ, ώστε μηδέποτε προαιρείσθαι το ήδιον άντι του βελτίονος, φρόνιμος δέ, ώστε μή διαμαρτάνειν κρίνων τὰ βελτίω καὶ τὰ χείρω, μηδὲ ἄλλου προσδέεσθαι **.

truction is used because driμελείας τεύξομαι is equivalent to
a passive verb; θεραπευθήσομαι
or the like. Cf. III. iv. 1, τραθματα ύπὸ τῶν πολεμίων τοσαῦτα
έχων. See note on II. vi. 38.

^{**} μαρτυρήσεσθαι. The future middle is here used passively. Cf. Thucyd. i. 142, τῆ τῶν χρημάτων σπάνει κωλύσονται. So ἀφελήσεσθαι (I. vl. 14). Cf. also I. i. 8.

μάρς άγγου προκρέσεψαν

άλλ' αὐτάρκης εἶναι πρὸς τὴν τούτων γνῶσιν, ἱκανὸς δὲ καὶ λόγφ εἰπεῖν τε καὶ διορίσασθαι τὰ τοιαῦτα, ἱκανὸς δὲ καὶ ἄλλους δοκιμάσαι τε καὶ άμαρτάνοντας ἐξελέγξαι καὶ προτρέψασθαι ἐπ' ἀρετὴν καὶ καλοκάγαθίαν, ἐδόκει τοιοῦτος εἶναι, οἶος ᾶν εἴη ἄριστός τε ἀνὴρ καὶ εὐδαιμονέστατος εἰ δέ τῷ μὴ ἀρέσκει ταῦτα, παραβάλλων τὸ ἄλλων ήθος πρὸς ταῦτα οὕτω κρινέτω.

"Nor to want any other person's ώs οὐκ εἰδόσιν προσέδει. Below, aid beyond himself (πρός)." Cf. εἰδέτφ, κ.τ.λ., corresponds to ἐμοὶ Τhucyd. i. 68, διδασκαλίας δὰ ἄν μὲν ἐδόκει.

INDEX.

The numerals refer to the page.

A.

Accusative absolute with &s, 20. 56. 82; without &s, 80; cognate, 82. 55. 72. 198; after adjectives, 60. 144; inherent meaning of, 81; instead of dative before the infinitive, 7. 99.

Action for neglect of parents, 82. Adverb as predicate, 58. 149.

дуатах, 108.

αγορά πλήθουσα, 7.

aiseir of gaining a lawsuit, 32. aise4resear with a genitive, 197. Alcibiades, 17.

άλλά, 28; άλλὰ γάρ, 70.

Έλλως τε, 87.

Amphiaraus, 165.

With imperfect indicative to denote habit, 10; omitted after hypothetical clause, 27; after &s, 47; in oratio obliqua, 171; in clause with si, 184.

Anacolutha—finite verb for participle, 75; change from participle to infinitive, 171; plural verb for singular, 84; πρὸς τὸ σημαινόμενον, 79; change from subjunctive to indicative after δυως, 81. άνατίθεσθαι, 80. Anaxagoras, 215. Antiphon, 55. Antisthenes, 91. Aposiopesis after hypothetical clause, 117. 150. άρα, 98; άρα μή, 102; άρα ού, 108. άρχειν, to be Archon, 99. Arginuse, 11. Aristippus, 63. Aristodemus, 46. Article—prefixed to first several attributes, 12. 36. 52; omitted before βασιλεύς, 185; capricious use or omission, 80. άτεχνῶs, 158. Attic attraction, 79. 129. αὐτόθεν, 109.

B.

βουλεύεω, to be a βουλευτής, 10. 27.

C.

Compressed structure of comparative clauses, 157, 191. Critias, 17. Cynics, the, 58. D,

∂←in apodosis, 142; omitted after Freeze, 49, 61, 135, 144; after elva, 13. 84, 8, 18, 21, 72; with imperative, 29. Delium, 128. Delos, 122. δηλούν impersonally, 26. δημοσιεύειν, 174. διαχρήσασθαι with accusative. 179. διασώζειν, 138. διδάσκεσθαι with proleptic accusative, 195. dielipai, 78. Double interrogatives, 79. & abv. 77.

E.

farrer with verb of the second person, 49. 76. 102; dautois for allfants, 97. 127. el with indicative followed by optative, 24. excises, referring to the less remote, 44. 191. dawohioprew, 57. έλλείπεω, 66. Ellipse of vews, 164, έμβάλλευ, 128. ₹v, used of dress, 147. *evarties* with comparative construction, 162. 205. dröeir, 84. ένεκά γε, 188. έπαλλάσσειν, 148. Εστισ οδοτικας, 46. ddi(esr with accusative, 64, εύωχεῖσθαι, 169. εύρου τό, of price, 92.

G.

γάρ with a clause suppressed, 49. 61. 70. 130. 175. 198.

γε, 23; γε μήν, 47. 56.
γῆ, ellipse of, 86. 128.
Gender undistinguished in dual, 88.
Genitive—of pronoun after super-lative, 31; after a relative, 34, 111. 139; after a clause, 56. 142; of price, 71.
γράφεσθαι, 1.
γυμνοπαιδίαι, 87.

Ħ.

ήλικία, 184., ήτοι, 161. Hippins, 195.

L

iδιώτης, 142.
iμάτιον, 55.
Infinitive in a relative clause, 6.
8. 156; epexegetical, with δοτε omitted, 147.
Interrogative pronouns for the relative, 1. 8; combination of, with relatives, 198.
Ίνγξ, 160.

K.

καί explanatory of what has been mentioned, 5; after relatives, 25. 81. 144; with interrogatives, 43. 58. 158. 166. 197. 201; for καίπερ, 88; in both clauses of a comparison, 56. 181; καὶ δε, 46; καὶ εἰ with participle, 170; καὶ μήν, 50. 55. 84. 86. 114; καὶ γάρ, 54. 65, 66. 119, 120; καὶ τοι, 61. κατάλογοε, 123. κατασπευάζεσθαι, 69.

Lebades, 128. λείπεσθαι, 90.

M.

μά Δία, 124.

μή, interrogatively, 86. 157;

after verbs of forbidding, 26.

μηδαμοῦ είναι, 33.

μέν without δέ, 2. 34. 61. 88. 95.

103. 197; μὲν οδν, 106. 187;

μέντοι, 43. 68; ὑπὸ μὲν τῶν,

117.

μεταβάλλεσθαι, 142.

N.

r) Δία, 16. 105.
Nenter plural after substantives of various genders, 116; after feminines, 106; nenter singular after plural nouns, 83.
νομίζειν θεούς, 2.

0,

olos, attraction after, 111; with infinitive, 47. 50. 156. 8401 kai 8405, 118. õ∞es with future indicative, 63. Optative—in the oratio oblique, 2. 16. 31; of indefinite frequency, 7. 36. 52. 70. 115. 146. 180 ; without &r, 190. &s &r with participle, 136. 143. Sower, attraction after, 20. Sore with infinitive, 104; with ού OT μή, 41. 5τι, omitted after Ελλο τι, 70. od with infinitive, 4; after forus instead of up. 93. οδχ δης 118. οδκέτι, 125. **2**01. eēte, repeated in the same clause, 25; «6ra... re, 82.

P.

πάνυ, 127. παραγιγνώσκειν, 10. таракічей, 186. *apavelveobai, 166. Perfect passive for perfect middle. 173. 218. περιάπτευ, 96. περιποιείσθαι, 187. φιλείν, 108. φοβεῖσθαι with double μή, 15. фванет, 86. *correctory with dative and infinitive, 94; plural of abstract nouns, 21; plural verb after neuter subject, 192. Population of Athens, 139. πότερον followed by # ('aut,' not 'an'), 196. πράντεσθαι with double accusative, 15; ed upártem, 57. Preposition omitted before relatives, 76. 141. *plv äv with subjunctive, 182. προεξορμάν, 165. προσαιτείν, 24. προσβιβάζειν, 19. πρώτος--- τήν γε πρώτην, 137.

R.

Revenue of Athens, 136.

S.

Seirens, 101.
Silver mines of Athens, 138.
Snow used for cooling water or wine, 75.
Socrates — indictment against him, 2; his δαιμόνιαν, 3; hodily hardihood, 13; discouraged physical speculations, 8; his dislectic skill, 18; his usual illustrations, 28; his prayers, 40; his argument

from final causes, 47; theory of the relativity of good, 144; his identification of virtue with knowledge, 147.

State physicians, 174.

Subject omitted before the infinitive, 9.

Subjective—of deliberation, 18.

31; change to from optative, 18; from indicative, 89.

συνελόντι είπεῖν, 146. 189.

σχολή γε έν, 167.

T.

τε, apparently superfluous, 84; τε...τε, 9; trajected, 74. 128; followed by #, 61. τηλικοῦτος, 81.

Theodorus, 177.

τιθέναι νόμον, 200.

τίς with adjective, 2; after δ

μέν, 91; τί γὰρ ἄλλο ἤ, 87.

τοῖος δέ, apparently used retrospectively, 14. 62.

τυγχάνω τὰ τυχόντα, 9.

σ.

Verbals in τεος with the accusative, 156.
δπάρχειν, 84.
δπείκειν with genitive, 87.
δπέρ for περί, 10.
δπό with neuter verbs, 108. 195.
220.
δπόβαθρα, 75.
δποκορίζεσθαι, 78.

THE REEL

A CLASSIFIED LIST

OI

EDUCATIONAL WORKS

FUBLISHED BY

GEORGE BELL & SONS.

Full Catalogues will be sent post free on application.

BIBLIOTHECA CLASSICA.

A Series of Greek and Latin Authors, with English Notes, edited by eminent Scholars. 8vo.

Æschylus, By F. A. Paley, M.A. 18s. Cicero's Orations. By G. Long, M.A. 4 vols. 16s., 14s., 16s., 18s. Demosthenes. By R. Whiston, M.A. 2 vols. 16s. each. Euripides. By F. A. Paley, M.A. 3 vols. 16s. each. Homer. By F. A. Paley, M.A. Vol. I. 12s.; Vol. II. 14s. Herodotus. By Rev. J. W. Blakesley, B.D. 2 vols 322 WSM adT Hesiod. By F. A. Paley, M.A. 10s. 6d. Roy. J. F. Macrun Horace. By Rev. A. J. Macleane, M.A. 18s. Juvenal and Persius. By Rev. A. J. Macleane, M.A. 12s. Plato. By W. H. Thompson, D.D. 2 vols. 7s. 6d. each. Sophocles. By Rev. F. H. Blaydes T. D. V. D. Ol 1881 MAO Tacitus: The Annals. By the Rev. P. Frost. 15g. Terence. By E. St. J. Parry, M. Virgil. By J. Conington, M.A. 3 vols 10 olled ed : 148 ed . 148 ed A Complete Latin Grammar. By J. W. Donaldson, D. 51d Rditton: Hiss I. X. I. A. Paley, M.A. Saire Regions A Complete Greek-Grainmari/ By/J/W// Honaldson, abiliano Hed Juyenal et Persius By A. J. Mucloane, M A. letladiniba Lucretius. By H. A. J. Munro, M.A. 2s. 6d Sallusti . COICCALO ELOCHOS-RAMINARO. A. 1s. 6d. Terenti Comœdiæ, By W. Wigner, Ph D. 3s. odb qual distribution of the state of the Casar: De Bello Galileo. By George Long Mt. A. [5 to fining iv .bl. .c. .ABToliesIbiliosBor Tubioti Classes of Bredy Rong; Madagales Ad. -Calulton, Tibullus, and Propertius: Delected Brother With Life.

By Roya Air (B) Whatlahordon So lidigmain shire dalay no title a.A. All the

Cicero: De Senectute, De Amicitia, and Select Epistles. Бy George Long, M.A. 4s. 6d.

Cornelius Nepos. By Rev. J. F. Macmichael. 2s. 6d.

Homer: Riad. Books L-XII. By F. A. Paley, M.A. 6s. 6d.

Horace. With Life. By A. J. Macleane, M.A. 6s. 6d.

Juvenal: Sixteen Satires. By H. Prior, M.A. 4s. 6d.

Martial: Select Epigrams. With Life. By F. A. Paley, M.A. Gs. Gd.

Ovid: the Fasti. By F. A. Paley, M.A. 5s.

Sallust: Catilina and Jugurths. With Life. By G. Long, M.A. 5s.

Tacitus: Germania and Agricola. By Rev. P. Frost. 3s. 6d.

Virgil: Bucolics, Georgics, and Eneid, Books I.-IV. Abridged from Professor Conington's Edition. 5s. 6d.
(The Bucelies and Georgies in one volume. 3s.)

 Eneid, Books V.-XII. Abridged from Professor Conington's Edition. 5s. 6d.

Xenophon: The Anabasis. With Life. By Rev. J. F. Macmichael. 55.

--- The Cyropædia. By G. M. Gorham, M.A. 6s.

— Memorabilia. By Percival Frost, M.A. 4s. 6d.

A Grammar-School Atlas of Classical Geography, containing Ten selected Maps. Imperial 8vo. 5s.

Uniform with the Series.

The New Testament, in Greek. With English Notes, &c. Rev. J. F. Macmichael, 7s. 6d.

CAMBRIDGE GREEK AND LATIN TEXTS.

Æschylus. By F. A. Paley, M.A. 3s.

CEESAT: De Bello Gallico. By G. Long, M.A. 2s.

Cicero: De Senectute et de Amicitia, et Epistolæ Selectæ. By G. Long, M.A. 1s. 6d.

Ciceronia Orationes. Vol. I. (in Verrem.) By G. Long, M.A. 8s. 6d.

Euripides. By F. A. Paley, M.A. 8 vols. 3s. 6d. each.

Herodotus. By J. G. Blakesley, B.D. 2 vols. 7s.

Homeri Ilias. I.-XII. By F. A. Paley, M.A. 2s. 6d.

Horatius. By A. J. Macleane, M.A. 2s. 6d.

Juvenal et Persius. By A. J. Macleane, M.A.

Lucretius. By H. A. J. Munro, M.A. 2s. 6d.

Sallusti Crispi Catilina et Jugurtha. By G. Long, M.A. 1s. 6d.

Terenti Comcedia. By W. Wagner, Ph.D. 8s.

Thucydides. By J. G. Donaldson, D.D. 2 vols. 7s.

Virgilius. By J. Conington, M.A. Sc. 6d.

Xenophontis Expeditio Cyrl. By J. F. Macmichael, B.A. 2s. 6d.

Novum Testamentum Greecum. By F. H. Scrivener, M.A. 4. 6c. An edition with wide margin for notes, half bound, 12s.

CAMBRIDGE TEXTS WITH NOTES.

A Selection of the most usually read of the Greek and Latin Authors,
Annotated for Schools. Fcap. 8vo. 1s. 6d. each.

Euripides. Alcestis. By F. A. Paley, M.A.

- Medea. By F. A. Paley, M.A.

- Hippolytus. By F. A. Paley, M.A.

----- Hecuba. By F. A. Paley, M.A.

--- Bacche. By F. A. Paley, M.A.

----- Ion. By F. A. Paley, M.A. [Price 2s.]

Æschylus. Prometheus Vinctus. By F. A. Paley, M.A.

——— Septem contra Thebas. By F. A. Paley, M.A.

Ovid. Selections. By A. J. Macleane, M.A.

PUBLIC SCHOOL SERIES.

A Series of Classical Texts, annotated by well-known Scholars.

Crown 8vo.

Aristophanes. The Peace. By F. A. Paley, M.A. 4s. 6d.

The Acharnians. By F. A. Paley, M.A. 4s. 6d.

_____ The Frogs. By F. A. Paley, M.A. 4s. 6d.

Cloero. The Letters to Attions. Bk. I. By A. Pretor. M.A. 4s. 6d.

Demosthenes de Falsa Legatione. By R. Shilleto, M.A. 6s.

The Law of Leptines. By B. W. Beatson, M.A.

Plato. The Apology of Socrates and Crito. By W. Wagner, Ph.D. 4th Edition. 4c, 6d.

The Phædo. By W. Wagner, Ph.D. 5s. 6d.

The Protagoras. By W. Wayte, M.A. 4s. 6d.

Plautus. The Aulularia. By W. Wagner, Ph.D. 2nd edition.

Trinummus. By W. Wagner, Ph.D. 2nd edition. 4s. 6 l.

The Menaechmei. By W. Wagner, Ph.D. 4s. 6d.

Sophoclis Trachiniss. By A. Pretor, M.A. 4s. 6d.

Terence. By W. Wagner, Ph.D. 10s. 6d.

Theogritus. By F. A. Paley, M.A. 4s. 6d.

Others in preparation.

CRITICAL AND ANNOTATED EDITIONS.

Ætna. By H. A. J. Munro, M.A. 8s. 6d.

Aristophanis Comædiæ. By H. A. Holden, LL.D. 8vo. 2 vols. 23a 6d. Plays sold separately.

Pax. By F. A. Paley, M.A. Fcap. 8vo. 4s. 6d.

Catullus. Criticisms and Elucidations of. By H. A. J. Munro, M.A. Demy 8vo. 7s. 6d.

Horace. Quinti Horatii Flacci Opera. By H. A. J. Munro, M.A. Large 8vo. 11, 1s.

Ldvy. The first five Books. By J. Prendeville. 12mo. roan, 5s. Or Books I.-III. 3s. 6d. IV. and V. 3s. 6d.

Lucretius. Titi Lucretii Cari de Rerum Natura Libri Sex. With a Translation and Notes. By H. A. J. Munro, M.A. 2 vols. Svo. Vol. I. Text, 18s. Vol. II. Translation, 6s. (Sold separately)

Ovid. P. Ovidii Nasonis Heroides XIV. By A. Palmer, M.A. 8vo. 6s.

Propertius. Sex Aurelii Propertii Carmina. By F. A. Paley, M.A. 8vo. Cloth, 9c.

Sophocles. The Ajax. By C. E. Palmer, M.A. 4s. 6d.

Thucydides. The History of the Peloponnesian War. By Richard. Shilleto, M.A. Book I. Svo. 6s. 6d. (Book II. in the press.)

Greek Testament. By Henry Alford, D.D. 4 vols. 8vo. (Sold separately.) Vol. I. II. 8a. Vol. II. 11. 4s. Vol. III. 18a. Vol. IV. Part I. 18a.; Part II. 14a.; or in one Vol. 32a.

LATIN AND GREEK CLASS-BOOKS.

Auxilia Latina. A Series of Progressive Latin Exercises. By Rev. J. B. Baddeley, M.A. Foap. 8vo. 2s.

Latin Prose Lessons. By A. J. Church, M.A. 2nd Edit. Fcap. 8vo. 2s, 8d.

Latin Exercises and Grammar Papers. By T. Collins, M.A. 2nd Edition. Fosp. 8vo. 2s. 6d.

Analytical Letin Exercises. By C. P. Mason, B.A. 2nd Edit. 3s.6d.

Boala Greeca: a Series of Elementary Greek Exercises. By Bev. J. W. Davis, M.A., and B. W. Baddeley, M.A. 3rd Edition Fcap. 8vo. 2a, 6d.
 Greek Verse Composition. By G. Preston, M.A. Crown 8vo.

eek verse composition. By G. Preston, M.A. Crown 8vo

By the Rev. P. Frost, M.A., St. John's College, Cambridge.

Ecloges Latines; or, First Latin Reading-Book, with English Notes and a Dictionary. New Edition. Foap. 8vo. 2s. 6d.

Materials for Latin Prose Composition. New Edition. Fcap. 8vo. 2s. 6d. Key, 4s.

A Latin Verse-Book. An Introductory Work on Hexameters and Pentameters. New Edition. Fcsp. Svo. Sc. Key, Sc.

Analecta Greeca Minora, with Introductory Sentences, English Notes, and a Dictionary. New Edition. Foap. Sec. 3c. 6d.

Materials for Greek Prose Composition, New Edit, Fcap. 8vo. 3a, 6d. Key, 5s.

Florilegium Poetloum. Elegiac Extracts from Ovid and Tibulius, New Edition. With Notes. Feap. 8vo. 3s.

BY THE REV. F. E. GRETTON.

A First Cheque-book for Latin Verse-makers. 1s. 6d.

A Latin Version for Masters. 2s. 6d.

Reddenda; or Passages with Parallel Hints for Translation into Latin Proce and Verse. Crown 8vo. 4s. 6d.

Reddenda Reddita (see next page).

By H. A. HOLDER, LL.D.

Foliorum Silvula. Part I. Passages for Translation into Latin Elegiac and Heroic Verse. 8th Edition. Post 8vo. 7s. 6d.

——— Part II. Select Passages for Translation into Latin Lyric and Comic Iambic Verse. 3rd Edition. Post 8vo. 5s.

—— Part III. Select Passages for Translation into Greek Verse.

ard Edition. Post Syo. Sc.

- Folia Silvulse, sive Ecloge Poetarum Anglicorum in Latinum et Grmoum converse. Svo. Vol. I. 10s. 6d. Vol. II, 12s.
- Foliorum Centurise. Select Passages for Translation into Letin and Greek Proce. 6th Edition. Post Svo. St.

TRANSLATIONS, SELECTIONS, &c.

- "." Many of the following books are well adapted for Behoel Prizes.
- Muchylus. Translated into English Prose by F. A. Paley, M.A. 2nd Edition. 8ro. 7s. 6d.
- Translated into English Verse by Anna Swanwick. Crown 8vo. 2 vols, 12s,
- Folio Edition, with 33 Illustrations after Flazman. 21. 2s.
- Anthologia Greeca. A Selection of Choice Greek Poetry, with Notes. By F. St. John Thackersy, 4th and Cheoper Edition, 16mo. is. 6d.
- Anthologia Latina. A Selection of Choice Latin Poetry, from Nevius to Bosthins, with Notes. By Rev. F. St. John Thackersy. Fcap. 970. **6e**, 6d,
- Aristophanes: The Peace, Text and Metrical Translation. By B. B. Rogers, M.A. Feep. 4to. 7s. 6d.

  The Wasps. Text and Metrical Translation. By B. B.
- Rogers, M.A. Fosp. 4to. 7s, 6d.
- Corpus Poetarum Latinorum. Edited by Walker. 1 vol. 8vo. 18s.
- The Odes and Carmen Seculars. In English Verse by J. Conington, M A. 7th edition. Fcap. Sec. 5s. 6d.
  - The Satires and Epistles. In English Verse by J. Conington, M.A. 4th edition, 6s. 6d.
- Hiustrated from Antique Gems by C. W. King, M.A. The text revised with Introduction by H. A. J. Munro, M.A. Large 8vo. 1l. ls.
- Mysse Etonenses, sive Carminym Etones Conditorym Delectys. By Richard Okes. 2 vols. 8vo. 15s,
- **Properties.** Verse translations from Book V., with revised Latin Text. By F. A. Paley, M A. Feep. Svo. St.
- Plato. Gorgias. Translated by E. M. Cope, M.A. 8vo. 7s.
- Philebus. Translated by F. A. Peley, M.A. Small 8vo. 4.
- Theætetus. Translated by F. A. Paley, M.A. Small 8vo, 4s. - Analysis and Index of the Dialogues. By Dr. Day. Post
- 8vo. 5s. Reddenda Reddita: Passages from English Poetry, with a Latin Verse Translation. By F. E. Gretton. Crown 8vo. 6s.
- Sabrines Corolla in hortulis Regie Schole Salopiensis contexnerunt tres viri floribus legendis. Editic tertis, Svo. Sc. 6d.
- Sertum Carthusianum Floribus trium Seculorum Contextum. By W. H. Brown. 8vo. 14a.
- Theocritus. In English Verse, by C. S. Calverley, M.A. Crown 8yo. 7s 6d.
- Translations into English and Latin. By C. S. Calverley, M.A. Post 8vo. 7s. 6d.
- By R. C. Jebb, M.A.; H. Jackson, M.A., and W. E. Currey, M.A. Crown Sto. Sa.
- into Greek and Latin Verse. By R. C. Jebb. 4to. cloth gilt. 10s. 6d.
- Virgil. The Fourth Book of the Eneid in English Verse. W. J. Thornbill, Demy 6vo. 2s, 6d.

REFERENCE VOLUMES.

A Latin Grammar. By T. H. Key, M.A. 6th Thousand. Post 8vo.

A Short Latin Grammar for Schools. By T. H. Key, M.A., FR.S. 11th Edition, Post Sec. 8a, 6d.

A Guide to the Choice of Classical Books. By J. B. Mayor, M.A. Crown Svo. 24.

The Theatre of the Greeks. By J. W. Donaldson, D.D. 8th Edition, Post Svo. 5s.

A Dictionary of Latin and Greek Quotations. By H. T. Biley. Post 8vo. 5s. With Index Verborum, 6s.

A History of Roman Literature. By W. S. Teuffel, Professor at the University of Tübingen, By W. Wagner, Ph.D. 2 vols. Domy 8vo. 214. Student's Guide to the University of Cambridge. Revised and corrected. 3rd Edition. Feep. 8vo. 6s. 6d.

CLASSICAL TABLES.

Greek Verba. A Catalogue of Verba, Irregular and Defective; their leading formations, tenses, and infloxions, with Paradigms for conjugation, Rules for formation of tenses, &c. &c. By J. S. Baird, T.C.D. 21.64.

Greek Accents (Notes on). By A. Barry, D.D. New Edition. 1s. Homerlo Dialect. Its Leading Forms and Peculiarities. By J. S. Baird, T.C.D. 1s.

Greek Accidence. By the Rev. P. Frost, M.A. New Edition. 1s. Latin Accidence. By the Rev. P. Frost, M.A. 1s.

Latin Versification, 1s.

Notabilia Queedam; or the Principal Tenses of most of the Irregular Greek Verbs and Elementary Greek, Latin, and French Construction. New edition. 1s.

Richmond Rules for the Ovidian Distich, &c. By J. Tate, M.A. ls.

The Principles of Latin Syntax. 1s.

CAMBRIDGE SCHOOL AND COLLEGE TEXT-BOOKS.

A Series of Elementary Treatises for the use of Students in the Universities, Schools, and Candidates for the Public Examinations. Fcap. 8vo.

Arithmetic. By Rev. C. Elsee, M.A. Fcap. 8vo. 7th Edit. 8a. 6d. Algebra. By the Rev. C. Elsee, M.A. 4th Edit. 4s.

Arithmetic. By A. Wrigley, M.A. 3s. 6d.

J. Watson, M.A. 3rd Edition. 2s. 6d.

Algebra. Progressive Course of Examples. By Rev. W. F. M'Michael, M.A., and R. Prowde Smith, M.A. 44.

- Plane Astronomy, An Introduction to. By P. T. Main, M.A. 3rd Edition. In the Press.
- Conic Sections treated Geometrically. By W. H. Besant, M.A. 2nd Edition. 4c. 6d.
- Elementary Conic Sections treated Geometrically. By W. H. Besant, M.A. In the Press.
- Statics, Elementary. By Rev. H. Goodwin, D.D. 2nd Edit. 3s.
- Dynamics, Elementary. By Rev. H. Goodwin, D.D. 2nd Edit. 3s.
- Hydrostatios, Elementary. By W. H. Besant, M.A. 7th Edit. 4s.
- Mensuration, An Elementary Treatise on. By B. T. Moore, M A.
- Newton's Principis, The First Three Sections of, with an Appendix; and the Ninth and Eleventh Sections. By J. H. Evans, M.A. 5th Edition, by P. T. Main, M.A. 4a.
- Trigonometry, Elementary. By T. P. Hudson, M.A. 3s. 6d.
- Optics, Geometrical. With Answers, By W. S. Aldis, M.A. 3s. 6d.
- Analytical Geometry for Schools. By T. G. Vyvyan. 3rd Edit.
- Greek Testament, Companion to the. By A. C. Barrett, A.M. 3rd Edition. Fenp. 8vo. 5s.
- Book of Common Prayer, An Historical and Explanatory Treatise on the. By W. G. Humphry, B.D. 5th Edition. Fcap. 8vo. 4s. 6d.;
- Music, Text-book of. By H. C. Banister. 6th Edit. revised. 5s.
- —— Concise History of. By H. G. Bonavia Hunt, B. Mus. Ozon. 2nd Edition revised. 8s. 6d.

ARITHMETIC AND ALGEBRA.

- Principles and Practice of Arithmetic. By J. Hind, M.A. 9th Edit. 4a. 6d.
- Elements of Algebra. By J. Hind, M.A. 6th Edit. 8vo. 10s 6d.
- Choice and Chance. A Treatise on Permutations, &c. By W. A. Whitworth. 2nd Edition. Crown 8vo. 6s.

  See also foregoing Series.

GEOMETRY AND EUCLID.

- Test-Book of Geometry. By T. S. Aldis, M.A. Small 8vo, 4. 6d. Part I. 2s. 6d. Part II, 2s.
- The Elements of Euclid. By H. J. Hose. Feep. 8vo. 4s. 6d. Exercises separately, 1a.
  - . The First Six Books, with Commentary by Dr. Lardner, 10th Edition, 8vo. 6s.
- The First Two Books explained to Beginners. By C. P. Mason, B.A. 2nd Edition. Fcap. 8vo. 2s. 6d.
- The Enunciations and Figures to Euclid's Elements. By Rev. J Brasse, D D. 3rd Edition, Feap 8vo, 1a. On Cards, in case, 5s. 6d. Without the Figures, 6d.
- Exercises on Euclid and in Modern Geometry. By J. McDowell, B.A. Crown 8vo. 2nd Edition revised, 6c.

- Geometrical Conic Sections. By W. H. Besant, M.A. 3rd Edit.
- Elementary Geometrical Conic Sections. By W. H. Besant, M.A.
- The Geometry of Conics. By C. Taylor, M.A. 2nd Edit. 8vo. 4c, 6d.
- Solutions of Geometrical Problems, proposed at St. John's College from 1830 to 1846. By T. Gaskin, M.A. Svo. 12c.

TRIGONOMETRY.

- The Shrewsbury Trigonometry. By J. C. P. Aldous. Crown 8mm 2s.
- Elementary Trigonometry. By T. P. Hudson, M.A. 3s. 6d.
- Elements of Plane and Spherical Trigonometry. By J. Hind, M.A. 5th Edition. 12mo. 6s.
- An Elementary Treatise on Mensuration. By B. T. Moore, M.A. 54.

ANALYTICAL GEOMETRY AND DIFFERENTIAL CALCULUS.

- An Introduction to Analytical Plane Geometry. By W. P. Turnbull, M.A. Svo. 12s.
- Treatise on Plane Co-ordinate Geometry. By M. O'Brien, M.A. 8vo. 9a.
- Problems on the Principles of Plane Co-ordinate Geometry. By W. Walton, M.A. 8vo. 16s.
- Trilinear Co-ordinates, and Modern Analytical Geometry of Two Dimensions. By W. A. Whitworth, M.A. 8vo. 16s.
- An Elementary Treatise on Solid Geometry. By W. S. Aldis, , M.A. 2nd Edition revised. 8vo. Sc.
- Geometrical Illustrations of the Differential Calculus. By M. B. Pell. 8vo. 2a, 6d.
- Elementary Treatise on the Differential Calculus. By M. O'Brien, M.A. 8vo. 10s. 6d.
- Notes on Roulettes and Glissettes. By W. H. Besant, M.A. 8vo. 3s. 6d.
- Elliptic Functions, Elementary Treatise on. By A. Cayley, M.A. Demy 8vo. 15s.

MECHANICS & NATURAL PHILOSOPHY.

- Station, Elementary. By H. Goodwin, D.D. Feap. 8vo. 2nd Edition. 3s.
- Statics, Treatise on. By S. Earnshaw, M.A. 4th Edition. 8vo. 10s. 6d.
- Dynamics, A Treatise on Elementary. By W. Garnett, B.A. 2nd Edition. Crown 8vo. 6s.
- Dynamics, Elementary. By H. Goodwin, D.D. Fcap. 8vo. 2nd Bdition. Sc.
- Statios and Dynamics, Problems in. By W. Walton, M.A. 8vo. 10e. 6d.

Theoretical Mechanics, Problems in. By W. Walton. 2nd Edit, revised and sularged. Demy 8vo. 16c.

Mechanics, An Elementary Treatise on. By Prof. Potter. 4th Edition revised. 8s. 6d.

Hydrostatics, Elementary. By Prof. Potter. 7s. 6d.

Hydrostatics. By W. H. Besant, M.A. Fcap. 8vo. 8th Edition. 4s.

Hydromechanics, A Treatise on. By W. H. Besant, M.A. 8vo. New Edition revised, 10s. 6d.

Dynamics of a Particle, A Treatise on the. By W. H. Besant, M.A. (Preparing.

Dynamics of a Rigid Body, Solutions of Examples on the. By W. N. Griffin, M.A. 8vo. 6s. 6d.

Motion, An Elementary Treatise on. By J. B. Lunn, M.A. 7s. 6d. Optics, Geometrical. By W. S. Aldis, M.A. Fcap. 8vo. 8s. 6d.

Double Refraction, A Chapter on Freenel's Theory of. By W. S. Aldu, M.A. 8vo. 2s.

Optics, An Elementary Treatise on. By Prof. Potter. Part I. 3rd Edition. St. 6d. Part II. 12a. 6d.

Optics, Physical; or the Nature and Properties of Light. By Prof. Potter, A.M. 6e, 6d. Part II. 7s. 6d.

Heat, An Elementary Treatise on. By W. Garnett, B.A. Crown 8vo. 2nd Edition revised.

Geometrical Optics, Figures Illustrative of. From Schelbach. By W. B. Hopkins. Folio. Plates. 10s. 6d.

Newton's Principia, The First Three Sections of, with an Appendix; and the Ninth and Eleventh Sections. By J. H. Evans, M.A. 5th Edition. Edited by P. T. Main, M.A. 44.

Astronomy, An Introduction to Plane. By P. T. Main, M.A. Feap. 8vo. cloth. 4s.

Astronomy, Practical and Spherical. By B. Main, M.A. 8vo. 14s.

Astronomy, Elementary Chapters on, from the 'Astronomie Physique' of Biot. By H. Goodwin, D.D. 8vo. 3s. 6d.

Pure Mathematics and Natural Philosophy, A Compendium of Facts and Formula in. By G. R. Smalley. Pcap, Svo. St. 6d.

Elementary Course of Mathematics. By H. Goodwin, D.D. 6th Edition. 8vo. 16s.

Problems and Examples, adapted to the 'Elementary Course of Mathematics.' 3rd Edition. 8vo. 5s.

Solutions of Goodwin's Collection of Problems and Examples. By W. W. Hutt, M.A. 3rd Edition, revised and enlarged. 8vo. 9s.

Pure Mathematics, Elementary Examples in. By J. Taylor. 8vo. 7s. 6d.

Euclid, Mechanical. By the late W. Whewell, D.D. 5th Edition. 5s. Mechanics of Construction. With numerous Examples. By S. Fenwick, F.R.A.S. 8vo. 12s.

Anti-Logarithma, Table of. By H. E. Filipowski. 3rd Edition. 8vo. 15a

Mathematical and other Writings of R. L. Ellis, M.A. 8vo. 16s.

Pure and Applied Calculation, Notes on the Principles of. By Rev. J. Challis, M.A. Demy 8vo. 15c.

Physics, The Mathematical Principle of. By Rev. J. Challis, M.A. Demy 8vo. 5s.

HISTORY, TOPOGRAPHY, &c.

- Rome and the Campagna. By R. Burn, M.A. With 85 Engravings and 26 Maps and Plans. With Appendix. 4to. 31. 8s.
- Modern Europe. By Dr. T. H. Dyer. 2nd Edition revised and continued. 5 vols. Demy 8vo. 2l. 12s. 6d.
- The History of the Kings of Rome. By Dr. T. H. Dyer. 8vo. 16s.
- A Plea for Livy. By Dr. T. H. Dyer. 8vo. 1s.
- Roma Regalis. By Dr. T. H. Dyer. 8vo. 2s. 6d.
- The History of Pompeil: its Buildings and Antiquities. By T. H. Dyer. 3rd Edition, brought down to 1874. Post 8vo. 7s. 6d.
- Ancient Athens: its History, Topography, and Remains, By T. H. Dyer. Super-royal 8vo. Cloth. 11.54.
- The Decline of the Roman Republic. By G. Long. 5 vols. 8vo. 14s. each.
- A History of England during the Early and Middle Ages. By C. H. Pearson, M.A. 2nd Edition revised and enlarged. 8vo. Vol. I. 10s. Vol. II. 14s.
- Historical Maps of England, By C. H. Pearson, Folio, 2nd Edition revised, 814, 6d.
- History of England from 1800-15. By Harriet Martineau. 1 vol. Sc. 6d.
- History of the Thirty Years' Peace, 1815-46. By Harriet Martiness. 4 vols. 3:, 6d. each.
- A Practical Synopsis of English History. By A. Bowes. 4th Edition. 8vo. 2a,
- Student's Text-Book of English and General History. By D. Beale, Crown 8vo. 2s. 6d.
- Lives of the Queens of England. By A. Strickland. Library Edition, 8 vols. 7s. 6d. each. Chesper Edition, 6 vols. 5s. each. Abridged Edition, 1 vol. 6s. 6d.
- Eginhard's Life of Karl the Great (Charlemagne). Translated with Notes, by W. Glaister, M.A., B.C.L. Crown 8vo. 4s. 6d.
- Outlines of Indian History. By A. W. Hughes. Small post 8vo. 8a 6d.
- The Elements of General History. By Prof. Tytler. New Edition, brought down to 1874. Small post 8vo. s. 6d.

ATLASES.

- An Atlas of Classical Geography. 24 Maps. By W. Hughes and G. Long, M A. New Edition. Imperial 8vo. 12s. 6d.
- A Grammar-School Atlas of Classical Geography. Ten Maps selected from the above. New Edition. Imperial 8vo. 5a.
- First Classical Maps. By the Rev. J. Tate, M.A. 3rd Edition. Imperial 8vo. 7s. 6d.
- Standard Library Atlas of Classical Geography. Imp. 8vo. 7s. 6d.

PHILOLOGY.

WEBSTER'S DICTIONARY OF THE ENGLISH LAN-GUAGE. Re-edited by N. Porter and C. A. Goodrich. With Dr. Mahn's Etymology. 1 vol. 21s. With Appendices and 70 additional pages of Illustrations, 31s. 6d.

THE BEST PRACTICAL ENGLISH DICTIONARY EXTANT.'-Quarterly Review.

Prospectuses, with specimen pages, post free on application.

New Dictionary of the English Language. Combining Explanation with Etymology, and copiously illustrated by Quotations from the best Authorities. By Dr. Richardson. New Edition, with a Supplement. 2 vols. 4to. 4l. 14s. 6d.; half russis, 5l. 15s. 6d.; russis, 6l. 12s. Supplement separately. 4to. 12s.
An Svo. Edit. without the Quotations, 15s.; half russis, 20s.; russia, 24s.

The Elements of the English Language. By E. Adams, Ph.D. 15th Edition. Post 8vo. 4s. 6d.

Philological Essays. By T. H. Key, M.A., F.R.S. 8vo. 10s. 6d.

Language, its Origin and Development. By T. H. Key, M.A., F.B.S. 8vo. 14s.

Synonyms and Antonyms of the English Language. By Archdescon Smith, 2nd Edition. Post 8vo. 5s.

Synonyms Discriminated. By Archdeacon Smith. Demy 8vo. 16s.

Etymological Glossary of nearly 2500 English Words in Common Use derived from the Greek. By the Rev. E. J. Boyce. Fcap.

A Syriac Grammar. By G. Phillips, D.D. 3rd Edition, enlarged. 870. 7s. 6d.

A Grammar of the Arabic Language. By Rev. W. J. Beaumont, M.A. 19mo. 7s.

A Dictionary of Common Poetical Quotations. Who Wrote It? Foap, 8vo. 2a, 6d.

DIVINITY, MORAL PHILOSOPHY, &c.

Novum Testamentum Græcum, Textus Stephanici, 1550. F. H. Scrivener, A.M., LL.D. New Edition, 16mo. 4s. 6d. Also on Writing Paper, with Wide Margin. Half-bound, 12s.

By the same Author.

Codex Bezze Cantabrigiensis. 4to. 26s.

A Full Collation of the Codex Sinaitious with the Received Text of the New Testament, with Critical Introduction. 2nd Edition, revised. Feap. 8vo. 5s.

A Plain Introduction to the Criticism of the New Testament. With Forty Faceimiles from Ancient Manuscripts. 2nd Edition. 8vo. 16s.

Six Lectures on the Text of the New Testament. For English Beaders. Crown Svo. 6a.

The New Testament for English Readers. By the late H. Alford, D.D. Vol. I. Part I. 3rd Edit. 12s. Vol. I. Part II. 2nd Edit. 10s. 6d. Vol. II. Part I. 2nd Edit. 16s. Vol. II. Part II. 2nd Edit. 16s.

The Greek Testament. By the late H. Alford, D.D. Vol. I. 6th Rdit. 11, 8t. Vol. II. 6th Edit. 11, 4t. Vol. III. 5th Edit. 18t. Vol. IV. Part I. 4th Edit. 18t. Vol. IV. 12. 12t.

100gle

- Companion to the Greek Testament. By A. C. Barrett, M.A. Srd Edition. Foap. 8vo. 5s.
- Liber Apologeticus. The Apology of Tertullian, with English Notes, by H. A. Woodham, L.L.D. 2nd Edition, 8vo. 8s. 6d.
- The Book of Psalms. A New Translation, with Introductions, &c. By Rev. J. J. Stewart Perowns, D.D. Svo. Vol. I. 4th Edition, 18a. Vol. II. 3rd Edit, 16a.
- Abridged for Schools. 2nd Edition. Crown 8vo. 10s. 6d.
- History of the Articles of Religion. By C. H. Hardwick. 3rd Edition. Post 8vo. 5s.
- Pearson on the Creed. Carefully printed from an early edition. With Analysis and Index by E. Walford, M.A. Post 8vo. 5s.
- Doctrinal System of St. John as Evidence of the Date of his Gospel. By Rev. J. J. Lias, M.A. Crown Svo. 6s.
- An Historical and Explanatory Treatise on the Book of Common Prayer. By Rev. W. G. Humphry, B.D. 5th Edition, enlarged. Small post 8vo. 4a. 6d.
- The New Table of Lessons Explained. By Rev. W. G. Humphry, B.D. Foap. 1s. 6d.
- A Commentary on the Gospels for the Sundays and other Holy Days of the Christian Year. By Rev. W. Denton, A.M. New Edition. 3 vols. 8vo. 5ic. Sold separately.
- Commentary on the Epistles for the Sundays and other Holy Days of the Christian Year. By Rev. W. Denton, A.M. 2 vols. 36s. Sold separately.
- Commentary on the Acts. By Rev. W. Denton, A.M. Vol. I. 8vo. 18r. Vol. II. 14a.
- Notes on the Catechism. By Rev. A. Barry, D.D. 5th Edit. Foap. 2s.
- Catechetical Hints and Helps. By Rev. E. J. Boyce, M.A. 3rd Edition, revised. Fcap. 2s. 6d.
- Examination Papers on Religious Instruction. By Rev. E. J. Boyce. Sewed. 1s. 6d.
- Church Teaching for the Church's Children. An Exposition of the Catechism. By the Rev. F. W. Harper. Sq. fcap. 2s.
- The Winton Church Catechist. Questions and Answers on the Teaching of the Church Catechism. By the late Rev. J. S. B. Monsell, L.L.D. 3rd Edition, Cloth, 3s.; or in Four Parts, sewed.
- The Church Teacher's Manual of Christian Instruction. By Rev. M. F. Badler. 16th Thousand. Sc. 6d.
- Short Explanation of the Epistles and Gospels of the Christian Year, with Questions. Royal 32mo. 2s. 6d.; calf, 4s. 6d.
- Butler's Analogy of Religion; with Introduction and Index by Rev. Dr. Steere. New Edition. Fosp. 3s. 6d.
- Three Sermons on Human Nature, and Dissertation on Virtue. By W. Whewell, D.D. 4th Edition. Fcap. 8vo. 2s. 6d.
- Lectures on the History of Moral Philosophy in England. By W. Whewell, D.D. Crown Syo. 8s.
- Elements of Morality, including Polity. By W. Whewell, D.D. New Edition, in 8vo. 15a.
- Astronomy and General Physics (Bridgewater Treatise). New Edition. 50.

inant Google

Kent's Commentary on International Law. By J. T. Abdy, LL.D. New and Cheap Edition. Crown 8vo. 10s. 6d.

A Manual of the Roman Civil Law. By G. Leapingwell, LL.D. 8vo. 12c.

FOREIGN CLASSICS.

- A series for use in Schools, with English Notes, grammatical and explanatory, and renderings of difficult idiomatic expressions. Fcap. 8vo.
- Schiller's Wallenstein. By Dr. A. Buchheim. New Edit. Or the Lager and Piccolomini, Ss. 6d. Wallenstein's Tod, Ss. 6d.
- Maid of Orleans. By Dr. W. Wagner. 3s. 6d.
- Maria Stuart. By V. Kastner. 3s.
- Goethe's Hermann and Dorothea. By E. Bell, M.A., and E. Wölfel. Ss. 6d.
- German Ballads, from Uhland, Goethe, and Schiller. By C. L. Bielefeld, Sa. 6d.
- Charles XII., par Voltaire. By L. Direy. 3rd Edition. 3s. 6d.
- Aventures de Télémaque, par Fénélon. By C. J. Delille. 2nd Edition. 4c, 6d.
- Belect Fables of La Fontaine. By F. E. A. Gasc. New Edition. 3s. Plociola, by X. B. Saintine. By Dr. Dubuc. 4th Edition. 3s. 6d.

FRENCH CLASS-BOOKS.

Twenty Lessons in French. With Vocabulary, giving the Pro-

nunciation. By W. Brobner. Post 8vo. 4s.

French Grammar for Public Schools. By Rev. A. C. Clapin, M.A. Feap. Svo. 2nd Edit. 2s. 6d. Separately, Part I. 2s.; Part II. 1s. 6d.

French Primer. By Rev. A. C. Clapin, M.A. Fcap. 8vo. 1s.

Primer of French Philology. By Rev. A. C. Clapin. Fcap. 8vo. 1s.

Le Nouveau Trescr; or, French Student's Companion. M. E. S. 16th Edition. Fcap. 8vo. Ss. 6d.

F. E. A. GASC'S FRENCH COURSE.

First French Book. Fcap 8vo. New Edition. 1s. 6d.

Second French Book. New Edition. Fcap. 8vo. 2s. 6d.

Key to First and Second French Books. Fcap. 8vo. 3s. 6d.

French Fables for Beginners, in Prose, with Index. New Edition. 12mo. 2s.

Belect Fables of La Fontaine. New Edition. Fcap. 8vo. 8s.

Histoires Amusantes et Instructives. With Notes. New Edition. Foap. 8vo. 2s. 6d.